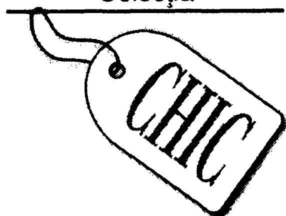
POLIROM

JANE GREEN

Casa de pe plajă

Colecția
CHIC

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Jane Green, *The Beach House*

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37 ;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

GREEN, JANE

Casa de pe plajă/ Jane Green ; trad. de Mihaela Doagă. –
Iaşi : Polirom, 2010

ISBN 978-973-46-1480-6

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

JANE GREEN

Casa de pe plajă

Traducere din limba engleză
de Mihaela Doagă

POLIROM
2010

Jane Green n-a fost o studentă strălucită, după cum ea însăşi mărturiseşte. A descoperit scrisul imediat după absolvire, a lucrat ca jurnalistă pentru diverse ziare naţionale şi reviste din Londra, iar ocazional a făcut PR pentru film, televiziune şi tot felul de celebrităţi. La douăzeci şi şapte de ani s-a hotărât să plece de la *Daily Express* şi să scrie povestea adevărată a unei femei singure într-o metropolă. Trei luni mai târziu, *Straight Talking* (1997), primul ei roman, în mare parte autobiografic, a devenit peste noapte bestseller şi, alături de *Jurnalul lui Bridget Jones*, a creat fenomenul *chick lit*. Jane Green a mai publicat *Jemima J.* (1998; Polirom, 2008), *Mr Maybe* (1999), *Bookends* (2000), *Spellbound* (2003), *Babyville* (2003; Polirom, 2008), *The Other Woman* (*Eu şi soacră-mea*, 2004; Polirom, 2008), *Life Swap* (2006), *Second Chance* (*A doua şansă*, 2007; Polirom, 2009), *The Beach House* (*Casa de pe plajă*, 2008) şi *Girl Friday* (2009), romane care s-au bucurat de un mare succes.

În *Casa de pe plajă*, Jane Green continuă tradiţia împletirii mai multor poveşti, care se întâlnesc şi-şi află finalul în locuinţa din Nantucket a excentricei văduve Nan. Aflând că riscă să-şi piardă casa, ultimul lucru rămas de la soţul ei şi vestigiu al unei lumi cândva pline de bucurie şi antren, Nan hotărăşte să închirieze camere pe perioada verii. „Casa de pe plajă“ devine astfel locul care-i aduce laolaltă pe Daniel, bântuit de eşecul propriei căsnicii şi de un secret bine păzit, pe Daff, o mamă divorţată încercând să găsească o cale de comunicare cu fiica rebelă, şi pe Michael, fiul lui Nan, prins fără voie într-o relaţie cu şefa sa căsătorită, Jordana. Aici, în casa însufleţită de căldura şi umorul lui Nan, oaspeţii săi redescoperă prietenia, bucuria şi promisiunea unui nou început. Autoarea explorează cu fineţe parcursul lăuntric al personajelor, zbaterile, îndoielile şi revelaţiile lor, la capătul cărora cititorul însuşi regăseşte speranţa şi încrederea în frumuseţea vieţii.

Capitolul 1

Bicicleta înaintează scârţâind pe aleea cu pietriş, ocolind gropile, destul de periculoase pentru cineva care nu cunoaşte drumul pe de rost.

Femeia de pe bicicletă îşi ridică privirea înspre cer, inspiră, zâmbeşte în sinea ei. E o zi ceţoasă în Nantucket, dar ea locuieşte aici de suficient timp ca să ştie că nu-i decât ceaţa dimineţii şi că lumina strălucitoare a soarelui de început de iunie o va risipi până la prânz, lăsând loc unei după-amiezi minunate.

Bun. Are de gând să ia prânzul la o terasă azi şi e în drum spre oraş, după un ocol prin curtea vecinilor, unde îşi petrecuse dimineaţa tăind hortensii mari, albastre şi îndesându-le în coşul de la bicicletă. Nu-i cunoaşte, de fapt, pe vecinii aceştia – ce ciudat e să locuieşti de patruzeci şi cinci de ani în aceeaşi casă, într-un oraş unde, cândva, cunoşteai pe toată lumea, până într-o zi când te trezeşti că nu mai cunoşti oamenii –, dar, văzând jaluzele trase şi nici o maşină în faţa casei, ghicise că probabil încă n-au venit şi n-o să simtă lipsa unei duzini, două de hortensii.

Poarta de la grădina lor din spate era deschisă şi auzise prin oraş că aduseseră un arhitect peisagist de fiţe. Trebuia să arunce un ochi şi găsise piscina neacoperită, iar apa era atât de

albastră, de îmbietoare, încât efectiv o invita să se dezbrace şi să plonjeze, ceea ce, desigur, a şi făcut, cu trupul ei încă suplu şi puternic, cu picioarele bronzate, cu muşchii arcuiţi de orele petrecute zilnic pe bicicletă.

S-a uscat la soare, plimbându-se goală prin grădină, ciugulind căpşuni şi boabe de mazăre din grădina de zarzavat, admirând trandafirii care tocmai înfloreau. Apoi şi-a tras hainele pe ea cu un suspin de satisfacţie.

Acestea sunt motivele pentru care Nan a căpătat reputaţia unei persoane oarecum excentrice. O reputaţie de care e perfect conştientă şi de care se bucură, pentru că îi oferă libertate, îi permite să facă lucrurile pe care îşi doreşte cu adevărat să le facă, lucruri pe care alţi oameni nu îndrăznesc să le facă, şi, pentru că e considerată o excentrică, în cazul ei se fac întotdeauna excepţii.

Acesta e, îşi spune ea cu ironie, unul dintre avantajele bătrâneţii, atât de necesar când atât de multe alte lucruri dor. La şaizeci şi cinci de ani, încă se mai simte ca la treizeci şi, uneori, ca la douăzeci, dar a lăsat de mult în urmă îndoielile pe care le avea la douăzeci şi treizeci de ani, temerile chinuitoare că frumuseţea ei nu era îndeajuns, cel puţin nu pentru familia Powell ; că reuşise cumva să-l păcălească pe Everett Powell s-o ia de soţie şi că, de îndată ce frumuseţea ei va începe să pălească, aveau să realizeze cu toţii că ea era un nimeni, un nimic, şi aveau s-o trateze aşa cum se aşteptase întotdeauna când intrase, prin căsătorie, în această ilustră familie... ca şi cum ar fi fost un nimic.

Frumuseţea ei îi fusese de folos. Continua să-i fie. Înaltă, slabă şi puternică, cu părul alb lucios şi lins, prins în coc, cu pometii încă înalţi,

cu o sclipire încă vie în ochii-i verzi, sub sprâncene perfect arcuite.

O frumuseţe ca a lui Nan rar mai găseşti în zilele noastre, o eleganţă şi un stil înnăscut care dominau în anii '50, dar care aproape că au dispărut astăzi, deşi Nan n-o observă, n-o mai observă.

Acum, când se uită în oglindă, observă ridurile, obrajii scofâlciţi sub pometi, pielea atât de subţire încât parcă i se văd uneori oasele. Ascunde cât mai multe imperfecţiuni sub machiaj, încă mai crede că nu poate ieşi din casă fără machiaj complet, rujul ei stacojiu, caracteristic, fiind primul lucru pe care şi-l aplică în fiecare dimineaţă, înainte chiar să-şi ia lenjeria pe ea, înainte să facă baie.

Dar în ultimul timp machiajul ei este uneori neuniform, întins peste cutele care-i fac gura pungă, efect asupra căruia o avertizau în anii '80, când fiul ei a încercat s-o convingă să se lase de fumat, arătându-i poze din reviste care înfăţişau femei cu pielea uscată, tăbăcită.

— Nu pot să mă las de fumat, se încrunta ea. Îmi place prea mult, dar îţi promit, de îndată ce n-o să-mi mai placă, mă las.

Încă n-a venit ziua aceea.

Acum treizeci de ani, n-ar fi îndrăznit în veci să intre pe o proprietate privată, să înoate dezbrăcată într-o piscină pustie, fără să ceară voie. Acum treizeci de ani, i-ar fi păsat prea mult de ce credeau oamenii, n-ar fi tăiat flori sau n-ar fi dezgropat cu grijă câteva tufe de căpşuni, cărora cu siguranţă nu li se va simţi lipsa, pentru a le replanta în grădina ei.

Dar acum treizeci de ani, poate, dacă ar fi îndrăznit s-o facă şi ar fi fost prinsă, ar fi scăpat uşor din bucluc. Şi-ar fi cerut scuze, ar fi invitat perechea la ea să bea ceva, iar soţul ar fi flirtat

cu ea, i-ar fi luat paharul de punch din mână și ar fi insistat să-i toarne el în pahar, în timp ce ea și-ar fi înclinat capul să-și aprindă o țigară, ridicându-și apoi ochii ei verzi, uluitori, spre el, jucându-se o clipă cu părul ei blond, făcându-l să se simtă cel mai important bărbat din încăpere, la naiba, singurul bărbat din încăpere, nevastă-sa n-are decât să dispară.

Acum treizeci de ani, femeile ar fi ignorat-o, poate, dar nu ca acum, pentru că o consideră femeia nebună din casa mare și veche de pe faleză, ci pentru că se simțeau amenințate, pentru că erau îngrozite că ar fi fost în stare, poate, să le fure bărbații, să le distrugă viața. Și aveau dreptate.

Nu c-ar fi făcut-o vreodată.

Nu pe vremea aceea.

Desigur, au existat câteva aventuri, dar Nan nu și-a propus niciodată să-i fure bărbatul cuiva, voia doar să se simtă bine și, după moartea lui Everett, după ani întregi de singurătate, a ajuns să realizeze că, uneori, sexul nu e, la urma urmei, decât sex și că trebuie pur și simplu să profiți de ocazie.

Satul Siasconset, cunoscut de toată lumea sub numele de Sconset, strălucește în lumina dimineții când ajunge Nan cu bicicleta acolo. Trece pe lângă Sconset Café, cotește pe lângă Librărie, care de fapt nu e o librărie, ci un loc unde se vând băuturi alcoolice, și se dă jos de pe bicicletă, îndreptându-se spre magazinul universal ca să ia ceva de mâncare.

În spate de tot mai există un frigider îndesat cu iaurt, lapte, ouă – alimentele de bază –, dar restul magazinului e ocupat de produse de lux – biscuiți cu susan, dulciuri delicioase, lumânări

parfumate și nelipsitul perete acoperit de tricouri, șepci de baseball și sacoșe pentru turiști, ca să aibă dovada că și-au petrecut vacanța la Sconset, că sunt destul de bogați ca să-și permită să vină într-un loc unde se recreează miliardarii.

Ca întotdeauna, se îndreaptă spre frigiderul din spate, înclinând din cap în direcția turiștilor, făcându-i cu mâna femeii de la casă.

E un personaj cunoscut în Sconset, cu fustele ei lungi de in care fâlfâie în urma ei în timp ce pedalează pe o bicicletă Schwinn veche și ruginită, pe care ea și Everett au cumpărat-o când și-au petrecut prima dată vara aici, în 1962, pe când ea avea douăzeci de ani și el o adusese acasă, la Windermere, spre a o prezenta părinților.

Nu e un gen de bicicletă pe care s-o mai vezi prea des în zilele noastre. Cu un coș uriaș, disproporționat în față, Nan pedalează încet, ținându-se ușor cu o mână de ghidon, în timp ce în cealaltă ține o țigară. Le face cu mâna tuturor celor pe lângă care trece, îi salută cu un zâmbet, se oprește să stea la povești dacă îi vine cheful sau dacă vede vreun vecin trebăluind prin grădină.

Majoritatea îi răspund la salut, dar din ce în ce mai des observă schimbarea de atitudine a oamenilor din împrejurimi, oamenii care nu-i răspund, care se prefac că n-au observat-o pe nebuna blondă cu bicicleta veche, oamenii cu un aer atât de strălucitor, de impecabil, în timp ce trec pe Main Street, butonându-și *iphone*-urile, încât aproape că te doare să te uiți la ei.

Asta nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost cu treizeci de ani mai tânără, se gândește uneori. Din direcția opusă, un cuplu care pare să fie din New York se apropie șovăitor de ea, văzând-o venind în zigzag, încercând să-și aprindă o țigară

fără să se oprească. Acum treizeci de ani, el ar fi scos o brichetă din buzunar şi i-ar fi aprins ţigara, în loc să-i întoarcă spatele, îmboldit de nevastă, care pufneşte dispreţuitor când Nan îşi aprinde ţigara şi fumul îi e suflat, ca un făcut, drept în faţă. Femeia tuşeşte teatral, iar Nan îi arată cu mare bucurie degetul mijlociu, pedalând mai departe, şi femeia icneşte, şocată, şi încearcă să-i acopere ochii ţâncului care îi însoţeşte.

Ce s-a întâmplat cu *oamenii*? se întreabă Nan traversând aleea pietruită. Când au devenit atât de *afectaţi*? O familie de şase persoane trece pe lângă ea, mama, tata, apoi patru micuţi, ca patru boboci de raţă cu căşti de protecţie strălucitoare. Oare când trebuiau copiii noştri să poarte căşti? se întreabă, întorcând capul să-i privească dispărând, şovăielnic, în zare. Când am devenit cu toţii atât de temători?

Îşi aminteşte cum a căzut Michael, la şapte ani, de pe spalierele din parc şi şi-a spart capul pe ciment. Ea n-a intrat în panică, era unul din acele lucruri care li se întâmplau tuturor. L-a depus pe scaunul din faţă al maşinii şi l-a dus acasă la doctorul Grover, unde i s-au pus copci în bucătăria familiei, în timp ce doamna Grover îi servea cu limonadă şi biscuiţi cu ghimbir.

Ea n-a ştiut niciodată pe unde umblau copiii până să se facă mari. Cineva avea o barcă pe iaz şi odată copiii au rămas împotmoliţi acolo toată ziua. Nan a aflat de-abia când au năvălit în pragul bucătăriei, povestind încântaţi şi în gura mare despre incidentul care a devenit în curând aventura lor aproape fatală. Adulţii care vor fi fost prin preajmă zâmbeau afectuos, ascultând doar pe jumătate, cu gândul în altă parte, pentru că, pe atunci, viaţa gravita în jurul adulţilor. Nu în jurul copiilor.

Când Everett a adus-o pentru prima dată la casa lor de vacanţă, Nan nu ştiuse la ce să se aştepte. De-abia dacă auzise de Nantucket. Îşi petrecuse vacanţele doar pe coasta Jersey-ului, neştiind prea multe despre ceea ce a ajuns să considere, mai târziu, drept „vechea Americă", familii yankee autentice, posesorii unor averi cu tradiţie, din strămoşi care debarcaseră de pe *Mayflower* şi care puteau să-şi reconstituie arborele genealogic de-a lungul câtorva veacuri.

Proprii ei părinţi veniseră din Anglia, se îmbarcaseră spre New York în speranţa unei vieţi mai bune decât cea pe care o lăsaseră în urmă, în Birmingham, şi se mutaseră la Ossining din cauza unui văr îndepărtat care locuia acolo.

Ea fusese o fetişcană naivă, care nu ştiuse la ce să se aştepte când Everett a adus-o acasă la ai lui. Nu exista posibilitatea să caute pe Google informaţii despre familia Powell, nu exista nimeni care să-i spună că familia era renumită în Massachusetts pentru că finanţase majoritatea proiectelor de renovare care au făcut din Cape Cod ceea ce este astăzi, nimeni nu i-ar fi putut explica în ce familie intra, prestigiul şi istoria care însoţeau numele de Powell.

S-a căsătorit cu Everett pentru că a crezut că îl iubeşte şi, ca dar de nuntă, părinţii lui le-au cumpărat un apartament în New York. Nimic extravagant, obişnuia ea să spună, peste ani, dar era nespus de extravagant şi, în primii doi ani de căsnicie, Nan se trezea în fiecare dimineaţă şi-şi închipuia că a murit şi s-a trezit într-un film cu Grace Kelly.

Şi în nici un alt loc nu simţea asta la fel de puternic ca la Windermere. Construită în anii '20, chiar cum ieşeai de pe Baxter Road, din satul Sconset, se înălţa pe o faleză, deasupra oceanului

Atlantic, cu fațada pietruită cenușie și decolorată de vânt, dar cu linii grațioase și elegante, cu terasele întotdeauna pline de oameni.

Fără a fi o casă mare, Windermere se întindea acum pe o suprafață de fix patru hectare. Inițial o casă modestă de lemn, anexele construite de-a lungul anilor o transformaseră într-o proprietate întinsă. Antreprenorii începuseră să-i dea târcoale, ca vulturii care vânează prada. Casa avea să fie dărâmată, știa Nan, dacă-i va lăsa vreodată să pună mâna pe ea și era un loc încărcat de atâtea amintiri importante încât nu putea să renunțe atât de ușor la el.

Era casa de vacanță a familiei Powell – refugiul lor idilic, unde stăteau în fiecare an, de la sfârșitul lui mai până la începutul lui septembrie, o casă plină de copii în pielea goală, petreceri pe plajă și nespusă bucurie.

Chiar unul dintre acei copii în pielea goală a botezat-o, în decursul acelei prime vizite.

— O cheamă Suzanne, îi repeta Everett fetiței de trei ani – fiica sau verișoara sau nu se știe ce rubedenie a cuiva – care încerca s-o tragă după ea să construiască un nou castel de nisip.

— Vreau să vină Nan, insista fetița și Everett izbucnise în râs, atât de chipeș pe atunci, cu chipul bronzat și ochii albaștri.

— Nan, s-a întors el spre Suzanne. Nan în Nantucket. Îmi place.

Și de-atunci nu i se mai spusese decât Nan, aproape că-și uitase numele de botez, deseori se trezea că trebuie să taie Nan când completa formulare care îi cereau numele întreg, realizând abia la sfârșit că nu scrisese Suzanne.

Când Nan își amintește de acele prime zile la Windermere, aproape că aude clinchetul paharelor umplute, al lampioanelor atârnate în jurul

casei şi în copaci în timp ce orchestra cânta, iar oamenii râdeau, beau și dansau toată noaptea.

Se ţineau dineuri care durau toată noaptea, părinții lui Everett – Lydia şi Lionel – conducându-și oaspeții printre dunele de nisip la faimoasele partide de înot de la miezul nopții, la care ţipetele oaspeților când plonjau în apa rece se auzeau din centrul oraşului.

Întotdeauna veneau prieteni în vizită, rămânând adesea toată vara, dar Windermere era destul de mare şi oaspeții în plus puteau oricând să stea într-una din cele patru căsuţe de la marginea domeniului.

Două dintre căsuţe au fost vândute după ce Lionel a murit şi Lydia a fost diagnosticată cu Alzheimer, fiind internată în cele din urmă într-un cămin din Boston, unde Nan a încercat s-o viziteze cât mai des, însoţită uneori de fiul ei, până spre sfârşit, când a devenit prea dureros, când Lydia nu mai era nici măcar umbra persoanei care fusese, ci o bătrânică sfrijită, albită, pe lângă care Nan trecuse fără s-o observe când intrase.

Everett murise între timp sau, cum s-a exprimat Nan ani de-a rândul, dispăruse. Ea se trezise într-o dimineaţă şi descoperise patul pustiu, ceea ce nu era neapărat ceva neobişnuit – el se trezea adesea şi mergea să înoate în zori –, dar de-abia când a văzut că el nu se întoarce a simţit un fior de nelinişte.

A coborât pe plajă şi, totuşi, îşi aminteşte că a ştiut, a ştiut din momentul în care s-a întors şi a văzut jumătatea lui de pat goală că se întâmplase ceva.

Tricoul lui era împăturit neglijent, ţinut locului de ceasul tatălui lui. Nici un bilet. Nimic. Iar marea era extrem de agitată în ziua aceea. Nan rămăsese ţintuită locului, privind valurile, ascultând

vuietul oceanului, lăsând o lacrimă să i se scurgă pe obraz. Nu l-a căutat, știa că dispăruse.

Doar că nu știa de ce.

Faptul că bunicul lui Everett câștigase Windermere la o partidă de pocher s-a dovedit mai mult decât o întâmplare. Pasiunea pentru jocurile de noroc, a ieșit la iveală, sărise peste o generație și prinsese rădăcini adânci în firea lui Everett.

Nan știa că îi plăcea să joace pocher, dar nu bănuia că ar fi fost mai mult decât o distracție, un pretext să-și petreacă o seară cu băieții, să bea câteva pahare de whisky și să fumeze câteva trabucuri sau ce făcea el.

Dar după moartea lui, cu atâta amar de ani în urmă, a început să primească telefoane din partea băncilor, apoi de la diverse persoane cărora, în mod limpede, le datora bani și, în sfârșit, de la contabilul lui.

— Situația nu pare prea roz, zisese el.

Din fericire, existau bunuri imobiliare. Cele două căsuțe rămase la marginea proprietății Windermere au fost vândute, urmate, câțiva ani mai târziu, de apartamentul din New York. Fusese o decizie importantă, dar ea iubise întotdeauna Windermere, fusese încântată la gândul de a o transforma în reședință permanentă, iar Michael era încă mic, ea își spunea că i-ar prii o viață mai liniștită, o viață modestă, într-un loc pe care-l iubiseră întotdeauna. Aceasta se întâmpla la sfârșitul anilor '70, chiar înainte de epoca marii afluențe, iar ea obținuse o sumă atât de mare din vânzarea apartamentului încât se gândise că poate sta liniștită toată viața.

— Ți-i las pe mână, îi spusese agentului ei de bursă, râzând, știind că o sumă atât de mare va fi în siguranță.

Acum nu mai are un agent de bursă. Agenţii de bursă erau veneraţi pe vremuri, dar nu mai ştie pe nimeni care să se recomande astfel astăzi. Mai nou îi aude pe cei care vin vara aici folosind expresii cum ar fi fuziuni şi achiziţii, obligaţiuni derivate şi, cel mai des, poate, fonduri cu capital speculativ. Tot nu pricepe ce e acela un fond cu capital speculativ, ştie doar că oamenii care îşi construiesc cele mai mari case de pe insulă, soţii care vin în weekend cu avioanele şi elicopterele personale, spre a li se alătura soţiilor, dădacelor şi menajerelor, par să lucreze în domeniul fondurilor cu capital speculativ.

Până şi ea îşi are banii investiţi într-un fond cu capital speculativ. În fiecare lună primeşte un extras de cont, dar cel mai des uită să-l deschidă. Corespondenţa ei se adună de obicei într-un teanc pe masa din bucătărie, înainte de a fi aruncată în vreun dulap, pentru că pe Nan o exasperează lucrurile prozaice – facturile o plictisesc şi singurele plicuri pe care le deschide şi cărora le răspunde imediat sunt scrise de mână şi personale.

Astăzi va lua prânzul cu consilierul ei de investiţii, deşi Nan nu-l consideră atât un consilier, cât un prieten. Nu c-ar fi cine ştie ce în oricare calitate – nu l-a mai văzut personal de patru ani şi nu-i oferă cine ştie ce consiliere, în afara faptului de a-i fi spus, cu atâţia ani în urmă, că fondul în care investea era bun, iniţiat de unul dintre cei mai străluciţi agenţi de la Goldman Sachs, şi că ar fi minunat să bage nişte bani în afacerea asta.

Chiar când intră sună telefonul. Trânteşte hortensiile în chiuvetă şi înhaţă telefonul, dând drumul la apă în timp ce răspunde.

— Bună, mamă.

E Michael, o sună, cum face adesea, în drum spre serviciu.

— Bună, dragule. Ce mai faci?

— Sunt obosit. E foarte cald, sufocant şi apăsător în oraş. Te invidiez la culme pentru că eşti pe insulă – e frumos?

— Nu încă, zâmbeşte Nan. Dar va fi. Dar de ce nu vii încoace? Mi-e dor de tine. E prea linişte aici când mă învârt singură.

— Dar unde-i Sarah? O mai ai?

— Mai vine să mă ajute de două ori pe săptămână, spune Nan, şi îmi place s-o am prin preajmă, dar mi-e dor de familia mea, mi-e dor să aud cum răsună casa de lume care se distrează. Mai ţii minte când veneai aici cu toţi prietenii tăi vara? Mai ştii ce ne distram? De ce nu vii cu nişte prieteni? N-ar face cu toţii moarte de om pentru o vacanţă în Nantucket?

Michael zâmbeşte. Mama lui e neschimbată.

— Fără îndoială, dacă ar putea să-şi ia liber de la serviciu. Iar majoritatea sunt însuraţi acum şi au copii. Lucrurile s-au schimbat, nu pot să-şi ia familiile pe sus şi să vină cu ele acolo.

— De ce, mă rog?

Nan e sincer intrigată.

— Eu sunt înnebunită după copii, aici e ideal să vii cu copiii.

— Ştiu, dar pur şi simplu... e greu. Oamenii sunt ocupaţi, toată lumea e mereu pe fugă. Dar mi-ar plăcea să vin. Mi-ar plăcea să te văd. Nu pot să ajung momentan, şefii vor mai lipsi încă în jur de o săptămână, trebuie să fiu aici, dar poate reuşesc să ajung la sfârşitul verii.

Nan opreşte apa şi se întinde după o ţigară.

— Of, mamă. Sper că nu fumezi în continuare.

Nan îl ignoră.

— Cum merg lucrurile cu fata aceea... cum o cheamă? Aisling?

Michael zâmbeşte.

— Interesant. Îmi place. Suntem încă abia la început, dar până acum nu-i rău. E pasională. Independentă. Ţi-ar plăcea de ea.

— Mi-ar plăcea s-o cunosc.

Nan are grijă să nu pună prea multe întrebări.

— Adu-o în vizită.

— Poate c-o s-o aduc. Ce planuri ai pentru azi?

— Pregătesc prânzul. Andrew Moseley vine în vizită.

— Consilierul tău de investiţii?

— Exact!

— Totul e în regulă?

— De ce n-ar fi?

— Pare ciudat că vine până acolo să te vadă.

Nan dă din umeri.

— Cred că, după patru ani, probabil că era şi timpul. Oricum, mă bucur să am puţină companie. Pregătesc o salată delicioasă chiar din grădina noastră şi Sarah a promis să aducă o salată de homar pe care a făcut-o ieri.

— Sună delicios.

Michael zâmbeşte, imaginându-şi masa întinsă pe terasă, balerinii maică-sii aruncaţi într-un colţ în timp ce ea stă turceşte, după prânz, cu un pahar mare de vin alb într-o mână, cu nelipsita ţigară în cealaltă.

— Nu bea prea mult.

Michael îşi ia rămas-bun cu un zâmbet trist, închizându-şi telefonul când ajunge la bicicleta legată cu un lanţ de un felinar de pe 94th Street colţ cu Columbus, în faţa apartamentului său, fără să observe privirea admirativă pe care i-a

aruncat-o o brunetă înaltă care a ieşit la plimbare cu câinele.

Michael n-a fost niciodată conştient de propriul farmec, n-a făcut niciodată caz de ochii săi mari şi verzi, moşteniţi de la maică-sa, de zâmbetul său degajat, de aerul lui îngrijit, simplu, tipic american.

La patruzeci şi doi de ani nu se deosebeşte prea mult de jucătorul de fotbal care a fost cândva, bronzat şi atletic, simţindu-se extrem de bine în propria piele.

Descuie micul lacăt şi îşi pune casca, strecurându-şi telefonul în rucsac şi pornind-o de-a lungul lui Columbus, propunându-şi s-o sune pe Sarah, ca să se asigure că mama lui se simte bine, că există cineva care are grijă de ea, că nu e atât de singură pe cât pare.

Capitolul 2

— Povestiţi-mi cum v-aţi întâlnit.

Doctorul Posner se lasă de spătarul scaunului şi îi priveşte cum stau, fiecare la un capăt al canapelei, bruneta elegantă ghemuită stângaci într-un colţ, răsucindu-şi nervos o şuviţă din părul care-i vine până la umăr, tuns drept, în timp ce-i aruncă priviri soţului care stă neclintit, cu privirea în pământ.

Soţul este slab, brunet, cu ochi negri ca tăciunele, care întâmpină uneori privirea doctorului Posner – ochi plini de tristeţe şi suferinţă.

Sunt o pereche frumoasă. Ea are în jur de treizeci, treizeci şi cinci de ani, el în jur de patruzeci, apreciază doctorul Posner. Ea poartă pantaloni de stofă lejeri, balerini, are la picioare o poşetă din piele de crocodil şi ţine pe genunchi un şal de caşmir, în caz că i se face frig de la aerul condiţionat.

Soţul e îmbrăcat în blugi şi un tricou, e bine-făcut, genul de frumuseţe întunecată, cu un bronz uşor şi un corp care arată că merge la sală de cel puţin patru ori pe săptămână.

Arată ca şi cum n-ar fi avut niciodată vreo problemă. Tineri, sănătoşi, frumoşi, ce ar putea să nu meargă, deşi, desigur, doctorul Posner ştie cum stau lucrurile.

Ce alt motiv ar avea să se afle aici?

— Povestiți-mi cum v-ați îndrăgostit, spune doctorul Posner, privindu-l pe bărbat cum se foiește stânjenit. Spuneți-mi de ce sunteți împreună.

Bee se uită la Daniel și, când îi întâlnește privirea, amândoi schițează un zâmbet și Bee începe să povestească.

— Închiriasem o casă din Hamptons, spune Bee, cu ochii umeziți puțin de această amintire. Era o casă care arătase minunat în poze, dar, când am ajuns acolo, fusese efectiv vandalizată de cei care stătuseră acolo înaintea noastră...

— ... avea o piscină minunată însă, intervine Daniel și Bee încuviințează, cu un zâmbet.

— Așa e.

— Așadar, stăteați amândoi în acea casă? întreabă Stanley.

— Nu, clatină Bee din cap. Daniel stătea la câteva case mai încolo, dar nu cu chirie, era la niște prieteni de familie.

— Mă îngrozeau astfel de aranjamente.

Daniel zâmbește cu toată gura, pentru prima dată de când a intrat.

— O mulțime de oameni care beau și petrec, toți fără partener, întorcând cu toții privirea, disperați să vadă dacă a intrat cineva mai arătos.

— Și tu nu erai unul dintre ei? întreabă Stanley, privindu-l pe Daniel.

— Nu. O astfel de scenă n-a fost niciodată genul meu. Părinții mei aveau niște prieteni care aveau o casă în Amagansett și erau plecați pe timpul verii și mi-au zis că pot sta la ei.

— Știau că pot avea încredere în Daniel, râde Bee. Oricine altcineva ar fi devastat-o într-o zi, dar Daniel umbla toată ziua cu un aspirator într-o mână și cu mătura în cealaltă, adunând firele răzlețe de nisip de pe podea.

Daniel ridică din umeri, râzând, ca şi cum ar spune: mă cunoaşte atât de bine.

— Eşti pretenţios? întreabă Stanley.

— E obsedat de curăţenie, spune Bee. E singurul bărbat pe care-l cunosc care face patul în fiecare dimineaţă şi spală toate rufele.

Stanley zâmbeşte.

— Pare genul de bărbat la care visează majoritatea femeilor.

Nici unul din ei nu răspunde şi urmează o pauză.

— Te deranjează că e obsedat de curăţenie? întreabă, într-un final, Stanley.

Bee râde, dar e un râs forţat.

— Glumiţi? După cum aţi spus, e incredibil. Toate prietenele mele mă invidiază pentru că el spală toate rufele, face totul în casă.

— N-o fac dinadins, se apără Daniel. Mă simt agitat dacă sunt înconjurat de mizerie sau dezordine.

— Haideţi să ne întoarcem la casa de pe plajă, îi îndrumă Stanley. Povestiţi-mi cum v-aţi întâlnit, de fapt.

— El juca volei pe plajă cu câţiva dintre tipii care stăteau în casă. Erau cu toţii groaznici. Ai crede că între zece tipi cu care împarţi o casă ar fi putut fi măcar unul drăguţ, dar chiar şi cei care arătau bine erau nişte cretini. Eu şi prietena mea Deborah am hotărât să bem un pahar de vin pe plajă şi atunci l-am observat pe Daniel şi prietenul lui, pentru că, desigur, nu-i cunoşteam, dar şi pentru că arătau bine.

În timp ce ea continuă să povestească, amândoi încep să se relaxeze, cufundându-se în canapea, cu voci ce devin mai vioaie în timp ce zâmbesc, se întrerup, îşi amintesc cum era viaţa pe vremea când totul era simplu, când n-aveau de ce să-şi

facă griji. Când nu stăteau la capetele opuse ale unei canapele de piele, în biroul unui psiholog, pentru că nici unul din ei nu e sigur că mariajul lor va rezista.

— Daniel, tu ai observat-o pe Bee?

— Ar fi fost greu să n-o observ.

Daniel zâmbeşte larg.

— Purta un costum de baie sexy, roz şi îmi zâmbea de fiecare dată când mă uitam la ea.

— Aşadar, te-ai simţit atras de ea?

— Eu... da. Era minunată. Desigur.

Dar oare chiar s-a simţit? Nici acum nu ştie răspunsul. Era minunată, e adevărat. Îşi aminteşte cum toţi ceilalţi bărbaţi încercau disperaţi să-i atragă atenţia lui Bee, dar Bee nu părea să aibă ochi decât pentru Daniel.

El nu înţelesese asta. El nu era în căutarea unei relaţii, tocmai încheiase o relaţie care durase patru ani cu Nadine, pe care o iubise, cu care fusese extrem de fericit, dar ea era de-o vârstă cu el, avea treizeci de ani şi îşi dorea cu disperare să se mărite cu el sau, cel puţin, să se mărite.

O iubea, dar nu-şi dorise să se căsătorească cu ea, nu-şi dorise să-şi ia un astfel de angajament şi, în cele din urmă, după luni de certuri, Nadine îi dăduse ultimatumul la care se aşteptase dintotdeauna şi se despărţiseră.

Ştia că Nadine l-a urât pentru asta. Nu s-a gândit niciodată că el nu se va mai întoarce niciodată la ea, a crezut că va realiza că pierduse ceva valoros, că se va întoarce în genunchi, cu inelul cu diamant în mână. Dar el n-a făcut-o. N-a putut. S-a simţit în siguranţă într-o relaţie, dar perspectiva căsătoriei îl îngrozea. Nu putea s-o facă.

— Asta pentru că nu e persoana potrivită, îi spuneau alţi prieteni. Când e să fie, este – dar

el avea bănuiala chinuitoare că teoria asta nu era valabilă în cazul lui. Că nu exista, poate, o persoană mai potrivită ca Nadine, dar că era ceva în neregulă cu *el*.

Casa din Amagansett ar fi trebuit să fie o bine-venită vacanță. El și Steve au mers acolo cu valize pline de cărți, cu un set de table legat în piele și cu intenția de a juca tenis în fiecare zi.

Nu se gândea la Nadine, nici la altcineva. Spera să se relaxeze și să se țină cât mai departe de agitația din Hampton.

Dar Bee îl scosese din bârlog sau, poate, îl atrăsese în capcană. Femeile ca Bee nu se uitau de obicei după bărbați ca Daniel. Nu că Daniel n-ar fi fost atrăgător, dar era... rezervat. Era o fire sensibilă, taciturnă. Îi plăceau petrecerile în cerc restrâns, intim, unde puteai să comunici cu oamenii, să îți auzi propriile gânduri, nu cele cu muzică asurzitoare și agațament unde nici gândurile nu ți le mai auzeai.

El și Bee ar fi trebuit să fie total incompatibili, lui Bee plăcându-i petrecerile zgomotoase, muzica gălăgioasă, să fie înconjurată de prieteni, dar îi plăcea totodată să stea de vorbă, era atentă și curioasă, avea o energie și o vioiciune cum nu mai văzuse vreodată, care l-au făcut să se simtă, pentru prima dată, poate, cu adevărat viu.

Cu Bee totul era distractiv. Era extrovertită, strălucitoare, râdea tot timpul. Daniel a înțeles deodată treaba cu atracția dintre contrarii și dacă o persoană ca Bee putea dori o persoană ca Daniel, cum ar fi putut el să refuze? Ce însemna faptul că o femeie minunată ca Bee, o femeie pe care și-o doreau toți bărbații, îl dorea doar pe el? Probabil că era mai bun decât credea și chiar așa era: când era cu Bee, se simțea ca un rege.

Aşadar Daniel a fost atras într-o relaţie şi, odată intrat în ea, s-a simţit în siguranţă – mai în siguranţă, oricum, decât singur şi au trecut încă patru ani, timp în care au alunecat într-o rutină previzibilă, locuind împreună în apartamentul din Upper East Side al lui Bee, luând micul dejun, prânzul sau cina cu prietenii, petrecându-şi weekendul în Central Park sau în Hamptons, până într-o noapte, când Bee fusese cu fundul în sus toată seara.

— Ce-ai păţit ? o întrebă el. Trebuie să-ţi vină ciclul ?

— O Doamne, asta este ! zise ea, sărind din pat şi ieşind în hol, îndreptându-se spre baia minusculă. Ştiam eu că nu-s în apele mele.

Dar nu-i venise ciclul şi, când şi-a verificat agenda, se părea că a calculat greşit. Ori asta, ori ciclul îi întârziase cu două săptămâni. Cu vreo câteva luni în urmă, se temuse că a rămas însărcinată şi cumpărase un pachet dublu de teste de sarcină. Îi mai rămăsese unul. Bee se întinse să-l ia din dulăpiorul din baie, calmă, liniştită, ştiind pe dată, dinainte să apară linia roz aprins, că e însărcinată.

Se privi în oglindă şi pe faţă îi apăru un zâmbet larg. Nici măcar nu ştiuse că-şi dorea un copil şi, cu siguranţă, nu premeditase acest lucru în mod conştient, ca mijloc de a-l prinde în laţ pe Daniel. Bee auzise de mai multe ori de ultimatumul dat de Nadine şi n-avea de gând să facă aceeaşi greşeală, dar, deşi n-avea decât douăzeci şi cinci de ani, era înconjurată de prietene care începeau să aibă copii, viaţa ei socială devenise o lume a copiilor şi îşi dorea şi ea ce aveau prietenele ei. Îşi dorea o nuntă mare şi o lună de miere în Bahamas. Îşi dorea un copil şi o casă în Connecticut.

Își dorea ceea ce lipsea din viața ei și, dacă lucrurile nu se întâmplau în ordinea în care și le închipuise, n-aveau decât.

Bee ieși din baie ținând bețișorul la spate, cu un zâmbet misterios pe chip.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Daniel, dar știa deja, în ochii lui apăruse deja o expresie de teamă, care o deconcertă, puțin doar, pe Bee când îi arată bețișorul.

Daniel simți că se sufocă.

— O să fie bine, zise mai târziu Bee, cuibărindu-se lângă el în pat, ignorându-i prima reacție. Desigur, era inevitabil să reacționeze prost, și-a zis. Nu discutaseră despre copii până atunci sau, cu siguranță, nu discutaseră decât la modul abstract și, inevitabil, îi va trebui o vreme să se obișnuiască cu gândul.

Dar de obișnuit se va obișnui. Bee era și este o femeie care se așteaptă să obțină ceea ce își dorește. Daniel spunea întotdeauna că e destul de puternică pentru amândoi și așa era. Când Bee punea ochii pe ceva, rar se întâmpla să nu obțină acel lucru, iar pe Daniel pusese ochii din prima clipă când îl văzuse.

Stella a presărat petale la nunta lor. La un an și jumătate, se ținea de poala rochiei Vera Wang a maică-sii, sub privirile pline de adorație ale tatălui ei, în timp ce preotul îi declara soț și soție, punctând, cu umor și cu o privire plină de subînțeles înspre pântecele rotunjit al lui Bee, că poate încurcaseră ordinea firească a lucrurilor.

Daniel nu se așteptase să se îndrăgostească, așa cum i se întâmplase în clipa în care Stella îi fusese pusă în brațe în sala de nașteri. I-a privit fetișoara roșie, încrețită și, efectiv, a simțit că-i plesnește inima de dragoste.

Şi apoi a venit şi Lizzie şi, în ciuda temerilor lui că nu va mai putea iubi un alt copil aşa cum o iubea pe Stella, inima i-a crescut spre a le cuprinde pe amândouă.

Daniel se trezeşte încă în fiecare dimineaţă emoţionat la gândul că-şi va vedea fetele, se trezeşte devreme, lăsând-o pe Bee să doarmă netulburată, pentru a avea răgazul să petreacă puţin timp cu ele, înainte să plece la lucru, să se aşeze la masa din bucătărie, în timp ce ele îşi mănâncă porţia de cereale şi să le întrebe, foarte serios, ce gânduri au despre şcoală, prieteni, viaţă.

Dragostea pentru fetele lui îi dă forţe, căci, împreună, sunt lumina ochilor lui şi, chiar dacă i se pare că viaţa nu e tocmai cum ar trebui să fie, că nu simte ce ar trebui să simtă pentru Bee, i-a fost totuşi comod şi uşor şi, la urma urmei, ce alternative avea?

Când Lizzie avea un an şi Stella trei, s-au mutat în afara oraşului, într-o căsuţă cochetă din anii '40, în Weston, Connecticut. O vreme, Daniel a făcut naveta în oraş, dar afacerea mergea bine şi, după vreun an, a început să investească în proprietăţi din Norwalk şi, în curând, au reuşit să se mute într-o casă nouă, mare, pe care şi-au construit-o în Westport. Ar fi trebuit să fie fericiţi. Bee cu siguranţă părea fericită, se dedicase activităţilor de la şcoala fetiţelor, şedinţelor cu părinţii şi diverselor organizaţii şi părea, întotdeauna, prinsă într-un prânz cu cineva şi la o întâlnire cu altcineva, ocupată să organizeze cercuri de joacă pentru copii, cine şi prezentări de modă în cerc restrâns care aveau loc în impresionantul salon al casei lor noi.

În timp ce Bee îşi făcea de lucru, Daniel a realizat că n-avea stare şi, mult timp, a crezut că nimeni nu observa, că nimeni n-a văzut că e nefericit.

Daniel a crezut sincer că, dacă își umplea viața cu lucruri care să-l distragă, nu va trebui să înfrunte adevărul. Și adevărul era că își adora fetele mai mult decât orice pe lume și o iubea pe Bee.

Dar această căsnicie nu mergea.

Bee îi fusese cea mai bună prietenă, dar nu-i mai legau prea multe lucruri. Cel mai des, avea impresia că erau două vase care treceau unul pe lângă celălalt în noapte, ciocnindu-se din când în când, mânate nu de pasiune, ci de datorie, pentru că el nu știa cum s-o refuze, pentru că nu puteai să te întorci târziu seară de seară și să urci scările cu inima grea, rugându-te s-o găsești adormită.

Nu-și dorise să se însoare, dar o făcuse și sperase că, deși nu era ceea ce-și dorise, dacă gonea destul de repede, destul de departe, poate, va descoperi că a ajuns la destinație și că totul se terminase cu bine.

Terapie de cuplu. Fusese ideea lui Bee și nu era prima încercare. Mai merseseră la terapie, de două ori până atunci, atât individual, cât și împreună, dar Daniel n-a fost niciodată în stare să se deschidă cu totul și, cumva, deși ambele încercări fuseseră de scurtă durată, reușiseră să regăsească un anume echilibru și să-și continue căsnicia ca și cum ar fi fost fericiți.

Bee a început să meargă la psiholog la scurt timp după ce s-au cunoscut. Avea multe pe suflet, spunea, și era o experiență atât de eliberatoare, atât de utilă, să își rezerve o oră în fiecare săptămână, să vorbească despre orice voia, să poată gândi limpede, să poată vorbi limpede, să-și pună ordine în gânduri și să găsească răspunsurile.

El nu ştia niciodată sigur care erau întrebările, dar Bee părea mai fericită şi, deşi Daniel considerase întotdeauna că numai oamenii care se răsfăţau exagerat se duceau la psiholog, i-a făcut pe plac.

La început, Bee nu spusese decât cât de minunat i se părea, dar în curând începu să sugereze, diplomat, că poate şi Daniel ar trebui să meargă la un psiholog, că, deşi el susţinea că nu crede în aşa ceva, terapia l-ar ajuta să se deschidă, să-şi realizeze întregul potenţial.

— Nu vreau să-mi realizez întregul potenţial, oftase Daniel, cu atâta amar de ani în urmă. Sunt perfect fericit aşa cum sunt.

Bee gândea că aşa ceva e imposibil. El era, îi spunea ea când se certau, cea mai închisă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Nu comunica niciodată emoţional, spunea ea, era ca şi cum ai fi stat de vorbă cu cineva printr-un zid de oţel.

— Pot să te ajut, stăruise ea în cele din urmă. Lasă-mă să te ajut.

Şi, după o vreme, el obosise s-o refuze, aşa că a acceptat să meargă la un psiholog.

Nu la cel la care mergea Bee, asta i s-ar fi părut aproape incestuos, ci un alt specialist din branşă. A mers de câteva ori. A vorbit puţin despre copilăria lui, a vorbit puţin despre relaţia sa cu Bee şi a început să anuleze întâlnirile când efortul său iniţial a părut s-o potolească pe Bee şi ea a acceptat că el îşi dăduse silinţa şi că era destul.

De data aceasta, merg la doctorul Stanley Posner de patru luni încoace. Lucrurile ar trebui să se îmbunătăţească. Ultima dată când au apelat

la terapia de cuplu a fost acum trei ani, la un cuplu care le fusese recomandat de o prietenă de-a lui Bee, care uitase să menționeze că practicau terapia centrată pe pacient, astfel că nu vorbeau, nu făceau decât să repete afirmațiile făcute de Bee și Daniel.

— Nu mă sprijină niciodată, spunea Bee. E întotdeauna ocupat cu ceva, e întotdeauna absent și nu mă ascultă niciodată.

Urma o lungă tăcere, în care priveau amândoi, în expectativă, la cei doi psihologi și, într-un final, unul din aceștia spunea:

— Așadar, simți că nu te sprijină. Daniel e absent și nu te ascultă?

— Da.

Și tăcerea se prelungea până când Bee sau Daniel izbucneau în râs și, în mod invariabil, ieșeau din birou cutremurându-se de râs, ceea ce nu era, poate, efectul dorit, dar cu siguranță i-a apropiat îndeajuns încât să renunțe la ședințe după două luni.

Stanley Posner e altfel. Chiar au un dialog. A început pur și simplu prin a pune întrebări, dar în curând le oferea soluții, dovedea o cunoaștere profundă care l-a surprins și l-a impresionat pe Daniel.

În alte împrejurări, își închipuie că el și Stanley ar putea fi prieteni. În împrejurările de față, are impresia că, în fiecare dimineață de miercuri, se pregătește să devină ținta unui atac. Se întâlnește cu Bee aici, fără să fi vorbit între ei despre asta în decursul dimineții, și se înghesuie într-un colț, cât mai departe cu putință de Bee în timp ce ea critică tot ce e legat de persoana lui.

Și ce e mai rău e că are dreptate. Este absent. Este ocupat. Nu vrea să-și petreacă timpul cu ea. Nu-i face complimente. Nu este cald, sau

iubitor, sau afectuos decât cu fiicele lui, cărora le oferă afecţiune nelimitată.

Bee are dreptate în toate privinţele, aşa că, în fiecare miercuri, când încep atacurile, nu poate spune prea multe, doar să dea din umeri şi să recunoască faptul că Bee are dreptate. Dacă ar avea curajul, ar putea spune că este exact aşa cum spune ea pentru că – o, şi gândul e atât de dureros, încât încearcă să-l dea deoparte, să-l uite –, pentru că n-o iubeşte. O iubeşte în calitate de mamă a copiilor lui, dar n-o iubeşte aşa cum a sperat întotdeauna să-şi iubească tovarăşa de viaţă.

Nu poate spune aşa ceva. Nu poate, cu nici un chip, să provoace atâta suferinţă, iar un viitor fără fiicele lui e de neconceput. Există momente, mai ales în miez de noapte, când Daniel se trezeşte cu senzaţia că se sufocă. Ştie că nu e chip să doarmă în nopţi ca astea şi merge sus, în birou, inspirând adânc pentru a-şi menţine calmul şi luând un ziar sau o carte în încercarea de a-şi alunga spaima.

Aşa că stă, săptămână de săptămână, în biroul doctorului Posner, într-o garsonieră situată deasupra unui garaj, prea îngrozit să înfrunte o realitate care-i va schimba viaţa pe veci, retrăgându-se din ce în ce mai mult, până când are sentimentul că nu va mai putea, la un moment dat, să iasă din această cameră şi să găsească o cale de întoarcere.

Astăzi Daniel e luat pe nepregătite. E pregătit pentru atacul obişnuit, dar nu e câtuşi de puţin pregătit pentru întrebarea lui Stanley.

— Aşadar, cum merg lucrurile între voi pe plan fizic?

Stanley stă picior peste picior şi priveşte nonşalant de la soţ la soţie, ca şi cum i-ar fi

întrebat cum şi-au petrecut dimineaţa, în loc să-i întrebe ceva legat de unul dintre cele mai intime lucruri din viaţa lor.

Daniel n-o poate privi pe Bee, se îmbujorează aproape imperceptibil auzind întrebarea şi o aude pufnind, îşi ridică privirea şi o vede clătinând batjocoritor din cap.

— Bee? întreabă Stanley, văzând că are mai multe şanse să obţină informaţii din partea lui Bee.

— Vă referiţi la sex?

Bee vorbeşte aproape în şoaptă, în timp ce Daniel se retrage şi mai mult în colţul opus al canapelei de piele, strângându-şi picioarele cât mai departe de Bee, cu braţele încrucişate în defensivă, cu o atitudine care afirmă limpede că ar prefera să fie oriunde altundeva.

— Nu-mi amintesc, spune ea în cele din urmă, întorcându-şi privirea spre Daniel. Când a fost ultima dată, Daniel? Acum nouă luni? Zece? Mai mult? Am renunţat să mai număr.

— Daniel?

Daniel e stânjenit la culme de simplul fapt că discută acest subiect, dar vede, cel puţin, că în privirea lui Stanley nu se observă nici o expresie, nici un semn că l-ar judeca.

— E adevărat, ridică el din umeri, ca şi cum nu ar conta.

— Şi cum de nu aţi mai avut relaţii fizice de nouă sau zece luni?

I se adresează lui Daniel, dar Daniel nu-şi poate găsi cuvintele, aşa că Bee răspunde în locul lui, iar durerea din vocea ei e aproape palpabilă.

— Spune că e prea obosit – vocea ei e aproape o şoaptă. De obicei, adoarme în timp ce eu mă spăl pe dinţi şi, dacă încerc să fac primul pas, mă respinge sau îmi spune că e prea obosit sau

că are o întâlnire importantă dimineaţă şi că trebuie să se trezească devreme.

— Şi cine face primul pas?

— De fiecare dată eu, spune Bee. Aşa a fost întotdeauna, dar la început nu m-a deranjat. Vreau să spun, ştiam că nu are un libido fenomenal. A fost unul din lucrurile care mi-au plăcut la el, faptul că nu încerca să mă apuce întruna de fund, că relaţia noastră nu se baza doar pe sex, dar să n-o dorească niciodată? Să nu facă niciodată primul pas? Mă simt urâtă – ochii i se umplu de lacrimi. Mă simt urâtă şi fără rost şi un eşec atât ca soţie, cât şi ca mamă. Mă simt respinsă.

Urmează o lungă tăcere, întreruptă doar de suspinele înfundate ale lui Bee. Stanley îi întinde o cutie de şerveţele şi îl priveşte pe Daniel, aşteptând, în timp ce Daniel rămâne cu privirea în pământ.

— Cum te simţi în situaţia asta? întreabă în cele din urmă Stanley.

— Oribil, spune Daniel.

Dar nu poate adăuga nimic. Nu poate spune că priveşte trupul soţiei sale şi simte un fior de repulsie, că, atunci când fac dragoste, nu reuşeşte să-şi joace rolul decât închizând ochii şi cufundându-se într-o fantezie. Cum ar putea spune aceste lucruri cu voce tare? Cum ar putea să le spună în faţa lui Bee, ştiind că ar distruge-o?

Capitolul 3

Uşa de la dormitorul Jessicăi, acoperită de afişe care interzic accesul oricărei persoane trecute de treisprezece ani, este întredeschisă şi Daff îşi stăpâneşte cu greu iritarea când, aruncând o privire, vede patul nefăcut, trei boluri de cereale lăsate pe noptieră şi haine şifonate împrăştiate peste tot pe podea.

Săptămâna trecută, Daff a anunţat că, dacă Jess refuză să-şi strângă hainele murdare şi să le aducă la spălător, n-o să i le mai spele. Aşa a făcut. Timp de cinci zile şi apoi n-a mai suportat să treacă prin faţa uşii şi să vadă cum se adună mormane de haine şi, în cele din urmă, cedase, cu un oftat exasperat, şi le strânsese, împărţindu-le în rufe albe şi colorate, abia stăpânindu-şi furia şi frustrarea, întrebându-se ce se întâmplase cu fetiţa drăgălaşă care îşi adora mama şi care asculta tot ce i se spunea.

Daff fusese şi ea o adolescentă dificilă şi glumise că o să-şi primească răsplata cu Jessica, dar nu crezuse cu adevărat acest lucru, nu crezuse că fetiţa ei drăgălaşă, adorabilă, care îşi venera mama ca pe Dumnezeu, va deveni vreodată adolescenta rebelă de acum.

Acum se pare că orice ar face Daff nu e bine, de fiecare dată când o întreabă pe Jess cum şi-a

petrecut ziua, singurul răspuns e un mârâit, urmat de o goană pe scări şi de o uşă trântită, lăsând să se audă ţipete înfundate din pernă.

Lucrurile n-au stat întotdeauna aşa. Pe vremea când formau o familie, când tatăl Jessicăi era alături de ele, Daff nu-şi aminteşte să fi avut vreun conflict cu Jessica. Cu siguranţă, Jess n-ar fi îndrăznit să-i vorbească lui Daff aşa cum îi vorbeşte acum, ar fi fost prea îngrozită de ce ar fi spus taică-său la întoarcerea acasă, când Daff i-ar fi povestit ce s-a întâmplat.

Trecuse puţin mai mult de un an de când plecase tatăl Jessicăi, când Daff realizase că acea colegă de serviciu cu care se împrietenise era mai mult decât o prietenă. Chiar şi atunci, Richard negase o vreme că se întâmpla ceva pe plan fizic, recunoscuse că se legase de ea, dar spusese că ea – cealaltă femeie, Nancy – avea un soţ, o familie, că, deşi o considera atrăgătoare, asta nu însemna nimic şi n-avea să se întâmple nimic între ei.

Daff crezuse acest lucru o vreme pentru că îşi dorise să-l creadă. Pentru că perspectiva unei vieţi pe cont propriu o îngrozise ; de bună seamă, răul cunoscut era de preferat aventurării pe cont propriu.

A descoperit în cel mai dureros mod cu putinţă. Ajunsese întâmplător în apropierea biroului lui Richard într-o zi la prânz şi îl sunase, vrând să-i facă o surpriză.

— Nu pot să plec, zisese el. Pregătim o afacere de proporţii şi sunt prins până peste cap. Îmi pare rău, iubito, dar poate ieşim să luăm cina undeva diseară.

Aşa că nu se mai deranjase să meargă până la biroul lui, dar, fiind în zonă, trecuse prin faţa

unui restaurant, se privise în vitrină, admirându-şi părul proaspăt coafat, ca apoi să dea cu ochii de soţul ei, aşezat într-un colţ cu o femeie, întinzând mâna ca să-i mângâie faţa, cu un zâmbet pe care-l mai văzuse cândva pe chipul lui. Cu zâmbetul pe care-l avea când s-au întâlnit prima dată, când el întindea mâna şi îi mângâia faţa cu acelaşi gest, un gest menit să-i spună că o iubea, că va avea întotdeauna grijă de ea.

Daff încremenise. Nu ştiuse dacă să dea buzna înăuntru şi să strige la el, să-i ceară o explicaţie, sau să o ia la fugă. În cele din urmă, plecase. În mare grabă şi abia când ajunsese la colţ avusese senzaţia că se sufocă. N-a plâns, Daff n-a fost niciodată genul care să plângă în public, dar tremura ca frunza şi a condus înapoi spre casă ca în transă, incapabilă să-şi creadă ochilor.

Daff a citit tot ce-a găsit despre aventuri extraconjugale. Mai întâi, despre aventurile platonice, despre motivele pentru care prieteniile legate la locul de muncă pot fi riscante, şi apoi despre cum aventurile platonice se transformă în aventuri reale. A înţeles atunci că, dacă acest lucru nu se întâmplase deja, era doar o problemă de timp.

Te poţi vindeca, se afirmă în cea mai recentă carte citită. Prin terapie, consiliere şi onestitate, te poţi vindeca şi poţi ajunge într-un punct unde vei regăsi fericirea. Să refaci încrederea durează mai mult, dar e posibil să astupi fisurile şi, uneori, să construieşti o relaţie şi mai puternică decât cea care a precedat aventura. Dacă aceasta e calea pe care o alegi.

Richard, ce-i drept, nu-şi propusese să aibă o aventură. Nu se gândise niciodată că ar fi tipul

predispus la infidelitate, își luase în serios jurămintele maritale şi, până s-o întâlnească pe Nancy, se considerase perfect fericit.

Unii oameni spun că aventurile nu se întâmplă fără motiv și că există întotdeauna o hibă într-o relație dacă vreunul din soți începe să caute afecțiune în altă parte, în timp ce alții afirmă că ești inevitabil atras de alte persoane, căsătorit fiind, dar că ai capacitatea de a alege şi că, punând în balanţă ce ai de pierdut cu ce ai de câştigat, alegi în cunoştinţă de cauză.

În cazul lui Richard, n-a fost nici una, nici alta. S-a căsătorit cu Daff pentru că o iubea, n-a simţit niciodată că era ceva în neregulă cu relaţia lor şi, în ceea ce o privea pe Nancy, când atracţia nedeclarată dintre ei a devenit atât de intensă încât l-a copleşit, a simţit că, efectiv, nu avea de ales.

Daff i-a fost întotdeauna prietenă, iubită, prima persoană pe care o sună de fiecare dată când are o problemă. Sau când se întâmplă ceva bun. Desigur, pasiunea a mai pălit, dar erau căsătoriți de șaisprezece ani, era inevitabil și, cu siguranță, asta nu însemna că ar fi căutat afecțiune în altă parte.

Nancy nu semăna cu nici una din femeile pe care le cunoscuse până atunci. În timp ce Daffy era înzestrată cu o frumusețe naturală, din perspectiva lui, cel puțin, Nancy era cea mai rafinată femeie pe care o văzuse vreodată. În timp ce lui Daffy îi plăcea să ducă o viaţă simplă – să stea acasă, înconjurată de prieteni, să se ocupe de grădină, să se relaxeze pe verandă, cu picioarele pe un scaun şi o bere rece, la sfârşitul zilei –, Nancy obişnuia să bea cocktailuri în baruri de fiţe, pe tocuri interminabile, sofisticată, sexy şi cu mult deasupra lui – sau așa crezuse.

Daff avea părul blond închis, acum încărunţit pe alocuri, care i se revărsa în inele pe umeri. Fusese vopsit în şuviţe la momentul când se cunoscuseră, dar, de când se născuse Jess, ea nu se mai deranjase, nici nu prea se mai machia în ultimul timp, petrecându-şi cea mai mare parte a timpului îmbrăcată în blugi sau trening, alergând de colo-colo, prinsă cu responsabilităţile vieţii de zi cu zi.

Nancy, pe de altă parte, arăta întotdeauna impecabil. Mereu coafată desăvârşit, purtând nuanţa potrivită de ruj, era frumoasă, te intimida şi era admirată de la distanţă de toţi colegii de birou. Când au fost puşi să lucreze împreună la un proiect de construire a unui nou restaurant în oraş, Richard a fost îngrozit şi uluit instantaneu de drăgălăşenia lui Nancy.

Şi mai mult încă – de interesul ei faţă de el. A devenit limpede, încă de la început, că Nancy avea o părere extraordinară despre Richard, că îi sorbea fiecare cuvânt şi, după ce şi-a revenit din uimire, Richard a fost atât de măgulit încât prietenia a devenit inevitabilă.

E-mailurile au contribuit la acest lucru. La început, e-mailuri legate de proiectul lor comun, apoi, în scurt timp, din ce în ce mai personale, ducând la crearea unei intimităţi care a crescut atât de rapid şi de firesc încât, în câteva săptămâni, avea impresia că îi e cea mai bună prietenă, că nu-şi putea închipui viaţa fără ea.

Cu toate astea, nu era dispus să recunoască faptul că era mai mult decât o prietenie. Luau prânzul împreună în fiecare zi, iniţial invitând de fiecare dată colegi să-i însoţească, pentru a-i păzi, a realizat el ulterior.

Dar erau amândoi căsătoriţi, îşi spunea, în momentele în care îndrăznea să creadă că ar

putea fi mai mult. Ar fi o nebunie să-şi închipuie că era mai mult decât o prietenie. O nebunie să creadă că vreunul din ei s-ar lăsa implicat într-o aventură.

— Nu voi avea niciodată o aventură, a anunţat el într-una din pauzele de prânz, după ce mâncaseră şi se aflau pe o bancă din parc, vorbind fără să mai simtă cum trece timpul.

— Eu...

Nancy se opri. Se uită la el, îşi plecă privirea şi inspiră adânc.

— Cred că ar putea fi periculos, zise în cele din urmă. Ezitant. Îşi ridică din nou privirea spre el şi el îşi dori să se piardă în ochii ei. Cred că e foarte greu ca un bărbat şi o femeie să fie doar prieteni şi am simţit nevoia s-o spun cu voce tare ca să... să nu păşim dincolo de acest hotar, ca să fim precauţi.

Richard zâmbi larg.

— Sunt de acord, zise el şi chiar era.

Trecu încă o săptămână. Apoi urmă o mărturisire.

— Iartă-mă, zise Nancy, în timp ce beau ceva la un bar după serviciu, dar n-am mai întâlnit niciodată un om ca tine. Am senzaţia că eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, ceea ce e absurd, dat fiind că am început să ne cunoaştem cu adevărat doar de câteva săptămâni, dar nu pot să-mi închipui viaţa fără tine.

— Ştiu.

Richard se simţea din nou ca la şaisprezece ani. Atotputernic, gata să înfrunte orice.

— Şi eu simt acelaşi lucru.

— Sunt atât de confuză, zise Nancy.

— Ştiu.

Vocea lui Richard exprima aceeaşi tristeţe.

— Şi eu simt acelaşi lucru.

Au devenit obsedaţi unul de persoana celuilalt. Nefericită în căsnicia ei, Nancy nu se mai putea gândi la nimic în afară de Richard, în timp ce Richard, având o căsnicie destul de fericită, nu se mai putea gândi decât la Nancy. Era, într-adevăr, doar o problemă de timp până la consumarea aventurii – pur platonică la început.

Iar dorinţa este un lucru primejdios, mai ales când viaţa ta a intrat într-o rutină, când ai uitat cât de ameţitoare, cât de mistuitoare poate fi. Căci dorinţa nu e doar incitantă, creează dependenţă şi, odată ce ai gustat din ea, e greu să te îndepărtezi.

Când s-au sărutat prima dată erau la Starbucks. Într-o zi rece şi ploioasă, după un prânz, se cuibăriseră pe o canapea la Starbucks şi Nancy îşi întinsese haina pe genunchii lor, îşi strecurase mîna sub ea şi îl luase de mână, mângâindu-i degetele, uimită de propria îndrăzneală, uimită că avusese curajul să facă primul pas.

Nancy nu şi-a închipuit niciodată că va avea o aventură şi, deşi îşi iubeşte soţul, acesta e cu cincisprezece ani mai în vârstă şi ea simte din ce în ce mai des că a îmbătrânit înainte de vreme.

Hainele ei sofisticate, machiajul ei rafinat, alcătuiesc uniforma necesară integrării în lumea bogată, mai de modă veche, a soţului ei.

Cu Richard se simte tânără din nou. Se simte lipsită de griji. Erau de o vârstă şi ea uitase cum e să simţi că ai patruzeci de ani. Uitase să râdă.

Richard îşi lăsase capul pe spătarul canapelei şi închisese ochii. Uitase că trupul lui poate tresălta aşa, uitase senzaţia că fiecare nerv îi arde de dorinţă.

— La ce te gândeşti ? întrebă în cele din urmă, deschizând ochii şi privind-o.

— Mă gândesc că ar trebui să mă săruţi, zise ea, rezistând cu greu impulsului de a-şi trece degetele prin părul lui blond şi des, dorindu-şi să-i sărute cu blândeţe pleoapele, să-şi plimbe mâinile de-a lungul muşchilor spatelui lui.

— Să te sărut? întrebă el, ca în transă.

— Da, şopti ea.

Şi aşa făcu.

Nu s-au aruncat în vâltoarea pasiunii. Nu încă. Se întâlneau în locuri clandestine, petreceau ore întregi plimbându-se prin parcuri, sărutându-se pe câte o bancă ore întregi ca nişte puştani. Şi aşa se şi simţeau: ca nişte puştani. Care se îndrăgosteau pentru prima dată.

Richard se simţea sfâşiat. Pleca de lângă Nancy și se ducea acasă, la femeia şi copilul pe care-i iubea, la o viață pe care o iubea, şi nu reușea să înțeleagă de ce nu e fericit, de ce nu-i ajungea ce avea. Căci atunci când era cu Nancy se simţea mistuit de vină, iar când era acasă, nu-și putea lua gândul de la Nancy.

Richard a rupt relaţia cu Nancy, hotărât să-şi salveze căsnicia, dar era atât de nefericit, viaţa fără ea i se părea atât de greu de îndurat, încât după două săptămâni a intrat în biroul ei şi i-a spus că nu poate trăi fără ea, astfel că şi-au reluat aventura.

S-a despărţit din nou de ea. I-a spus că se îndrăgostise de ea, i-a spus, sufocat, că îi pare rău, că nu poate face asta, că se sfârșise, trebuia să pună capăt relației.

Dar nu putea sta departe de ea.

Prima dată când au făcut sex, Richard n-a fost în stare de nimic. A doua oară pusese mâna pe nişte Viagra și a fost spectaculos.

Dar n-a mai durat decât trei săptămâni până să afle Daff. Ştia că este în zonă, se gândise că totul o să fie în regulă, dar erau multe lucruri despre care crezuse asta – în general, dorinţa îi luase minţile în aşa măsură încât îşi petrecea mare parte din zi într-o negură.

Era o dimineaţă obişnuită de joi pentru Daff, o dimineaţă petrecută făcând una-alta, dând telefoane, până când a ieşit să cumpere ceva şi i-a dat acel telefon fatidic lui Richard la birou, apoi l-a văzut la restaurant cu o femeie.

— Ce-ai făcut la prânz? l-a întrebat când s-a întors acasă.

— Am mâncat un sendviş la birou, a minţit el prompt verificându-şi corespondenţa. Dar tu?

— Te-am văzut, a şoptit ea, sperând că n-o va minţi, sperând că va exista o explicaţie raţională.

— Unde m-ai văzut?

Chipul lui era impasibil, inocent.

— Te-am văzut într-un restaurant cu o femeie.

— O, acolo!

Râse.

— Era doar Nancy. Am băut o cafea cu ea. Voia să vorbim despre un proiect.

— Nu era vorba de un proiect, zise Daff. Am văzut cum ai atins-o.

— Doamne, Daff, nu fi ridicolă. Am vorbit puţin şi despre alte lucruri. Era supărată pentru că avusese o ceartă cu soţul ei. Ce mare lucru?

— Ce mare lucru? Ce mare lucru?

Daff încerca să-şi stăpânească furia din glas.

— E mare lucru pentru că nu mângâi faţa cuiva aşa când îl consolezi. Nu priveşti pe cineva cum... o... priveşti tu pe ea... dacă nu e ceva între voi.

— Ai înnebunit, zise blând Richard. Uite, ce să fac ca să te conving? Jur, tu ești singura femeie pe care o iubesc. Iisuse, întoarse el foaia, ridicând vocea. Cum poți să-ți închipui măcar așa ceva? Ce fel de femeie ești?

— Sunt soția ta, zise încet Daff. Și știu că mă înșeli.

A urmat o lungă tăcere și apoi, ca un balon care se dezumflă, lui Richard îi pieri elanul și recunoscu.

Recunoscu că el și Nancy fuseseră prieteni până foarte de curând, că realizase că ea e atrasă de el și că, în timpul prânzului la care-i surprinsese în sfârșit Daff, el tocmai îi spunea că prietenia lor trebuie să se încheie pentru că a devenit periculoasă.

— Nu te cred, zise Daff, simțind că i se face rău, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Jur.

Richard o îmbrățișă.

— Știu că ea e atrasă de mine, dar asta nu înseamnă că sunt și eu atras de ea și, chiar dacă aș fi, nu aș ceda atracției. Te iubesc. Cu adevărat.

Daff nu-l crezu, dar n-avea nici o dovadă. L-a lăsat s-o îmbrățișeze, i-a acceptat scuzele, jurămintele că o iubea, că n-ar face niciodată ceva care s-o rănească pe ea sau pe Jessica și apoi, chiar de-a doua zi, se apucă să caute dovezi.

Nu a fost greu să le găsească și Daff își acordă două luni ca să poată fi sigură. La capătul celor două luni, timp în care Richard fusese atent, iubitor, devreme acasă și dornic să facă dragoste aproape în fiecare noapte, Daff îi puse în față dovezile.

O făcu fără scandal. Nedorind să provoace o scenă, rezervă o masă la un restaurant liniștit,

italienesc, un loc renumit pentru cine romantice, cereri în căsătorie şi aniversări, nu pentru seri ca aceasta.

— Ce-i asta?

Richard păru intrigat şi înfiorat plăcut când ea îi întinse o cutiuţă albă de carton. Daff nu-i răspunse și inima lui Richard începu să bată ceva mai repede.

Dovezile se revărsară într-un teanc. Desfăşurătorul convorbirilor sale telefonice, chitanţe de la hoteluri în zile în care se presupunea că e la lucru, facturi de la cardul de credit care dovedeau că a cumpărat flori, că a achitat cadouri, nici unul destinat lui Daff.

Şi, în sfârşit, două bileţele pe care Daff le găsise ascunse în fundul sertarului lui de lenjerie, aproape pufnind batjocoritor când le desfăcuse – în sertarul de lenjerie? N-ar fi putut fi mai inventiv, la naiba? zisese ea povestindu-i unei prietene la telefon.

Unul era sexy, celălalt la sentiment. Nu era o simplă prietenie şi, când Richard desfăcu biletele şi realiză ce erau, nu mai avu ce să spună.

Când îşi regăsi graiul, mai târziu în cursul acelei seri, vorbele lui o uluiră pe Daff.

— N-am crezut că se poate, oftă el, aşezat pe marginea patului, să fii îndrăgostit de două femei în acelaşi timp.

Se uită rugător la Daff, ca un băieţel pierdut, care aşteaptă să fie alinat de mama lui.

— Te iubesc, suspină el. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Nu mi-am propus asta, Daff. Nu mi-am dorit asta şi n-am dorit niciodată să te rănesc.

— M-ai minţit, zise Daff, nevenindu-i să creadă cât de mult o durea, nevenindu-i să creadă că își dorea să-l lovească şi să-l aline în acelaşi timp.

— N-am avut de gând, se tângui Richard. A fost o greşeală uriaşă. Îmi pare nespus de rău.

— Probabil că nu eşti fericit cu mine, începu să plângă şi Daff. Unde am greşit? Ce e în neregulă cu mine? Cu noi?

— Nimic. Of, Doamne, nimic. Eşti fenomenală, nu e nimic în neregulă cu tine. De-asta nu înţeleg. Cum am putut să mă îndrăgostesc de ea când sunt atât de fericit cu tine, când te iubesc atât de mult.

— Aşadar, pe care din noi o vrei? întrebase Daff, cu o voce nefiresc de calmă şi raţională, în parte pentru a n-o trezi pe Jess, a cărei cameră era chiar la capătul culoarului.

— Nu ştiu, se tângui el şi în sufletul lui Daff avu loc o prefacere, o uşoară încremenire a acelei părţi din inima ei care crezuse că-i va fi rezervată pe veci lui Richard.

Richard se mută de-acasă. Jessica n-a ştiut ce se întâmpla la început, ştia doar că tati trebuia să fie mai aproape de serviciu, dar apoi îl vedea doar în weekend şi noaptea stătea întinsă în pat fără să doarmă, cu inima bătând să-i spargă pieptul, ştiind că părinţii ei se despărţiseră şi crezând că era, cumva, vina ei.

Dacă sunt super-drăguţă, şi-a zis, atunci tati o să se întoarcă acasă şi o să trăim iarăşi împreună cu toţii. Dacă fac tot ce mi se spune, n-o să fiu pedepsită aşa. Se ruga la Dumnezeu, plângând înfundat în pernă, încercând să facă un târg cu El, încercând orice, în speranţa că îşi va reîntregi familia.

Richard se mută de-acasă, dar nu şi Nancy. Ceea ce păruse atât de tentant, atât de atrăgător când Richard era ancorat comod în propria

căsnicie, a devenit deodată o perspectivă înfiorătoare când el s-a eliberat.

— Poţi să te muţi cu mine, îi spunea el lui Nancy în timpul prânzului, mimând o nonșalanță pe care n-o simțea. Sau să-ți iei un apartament în apropiere. Cum preferi. Gândește-te numai. Am putea în sfârşit să fim împreună.

Oare era dragoste sau disperare? Nancy nu prea știa, dar era sigură că propriile sentimente începeau să se schimbe. Că, deodată, după săptămâni întregi în care plănuiseră o viață în comun, nu era sigură că au un viitor, nu se putea închipui distrugându-şi propria căsnicie pentru a o lua de la capăt cu Richard.

Și, deodată, aburii trandafirii se risipiră și ea începu să-l vadă într-o nouă lumină. Glumele pe care le făcea el, care, de fapt, nu i se păruseră niciodată amuzante, dar pe care încercase să le ignore, îi păreau acum puerile şi destul de stupide.

Obiceiul lui de a goli coşul de pâine în restaurante de îndată ce se aşeza la masă i se părea deodată profund enervant, mai degrabă decât înduioșător. Iar cel mai greu de îndurat era, mai ales, disperarea lui, nevoia lui totală de ea. Propriul ei soț, căruia i se atribuise rolul diavolului aici, în prima sa aventură, părea deodată exact ce-şi dorea. El reprezenta siguranță, prietenie și încredere. El era tot ce ştia că iubeşte şi-și dorește, iar Richard, brusc, nu mai era asta.

— Nu pot, îi spuse blând Nancy, la câteva săptămâni după ce Richard se mutase de-acasă. Nu pot să-mi părăsesc soţul.

— Ce vrei să spui?

Richard făcu ochii mari, sub efectul şocului. Își dăduse viața peste cap pentru această femeie și acum ea nu-l mai dorea?

La naiba, glumea sau ce?

Nancy nu-i putea oferi un răspuns. Ştia doar categoric că nu poate face asta. Începuse să-şi pândească precaut soţul, îngrozită la gândul că soţia lui Richard îl va contacta, îi va spune despre relaţie, va găsi o cale de a-i distruge căsnicia ca răzbunare. Richard fu cuprins de un val de furie şi ieşi turbulent, trântind nervos portiera maşinii.

— Mi-e dor de tine, îi zise lui Daff în vinerea aceea, când veni s-o ia pe Jessica. Mi-e dor de *noi*.

Spera să vadă cum se îmblânzeşte privirea lui Daff, spera să vadă un semn de slăbiciune, dar n-a existat nici unul.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de-a te fi încurcat cu altcineva, şuieră potolit Daff, ca nu cumva s-o audă Jess.

Şi, cu toate cărţile pe care le citise, deşi ştia că o aventură nu trebuia să pună capăt căsniciei, deodată, pentru Daff, totul se sfârşise. Nu din cauza aventurii, ci din cauza alegerii pe care o făcuse el. Aventura ar fi putut-o ierta cu timpul. Înţelegea că nici o căsnicie nu era perfectă, că există ispite şi că uneori bărbaţii – sărmanele făpturi – nu pot să nu se lase mânaţi de libido.

Dar nu putea să-i ierte faptul că îşi părăsise soţia şi copilul pentru persoana cu care avusese aventura. Şi, când se sfârşise, ştiuse că se va sfârşi, căci o văzuse pe Nancy, aflase cine este, parcase în faţa casei sale impunătoare, în stil colonial, şi o văzuse sosind în Range Roverul ei, urmată în scurt timp de soţul ei, în BMW-ul său enorm, seria 7, şi fusese sigură că nu e o persoană care să renunţe la o astfel de viaţă de dragul lui Richard.

Se spune că răzbunarea se savurează cel mai bine la rece, dar Daff nu dorea răzbunare, era mult prea tristă. Se întrista când se gândea la căsnicia lor, la tot ce crezuse că are şi apoi realizase că nu e decât o amăgire, când se gândea la Jessica, fiica lor, care îşi închipuia că nimeni n-o aude plângând noaptea, dar Daff auzea fiecare scâncet.

Şi se întrista când se gândea la Richard.

Daff îl considerase întotdeauna pe Richard atât de puternic, atât de capabil, atât de viguros, dar, într-o clipă, îşi pierduse tot respectul pentru el şi, în momentele în care îi apărea în prag, vărsând ceea ce păreau a fi lacrimi de crocodil, cu greu se putea abţine să nu-l pocnească peste ceafă ca să-şi vină în fire, i se părea jalnic.

I se părea un băieţel pierdut, care ştia că şi-a nenorocit viaţa şi care va încerca să facă orice pentru a o recăpăta. Uneori venea furios: dacă Daff ar fi fost mai *aşa*, dacă şi-ar fi dorit mai mult *aia*, dacă ar fi făcut *asta*, dacă ar fi zis *aia*...

Daff se uita lung la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, o striga pe Jessica şi pleca, lăsându-l să arunce acuzaţii false din prag.

El o suna mai târziu, întotdeauna o suna mai târziu să-şi ceară scuze, să plângă la telefon şi să-i spună că nu poate trăi fără ea, dar Daff, care se învinovăţise întotdeauna pentru obiceiul ei de a vedea lucrurile în alb şi negru, ştia că sentimentele ei n-o să se schimbe.

Divorţul a fost pronunţat trei luni mai târziu. Ar fi putut să iasă cu scandal, dar Daff a hotărât să nu aleagă acea cale. Au mers la arbitraj şi şi-au scris propriul acord, prin care Richard se obliga să plătească alocaţia copilului şi o mică

pensie alimentară. Nu destul pentru a-i asigura subzistenţa lui Daff, un lucru de care se temuse de la început, când îşi făcuse o listă de opţiuni, dar Richard, întotdeauna cel mai puternic dintre ei doi, a refuzat să plătească mai mult şi, la acel moment, Daff n-a avut puterea să lupte şi, în mod naiv, n-a realizat de câţi bani va avea nevoie pentru a-şi duce zilele.

Afacerile imobiliare erau domeniul cel mai tentant. Piaţa nu era grozavă, dar Daff ştiuse întotdeauna cum să-i ia pe oameni, toată lumea o simpatiza şi avantajele erau atât de mari, recompensele mult mai consistente decât oricare din slujbele salarizate la care se gândea, încât a părut alegerea evidentă.

La câteva luni de la separare, îşi luase autorizaţia şi prima proprietate vândută a fost o căsuţă dintr-un cartier învecinat.

Avea sentimentul, în mai multe privinţe, că are slujba ideală. Nu câştiga chiar cât şi-ar fi dorit, dar îşi făcea programul cum voia ea şi putea să-i fie aproape Jessicăi. Şi-ar fi dorit doar ca Jessica să nu-şi exprime atât de limpede dorinţa ca ea să dispară din viaţa ei.

Jessica îşi considera mama vinovată de destrămarea căsniciei. Nu ştia nimic de aventură – Richard şi Daff conveniseră să nu-i spună niciodată –, dar Richard îi dăduse destul de limpede de înţeles că *el* nu şi-ar fi părăsit niciodată familia, că mutarea într-un mic apartament din cealaltă parte a oraşului nu era alegerea *lui*, aşa că Jessica o consideră vinovată pe Daff şi simte o furie atât de mare încât abia dacă poate s-o privească în ochi.

Capitolul 4

— Cum a fost homarul? strigă Sarah din pragul bucătăriei, oprindu-se să pună pungile cu produse de curățat în cămară.

— Delicios, ca întotdeauna. O, ce păcat că n-ai ajuns cu cinci minute mai devreme. L-ai fi cunoscut pe Andrew Moseley. Ce om drăguț.

— Așadar, ați petrecut bine la prânz?

Sarah intră în bucătărie.

Nan se întinde să ia o țigară și o aprinde extrem de încet, apoi ridică din umeri.

— Nu știu dacă putem spune că am petrecut. A fost minunat să îmi țină cineva companie, dar, din câte se pare, cu banii e dezastru și el crede că ar trebui să vând casa.

— Poftim?

Sarah rămâne cu gura căscată.

— Ce casă? Casa *asta*?

— Nu mai sunt alte case.

Nan zâmbește melancolic.

— Dar, Nan! E îngrozitor!

Sarah se lasă să cadă pe un scaun în fața lui Nan, la masa din bucătărie.

— Ei, drăguță. Nimic nu e îngrozitor.

— Dar cum adică cu banii e dezastru?

Odinioară, când Sarah abia începuse să vină săptămânal aici ca femeie de serviciu, n-ar fi

îndrăznit în veci s-o întrebe aşa ceva pe Nan. Nan părea atât de mândră, de arogantă, încât Sarah se foia de colo-colo cu găleata de curăţat, încercând să nu-i stea în cale.

Dar asta se întâmpla acum cincisprezece ani. Sarah avea şaptesprezece ani, încerca să-şi achite studiile făcând curat în casele de pe insulă ale familiilor pe care le ştia de când era copil, familii la care lucraseră, la rândul lor, mama şi bunica ei.

Acum Sarah face parte din familie. Încă îi mai face curăţenie lui Nan şi îi găteşte şi îi face cumpărăturile şi este, efectiv, ca o fiică pentru Nan, singura diferenţă fiind faptul că recompensa ei este mai bine definită.

Sarah a considerat întotdeauna Windermere a doua ei casă – este, la urma urmei, locul unde consideră că a crescut, vârsta de douăzeci de ani fiind o perioadă dificilă, tulbure pentru ea, în care singurul factor de stabilitate pare să fi fost Nan.

Şi acum Nan vorbeşte despre perspectiva de a vinde casa? Sarah n-ar putea trăi fără această casă, fără Nan, iar cele două se contopesc în mintea ei – una n-ar putea exista fără cealaltă, iar perspectiva de a le pierde o îngrozeşte.

Sarah are acum un soţ şi propriul ei cămin, dar Windermere este locul unde a înţeles ce înseamnă să ai un cămin, căci oricine poate să trăiască într-o casă, dar un cămin se construieşte în timp, cu răbdare şi dragoste, iar la Windermere s-a simţit mai acasă ca oriunde altundeva.

— Ştii cum sunt eu cu banii, zâmbeşte Nan. Andrew a început să vorbească despre fonduri cu capital speculativ şi investiţii cu risc ridicat şi profituri mari şi se pare că au investit toţi banii în ceva în care n-ar fi trebuit şi deunăzi piaţa a scăzut cu câteva sute de puncte, habar

n-am ce mai înseamnă şi asta, şi se pare că am pierdut cu toţii tot.

— Bine, Nan! exclamă Sarah. Ce-ai de gând să faci?

— Când ajungi la vârsta mea, ai tendinţa să nu te îngrijorezi când se întâmplă aşa ceva. Sunt doar bani, la urma urmei.

— Atunci, mai ai alţii?

— Ei bine... nu prea. Dar îmi închipui că e puţin probabil să fiu silită să vând casa. Va trebui să ne punem cu toţii mintea la contribuţie şi să găsim o soluţie.

— I-ai spus lui Michael?

— Nu încă. O să-l sun mai târziu.

Stinge apăsat ţigara în scrumiera de cristal îngălbenită şi aburită de vreme acum şi o priveşte ţintă pe Sarah.

— N-am de gând să vând casa asta, îi spune. N-o s-o vând nici moartă.

Iar Sarah se lasă pe spătarul scaunului, răsuflând uşurată.

— Chiar crezi că e atât de simplu? Plecăm un weekend şi asta o să rezolve totul?

Daniel îl priveşte neîncrezător pe doctorul Posner, care ridică din sprâncene.

— Nu, spune Stanley Posner. Nu cred că e atât de simplu, dar nu cred nici că v-ar strica. Cred c-ar putea fi o ocazie să refaceţi ce vă lega, să vă amintiţi ce v-a atras la celălalt înainte de-a vă lua cu rolul de părinţi, cu agitaţia vieţii de oameni cu copii.

— Asta am încercat şi eu să-i spun, confirmă Bee. Şi era o ocazie minunată. Foarte puţină lume a licitat pentru weekendul în Nantucket, biletele de avion sunt incluse în ofertă şi sunt doar două zile. Costă nimica toată, conchide sfidător.

— Cred că ai făcut bine, îi dă dreptate Stanley. Cred că ar trebui să mergeți amândoi și să vă distrați.

Voiajul de weekend fusese unul din premiile puse în joc la licitația fără strigare de la gala de caritate pentru cancerul la sân la care fuseseră cu câteva săptămâni în urmă. Una dintre galele la care mergeau toți prietenii lor, lăsându-se cu toții entuziasmați de lucrurile oferite la licitație, cel mai valoros dintre acestea fiind o săptămână în stațiunea Atlantis din Bahamas, ceea ce i-a lăsat lui Bee calea liberă spre weekendul din Nantucket.

Nici măcar nu-și dorise în mod deosebit să meargă, deși își amintea vag că tatăl ei povestea despre Nantucket, spunând ce loc minunat era, dar voia să liciteze pentru *ceva* și nu mai erau decât două alte nume și fusese atât de ieftin. Poate că aveau nevoie de un weekend departe de casă, deși, în ultimul timp, părea că doar un miracol i-ar putea reuni.

Căci, deși trăiau ca soț și soție, se comportau, simțea din ce în ce mai acut Bee, ca niște colegi de apartament, și încă unii care se înstrăinau din ce în ce mai mult. Daniel era încă de o amabilitate desăvârșită, dar era ca și cum cineva ar fi întins mâna și ar fi stins lumina. Orice căldură, orice intimitate dispăruse, dându-i lui Bee senzația stranie că totul fusese o iluzie.

— Nu-i așa că e plăcut?

În aeroportul La Guardia, Bee se întinde să mângâie brațul lui Daniel și el îi zâmbește, întrebându-se dacă nu cumva sentimentul său că s-a rătăcit e o exagerare, căci chiar o iubește pe Bee, iubește atât de multe lucruri în viață.

— Oare ce crezi că fac fetele acum? întreabă Daniel și Bee râde.

— Ai de gând să ne petrecem tot timpul vorbind despre fete?

— Nu e o nebunie? E prima noastră călătorie fără ele, după ani de zile, și îmi lipsesc atât de mult.

— Stella a fost atât de necăjită, dar o să le treacă. Taică-meu o să le răsfețe ca pe niște prințese, zâmbește Bee. A fost așa de încântat să le ia la el și chiar cunoaște Nantucketul. Mi-a făcut o listă cu locurile pe care trebuie să le vedem.

Se uită în jos la valiza lui Daniel.

— Cum se face că eu pot să plec la drum fără bagaj și tu pari să-ți fi luat tot șifonierul? spune, cu un râs forțat, care nu reușește să-i ascundă iritarea.

— Pentru că n-am mai fost în Nantucket până acum și habar n-am cu ce să mă îmbrac. Mi-am luat cămăși pe roz și verde pentru stilul studențesc și un costum de bumbac și papuci pentru varianta yankeu de modă veche. Pur și simplu nu eram sigur și nu-mi place să dau greș în privința asta.

— Eu mi-am luat trei tricouri, o rochie neagră în caz că ieșim undeva și două perechi de pantaloni scurți, spune Bee. Le-aș fi putut pune într-un rucsac. Eu sunt fata, se presupune că eu sunt cea care ia geamantanul cu ea pentru un weekend, nu tu.

Daniel dă din umeri și râde forțat.

— Știi că sunt ca o babă.

— Știu.

Bee îl privește afectuos.

— Asta e unul din motivele pentru care te iubesc.

— Ştiu, răspunde el şi ştie că ar trebui să-i spună „şi eu te iubesc“ şi cuvintele îi stau pe limbă şi încearcă, o priveşte ştiind că ea aşteaptă să îl audă rostindu-le, dar, în loc de asta, se trezeşte mângâind-o afectuos pe genunchi, înainte de a se ridica. Mă duc să-mi iau un ziar, spune în schimb, să-ţi iau *People*?

Şi se întoarce şi o ia spre *Hudson News* înainte să devină şi mai complicat.

Daniel n-a fost niciodată în stare să spună „Te iubesc“ cu uşurinţă. N-a fost crescut aşa, îi spune adesea lui Bee, deşi asta nu e întru totul adevărat. Tatăl său a fost rece şi distant, dar maică-sa îşi revărsase întotdeauna dragostea asupra lui, iar el îi spunea întotdeauna cu uşurinţă că o iubeşte.

Bee a fost de asemenea singură la părinţi şi lumina ochilor lor. Amândoi îi spuneau că e cel mai nepreţuit copil din lume şi că nimeni n-ar putea iubi un copil mai mult decât o iubeau ei pe ea şi ea i-a crezut. A crescut într-o lume sigură, în care iubirea era exprimată vădit, şi a crezut că părinţii ei au o căsnicie perfectă până când mama l-a părăsit pe tatăl ei după plecarea ei la facultate.

— M-am săturat de secrete, i-a zis odată ea şi Bee o întrebase ce vrea să spună, dar mama ei a clătinat ostenită din cap şi a zis că nu vrea să vorbească despre asta, iar Bee nu dorise să insiste.

Sperase, ani de-a rândul după, că se vor împăca, deşi era femeie în toată firea, deşi n-ar fi afectat-o în nici un fel pe ea, dar, deşi divorţul fusese amiabil, afectuos chiar, mama ei spunea întotdeauna că era o situaţie imposibilă.

Bee încercase să stea de vorbă cu tatăl ei despre asta, dar el nu zisese prea multe. Nu că ar fi fost ceva neobişnuit, el era adesea tăcut,

gânditor, pierdut în lumea lui, mai puţin când era ocupat să se joace cu Bee, când era concentrat cu totul, acordându-i desăvârşită atenţie, revărsându-şi dragostea asupra ei.

Bee îşi închipuise întotdeauna că, atunci când se va căsători, soţul ei o va trata aşa cum o trata tatăl ei şi nu înţelege, n-a înţeles niciodată cum de-a sfârşit măritată cu un bărbat care pare incapabil să iubească.

Dar Bee nu e dispusă să se dea bătută. Nu încă. Voinţa ei e atât de puternică încât e convinsă că poate schimba situaţia şi că îl va transforma pe Daniel în bărbatul care, ştie ea, este de fapt, bărbatul care ştie că poate fi.

Jessica se lasă pe spătarul scaunului şi îşi priveşte tatăl aflat la volan, care se uită din când în când la ea şi îi zâmbeşte sau se întinde să îi mângâie genunchiul.

Îl iubeşte atât de mult încât, uneori, o doare sufletul. Este, fără îndoială, cel mai bun tătic care-a existat vreodată şi, deşi nu-l aprecia atât de mult pe vremea când el şi mama locuiau împreună, de când s-au despărţit simte că a ajuns într-adevăr să-l înţeleagă şi, pe măsură ce ataşamentul ei faţă de el a crescut, a crescut şi aversiunea faţă de maică-sa.

A început ca un fel de ambivalenţă. Chiar şi când părinţii ei erau încă împreună, mama ei începuse s-o enerveze. O cicălea tot timpul să-şi facă ordine în cameră sau să-şi facă temele sau să-şi schimbe hainele sau pieptănătura şi apoi l-a obligat pe tăticul ei să plece şi i-a distrus viaţa. Ceea ce fusese ambivalenţă s-a transformat rapid în ură.

Desigur, există momente când se înţeleg. Uneori maică-sa o ia cu ea la manichiură, ceea

ce e întotdeauna distractiv – atunci sunt cumva prietene, deşi nu durează mult şi apoi maică-sa întotdeauna sfârşeşte prin a-şi da prea mult silinţa şi Jessicăi îi vine să ţipe la ea.

Jessica ştie că tăticul ei n-ar părăsi-o niciodată şi că singurul motiv pentru care a plecat a fost legat de maică-sa. Şi de unde ştie asta? Aa, tăticul i-a spus, desigur. I-a zis, destul de limpede, că n-ar fi părăsit-o niciodată pe Jessica, că o iubea mai mult ca orice şi că nu fusese alegerea lui să locuiască într-un apartament micuţ într-un alt cartier, mai ieftin. Ar da orice, i-a spus, să se mute din nou în casa lor, să fie din nou o familie, dar mama ei îi spusese să plece, ea declanşase toată povestea.

Jessica n-a fost foarte surprinsă să audă asta. Ştia că tatăl ei o iubea prea mult ca să plece, ştia că trebuie să fi fost ceva legat de maică-sa.

— Te urăsc! striga la maică-sa, îndrăznind pentru prima dată s-o spună cu voce tare. Mi-ai distrus viaţa şi te urăsc!

Fugea în camera ei, aşteptându-se ca mama ei să urce scările în goană ca s-o pedepsească sau să strige la ea sau orice altceva, dar singurul răspuns era tăcerea.

Jessica plângea în hohote, cu capul înfundat în pernă, apoi, după o vreme, se oprea, văzând că nimeni nu urcă să se asigure că e bine. Mergea pe vârfuri până la uşă şi o deschidea uşor şi o auzea pe mama ei plângând înfundat jos.

Bun. Simţea o umbră de remuşcare, alungată rapid de un sentiment arogant de satisfacţie. Mama ei merita să simtă durerea pe care Jessica o simţea în fiecare clipă, în fiecare zi, de când ea îl dăduse afară din casă pe tăticul ei. Nimic nu justifica un asemenea gest, astfel că Jessica îşi învinovăţeşte în continuare mama şi încearcă să

găsească o modalitate de a trăi permanent cu taică-său.

— Putem să mergem la Four Brothers? întreabă Jessica, căci salonul de jocuri mecanice a devenit unul din locurile ei preferate.

Pe vremea când erau împreună, rareori i se dădea voie să meargă acolo, doar din când în când, la ocazii speciale, şi, odată ajunşi acolo, părinţii ei nu-i dădeau prea multă atenţie. Ca orice alt loc în care mergeau când erau o familie, mergeau acolo însoţiţi de alţi oameni, prieteni de-ai lor, astfel că adulţii puteau să stea împreună, iar copiii puteau să meargă şi să-şi vadă de ale lor.

Jessica nu-şi aminteşte ca tatăl ei să fi jucat vreodată jocuri mecanice cu ea, de pildă. Nu-şi aminteşte de o vreme în care părinţii ei să se aşeze la masa de seară şi să-i vorbească de la egal la egal. Îşi aminteşte că ieşeau adesea noaptea lăsând-o acasă cu vreo dădacă de ocazie, îşi aminteşte că plecau în weekenduri, lăsând-o la bunica. Acum tatăl ei face totul împreună cu ea. Jessica nu e destul de mare ca să înţeleagă sentimentul de vinovăţie, dar e destul de mare ca să profite de el, destul de mare ca să se folosească de el ca să obţină ceea ce-şi doreşte.

— Tati? spune ea, cu respiraţia tăiată, când se opresc în faţă la Kool Klothes, cel mai de fiţe magazin din oraş, despre care părinţii ei considerau că are preţuri exagerate şi haine caraghios de fistichii.

Oare cine-şi cumpără haine de-aici? se întreba maică-sa, privind cu dispreţ la tricourile minuscule cu paiete şi fustele cu talie joasă şi ţinte.

— Pot?

Şi a descoperit că, atâta timp cât arată destul entuziasm, privindu-l cu ochii mari şi plini de

recunoştinţă ca şi cum nu i-ar veni să creadă cât de norocoasă este, el o să-i cumpere orice-şi doreşte.

Un amestec straniu de femeie şi fetiţă, la treisprezece ani are forme, sâni, un interes abia înmugurit faţă de băieţi, dar divorţul a provocat o regresie şi acum se agaţă de tatăl ei, înfăşurându-se în jurul lui când se ridică, aşezându-i-se în poală şi sprijinindu-se de el, sugându-şi degetul în timp ce el stă pe canapea uitându-se la televizor.

Şi-a făcut un nou obicei atunci când stă cu tatăl ei. La ora de culcare îşi întinde mâinile spre el, iar el o ridică şi o duce până la pat, întinzându-se în spatele ei şi mângâind-o pe spate până când adoarme. Sunt atât de norocoasă, îşi zice ea, întinsă în pat, singurele momente din viaţa ei în care se simte în desăvârşită siguranţă. Îl iubesc pe tati şi el mă iubeşte şi nimeni nu-mi poate lua acest lucru.

— Deci? Putem?

— Ce anume?

Richard pare absent.

— Tati! scânceşte ea, dându-şi ochii peste cap. Tocmai te-am întrebat dacă putem să mergem la Four Brothers.

— Poate mai târziu, iubito, răspunde el. M-am gândit c-am putea să luăm prânzul la Belucci's astăzi.

Jessica rămâne interzisă.

— De ce să mergem la Belucci's? întreabă. Întotdeauna mergem la bufet.

— Ştiu, iubito, îi zâmbeşte el indulgent, dar astăzi vreau să-ţi prezint o prietenă şi m-am gândit să mergem într-un loc drăguţ, într-un loc mai deosebit.

Pulsul Jessicăi se accelerează şi ea îşi îngustează ochii.

— Ce fel de prietenă?

— Se numeşte Carrie şi e foarte drăguţă.

Jessica simte că se sufocă, dar încearcă să adopte un ton cât mai firesc.

— E iubita ta?

— Nu, draga mea, râde Richard. E doar o nouă prietenă de-a mea, cu care îmi petrec timpul, şi m-am gândit că ţi-ar plăcea.

— Juri că nu e iubita ta?

— Jessica! Ţi-aş spune dacă ar fi iubita mea.

— Atunci cum ai cunoscut-o?

— Am cunoscut-o prin intermediul unor prieteni şi, îţi promit, o să-ţi placă.

— De ce? începe să se bosumfle Jessica. Nu vreau s-o cunosc. Nu-mi pasă dacă e drăguţă sau nu, asta ar trebui să fie o zi pentru tati şi fiica lui, nu pentru tati, fiică şi noua prietenă. Nu vreau s-o cunosc. Vreau să merg la Four Brothers.

Vocea ei începe să crească în intensitate şi Richard o priveşte nesigur, neştiind ce să facă.

— Iubito, îi spune ferm. Am stabilit să ne întâlnim cu prietena mea şi apoi vom merge poate la *Four Brothers*. O să fie timp şi pentru tati şi fiica lui, promit.

— Nu, tati! Deja a ridicat tonul bine de tot. Nu vreau să mai vină nimeni. Nu e corect, tati! Strici timpul nostru împreună! De-abia dacă mai apuc să te văd şi, când ne vedem, facem lucrurile noastre deosebite şi nu e corect să mai vină altcineva, nu e corect, tati, şi nu merg!

Lacrimile îi curg acum pe obraz în timp ce se bate cu pumnii pe genunchi, imitând destul de fidel hachiţele unei fetiţe de trei ani.

Richard e îngrozit. E prima dată când îşi schimbă planurile de la divorţ şi, sincer, ce mare lucru? Se vede cu Carrie de câteva săptămâni şi e minunată. Ştie că Jessica o va adora, pentru că

toată lumea o adoră. E prima dată când s-a gândit că ar putea concepe un viitor cu una din numeroasele femei cu care a ieşit de la separarea sa iniţială de Daff, acum un an şi ceva, şi avea o fantezie cu ei trei luând un minunat prânz împreună, cu Jessica fermecând-o pe Carrie cu drăgălăşenia ei şi cu numerele de imitaţie caraghioase pe care le face pentru el, în timp ce Carrie ar fi fermecat-o pe Jessica cu umorul şi căldura ei.

— Jessica, încetează!

Trage pe dreapta, în timp ce Jessica începe să plângă cu suspine.

— Mergem şi cu asta basta. Cred că ar fi cazul să te linişteşti chiar acum.

— Te urăsc! începe ea să strige printre suspine. Te urăsc şi mă bucur că nu mai stai cu noi – iar Richard clatină din cap, complet dezarmat.

N-are nici cea mai vagă idee ce să facă.

Capitolul 5

Nan înaintează hotărât de-a lungul potecii pline de moloz, evitând în ultima clipă un mic excavator care transportă o moviliță de pământ dintr-o parte în cealaltă.

— Bună dimineața, strigă, adresându-se bărbaților care stau în jur, iar majoritatea îi răspund doar cu un zâmbet, până când ea strigă voios: *Buenos días!*

— *Buenos días, señora*! îi răspund ei, dându-se de-o parte și de alta ca s-o lase să treacă.

Nu sunt siguri cine e ea, dar de bună seamă e cineva îndreptățit să fie acolo, cineva interesat să cumpere această casă poate? Un agent imobiliar, poate, care a venit să inspecteze proprietatea, care e, la urma urmei, aproape gata.

Nan pășește cu grijă de-a lungul punții de scânduri care duce la intrarea principală – treptele de piatră încă nu sunt gata – și apoi deschide ușa de la intrare, străbătând hotărâtă imensa cameră de zi, îndreptându-se spre ușile de sticlă din capăt.

— Dumnezeule mare, murmură, întorcându-se și ridicându-și privirea spre tavanul casetat, înalt de trei metri, scara impresionantă, pereții cu lambriuri rafinate. Cine naiba are nevoie de o casă ca asta în Nantucket?

Nu se grăbeşte. Se plimbă de-a lungul holului până în dreptul bucătăriei, rămâne uluită de dimensiunea bucătăriei, de aragazul Viking cu opt ochiuri, de frigiderul Sub-zero şi de blaturile de marmură.

— Dar unde e cămara? mormăie, deschizând uşile şi dând ocol. Cum poţi să ai o bucătărie aşa mare şi să n-ai cămară? Unde se presupune că pui mâncarea?

Îi adresează aceste întrebări unui instalator guatemalez care repară ceva sub chiuvetă, întins pe podea. El nu înţelege, dar îi zâmbeşte larg şi aprobă.

— E ridicol, spune ea, continuându-şi drumul.

Urcând la etaj, unde sunt dormitoarele – dintre care dormitorul mare are dulapuri în care poate intra un om, fiecare mai mare decât dormitorul de la ea de-acasă –, şi apoi coboară la subsol.

Acolo se află o sală de fitness complet echipată, o saună în care încap cu uşurinţă 10 persoane, o sală de masaj cu o masă profesionistă. O sală de biliard şi un bar şi, dincolo de acestea, o sală de proiecţie cu 12 locuri, dotată cu scaune rabatabile din piele şi o maşină de floricele ca pe vremuri în hol.

— Mă scuzaţi, vă pot ajuta cu ceva?

Un bărbat solid intră în sala de proiecţie chiar când Nan încearcă scaunul.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu ştiu, spune Nan. Puteţi? Ştiţi cum se lasă pe spate complet scaunul?

— Ştiu, spune el. Trebuie să apeşi pe braţe.

Nan apasă pe braţe şi e aruncată pe spate până când ajunge să stea tolănită. Începe să chicotească.

— Bravo, îi mulţumeşte ea. Cred că va trebui să trag un pui de somn. E extrem de confortabil. Ar trebui să-l încercaţi.

— L-am încercat, răspunde el. Sunt Mark Stephenson, eu sunt antreprenorul. Cu cine am onoarea?

— O, câtă lipsă de politețe din partea mea!

Nan se chinuie să se ridice în capul oaselor, dar descoperă că nu poate, așa că îi întinde mâna.

— Eu sunt Nan Powell. O vecină.

Ochii bărbatului se luminează.

— Dumneavoastră sunteți Nan Powell? A dumneavoastră e casa aceea minunată de pe faleză?

— Da, a mea e, răspunde Nan. Și am o întrebare pentru dumneavoastră. Cine cumpără astfel de case în Nantucket? Cine are nevoie de o cameră de masaj, o sală de jocuri și o sală de proiecție?

Mark Stephenson se așază chicotind în scaunul de lângă Nan.

— O, nici n-ați bănui, spune el. Nantucketul nu mai e ce-a fost.

— O, mie-mi spui, drăguță, clatină din cap Nan. Trăiesc aici de patruzeci de ani, iar familia răposatului meu soț a venit aici de și mai mult timp. Dar chiar speri să vinzi casa asta?

— Da, confirmă el.

— Și la ce preț? întreabă Nan.

— De ce? Sunteți interesată?

Nan râde. Îi place de tipul ăsta.

— Douăsprezece și jumătate.

— Douăsprezece și jumătate?

Nan e nelămurită.

— Douăsprezece și jumătate de *ce*?

— Douăsprezece milioane și jumătate.

— Poftim?

Mark Stephenson repetă suma.

— Dar e ridicol! E o avere. De ce ar da cineva douăsprezece milioane și jumătate pe o casă care nici măcar n-are cămară?

— Ei bine, genul de oameni care vor cumpăra această casă probabil că nu vor găti prea des. Cel mai probabil, vor lua masa la restaurant.

— Sincer, nu sunt genul de oameni pe care mi-i doresc ca vecini.

— Îmi place la nebunie casa dumneavoastră, se hotărăşte Mark Stephenson să schimbe subiectul. M-am rătăcit într-o zi şi am luat-o de-a lungul aleii şi, trebuie să vă spun, aveţi una dintre cele mai deosebite proprietăţi pe care le-am văzut. Spuneţi-mi, câte hectare aveţi?

— Ei bine, aveam nouă, dar, după ce am vândut căsuţele, au rămas patru. E minunată însă, nu-i aşa? Trebuie să vă mărturisesc, chiar şi fără o sală de masaj sau un cinematograf, eu sunt, totuşi, împăcată cu ea.

Antreprenorul îşi lasă capul pe spate şi izbucneşte în râs.

— E genul de casă în care mi-ar plăcea să trăiesc, spune. E o adevărată casă de familie. O casă în care se vede că au trăit mai multe generaţii şi în care ar trebui să se audă râsete de copii. Dumnezeu ştie cât le-ar plăcea copiilor mei să aibă atâta spaţiu la dispoziţie.

— O, aveţi copii?

— Trei băieţi, se strâmbă el şi Nan izbucneşte în râs.

— Şi unde locuiţi?

— În Shinmo, spune el. E un orăşel minunat, dar eu am adorat întotdeauna Sconsetul. Venim aici cu copiii şi se plimbă ore întregi cu bicicleta în centrul satului.

— Atunci de ce nu vă luaţi o casă aici?

— Mi-aş dori să pot, râde Mark. Nu-mi permit. Oricum, eu construiesc ce se cere pe piaţă, nu neapărat ce aş alege pentru mine. Eu prefer de departe casele mai vechi.

— O, și eu, spune Nan. Fără îndoială, v-ar plăcea la nebunie Windermere. Știți ce, mi-ar face plăcere să vă fac un tur al casei într-o zi, sunt sigură că v-ar plăcea. Ce-ar fi să veniți într-o seară la un pahar de vorbă?

— Mi-ar face mare plăcere, doamnă Powell, spune el, întinzându-i o carte de vizită care pare să se fi materializat din neant.

— O, spune-mi Nan, râde ea, chicotind ca o fetișcană. Așa-mi spune toată lumea.

Jordana își răsfiră pe nas o peliculă subțire de pudră translucidă și își strânge părul la loc în coc înainte de a se strecura în atelier.

— Am venit doar să văd cum merge cu colierul doamnei Branfield, spune când Michael își ridică privirea de la bancul de lucru și îi zâmbește.

— L-am terminat ieri, spune el. Stai puțin – și se îndreaptă spre seif, formează rapid combinația și scoate o cutiuță îmbrăcată în catifea.

— O, Michael!

Jordanei i se taie respirația la vederea florii de nestemate, cu diamantele ovoidale dispuse grațios în jurul unui smarald în chip de petale, cu smaralde delicate pe post de frunze.

— O să-i placă la nebunie.

— Sper, spune Michael. Poate că o s-o ajute să treacă mai ușor peste divorț.

Lesley Branfield era fosta soție a prosperului proprietar al unei mari companii de produse de machiaj. Nu reușise să aibă copii în cei șapte ani ai căsniciei lor (prima pentru ea, a patra pentru el) și, ca urmare, se considerase oarecum trasă pe sfoară în timpul divorțului (soțiile numărul unul, doi și trei se aleseseră cu o pensie alimentară relativ mică, dar cu o alocație generoasă pentru creșterea copilului).

Îi rămăseseră, totuşi, apartamentul lor din Upper East Side, o casă de vacanţă pe Shelter Island, toate bunurile, hainele şi bijuteriile – şi aici a avut nevoie de serviciile lui Michael.

Soţul ei, deşi bogat, era prea zgârcit să plătească preţul pentru marfa cu amănuntul. Dacă Lesley Branfield făcea vreo pasiune pentru vreun inel, o pereche de cercei sau un colier de la Cartier sau de la Tiffany, împrumutau piesa (v-ar mira câte sunt dispuse să facă casele de bijuterii pentru cei mai bogaţi şi mai renumiţi clienţi ai lor), o fotografiau şi duceau fotografia la atelierul din spate de la Jordana & Jackson, unde Michael putea crea o imitaţie perfectă la preţ redus.

Le-o plăcea bogătanilor ce e mai bun din ce-i mai bun, dar nu se dau înapoi de la un chilipir.

Şi, de la divorţ, Lesley Branfield hotărâse că, decât să facă o figură à la Ellen Barkin şi să vândă tot, ar fi mai bine pur şi simplu să le remodeleze, ştergând astfel orice amintiri dureroase care ar fi putut fi legate de bijuteriile originare.

— O s-o sun să-i spun că e gata, spune Jordana. O să fie aşa de fericită. O, Michael, ai făcut o treabă minunată. Mulţumesc.

— Cu plăcere, zâmbeşte Michael, gata să se apuce din nou de lucru.

— Aşadar, cum merg lucrurile cu noua ta prietenă?

El ridică din umeri.

— Totul e în regulă.

— Doar atât? râde Jordana. Nu sună prea promiţător. Ce se întâmplă?

În alte împrejurări, ar fi neobişnuit, poate, ca o şefă să discute cu angajatul său despre viaţa lui amoroasă, dar, de când au deschis al doilea magazin în Manhasset, Jackson petrece din ce

în ce mai mult timp acolo, iar Jordana a ajuns să conteze din ce în ce mai mult pe ajutorul lui Michael la magazin.

Desigur, mai există și alți angajați – cei doi vânzători care lucrează în magazin, dar ea n-ar putea niciodată să stea de vorbă cu ei, să le ceară sfatul, dar Michael are ceva care o liniștește, care o face să vrea să-și deschidă sufletul dinaintea lui, și s-a trezit legând o prietenie neașteptată cu el. Pentru prima dată în câțiva ani buni, s-a trezit așteptând cu nerăbdare să se întoarcă la lucru.

Nu că nu i-ar plăcea slujba ei – ea și Jackson au hotărât, chiar dinainte de a se căsători, că vor crea un lanț de magazine de bijuterii la prețuri convenabile, exact ceea ce încep să facă –, dar magazinul din Manhasset fusese, de la început, visul lui Jackson, iar ea simțise, lăsată singură în magazinul din Madison Avenue, că viața devenise puțin cam monotonă.

Motiv pentru care o bucura atât de mult această prietenie cu Michael. Uneori luau prânzul împreună, de regulă un sendviș în camera rezervată personalului, o plimbare ocazională în parc când era vremea frumoasă. Era pur și simplu minunat să ai din nou pe cineva cu care să vorbești. Să ai un prieten la lucru.

— Nu, e cât se poate de bine, spune Michael. Chiar îmi place de ea, numai că...

— Nu e aleasa? zâmbește Jordana.

— O, Doamne, geme Michael. Am impresia că de fiecare dată când întâlnesc o persoană cu adevărat deosebită, e doar o problemă de timp până să încep să le găsesc cusururi și apoi, după o vreme, încep să mă gândesc că poate nu e vina lor, poate că eu sunt cel cu problema și cel care

trebuie s-o depăşească, aşa că rămân în acele relaţii, dar nu-mi pot lua nici un angajament, iar ele încep să mă acuze că mi-e teamă să-mi iau un angajament şi tot ce-mi doresc să fac e să fug cât mai departe de ele.

Jordana izbucneşte în râs.

— Crezi că ăsta ar putea fi un semn că ţi-e teamă să-ţi iei un angajament?

— Care parte? zâmbeşte larg Michael. Partea în care fug cât mai departe cu putinţă?

— Ei bine, da.

— Hmmm. Crezi?

— Tu ce crezi?

— Eu? Eu cred că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să găsesc o femeie minunată, o adevărată parteneră, în toate sensurile cuvântului, cu care să-mi pot petrece restul vieţii. Numai că nu cred că am găsit-o încă.

— Și această... Aisling?

Michael încuviințează.

— Aisling n-ar putea fi aleasa?

Michael oftează.

— Acum face treaba aia cu schimbatul.

— Ce treabă?

— Știi tu. Treaba aia în care, la primele întâlniri, se poartă ca şi cum tot ce faci e minunat. Adoră faptul că mergi pe bicicletă, pentru că e o atitudine ecologistă, și iubesc faptul că eşti bijutier, pentru că asta înseamnă că eşti creativ și sensibil, şi cred că e minunat că ai o locuinţă cu chirie fixă, de dinainte de război, în Upper East Side, pentru că spun că dintotdeauna şi-au dorit o locuință cu chirie fixă, de dinainte de război, în Upper East Side.

— Până acum, toate bune, ridică din umeri Jordana.

— Și apoi relația devine mai serioasă și ele te întreabă, ca din întâmplare, dacă te-ai gândit vreodată să-ți iei o Vespa și, într-adevăr, ar părea o idee de bun-simț, nu numai pentru că e mișto, ci pentru că, astfel, ați putea merge împreună, și apoi încep să se învârtă prin apartamentul tău, privind cu subînțeles pereții și podeaua, și-ți spun că apartamentul ar fi cu adevărat minunat dacă parchetul ar fi rașchetat și vopsit în degrade, și că, aparent, costă nimica toată să schimbi gresia și faianța din baie, iar cei de la Smith & Noble fac jaluzele minunate pe comandă, care chiar nu sunt foarte scumpe...

Jordana izbucnește în râs.

— Și apoi într-o seară, după ce ați luat o cină cu adevărat minunată și începi să te gândești că ai putea, totuși, să ignori semnele de pericol, deși acestea duc întotdeauna în același loc și, sincer, instinctele tale în privința semnelor de pericol nu dau greș niciodată, ele te privesc drept în ochi și te întreabă dacă ți-ai dori vreodată propriul tău magazin de bijuterii. Sau te întreabă unde te vezi peste cinci ani și nu citești decât dezamăgire în ochii lor când le spui că, la modul ideal, ți-ar plăcea să fii așezat la casa ta cu femeia potrivită, trăind în același apartament, lucrând pentru aceeași companie.

Jordana își duce o mână la inimă și lasă să se audă un exagerat suspin de ușurare.

— Pfuu. N-ai de gând să ne părăsești în viitorul apropiat?

— N-am planuri în acest sens. Și tocmai asta e problema. Nu le vine să creadă, nu pot accepta faptul că sunt mulțumit de viața mea așa cum e. Toate fetele astea vor să mă ajute să-mi descopăr mahărul lăuntric, convinse că port undeva în mine acest izvor ascuns, neexploatat, mistuitor

de ambiție, pe care doar ele mă pot ajuta să-l descopăr și nici una din ele nu vrea să mă accepte așa cum sunt sau să accepte că sunt mulțumit de viața mea așa cum e.

— Așadar, asta s-a întâmplat cu Aisling?

— Da. Lucrurile mergeau minunat și apoi, deodată, mi-a pus întrebarea cu peste cinci ani și a zis că nu poate înțelege cum de n-am cerut să devin asociat la afacere sau cum de nu vreau să încep o afacere pe cont propriu. „Ai putea câștiga mult mai mulți bani", tot repeta, iar eu tot încercam să-i explic că nu sunt motivat de bani. Și apoi, desigur, m-a întrebat cum aș putea să susțin o familie și eu i-am explicat că n-am o familie de susținut, dar, desigur, ea își dorește o familie și, deodată, i-am părut un candidat nepotrivit pentru rolul de soț, oftează Michael, clătinând din cap.

— Nasol, oftează Jordana. Nu pare persoana potrivită pentru tine, cel mai probabil. Chiar cred că obiectivele voastre trebuie să fie aceleași sau, cel puțin, în consonanță pentru ca relația să meargă și, dacă ea e motivată de bani, sau cel puțin de un soț cu bani, atunci nu e de tine. Din fericire, râde ea, și eu, și Jackson am fost amândoi, în egală măsură, motivați de bani.

Michael râde.

— Asta-mi place la tine, spune. Nu te deranjează s-o recunoști.

— Uite ce e, după cum am spus-o mereu, m-am născut fără nimic și am crescut dorindu-mi să am totul și fiind convinsă că voi găsi o cale de a-l obține. Când eram mică îmi plăceau lucrurile strălucitoare și am muncit din greu, la naiba, la cursul ăla de gemologie înainte de a mă angaja la un bijutier. Pur și simplu nu le înțeleg pe fetele astea care așteaptă să fie întreținute de soții lor.

— Nici eu, spune Michael. Oare de ce numai de ele dau?

— Probabil că nu cauţi unde trebuie, zâmbeşte Jordana. Bun. Mă întorc sus. O s-o sun pe Lesley Bradfield s-o anunţ. Sunt sigură c-o să vrea să-ţi mulţumească personal. Rămâi aici toată ziua?

— N-o să ajung nicăieri, spune Michael. Cel puţin, asta crede Aisling.

Şi izbucnesc amândoi în râs, în timp ce Jordana închide uşa atelierului după ea.

Jessica stă la masă, cu ochii în farfurie.

— Aşadar, în ce clasă eşti?

— A şaptea, murmură Jessica, fără să-şi ridice privirea din farfurie.

— O, îmi amintesc de clasa a şaptea, spune Carrie, în timp ce Richard, aşezat în faţa ei, o priveşte încurajator, cu o urmă de compasiune. M-am simţit groaznic în clasa a şaptea. Erau mulţi dornici să te intimideze şi mai era o fată îngrozitoare pe nume Rona Fieldstone, care mi-a făcut viaţa un coşmar.

Urmează o pauză.

— Mai e nasol în clasa a şaptea sau îţi place?

Urmează o nouă tăcere prelungită, prin care Jessica, cufundată în cea mai adâncă amărăciune, încearcă s-o ignore pe Carrie,.

— Jessica! exclamă Richard. Carrie te-a întrebat ceva.

Jessica ridică din umeri, iar Carrie îl priveşte dezarmată pe Richard.

— Cum sunt clătitele? încearcă din nou Carrie. Îmi place la nebunie fetişoara – deşi această ultimă afirmaţie e o minciună.

Nu reuşeşte să înţeleagă de ce o fată de treisprezece ani ar comanda clătitele cu ciocolată şi

fetişoara zâmbitoare din meniul pentru copii, nici de ce îşi ţine tatăl de mână pe toată durata mesei, dându-i drumul doar atunci când Richard punctează, amuzat, că nu va putea să mănânce pâinea prăjită cu mâna dreaptă ocupată.

Deunăzi, când Jessica refuzase să meargă la prânzul de la Belucci's, Richard o privise cum se crizează în maşină şi efectiv nu ştiuse cum să procedeze. Unde era fiica sa drăgălaşă, fericită şi zâmbitoare? Cine era această fiinţă malefică, pusă pe ţipat, care nu putea fi împăcată?

— Bine! explodase el într-un final, înhăţându-şi mobilul şi coborând din maşină, trântind portiera.

— Îmi pare foarte rău, o sunase el pe Carrie, detestând faptul că o dezamăgea. Va trebui să încercăm să reprogramăm întâlnirea. Jess nu se poate opri din plâns. Nu pot să-i fac asta bietului copil. Te sun mai târziu.

Încheiase convorbirea şi se întorsese, dând cu ochii de Jessica, aşezată la locul ei cu un zâmbet larg, ascultându-l cu geamul coborât cum îşi ia rămas-bun.

— Te iubesc, tati, zisese când el s-a urcat din nou în maşină. Pur şi simplu nu voiam să ne strice altcineva timpul petrecut împreună, doar noi doi – şi îl ţinuse de mână până la Four Brothers şi el nu simţise decât uşurare că se încheiase criza, că redevenise fiica lui drăgălaşă şi fericită.

A doua zi nu-i mai lasă posibilitatea să aleagă. Merg să ia micul dejun la bufet, ca întotdeauna, se aşază în separeu, ca întotdeauna, iar când Carrie li se alătură, strecurându-se pe locul din faţa lor şi spunându-i Jessicăi cât de încântată e s-o cunoască şi câte lucruri minunate a auzit

despre ea, Jessica dispare – Jessica de a cărei companie s-a bucurat toată dimineața e înlocuită de monstrul răzgâiat din ziua precedentă.

Richard urmărește îngrozit acest comportament. E rușinat de faptul că fiica lui e atât de nepoliticoasă, stânjenit că refuză să răspundă la orice întrebare, dezarmat în timp ce o urmărește pe Carrie chinuindu-se să întrețină o conversație, sfârșind prin a fi respinsă de fiecare dată. Dar ce poate face? Nu-și poate forța copilul să se poarte politicos și vrea atât de mult să se laude cu ea – vrea să-i arate lui Carrie cine e ea cu adevărat – fetița lui amuzantă, creativă, drăgălașă –, vrea ca și Carrie să înțeleagă de ce o iubește atât de mult.

Carrie renunță și se întoarce spre Richard.

— Așadar, cum a fost întâlnirea cu...

— Tati? o întrerupe Jessica, ridicându-și în sfârșit privirea spre Richard. Ellie a intrat în bucluc vineri la școală. A fost prinsă scriindu-i un bilețel lui Lauren și domnișoara Brookman l-a găsit și l-a citit în fața întregii școli.

— Serios? Cred că a fost stânjenitor. Iubito, Carrie îmi spunea ceva. Iartă-mă, Carrie, ce spuneai?

— Te întrebam de întâlnirea de vineri.

— O, nu-mi vine să cred că am uitat să-ți spun de...

— Tati! Nu-mi plac clătitele astea. Au un gust ciudat. Uite. Ia gustă una.

Richard se apleacă și gustă din clătitele ei.

— Sunt foarte bune, Jess. Delicioase. Iartă-mă, Carrie. Așadar, prezentam...

— Sunt oribile.

Jessica scuipă mâncarea pe masă.

— Jessica! o dojenește aspru Richard. Adună imediat! E dezgustător.

— Nu e dezgustător.

Jessica începe să ridice vocea.

— Dezgustător e felul în care m-ai luat prin surprindere cu prietena ta. Weekendul ăsta trebuia să fim doar noi doi. Ce caută ea aici? De ce strică totul?

Carrie se ridică.

— Ar trebui să plec, spune ea blând.

— Nu, se ridică ferm Richard. Vreau să rămâi – iar Jessica începe să plângă cu suspine.

Capitolul 6

Daniel stă pe banca din faţa Hub-ului în timp ce Bee face provizii de ziare, scoici pentru fete şi cărţi nostime despre Nantucket. Drumul e cufundat în linişte, deşi toţi cei cu care s-au întâlnit ieri le-au spus că nu le-ar veni să creadă ce aglomerat va fi luna viitoare, odată ce va începe cu adevărat sezonul; că de-abia se va mai putea înainta din cauza turiştilor care rătăcesc de colo-colo pe străduţele pietruite, că traficul o să fie infernal, vechile Land Cruiser bătute de vreme ale locuitorilor de pe insulă fiind înlocuite acum de maşini Range Rover şi Escalade, prea mari, prea extravagante pentru insula fără fasoane.

Peste drum un câine latră din cabina unui camion de mobilă în timp ce proprietarul mănâncă omletă cu şuncă în grădina de la Even Keel, iar localnicii rătăcesc de colo-colo, strigând bună dimineaţa când se ciocnesc unul de altul mergând să cumpere ziarul local.

E minunat aici şi Daniel e surprins de cât de relaxat se simte, de cât de uşor îi e să fie aici cu Bee, de faptul că, pentru prima dată după luni de zile, nu se simte legat.

Stau la Casa de Vară, într-o căsuţă acoperită de trandafiri căţărători, care îi aminteşte lui

Daniel de o căsuță din povești, casa fermecată din mijlocul pădurii vrăjite.

Dar nu e într-o pădure. E în Sconset, peste drum de oceanul unde au stat, seara trecută, ascultând vuietul valurilor și vorbind despre – ce altceva? – cât de mult le lipsesc fetele.

S-au întors acasă cu mașina după ce au luat cina în oraș și, vârându-se în pat, Daniel a simțit teama cunoscută. Cum ar fi putut să nu facă dragoste într-un weekend departe de casă? se întreabă el și își face curaj ascultând-o pe Bee la duș.

Ea a ieșit îmbrăcată într-o pijama drăgălașă, albă, cu *broderie anglaise*, și s-a urcat în pat lângă el, deschizându-și imediat cartea, și el a început să se relaxeze. Poate că nu aștepta nimic la urma urmei.

Dar apoi, după ce au stins luminile, tocmai când el începea să ațipească, Bee începuse să-l mângâie blând pe coapsă, iar el a rămas întins cu ochii închiși o vreme, simțind degetele care îi dădeau târcoale cu blândețe, și era atât de relaxat, era o senzație tare plăcută, de fapt, astfel încât, când ea s-a cuibărit lângă el, i-a răspuns și au sfârșit sărutându-se, și un lucru a dus la altul, iar când au terminat Bee și-a lăsat capul pe pieptul lui, zâmbind.

Știa că acest weekend era tocmai lucrul de care aveau nevoie.

Daff își parchează BMW-ul pe alee și pornește, bocănind, pe poteca de grădină care duce spre ușa de la intrare, cu dosarul într-o mână și mobilul în cealaltă.

— Daff!

Ușa de la intrare e deschisă larg și o femeie scundă, blondă, cu un copilaș agățat de piciorul drept își întinde brațele pentru a o îmbrățișa.

— Arăți minunat! spune Daff și chiar așa e. Nu a mai văzut-o pe femeie, Karen, de când i-a vândut casa – una din primele ei vânzări importante – și acum a revenit s-o evalueze deoarece Karen a rămas pe neașteptate însărcinată pentru a treia oară și au nevoie de o locuință mare.

— Și pe cine-avem aici?

Daff se lasă pe vine pentru a saluta micuțul.

— O, Doamne – își ridică ea privirea spre Karen. Nu l-am mai văzut pe Jack de când era bebeluș. Uite ce mare te-ai făcut!

Are note amănunțite despre toți clienții ei, numele copiilor, vârsta, la ce școli merg, hobby-uri, pasiuni, unde merg în vacanță. În foarte scurt timp, și-a făcut un nume drept unul dintre cei mai agreabili agenți imobiliari – întotdeauna cinstită, serioasă, cunoscută drept cineva care poate ajunge la o înțelegere, mai important, cineva a cărui companie e apreciată de toți. Majoritatea clienților ei îi devin prieteni, iar Karen e una din puținii clienți pe care Daff nu-i vede în mod regulat, doar pentru că e atât de ocupată cu copiii, comitetul de părinți și operele de caritate.

— Nu-mi vine să cred ce schimbări ai făcut! spune Daff, urmând-o pe Karen în bucătărie. Arată minunat!

— Abia aștept să-ți arăt. Anexa e splendidă și iubesc această casă mai mult decât orice, dar tot n-o să fie îndeajuns de mare când se naște copilul.

Își beau cafeaua, apoi fac turul, de-a lungul căruia Daff se entuziasmează văzând noul dormitor cu baie, dulapurile uriașe, minunata cameră de zi cu uși de sticlă, care fusese cândva o verandă părăginită și neîngrijită.

Bucătăria din lemn de cireș, întotdeauna întunecoasă și deprimantă, a fost înlocuită cu dulapuri

albe de lemn, aparatură de metal negru şi mese albe de marmură. Toată casa a fost decorată minunat, iar Daff se opreşte în timp ce urcă scările, văzând peretele acoperit de fotografii de familie.

— Îmi place la nebunie, zâmbeşte Daff, privind fotografiile, amintindu-şi cum ea însăşi avusese cândva un perete acoperit de poze de familie, pline de fericire, până când căsnicia s-a destrămat şi ea a trebuit să dea jos toate pozele cu Richard şi, ştiind că Jess ar suferi enorm să vadă cum dispar doar pozele cu tatăl ei, le-a dat jos pe toate, punând în loc o oglindă mare şi adunând cu grijă pozele într-o cutie din garaj.

— Unde aţi făcut poza asta?

Arată spre o poză reprezentând familia aşezată pe un chei în amurg, cu oceanul în spate.

— E superb.

— E Nantucket. Mergem acolo în fiecare vară. Nu-i aşa că e minunat?

— N-am fost niciodată, dar arată cu adevărat splendid. Aveţi o casă acolo?

Karen râde.

— Cu ani în urmă, părinţii mei voiau să cumpere una şi, pe-atunci, ai fi putut cumpăra ceva minunat cu doar câteva sute de mii, dar au hotărât că e prea scump. Acum ne dăm cu toţii pumni în cap, pentru că nimeni nu-şi mai permite ceva acolo, dar închiriem în fiecare vară o casă.

— Aceeaşi casă?

— Niciodată. În unii ani am avut case minunate, în alţii am avut orori, dar insula rămâne superbă şi, când stai pe-afară tot timpul, nu contează prea mult.

— Mi-ar plăcea să merg acolo, spune Daff. Nantucket e unul din acele locuri despre care oamenii îmi spun întotdeauna că mi-ar plăcea.

— O, e adevărat, spune Karen. Chiar ţi-ar plăcea.

— Poate că o s-o iau odată pe Jess acolo, spune Daff. Deşi acum sunt inamicul public numărul unu. Am noroc dacă vine şi să ia prânzul cu mine, darămite până în Nantucket.

— Cred că insula aceea are ceva vrăjit, zâmbeşte blând Karen. Se întâmplă lucruri incredibile acolo. În primul rând, acolo mi-am cunoscut soţul.

— Ei bine, ultimul lucru de care am nevoie e un nou soţ, râde Daff. Poate că nu mă mai duc acolo de fapt.

Carrie îşi toarnă un pahar de vin în timp ce pregăteşte cina, simţindu-se încă tulburată de evenimentele din weekend. S-a considerat întotdeauna o persoană care iubeşte copiii. Are nepoţi şi nepoate, e adorată de ei şi, deşi nu are copii, a presupus întotdeauna că, dacă bărbatul cu care avea să rămână ar avea copii, acest lucru nu va fi altceva decât o binecuvântare.

Iar Richard ar putea cu uşurinţă să fie acea persoană. La treizeci şi şapte de ani, Carrie a avut destui pretendenţi, dar nici unul din ei nu i se păruse vreodată omul cu care să se aşeze la casa ei. Ziaristă de succes, întâlnea întotdeauna oameni, avea întotdeauna întâlniri, dar abia când l-a cunoscut pe Richard a început să creadă că s-ar putea aşeza la casa ei, s-a putut imagina petrecându-şi restul vieţii cu un singur om.

E atât de devreme să spui asta, se dojenea când îi dădeau târcoale aceste fantezii, dar nu fusese niciodată una dintre fetele care îşi petrec toată viaţa căutându-şi alesul, presupusese că e foarte posibil să nu se căsătorească niciodată, idee cu care era perfect împăcată.

Şi totuşi, după două luni, a realizat că îl adoră pe Richard. Şi, mai mult decât faptul că-l adora, făceau o echipă perfectă. Faptul că fusese deja căsătorit era de bine, din perspectiva ei. Îi povestise totul despre aventura sa cu Nancy şi, deşi infidelitatea nu era ceva cu care să fie de acord, Richard fusese sincer asupra motivelor pentru care se întâmplase, asupra regretului şi remuşcărilor sale, asupra motivului pentru care îşi permisese să se îndrăgostească de altcineva, căsătorit fiind.

Asta nu drege lucrurile, îi explicase el, dar înţeleg acum că, oricât de minunată a fost Daff, eu şi ea nu eram perechea ideală şi cred că Nancy a fost catalizatorul care m-a ajutat să înţeleg acest lucru.

Lui Carrie îi place faptul că el n-are decât lucruri bune de spus despre Daff. Ea nu se simte câtuşi de puţin ameninţată de Daff, nici de relaţia apropiată pe care o are el cu fiica lui. Aşteptase cu nerăbdare s-o cunoască. Îşi închipuise că vor deveni bune prietene – mergând împreună la cumpărături, gătind împreună, devenind instantaneu o familie.

Nimic n-o pregătise pentru reacţia lui Jess, pentru durerea ei vădită, pentru afecţiunea faţă de tatăl ei şi gelozia care o însoţea. Furia, suferinţa ei au tulburat-o atât de profund pe Carrie încât, după ce Richard a condus-o acasă, după acea oră groaznică petrecută la bufet, Carrie a început să se întrebe serios dacă aveau un viitor împreună.

Richard a venit direct la ea după ce a dus-o acasă pe Jessica şi au stat de vorbă. A vorbit despre sentimentul lui de vinovăţie, despre oroarea simţită când a văzut-o pe Jess comportându-se astfel, despre nevoia de a-i oferi Jessicăi lucrul de care are nevoie, despre dorinţa de a-i fi aproape,

de a fi un adevărat tată, nu unul din acei tați care pur și simplu dispar după divorț.

Și Carrie s-a simțit înduioșată. Acesta era, la urma urmei, unul din motivele pentru care se îndrăgostise de el. Pentru că nu era genul care să dea bir cu fugiții, pentru că era un om bun, pentru că voia să aibă grijă de fiica lui.

— Pur și simplu are nevoie de timp, a zis el în cele din urmă. Gândește-te numai. A fost obișnuită ca eu și mama ei să fim împreună, apoi întreaga ei lume s-a prăbușit când am divorțat și acum e prima dată când i-am prezentat o altă femeie. Trebuie să înțelegi cât de greu trebuie să-i fie.

— Înțeleg, spuse Carrie. Numai că... numai că m-a tulburat atât de tare și, deși înțeleg, nu pot să nu mă simt rănită. Și șocată.

— Știu, murmură Richard, ridicându-se și cuprinzând-o în brațe, trăgând-o lângă el. Știu cât de șocant a fost. Crede-mă, și eu am fost șocat, n-am văzut-o niciodată purtându-se așa. O să stau de vorbă cu ea, dar am nevoie ca tu să rămâi persoana blândă, afectuoasă care ești. OK?

Și s-a îndepărtat de ea, privind-o în ochi.

O, la naiba, și-a zis Carrie. Această călătorie s-ar putea dovedi iadul pe pământ, dar sunt prea adânc implicată și nu există cale de întoarcere. Nu acum. Nu acum când m-am îndrăgostit de omul ăsta.

— Acestea s-ar putea să fie cele mai bune clătite cu banane și ovăz pe care le-am mâncat vreodată, spune Daniel, privindu-și îngrozit abdomenul care se rotunjește în timp ce chelnerița îi toarnă încă un rând de cafea la Sconset Café.

— Oare de ce mâncăm întotdeauna atâta în vacanță? râde Bee, întinzându-se peste masă

pentru a-i strânge mâna lui Daniel, atât de fericită că au făcut în sfârşit dragoste, atât de fericită că simte în sfârşit, după atâta vreme, că are o şansă să-şi recâştige soţul.

Plătesc nota, apoi ies, oprindu-se la minuscula agenţie imobiliară de lângă cafenea în timp ce Bee îşi pune ochelarii de soare şi cercetează o măsuţă de fier din curtea din faţă, acoperită de teancuri de hârtii, fixate cu pietre mari.

— O, uite! exclamă ea. Îşi lasă ofertele pe masă! Nu-i o idee deşteaptă?

— Cum adică, vrei să spui, în caz că se întâmplă să avem câteva milioane în plus la îndemână şi ne hotărâm, dintr-un impuls, să cumpărăm o căsuţă?

— Dar trebuie să ne uităm, spune Bee, luându-l de mână şi trăgându-l după ea pe poartă. Vino, ştii că vrei.

Douăzeci de minute mai târziu, sunt aşezaţi înăuntru, cu agentul imobiliar, uitându-se la ofertele de închiriere pe insulă.

— Putem merge s-o vedem? se întoarce Bee spre Daniel, cu respiraţia tăiată. Nu arată perfect pentru noi?

Şi, uitându-se la căsuţa de pe malul lacului Quidnet, Daniel trebuie să recunoască, pare o propunere minunată şi, la naiba, n-o cumpără, e doar pentru o vară şi, dacă Bee şi fetele ar fi aici toată vara, el ar putea veni şi pleca cu avionul şi poate că puţină distanţă le-ar prii.

— OK, spune el. Dar ştii că dacă am închiria pe vară n-aş putea să-mi petrec toată vara aici.

— Ştiu, ştiu, dar fetelor le-ar plăcea la nebunie aici şi ai putea veni în fiecare weekend, nu?

— Sunt sigur că aş putea, spune Daniel.

— Vreţi să sunaţi să întrebaţi dacă am putea merge acum? întreabă Bee, iar agentul imobiliar pune mâna pe telefon.

Aisling îl îmbrăţişase strâns pe Michael când se despărţiseră şi, deşi el s-a simţit pustiit un răstimp după plecarea ei, ştia, din nenumărate experienţe anterioare, că vor rămâne prieteni probabil, o vreme, până când ea îşi va găsi un nou iubit, după care va dispărea din viaţa lui, reapărând când şi dacă se va despărţi de viitorul iubit.

Vor sfârşi, poate, prin a se culca din nou împreună, dar va fi subînţeles că e o relaţie strict fizică şi nu va exista nici o posibilitate ca vreunul din ei să se îndrăgostească de celălalt şi ciclul se va relua.

La patruzeci şi doi de ani, Michael trebuie să recunoască faptul că, de fapt, îi place viaţa lui. Cei mai buni prieteni ai săi îi sunt prieteni de ani de zile şi, deşi majoritatea sunt acum oameni căsătoriţi, cu copii, şi nu reuşeşte să-i vadă pe cât de des şi-ar dori, când se reunesc, e întotdeauna o sărbătoare şi se consideră norocos că e înconjurat de oameni de valoare.

Îi place slujba pe care o are, e norocos să aibă apartamentul lui şi îi place Manhattanul mai mult decât s-a aşteptat vreodată. E adevărat, îi e dor de vremurile când putea să plece din oraş în fiecare weekend pe timpul verii – din salariul lui nu-şi permite să meargă în Hamptons – şi, când vorbeşte cu maică-sa, îi e nespus de dor de Nantucket, dar, per total, trebuie să recunoască, duce o viaţă bună.

Nici unul din prietenii lui nu reuşeşte să înţeleagă cum sau de ce e încă burlac şi oamenii încearcă întotdeauna să pună la cale întâlniri

pentru el și, deși are momente când crede că n-ar fi rău să aibă o tovarășă de viață, n-a avut niciodată sentimentul că i-a lipsit ceva.

La urma urmei, tatăl lui a murit când el avea numai șase ani și a fost crescut de o mamă singură care a avut, poate, numeroase aventuri, dar niciodată o relație serioasă, din câte știe el. Cum ar putea Michael să știe ce îi lipsește când n-a avut niciodată așa ceva, nici n-a asistat la așa ceva?

— Te simți bine, dragule?

Nan ghicește, din primele clipe, că s-a întâmplat ceva.

— Sunt bine, oftează Michael. M-am despărțit de Aisling.

— O, dragule. Deja?

— Ei bine, clar nu era ea Aleasa.

— Nu-ți face griji, Mikey – îl alintă ea ca în copilărie. Cât de curând, o să găsești pe cineva perfect pentru tine și toate o să se așeze cum trebuie. O să vezi.

Michael zâmbește.

— Nu-mi fac griji, mamă, spune el. Mă simt doar, știi, puțin trist. E doar dezamăgirea pe care o ai de fiecare dată când realizezi că persoana pe care ajungi s-o cunoști nu e cea care sperai să fie.

— Și asta e un lucru bun, spune Nan. Face parte din bogata experiență a vieții. De ce nu vii să-mi faci o vizită? Să petreci câteva zile pe insulă? Asta te-ar înveseli.

— Poate c-o să vin, spune Michael, cu jumătate de gură. E o perioadă stresantă la lucru, dar să văd dacă pot să-mi iau câteva zile libere.

— Stresant? Cum poate să fie stresant? E aproape vară, clienții voștri bogați n-au plecat

deja în vacanță? Asta trebuie să fie perioada cea mai liniştită pentru voi, nu?

— Din păcate, n-avem parte de nici o perioadă liniştită pe-aici, dar o să încerc, mamă. Promit.

— Ce faci diseară? întreabă Jordana, intrând în atelier cu o sclipire în ochi.

— De ce?

— Se deschide noul magazin de bijuterii de pe 64th Street şi dau o petrecere. M-am gândit c-am putea merge să vedem ce face concurenţa.

— Vrei să merg cu tine?

Michael e surprins. Deşi lucrează împreună de atâţia ani, în ciuda numeroaselor ocazii în care au socializat împreună, rareori au fost doar ei doi şi în ultimul timp a apărut o anume energie, o schimbare în atmosferă, o tensiune care îl stânjeneşte puţin.

— Ai vrea? Jackson rămâne în Long Island în seara asta şi nu vreau să mă duc singură. În plus, n-ar strica să am bijutierul lângă mine, în caz că au ceva interesant, care ar putea să le placă şi clienţilor noştri. Am nevoie de ochiul tău de expert.

— O, aşa deci, ochiul meu de expert te interesează acum?

Michael ridică din sprâncene, apoi îşi întoarce grăbit privirea spre cercul de metal pe care îl ţine în mână. N-a vrut să sune cum a sunat, ca o tentativă de flirt. Dumnezeule, nu. Nu ştie încotro să se uite.

Jordana se dă înapoi, surprinsă, apoi zâmbeşte văzându-i stânjeneala. Ce surpriză. Ca Michael să înceapă să flirteze cu ea. Ce... drăguţ.

— Da, asta şi compania ta, spune ea blând, iar el îşi ridică privirea uşurat.

— La ce oră?

— E la şase. Plecăm de îndată ce tragem obloanele?

— Sigur.

Şi, în timp ce ea se întoarce sus, el nu poate să nu se întrebe de ce, deodată, are senzaţia că au întâlnire.

— Poftim.

Michael se întoarce după ce a vânat un chelner prin mulţime, ţinând deasupra capului două pahare de şampanie roz.

— Noroc!

Jordana îi zâmbeşte larg, apoi se uită în jur.

— E tare multă lume aici.

— Doar pentru că dau mâncare şi băutură pe gratis, zâmbeşte Michael.

— Aşadar, ce părere ai de marfa lor?

Michael ridică din umeri.

— Puţin cam banală, deşi îmi place colecţia de insecte.

— Da? Mie insectele îmi dau întotdeauna fiori.

— Depinde ce sunt. Tarantula de diamante nu e tocmai pe gustul meu.

— Mă bucur să aflu asta, zâmbeşte Jordana.

— Dar îmi plac la nebunie buburuza şi libelula de smarald.

— Ai putea să faci aşa ceva?

— Desigur, dar, de fapt, mi-ar plăcea să fac peşti.

— Peşti?

— Da, peşti, zâmbeşte larg Michael. Am crescut în Nantucket, mai ştii? Mi-am petrecut copilăria în barca noastră Boston Whaler dând la peşte.

— Ştiu că, probabil, mi-ai spus asta de un milion de ori deja de-a lungul anilor, dar mai spune-mi o dată, cum de ai ajuns bijutier? Pare că ai fi fost mai fericit ca pescar.

Îl cunoaşte de atâta timp pe Michael, dar realizează că nu i-a acordat prea multă atenţie până acum. Deodată, îl vede într-o nouă lumină, e interesată de ce are el de spus.

— Îmi pun aceeaşi întrebare de ani de zile. Mama avea bijuterii minunate pe care le moştenise de la bunica şi am fost întotdeauna fascinat de pietrele preţioase.

— Aşa deci... peşti. Crezi că s-ar vinde?

— Nu ştiu, dar mi-ar plăcea sa fac un model şi să văd cum reacţionează oamenii.

— Ştii, cred că e o idee foarte interesantă. Lasă-mă să vorbesc cu Jackson şi să văd ce părere are, dar mie îmi place. Văd cum ar putea să prindă.

Jordana îşi goleşte paharul sub privirile surprinse ale lui Michael, apoi ia încă un rând de pahare de pe tava unui chelner în trecere.

— O, nu fi atât de înţepat, spune ea. Dacă tot suntem aici, am putea la fel de bine să ne distrăm.

Michael o priveşte, îi reţine privirea doar câteva secunde mai mult decât ar trebui şi se uită repede în altă parte. N-are de gând să facă nimic. Jordana e şefa lui. Şi e căsătorită. Chiar dacă ar fi interesat de femei măritate, deşi nu e, n-ar fi genul lui. Aşadar, de ce există deodată o atracţie între ei? Aceste priviri care se prelungesc cu o fracţiune de secundă peste cât s-ar cuveni. Zâmbete complice ascunse de paharul ei. Chicotitul ei, felul în care se sprijină de el.

Michael o place. A plăcut-o întotdeauna. Numai că nu la modul ăsta şi cum ar putea să aibă astfel de gânduri, cum ar putea numai să se gândească la... asta... cu şefa lui? Michael se foieşte vinovat şi încearcă să se gândească la altceva, se dă la o parte când ea se sprijină din

nou de el, când îi pune o mână pe umăr. Încearcă să se poarte ca şi cum relaţia lor e aceeaşi dintotdeauna : amicală, profesională, degajată.

Dar ea se simte singură, el se simte singur şi nu sunt decât ei doi, sau cel puţin aşa se simt, și șampania curge și ei râd de cele mai prosteşti lucruri, iar el o conduce acasă câteva ore mai târziu şi ea îl roagă s-o conducă cu liftul până sus şi, în lift, el conştientizează acut fiecare respirație, fiecare fibră din ființa ei, și, când se deschid ușile, ei se întorc unul spre celălalt și, fără a-şi da seama ce se întâmplă, Michael se trezeşte sărutând-o.

Capitolul 7

Michael se trezește dezorientat. Cearșafurile par prea fine ca să fie ale lui, camera e prea întunecată și, întorcând capul, simțind durerea surdă ce însoțește o mahmureală, vede o coamă de păr blond închis de cealaltă parte a patului uriaș.

Procesează câteva secunde informațiile și apoi se ridică, tresărind. La naiba. Jordana. Ea e încă adormită, iar el se întinde, fără să facă zgomot, și își ia ceasul. Aproape șase dimineața. Ar putea să se strecoare pe ușă, să plece înainte ca ea să se trezească, să meargă acasă și să facă un duș, să șteargă sentimentul de vinovăție și stânjeneală.

Unde i-a fost capul? Se dă jos din pat și se îndreaptă greoi spre baie, închizând încet ușa ca să poată face pipi netulburat. La naiba. Jordana. Șefa lui. O femeie măritată. Măritată cu celălalt șef al lui. Nu-i a bună. Nu-i a bună deloc.

Se întoarce pe vârfuri în dormitor și se împiedică de un pantof cu toc, aruncat cât colo noaptea trecută când s-au prăbușit în pat, smulgându-și frenetic hainele.

Așadar unde i-a fost capul? Și l-a pierdut. Băuse prea mult și, deși o considerase întotdeauna pe Jordana atrăgătoare, plăcută și, la naiba, fie, destul de sexy, nu se gândise niciodată la ceva mai mult.

Dar Michael fusese întotdeauna un expert în salvarea femeilor. Dacă se auzea o chemare adresată unui cavaler în armură strălucitoare, Michael era cel care apărea în prag. Dacă exista vreo femeie aflată la ananghie, Michael sărea să salveze situația. Avea o inimă prea mare, spunea întotdeauna maică-sa, dar lui îi plăcea că putea fi de ajutor, că putea să schimbe ceva. Așa se vârâse, probabil, și în beleaua aceasta. Jordana păruse atât de dură când începuse să lucreze pentru ei cu atâția ani în urmă, dar în ultimul timp îi descoperise o altă fațetă, o văzuse ca pe o ființă însingurată, tristă, și asta își găsise un ecou în el.

— La naiba, exclamă când, împiedicându-se de pantof, aterizează cu o bufnitură pe podea și Jordana se ridică în capul oaselor.

— Ja... o!

E pe punctul să rostească numele soțului ei, oprindu-se la timp când îl vede pe Michael.

— Bună.

— Bună.

Michael se ridică stângaci, neștiind ce să facă, dorindu-și să nu se fi cufundat într-un somn atât de adânc de beție, dorindu-și să fi avut inspirația să plece de-acolo cu mult înainte ca Jordana să se trezească.

— Ce faci? întreabă ea. Ai dormit?

— Am dormit buștean. Tu?

— Și eu la fel. Trebuie să fi fost de la șampanie. Ești...bine?

— Stai să mă îmbrac, spune Michael, simțindu-se deodată vulnerabil în goliciunea lui. Hai să bem o cafea și să stăm de vorbă.

Ajunși la cafenea, Michael comandă două cappuccino și, ca și cum abia i-ar fi venit ideea, două cornuri cu migdale. Așteptând, se sprijină

de tejghea şi se întoarce să se uite la Jordana, aşezată la masă. Încă i se pare ireal. N-are nici cea mai vagă idee ce să-i spună. Ştie că acea experienţă nu trebuie să se repete, că există mai multe păcate care n-ar trebui comise niciodată şi că primul pe listă este să te culci cu şefa ta.

Ca să nu mai spună că Jackson o să-l omoare. Iar lui îi place Jackson, întotdeauna i-a plăcut. Ce naiba face?

— Nu putem... încep amândoi în acelaşi timp şi izbucnesc într-un râs stânjenit.

— E o greşeală, spune într-un final Michael. Blând.

— Ştiu.

Jordana zâmbeşte trist.

— Minunat. Dar o greşeală.

— Ai mai...

— ... făcut vreodată aşa ceva?

Michael încuviinţează şi Jordana clatină din cap.

— Nu-mi vine să cred că am făcut-o de data asta. Nu sunt genul predispus la infidelitate.

— Crezi că se pune dacă a fost o greşeală, o noapte care nu se va mai repeta?

— Sper că nu, oftează Jordana şi muşcă din corn. Eşti un om minunat, Michael. Îmi pare rău că e atât de ciudat, dar îţi mulţumesc că m-ai făcut să mă simt specială noaptea trecută.

— Şi tu eşti minunată, spune Michael şi se întinde peste masă, îi ia mâna şi i-o strânge în a lui, privind-o în ochi. Ştiu că lucrurile între tine şi Jackson nu merg foarte bine acum şi, evident, eu nu sunt răspunsul, dar o să depăşeşti acest impas. Sunt sigur.

— Ştiu, spune Jordana, nu ştiu cum, dar sunt sigură că ai dreptate.

Jordana bate la ușa atelierului și intră zâmbind.

— Tocmai a trecut doamna Silverstein pe-aici. A spus că n-are timp să treacă să te vadă azi, dar o să vină mâine să-ți mulțumească personal. Îi place la nebunie inelul, a zis să-ți transmit că ești un geniu.

— E evident că doamna are un gust impecabil, zâmbește larg Michael, ușurat că n-a rămas nici o urmă de tensiune între ei după noaptea trecută, că sunt cu adevărat capabili să se comporte matur în privința asta, să lase totul în urmă și să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ce părere ai de ăsta?

Michael o cheamă lângă el și, uitându-se pe birou, Jordana vede că a început deja să lucreze la o schiță pentru un pandantiv în formă de pește.

— Îmi place la nebunie, spune ea încântată, urmărind cu degetul conturul peștelui. Îmi plac înotătoarele, din ce sunt, diamante galbene?

— Mă gândeam la safire galbene. Vreau să fie ceva jucăuș, o combinație de diamante și pietre semiprețioase, dar ceva care ar atrage și un public mai tânăr.

— E minunat, murmură Jordana și Michael întoarce capul pentru a-i zâmbi și se trezește privindu-i rotunjimea sânului prin cămașa descheiată și simte un val de sânge năpădindu-i creierul și, din nou, lumea se oprește în loc și, de data asta, când Jordana se apleacă și-l sărută, pare cel mai firesc lucru din lume.

— Îmi pare rău, gâfâie el, simțind că se îneacă.

— Și mie, spune ea, dându-se înapoi și aranjându-și cămașa, trecându-și mâna prin păr și ștergându-și rujul întins în jurul gurii.

— O, la naiba, geme el, simțind că nu-și dorește nimic mai mult decât să mături cu un gest tot

ce e pe bancul de lucru, s-o trântească pe el și să se împlânte în ea.

— N-a fost doar o aventură de-o noapte, nu? spune încet Jordana și Michael își lasă capul în mâini înainte de a-și ridica privirea spre ea.

— Ce faci diseară?

— Aveam de gând să merg la Manhasset, spune ea. Dar pot să renunț.

Urmează o lungă pauză.

— Dacă vrei.

Michael o privește neajutorat.

— Da, spune într-un final. Vreau.

Deși n-a știut niciodată să mintă, Jordanei i se pare neașteptat de firesc să-și mintă soțul în ceea ce privește locul și persoana cu care este. Descoperă că, dacă îi spune o parte din adevăr, nu roșește și nu se uită în altă parte, iar el n-o întreabă mai multe.

În alte împrejurări, n-ar avea niciodată o aventură, dar aceasta nu pare a fi o aventură. În primul rând, e un om pe care îl cunoaște, cineva care i-a fost întotdeauna, până foarte de curând, ca un frate. Îl cunoaște pe Michael de douăzeci de ani. La început, recunoaște, a fost extrem de atrasă de el. Jackson obișnuia chiar să o tachineze în privința asta, dar nu s-a simțit niciodată amenințat cu adevărat, nu s-a temut niciodată că Jordana ar face cu adevărat ceva de genul ăsta, iar Michael, oricât de atrăgător l-ar considera femeile, n-a constituit niciodată o adevărată amenințare, era un tip prea finuț, prea deștept ca să aibă o aventură cu șefa.

Și, pentru că Jordana nu e genul care să aibă o aventură, țesând o plasă de minciuni care să-i alunge bănuielile soțului ei, pentru că nu e genul care să facă toate lucrurile pe care se trezește

deodată făcându-le, începe să creadă că, poate, e altceva.

Poate nu e doar o aventură. Poate că Michael, oricât de puţin probabil i s-ar fi părut asta acum câteva zile, poate că Michael e Alesul, poate că relaţia ei de douăzeci de ani cu Jackson a fost o greşeală cumplită şi Dumnezeu a făcut să se întâmple acest lucru pentru că Michael e cel care o ascultă, care o înţelege.

Michael e cel cu care ar trebui să fie.

Doctorul Stanley Posner se sprijină de spătarul scaunului şi îşi împleteşte degetele, ca într-o punte, privind pe deasupra lor la Daniel, care se foieşte stânjenit în colţul canapelei, şi aşteaptă.

Secundele se transformă în minute şi, cu toate acestea, Daniel rămâne tăcut.

— Daniel? începe blând doctorul Posner. Ai vrut să ne vedem între patru ochi?

Daniel încuviinţează, cu un aer nefericit.

— Vrei să-mi spui ceva?

Încuviinţează din nou, întâlnind preţ de-o clipă privirea doctorului Posner, apoi uitându-se în altă parte.

— Cred, începe Daniel, cu vocea aproape şoptită, oprindu-se şi oftând apoi. Există un lucru despre care n-am fost niciodată în stare să vorbesc...

Doctorul Posner aşteaptă.

— O, Doamne.

Vocea lui Daniel e acum un geamăt, trădându-i durerea şi confuzia, iar doctorul Posner ştie ce urmează să spună Daniel, a bănuit de la început.

Daniel îşi închide ochii, neputând să-l privească pe doctorul Posner, cu un sentiment de vinovăţie şi de ruşine prea puternic pentru a putea privi pe cineva în ochi când rosteşte cuvintele.

Şi, atunci când le rosteşte, vocea îi sună înecat şi răguşit.

— Cred că s-ar putea să fiu homosexual.

E ceva ce Daniel a ştiut dintotdeauna. Marele său secret. Cel de care a încercat să fugă toată viaţa, încercând să pretindă că nu e adevărat, că poate fi ceea ce consideră a fi „normal", că poate fi fiul, soţul, tatăl care trebuie să fie.

A ştiut de când era copil, încă dinainte de adolescenţă, când se prefăcea a fi interesat de fete, deşi noaptea, când era singur, fanteziile care îl stârneau cel mai mult erau întotdeauna legate de băieţi şi, mai precis, de cel mai bun prieten al său din anii de şcoală.

Stătea întins în pat, încercând să alunge acele fantezii, îngrozit de perspectiva de a fi altfel, îngrozit că toată lumea va afla, încercând să se convingă că e interesat de fete, că, atâta timp cât are o prietenă, cât e înconjurat de femei, va fi la fel ca toţi ceilalţi băieţi, va fi normal.

Şi iubea femeile. De bună seamă, asta trebuia să însemne ceva, îşi repeta. Se simţise întotdeauna mult mai în largul lui în compania femeilor, de bună seamă trebuie să fie hetero, ca toată lumea, chiar dacă n-a fost niciodată fascinat de sâni aşa cum erau alţi băieţi, chiar dacă fetele cu care ieşea erau, ei bine, cam băieţoase.

Apoi, la facultate, îşi aminteşte că a încercat să iasă cu o fată care nu părea să-şi dea seama că ies împreună. În seara când a încercat prima dată s-o sărute, ea s-a tras înapoi, surprinsă.

— Dar credeam că eşti gay, i-a zis, iar el s-a dat înapoi îngrozit.

— De ce? a întrebat el. Ce te-a făcut să crezi asta?

— Am presupus pur și simplu, a spus ea şi nu i-a dat niciodată un motiv.

A început să meargă la sală. Dacă arăta masculin, macho, nu va mai exista nici o îndoială, pentru că a presupus că ea crezuse asta deoarece era un slăbănog.

S-a asigurat că avea întotdeauna o prietenă. O iubită. Că e înconjurat întotdeauna de femei. Că are relaţii pe termen lung, căci faptul că era cu o femeie însemna că nu trebuie să se gândească la asta, la trupurile vânjoase care îl atrăgeau la sală, la bărbații care îi aruncau uneori priviri întrebătoare, la bărbaţii pe care încerca să-i ignore.

Până la Steve. Prieteni vechi, merseseră împreună la Amagansett în vara când a cunoscut-o pe Bee şi, în noaptea dinainte de a o cunoaşte pe Bee, el şi Steve se îmbătaseră şi, deşi se gândeşte de ani de zile la fiecare detaliu, la fiecare secundă din acea noapte, deşi încă se mai gândeşte la ea, nu e sigur cum s-a întâmplat, dar a sfârşit prin a se culca cu Steve.

Ce își amintește cel mai bine din acea noapte este faptul că se simțea ca și cum fiecare oscior, fiecare fărâmă a ființei lui ar fi fost în flăcări. Își amintește că și-a zis, *asta* mi-a lipsit. *Asta* înseamnă să dorești cu adevărat. *Asta* am aşteptat toată viaţa.

Şi n-a simţit că e ceva nefiresc sau ciudat sau greșit. S-a simțit ca și cum s-ar fi întors acasă. I s-a părut cea mai minunată, incitantă şi incredibilă noapte din viaţa lui şi dimineaţa de-abia dacă se puteau privi în ochi și, când au făcut-o, Daniel s-a trezit declarând că e gay şi Steve a încuviinţat. Au spus că noaptea aceea n-o să se mai repete niciodată.

A doua zi, Daniel a observat-o pe Bee. O femeie. Siguranță. Bee însemna că nu va trebui să apuce

pe un drum pe care Daniel nu se simţea pregătit să apuce. Bee însemna siguranţă. Însemna că nu va trebui să se gândească la noaptea petrecută cu Steve, la ce implica ea, însemna că nu va trebui să-şi şocheze părinţii, să ducă o viaţă pe care Daniel nu şi-o dorea.

Pentru că nu voia să fie gay şi s-a gândit că, dacă îşi dorea îndeajuns să nu fie, atunci n-o să fie.

Ani de-a rândul a fost uşor să fugă de asta. Noaptea rememora acea singură noapte cu Steve şi tentaţia de a o retrăi era copleşitoare uneori. Experienţa de a trece, în timpul unei delegaţii de o zi şi o noapte la Boston, când a mers să inspecteze o clădire pe care compania plănuia s-o cumpere, pe lângă un bar gay, în faţa căruia stăteau câţiva bărbaţi care îl măsurau din priviri, îi aruncau acel gen de priviri pe care nu le înţelege, dar le înţelege de fapt... o, cât de bine le înţelege.

În multe privinţe, ar fi atât de uşor să intre, să se lase condus într-una din camerele din spate, să aibă o întâlnire cu o persoană fără nume, fără chip, care ar putea să potolească aceste fantezii, care i-ar permite, poate, să le lase în urmă. Nimeni n-ar şti vreodată, nimeni n-ar avea de suferit, dar acum e însurat, are fetiţele lui minunate şi, dacă ar apuca pe acel drum, o parte din el ştie că nu ar exista cale de întoarcere.

Devine din ce în ce mai greu să păstrezi un secret pe măsură ce îmbătrâneşti. Devine din ce în ce mai greu să ascunzi lucrurile pe care crezi că le poţi reprima, idiosincraziile şi fanteziile pe care crezi că nu le va descoperi nimeni vreodată, odată cu trecerea anilor.

În parte e un efect al maturizării – teama de a fi descoperit se diminuează, păleşte, căci afli că

nimeni nu e perfect, că natura umană e plină de defecte, că viața e plină de întorsături neașteptate și că e în regulă dacă sfârșești în alt loc decât te-ai fi așteptat.

În cazul lui Daniel, secretul e ca o tumoare, care crește și prinde rădăcini în ființa lui, refuzând să dispară de la sine, refuzând să rămână în stare latentă, ajungând la metastază luna trecută când a primit un telefon de la Steve, Steve pe care nu l-a mai văzut din ziua nunții. Steve pe care a încercat din greu să-l uite.

— Sunt prin zonă.

Vocea lui Steve e atât de cunoscută, dar diferită.

— Au trecut ani de zile, dar m-am gândit să-ți fac o vizită.

— Chiar că au trecut, a râs Daniel. Mă bucur să te aud. Cum o mai duci?

— Nu mă plâng, a răspuns Steve. Deci, ce zici? Ne vedem la un pahar? Luăm cina împreună? Mi-ar plăcea s-o văd pe Bee și am auzit că ai două fete frumoase.

Steve a venit la cină. Bee a gătit o spată de porc umplută cu caise și *prosciutto*, iar Steve a adus două sticle de Pinot Noir.

De îndată ce a intrat pe ușă, Daniel și-a dat seama. Steve nu fugise îngrozit de viața care îl ispitise ani de zile, Steve nu se prefăcuse a fi altceva decât era. Steve se luptase cu dorințele sale și apoi cedase.

— Ăștia sunt câinii noștri, începu el să le arate poze în timp ce stăteau la masă, după ce fetele se duseseră la culcare. Mimi și Bobo – doi câini Westie așezați pe treptele unei frumoase case în stil colonial. Iar el e Richard – un bărbat mai în vârstă, cu barbă, care zâmbea de pe puntea unui vas. Partenerul meu, adăugă, deși era de prisos.

— Nu soțul? îl salvă Bee pe Daniel din starea lui paralizantă de stinghereală, în care simțea că inima îi bate mai repede și obrajii îi luaseră foc.

— Nu e legal în statul nostru, din păcate, zise Steve. Dar într-o zi va fi. Suntem împreună de aproape zece ani. E dragostea vieții mele – și, ridicându-și privirea, s-a uitat țintă la Daniel și, de data asta, Daniel s-a simțit rușinat dintr-un alt motiv.

S-a simțit rușinat pentru că n-a avut curajul să facă lucrul pe care-l făcuse Steve și invidios, o, invidios la culme, pentru că Steve dusese viața pe care, deodată, Daniel a realizat că și-o dorise dintotdeauna.

Au ieșit după cină, să bea ceva la Tavern de pe Main. Daniel și-a amintit că văzuse *Brokeback Mountain*, și-a amintit că privise cu jind la Jake Gyllenhaal și Heath Ledger, îmbrățișându-se cu patimă când s-au regăsit, și a parcat mașina pe strada principală, sperând că i s-ar putea întâmpla și lui asta, că Steve îl va înșfăca și îl va trage pe o străduță.

Brokeback Mountain. Îl văzuse cu Bee, apoi îl văzuse de unul singur. De șase ori. Căutase filme gay, apoi literatură gay, programe de televiziune cu tematică gay, vânând scenele amoroase, încercând să se convingă că era excitat pentru că erau scene de sex, nu pentru că protagoniștii erau bărbați.

Poate că e bisexual, începuse să-și spună, dar apoi stătea în pat acasă, privind-o pe Bee, atât de feminină și voluptuoasă, cu sânii atât de generoși, cu tainele și feminitatea ei umedă, care îi trezeau așa o repulsie, încât aproape că se cutremura doar gândindu-se la ea.

— Am avut noroc, spuse Steve, cu o bere în mână, în timp ce stăteau la o masă liniştită în colţ. Pentru că tu mi-ai schimbat viaţa, mi-ai arătat că nu eram cinstit cu mine şi nu puteam continua să trăiesc o minciună. Am vrut de multe ori să-ţi mulţumesc, dar au trecut atâţia ani şi cred că pur şi simplu mereu intervenea altceva. Aşadar, cum o duci? Cum e viaţa?

Privind în urmă, lui Daniel i-ar fi fost atât de uşor să se deschidă, să-şi descarce sufletul, şi ce persoană mai potrivită cu care să vorbească decât Steve, dar a realizat că nu poate, nu putea recunoaşte că trăia tocmai acea minciună despre care vorbea Steve, o trăia de ani de zile, aproape, aproape că o crezuse, până când Steve îl sunase din senin şi apăruse pentru a-i arăta cum ar fi putut fi viaţa lui dacă ar fi avut curajul să-şi accepte adevărata identitate.

— O duc grozav, minţise în seara cu pricina. Nici că se poate mai bine. Îmi ador fetele şi mă simt ca şi cum aş trăi visul american.

Steve îl privise lung şi, după ce băuseră acea bere, plecaseră.

— Ai grijă, îi spusese Steve. Ai grijă de tine.

Şi, deşi Daniel nu-i mărturisise, după ce-l văzuse, după ce văzuse cât de bine se simţea Steve în pielea lui, îi fusese imposibil să mai înăbuşe acele emoţii.

O iubea pe Bee, dar n-o putea iubi aşa cum şi-ar fi dorit ea. Ştiuse dintotdeauna acest lucru, dar crezuse că relaţia pe care o aveau era îndeajuns. Îşi închipuise că, dacă rămâne cu ea, şi avea de gând să rămână, nu-i rămânea altă opţiune decât să rămână, aveau să depăşească impasul. Şi mai

sunt şi fetele. Nu vrea să fie nimic altceva decât un tată prezent permanent în viaţa lor. E îngrozit de ce s-ar putea întâmpla dacă divorţează, îngrozit că Bee s-ar putea transforma într-una din acele femei isterice care îşi întorc copiii împotriva tatălui.

Cum ar putea să-i explice de ce o părăseşte? Cum ar putea rosti acele cuvinte, cum i-ar putea spune că e homosexual? Cu toate astea, aici, în biroul doctorului Posner, rostind aceste cuvinte cu voce tare în faţa altcuiva, e ca şi cum s-a eliberat de o umbră, o umbră care l-a apăsat toată viaţa şi, deodată, ştie că nu există cale de întoarcere.

Daniel nu-şi închipuise niciodată că ar avea o altă opţiune, dar, deodată, de când l-a revăzut pe Steve, a realizat că ar putea exista totuşi o opţiune. Că opţiunea care i se păruse întotdeauna înfiorătoare, de-a dreptul copleşitoare, ar putea fi singura pe care o are dacă vrea să ştie cum e să fii ca Steve.

Cum e să fii fericit.

Capitolul 8

— Nan, ştii că ai mesaje pe robot?

Sarah târăşte după ea pungile mari de hârtie şi le aşază pe masa din bucătărie, începând să scoată cumpărăturile.

— O, ştiu, drăguţă.

Nan ia un teanc de cupoane de la băcănie, se îndreaptă spre robot şi le aşază deasupra beculeţului roşu care licăreşte.

— E teribil de enervant să vezi luminiţa aia licărind toată ziua. Tot pun hârtii deasupra ei şi cineva – îi aruncă o privire lui Sarah – le tot dă la o parte.

— Ei bine, îmi pare rău, râde Sarah, dar de obicei luminiţele roşii înseamnă că ai primit mesaje, ceea ce înseamnă că există cineva care încearcă să dea de tine. Nu vrei să le asculţi? Dacă e ceva important?

— E Andrew Moseley, oftează Nan. Vrea să-mi vorbească despre bani şi, deşi cred că e absolut fermecător, chiar nu vreau să vorbesc cu el.

Sarah se opreşte din despachetat şi se uită la Nan, care-şi aprinde o ţigară, cu o privire îngrijorată.

— Ce ai de gând să faci? întreabă ea blând. Ştiu că situaţia e complicată. Oare va trebui să...

Nan îşi ridică fulgerător privirea.

— Să vând Windermere? În nici un caz. N-am nevoie de prea mult, aşa că mă gândeam că poate ar trebui să vând o parte din mobilă, o parte din lucrurile din casă de care n-am cu adevărat nevoie.

Sarah pare îndoită.

— Câteva din lucrurile astea sunt minunate, negustorii de antichităţi vor fi în culmea fericirii. Şi gândeşte-te la toţi turiştii şi oamenii care dau douăsprezece milioane jumate pe o casă – nu crezi că au nevoie de mobilă? Şi astea nu sunt imitaţiile pe care le găseşti la magazinele de mobilă, asta e marfa adevărată – oamenii vor da o avere pe ea.

Nan se ambalează în timp ce arată înspre vechiul dulap galez şi masa de bucătărie din lemn de stejar.

— În regulă, spune Sarah, încercând să pară optimistă, nedorind să puncteze faptul că aproape toate obiectele de mobilier din casă sunt acoperite de urme de cafea şi arsuri de ţigară şi sunt într-o stare de care nici un negustor de antichităţi n-ar fi interesat.

— Şi mai e şi colecţia de bijuterii a răposatei mele soacre. A colecţionat ani de zile cercei din strasuri şi i-am păstrat pe toţi în casete în pod.

— OK.

Sarah îşi aminteşte că a deschis cândva casetele şi a văzut ceea ce i s-a părut a fi o grămadă de vechituri. Dar nu se pricepe la bijuterii şi cine ştie cât ar fi oamenii dispuşi să plătească pentru ele.

— Aşadar, crezi că ar fi de-ajuns?

— Deocamdată, spune Nan, înviorată acum, entuziasmată de perspectiva unui proiect. Şi odată ce se termină, putem să hotărâm ce facem mai departe. Cine ştie, poate c-o să-mi găsesc o slujbă.

— Să împătureşti cămăşi la Ship's Inn? zâmbeşte larg Sarah.
— Nu se ştie niciodată, îi face cu ochiul Nan. S-au văzut şi lucruri mai ciudate. Ce-ar fi să începem să evaluăm o parte din mobilă, să vedem de ce putem să scăpăm de fapt?

Până la amiază, mapa lui Sarah e plină de notiţe şi bileţele, schiţe ale obiectelor de mobilier despre care Nan a decis că pot fi vândute.
— Eşti *sigură* că nu mai ai nevoie de pat? a întrebat-o Sarah mai devreme, oarecum îndoită.
— O să păstrez salteaua, a spus ferm Nan. Dar drăcia e oricum prea înaltă pentru mine şi nu mi-a plăcut niciodată cât de înzorzonat e. Everett l-a ales, nu eu.
— Nici de scrin?
— Nu. Cred că e momentul să facem curăţenia de primăvară. Să măturăm toate pânzele de păianjen, s-o luăm de la capăt. Deja mă simt uşurată, doar gândindu-mă la asta. Aşadar, spune-mi, draga mea, la cât se ridică toate astea?
Sarah se uită la mapă şi îşi drege gâtul.
— Ei bine, dacă totul valorează cât crezi tu că valorează, ar trebui să luăm în jur de două sute cinzeci de mii din această vânzare.
Ar vrea să râdă, suma ar trebui să fie ridicolă, numai că nu e de râs. E pur şi simplu o nebunie.
Nan şi-a petrecut după-amiaza scoţând cifre din burtă.
— Ăsta e minunat, spunea, arătând vreun scaun mic şi urât. Oamenii dau o avere pe aşa ceva pe Ebay, hai să-l apreciem la cinci mii de dolari.
Cinci mii de dolari! îşi spune Sarah. Are noroc dacă-i dă cineva cinci.
— Chiar eşti sigură că vrei să scapi de toate astea? o întrebă încă o dată Sarah.

— Sunt sigură că am nevoie de bani. Şi o să fie distractiv! Putem să dăm anunţ săptămâna asta şi, închipuie-ţi, o să se umple casa de miliardari care se vor înghesui să cumpere. Sincer, Sarah, ştiu că eşti îngrijorată, dar astea sunt lucruri de calitate şi nu vor găsi aşa ceva nicăieri altundeva.

Sarah priveşte scaunul tapisat, destrămat, care are un picior rupt şi e gata să cadă. Nan l-a apreciat la şase mii de dolari. Şi mai sunt şi hainele. Rochii roase de molii din anii '60, haine de blană care au năpârlit după ce au zăcut ani de zile la căldură într-un pod – pline de suprafeţe rărite, dar Nan crede că există o piaţă înfloritoare pentru hainele retro şi, după cum i-a spus lui Sarah, încercând o haină de vulpe extrem de firavă, „care femeie nu se simte frumoasă într-o haină de blană?".

Ei bine, îşi zice ea, Nan are cu siguranţă dreptate spunând că n-o să găsească nimic la aşa un preţ oriunde altundeva.

Inspiră adânc şi o urmează pe Nan la parter pentru a formula anunţul, dorindu-şi ca Nan să nu se fi izolat atât de mult, căci cum altfel ar putea să aprecieze lucrurile la preţuri atât de absurde? Dacă ar avea habar ce se întâmplă în lumea reală, nici n-ar visa să ceară cât cere, iar imitaţii reuşite ale acestui gen de mobilier se găsesc la orice magazin Pottery Barn din ţară.

VÂNZARE FANTASTICĂ DE BUNURI ÎNTR-O CASĂ FAIMOASĂ DIN SCONSET! Ocazie unică! Antichităţi minunate – paturi, dulapuri, masă de sufragerie în stil Chippendale, colecţie fabuloasă de bijuterii din anii '20, haine retro şi haine de blană naturală! Se vând cu totul! Vânzarea are

loc sâmbătă, 14 iunie, între 9 şi 5 după-amiaza, şi duminică, 15 iunie, între 10 şi 4. Vă rugăm, nu fiţi matinali!

Nan şi-a dat toată silinţa pentru vânzare. Strălucitoare, într-una din rochiile ei retro, şi-a prins părul într-un coc, este rujată impecabil şi are într-adevăr aerul de stăpână a domeniului.

Sarah, în schimb, e extenuată. Nu vrea s-o vadă pe Nan umilită, dar nu găseşte nici o altă cale de ieşire. Şi-a petrecut ultimele zile dereticând frenetic, încercând să lustruiască mobila spre a-i da un aer prezentabil, încercând să justifice etichetele cu preţuri exorbitante pe care Nan a ţinut morţiş să le pună pe fiecare piesă.

Nan a instalat o masă rabatabilă lângă uşa de la intrare. În capătul holului se află o masă mare din lemn de castan (25 000 de dolari) pe care se află două carafe uriaşe pline cu limonadă, având în faţă un platou de fursecuri cu ciocolată menite să atragă clienţii.

Primii amatori apar la 8:45 şi Nan deschide larg uşa de la intrare şi îi invită înăuntru.

— Tocmai am cumpărat o casă în oraş, spune soţia, intrând cu entuziasm în hol. Şi suntem înnebuniţi să găsim mobilă. Am descoperit nişte piese minunate la vânzările de bunuri de acasă din Boston, aşa că abia aşteptăm să vedem ce aveţi.

— O, minunat, îi întâmpină Nan şi le face turul casei, fără a vedea dezamăgirea care li se aşterne pe chip când văd în ce condiţie e mobila, nici şocul provocat de preţuri.

— Cred că e dusă, o aude Sarah pe soţie şoptindu-i soţului la un moment dat când Nan, jucându-şi rolul de gazdă perfectă, se scuză şi se duce să întâmpine alţi oameni care tocmai au sosit.

Casa se umple şi Nan observă un lucru bizar. Bărbaţi neînsoţiţi, vădit neinteresaţi de vânzare, dar interesaţi de casă. Nu doar o dată, descoperă pe câte unul pe terasa de pe acoperiş, privind în larg spre ocean, plimbându-se prin grădină, rătăcind prin iarba înaltă pe poteca şerpuită spre plajă.

— Antreprenori de imobiliare, îi suflă lui Sarah, uitându-se la un bărbat care scoate un carnet şi notează ceva.

— Aveţi dreptate, se aude o voce şi când se întoarce dă cu ochii de Mark Stephenson, constructorul casei de douăsprezece milioane şi jumătate, care s-a oprit în prag.

— Domnule Stephenson, exclamă ea, cu o afecţiune neprefăcută în glas.

— Doamnă Powell, spune el, trecând pragul şi aplecându-se s-o sărute pe obraz.

— Nan, spune ea.

— Nan. Desigur. Am văzut că organizaţi o vânzare de bunuri şi n-am rezistat. Încă mai aştept invitaţia la un pahar, să ştiţi.

— Pot să vă ofer o limonadă.

Nan arată, ridicând din sprânceană, cu un zâmbet înspre masă, iar Sarah îi urmăreşte fascinată căci, deşi Nan e cu douăzeci de ani mai în vârstă decât acest bărbat, e limpede că flirtează cu el şi Sarah realizează deodată cât de uluitoare, cât de irezistibilă trebuie să fi fost pe vremuri.

— O s-o accept, spune el, luând-o de braţ în timp ce traversează camera. Şi sunteţi o femeie inteligentă. Îi cunosc pe majoritatea bărbaţilor de-aici – îi salută cu un gest şi îi face cu mâna unei persoane care urcă la etaj. Chiar *sunt* cu toţii antreprenori şi vă studiază casa.

— N-am de gând s-o vând, să ştiţi. Tot ce e în casă. Dar nu şi casa.

— N-ați vrea s-o vindeți nici unuia din ei oricum, zise Mark. Chiar dacă v-ar interesa, ar dărâma-o cât ai zice pește și ar construi patru McCase până să apuci să clipești.

— Să înțeleg că dumneata n-ai face așa ceva? îl privește cu un zâmbet Nan. Dumneata ești, ce anume? Un antreprenor cu suflet?

— Sunt un artist care a ajuns să lucreze ca antreprenor, spune Mark. Mi-ar plăcea la nebunie o casă ca asta, dar nu ca s-o dărâm, mi-ar plăcea să locuiesc într-o asemenea casă.

— Un artist? îl privește degajat Nan. Știam eu că ascunzi ceva. Ce fel de artist?

— Pictez, spune el. Am fost la Parson acum o mie de ani, dar n-am reușit să-mi câștig existența din asta și am sfârșit la compania imobiliară a tatălui meu. Urăsc să spun că nu sunt la fel ca restul, dar e adevărat și cred că ăsta e unul din motivele pentru care oamenilor le place să lucreze cu mine. Nu sunt un rechin. Locuiesc în Nantucket pentru că îmi place cât de stricte sunt restricțiile legate de urbanism și împărțirea zonelor rezidențiale, îmi place că locuințele trebuie să fie din piatră și, deși am construit câteva case ridicole, am făcut-o pentru a satisface gustul în schimbare al pieței, nu pentru că mi-aș dori vreodată să locuiesc într-o astfel de casă. Pe scurt, ridică el din umeri, am crezut întotdeauna că viața nu se reduce la bani. Cred că asta mă face altfel decât restul.

— Mă bucur că ai venit.

Nan îl conduce la etaj ca să-i arate casa.

— Poți să mă aperi de restul rechinilor. Acum lasă-mă să-ți arăt câteva dintre blănurile mele – închipuie-ți ce încântată ar fi soția ta să aibă o minunată haină de vulpe de colecție – și el o urmează în dormitorul mare.

— Trei sute de dolari? *Trei sute de dolari?* Dumnezeule mare – Nan se lasă să cadă pe scaun, demoralizată, sub privirea dezarmată a lui Sarah. Oare oamenii ăştia n-au pic de gust? Nu ştiu să recunoască mobilierul de calitate?

— Ce vrei să fac? o întreabă Sarah. Să scot etichetele cu preţul?

— O, Doamne, nu ştiu, spune Nan. Trebuie să mă duc să mă întind. Sunt extenuată. Hai să lăsăm lucrurile aşa cum sunt deocamdată. Stai să trag un pui de somn şi vorbim mai târziu.

La două dimineaţa, Sarah aude telefonul sunând. Aprinde lumina şi înşfacă receptorul, îngrijorată pe dată, căci telefoanele în miez de noapte nu pot decât să anunţe o urgenţă.

Dar nu e o urgenţă. Este Nan, care e atât de entuziasmată încât nu poate să adoarmă.

— Ştiu! spune ea. O să-mi deschid casa pentru oaspeţi!

— Ce?

Vocea lui Sarah sună înecat.

— O să închiriez camere! N-am reuşit eu să vând mobila, dar tuturor le-a plăcut casa, aşa c-o s-o transformăm într-o pensiune estivală! Am cinci dormitoare pe care le-aş putea închiria şi asta e soluţia! Poate că n-o să-mi aducă o avere, dar o să aducă, de bună seamă, suficient pentru traiul zilnic. Sunt aşa de încântată că nici nu pot să dorm. Vino mâine-dimineaţă şi o să începem să planificăm, dar, Sarah, închipuie-ţi – Windermere plină de oameni din nou. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta acum câţiva ani buni – şi, cu un râs melodios, închide, lăsând-o pe Sarah să se întoarcă pe partea cealaltă şi să adoarmă la loc.

Daff îşi sprijină oglinda înaltă de peretele din vestiarul ei, din unghiul cel mai potrivit pentru

a o arăta cu patru kilograme mai slabă, şi zâmbeşte încântată. Este îmbrăcată cu gust, dar degajat, cu blugi negri, balerini, o cămaşă albă şi o curea. Blugii sunt noi – dulapul ei e încărcat de haine care nu-i mai vin, după ce şapte kilograme s-au topit ca prin minune în timpul divorţului. Poartă măsura 36 acum – n-a purtat atât în viaţa ei, s-a încadrat întotdeauna la un 40 fără complexe – şi, deşi o vreme s-a simţit slabă şi irezistibilă, acum a hotărât că nu va arăta perfect decât după ce pierde încă patru kilograme, de aici aşezarea cu schepsis a oglinzii ca s-o arate încă şi mai slabă.

Are o întâlnire azi. Prima după o bună bucată de vreme. Şi în seara asta e încântată de perspectivă, iese în oraş ca să se întâlnească cu el la Oyster Bar din Grand Central. I-a văzut fotografia şi este chipeş, pare o persoană amuzantă şi Dumnezeu ştie că nu i-ar strica puţin amuzament.

Câteva luni după separare, Daff adormise în fiecare noapte plângând, de singurătate şi de oboseală.

Pe vremea când era tânără şi necăsătorită, chiar înainte de a-l cunoaşte pe Richard, fusese o persoană mai mult decât capabilă, se descurca de minune. Era în stare să facă orice singură, de la a se descurca cu Fiscul când apăreau probleme cu declaraţiile, până la a merge cu maşina la Home Depot şi a-i ruga să-i taie scânduri la o anumită dimensiune pentru a-şi putea face singură rafturi de cărţi.

Nimic nu fusese prea greu pentru Daff înainte de a se căsători, şi totuşi, când s-a văzut din nou pe cont propriu, după separare, s-a trezit copleşită. Se obişnuise atât de tare cu ritmul unei vieţi în cuplu – ea se ocupa de casă, Richard se

ocupa de bani, încât, când a trebuit să facă totul singură, a realizat că uitase cum, nu putea face față situației.

Facturile veneau și se adunau teanc în bucătărie, căci Daff uita să plătească la timp sau nu apuca să solicite carnete de cecuri noi. I se tăia constant telefonul mobil, rămânea fără benzină, nu pentru că nu avea bani să plătească, ci pentru că era atât de dezorganizată, atât de copleșită, încât își ducea viața într-o stare permanentă de inerție.

Dacă vreun lucru devenea prea dificil sau dacă nu voia să aibă de-a face cu oamenii, Richard intervenea și prelua controlul. Căsnicia lor nu va fi fost perfectă – din ziua când el s-a mutat de acasă ea a început să-și vadă căsnicia într-o lumină foarte diferită –, dar găsiseră o cale de a o face să meargă.

Cât timp au fost căsătoriți, Daff ar fi spus că aveau o căsnicie minunată, dar știe că Richard n-ar fi căutat pe altcineva, nu s-ar fi putut îndrăgosti de o altă femeie dacă ar fi fost așa. În parte, crede că s-au căsătorit prea devreme – nici unul n-a apucat să-și facă de cap – și, în parte, intraseră într-o rutină. Erau prea siguri unul de celălalt și ea a realizat la scurt timp după separare că îi lipsise afecțiunea. Sentimentul unei intimități. Împărtășirea unor lucruri.

Ea și Richard nu avuseseră niciodată genul de relație în care se puteau săruta, cuibări unul lângă altul sau ține de mână. Pare a fi fost, realizează ea acum, mai degrabă o relație de afaceri profitabilă, chiar și sexul devenind o tranzacție.

Ce se întâmplase cu fata iubitoare, afectuoasă, impresionabilă care fusese întotdeauna Daff? În timpul căsniciei, își spusese că aceasta era o relație reală, că asta făceau adulții, că așa trebuia

să se comporte şi abia apoi a realizat că pur şi simplu era cu bărbatul nepotrivit. Un bărbat care-i plăcea nespus, dar care nu o completa cu adevărat în nici o privință.

Întâlniri. Cuvântul în sine o îngrozea. Nu credea că va fi vreodată pregătită să iasă la întâlniri, dar, aproape de îndată ce a rămas singură, oamenii au început să încerce să-i găsească parteneri. Dumnezeule, își zicea ea. Cine se presupune că sunt toți acești bărbați liberi în orașul meu, unde toată lumea pare a fi căsătorită?

Rămăsese prietenă cu o parte din cuplurile căsătorite pe care le cunoscuse împreună cu Richard, însă nu cu mulţi. Căsătorită fiind, îşi închipuise întotdeauna că femeile proaspăt divorțate constituiau o amenințare și de aceea se plângeau că fuseseră părăsite de prietenele lor căsătorite încă, dar acum realizează că e o amenințare din alte motive: dacă propria ei căsnicie, căsnicia ei care păruse atât de perfectă, se putea destrăma atât de uşor, ce spunea acest lucru despre căsnicia lor?

Dizolvarea mariajului ei îi stingherea pe ceilalţi, ridicând întrebări incomode, pe care nu erau pregătiţi să şi le pună, despre propriile lor relaţii, şi când a început să nu mai fie invitată la evenimente la care ar fi fost invitată întotdeauna cu Richard, a acceptat acest lucru.

În acele prime luni, se simţise adesea pierdută, nu voise să meargă nicăieri şi să vadă pe nimeni. Îşi aminteşte că o colegă de serviciu proaspăt divorţată a spus că avantajul ascuns al divorţului era că o dată la două weekenduri scăpa de grija copiilor şi o dată pe săptămână putea să iasă şi să petreacă.

Să petreacă? gândise Daff. Ce înseamnă asta? Se culca şi dormea până la prânz – cufundată în inconştienţă de somniferele prescrise de doctorul ei grijuliu – ca să uite de depresie.

Weekendurile în care lipsea Jess erau cele mai grele. Nu era uşor nici când Jess era acasă – începuse deja s-o învinovăţească pe Daff –, dar când era la tatăl ei, Daff nu ştia cum să-şi umple timpul. Mergea în vizită la prieteni, singuratică şi stingheră, iar soţii încercau să se poarte ca şi cum era firesc ca Daff să fie acolo fără Richard, fără Jess, în timp ce propriii lor copii – mulţi dintre care copilăriseră cu Jess, erau prieteni cu ea – se bălăceau în piscină şi urmau sfatul părinţilor să n-o întrebe pe Daff de Jess.

De câteva ori şi-a petrecut întreg weekendul zăcând în pat. Uitându-se la televizor, la emisiuni de bârfe, la emisiuni de decoraţiuni interioare, la canalul culinar, în buclă, aţipind şi trezindu-se din nou, incapabilă să răspundă la telefon sau la uşă.

Nu ştie când a început din nou să se simtă o persoană normală, dar la un moment dat s-a întâmplat şi finalizarea divorţului a marcat încheierea procesului, i-a dat puterea să lase cu adevărat trecutul în urmă. Auzise de oameni care au dat „petreceri de divorţ", sărbătorind momentul când s-a pronunţat divorţul, dar în ziua aceea ea a simţit o profundă tristeţe, în timp ce se afla în sala de tribunal cu Richard, după ce împărtăşiseră atât de multe, după ce-şi construiseră o viaţă împreună, avuseseră un copil, simţindu-se acum ca doi străini.

Trenul înaintează huruind pe şine în timp ce Daff se cufundă în cartea pe care o citeşte. Iubeşte această călătorie, a început să vină în oraş o

dată la câteva săptămâni, să vadă o piesă de teatru, să meargă la un muzeu, să-şi viziteze prietenii. Toate lucrurile pe care îi plăcea să le facă înainte de căsătorie, înainte de a se îngropa în viaţa suburbană – de a trebui să fie acasă ca s-o ia pe Jess de la autobuz, de şedinţele cu părinţii, de piesele şcolare.

Trecând prin tunel şi intrând în Grand Central, Daff se gândeşte la ultimul e-mail al lui Sam şi zâmbeşte. Abia a descoperit lumea legăturilor pe internet, de-abia încearcă, timid, cu degetul, apa din bazinul întâlnirilor. De-abia s-a înscris pe match.com şi Sam a fost prima persoană care „i-a făcut cu ochiul".

Corespondează de trei săptămâni. Este un bărbat la cincizeci de ani, puţin mai în vârstă decât cei care ar fi atras-o de obicei – ea şi Richard erau de aceeaşi vârstă, patruzeci şi unu de ani –, dar era în formă, chipeş şi amuzant, în mailuri cel puţin.

Ajunge prima. Se uită plină de speranţă la bărbaţii care stau în jurul barului, sperând să-l recunoască, sperând c-o va recunoaşte el, dar nu vede nici un semn de recunoaştere în privirea nimănui şi se aşază, comandând o vodcă cu apă tonică, până soseşte el.

Se simte privită şi se întoarce, întâlnind privirea unui bărbat agreabil, îmbrăcat la costum. El îi zâmbeşte şi ea se ridică.

— Sam? întreabă.

Nu seamănă deloc cu poza, se gândeşte, dar e drăguţ.

— Nu. Îmi pare rău.

El ridică din umeri, cu un zâmbet, şi ea vede că e cu o femeie.

— O, Doamne, geme ea înfundat, aşezându-se şi dorindu-şi s-o înghită pământul.

— Daff?

A întârziat. Daff își ridică privirea din cartea în care s-a cufundat în ultimele douăzeci de minute și se încruntă.

— Da?

Îl știu pe undeva pe bărbatul ăsta? se întreabă.

— Bună!

Pe chipul lui se citește încântarea.

— Îmi cer scuze – spune ea confuză, dar politicoasă –, ne cunoaștem?

— Eu sunt Sam! spune el, trăgând un scaun și cocoțându-se lângă ea.

Dar nu se poate să fii, e gata să strige ea. Sam are cincizeci și unu de ani, e înalt și chipeș. Tu ai optzeci și cinci și aproape că semeni cu bunicul meu.

— Ei bine, chiar ești minunată, rânjește Sam. Nu știi niciodată la ce să te aștepți când te întâlnești cu femeile astea. Dac-ai ști, în unele din pozele pe care le pun arată ca niște modele și apoi le întâlnești și sunt urâte ca dracu'.

Glumești, ar vrea să spună Daff, dar n-o face. În schimb, are senzația că s-ar putea să izbucnească în plâns.

Sam comandă o vodcă cu martini, apoi o măsoară din cap până în picioare, lingându-se pe buze cu un rânjet, fără a observa cum ea își ascunde un fior de repulsie.

— O să ne simțim bine în seara asta, spune el lasciv, lipindu-și genunchiul de al ei. Sunt un bărbat *foarte* energic.

— Îmi pare rău, sare ea de pe scaun.

Dacă ar fi fost un bătrânel simpatic, i-ar fi făcut jocul, dar individul ăsta? E un monstru cu care nici o femeie n-ar trebui să aibă de-a face.

— Nu mă simt prea bine. Trebuie să plec.

Scotocește prin poșetă și aruncă o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea.

— Uite, spune ea. Fac eu cinste.

Sam se uită la banii meniți să-i răscumpere vina și rânjește.

— Toate sunteți la fel, începe el și, fără a mai auzi ce mai spune, Daff se întoarce și fuge.

Într-o zi o să râd amintindu-mi de asta, își spune la întoarcere în tren. Dar în momentul de față, nu-și dorește decât să plângă.

Capitolul 9

Michael ridică mâna şi se ridică, strecurându-se pe lângă Jordana pentru a-l îmbrăţişa strâns pe Leo, întorcându-se apoi spre Wendy şi strângând-o în braţe.

Poate că nu-i vede foarte des, dar sunt printre cei mai vechi şi mai apropiaţi dintre prietenii săi şi, atunci când vin de-acasă de la ei, din Woodstock, la New York, îşi face întotdeauna timp pentru ei.

În seara asta avea planuri cu Jordana, dar când Leo l-a sunat şi i-a spus râzând că sunt în oraş, fără copii, Michael şi-a anulat planurile şi a aranjat să ia cina cu ei.

Jordana e încântată la culme. Faptul că-i va cunoaşte pe prietenii lui Michael – nu pe cei care apăreau din când în când la magazin, ci vechii, adevăraţii lui prieteni, a căror părere o aprecia – trebuie să însemne că această relaţie înseamnă la fel de mult pentru el ca şi pentru ea.

Căci Jordana nu s-a aşteptat niciodată să se îndrăgostească la vârsta coaptă de treizeci şi nouă de ani. Pe deasupra, mai e şi căsătorită şi, până acum câteva săptămâni, îşi închipuise că va rămâne căsătorită cu Jackson toată viaţa.

Michael nu ştie ce e această, această... relaţie pe care o are cu Jordana, dar ştie că se simte

mai plin de viață ca oricând. El, care a fost întotdeauna persoana pasivă în relații, care a fost întotdeauna vânatul mai degrabă decât vânătorul, s-a trezit îndrăgostindu-se până peste urechi de Jordana.

Dar este asta dragoste? Nu e sigur. Pare prea mistuitor spre a fi dragoste, prea periculos, prea aproape de dependență, căci tocmai asta pare a fi ea pentru el – un drog. Își trage energia din adrenalină, din emoția de a o vedea, din întâlnirile ilicite, din partidele de sex uluitor, fantastic.

Poate că o iubește, cu siguranță a descoperit dincolo de imaginea pe care o afișează ea în fața celorlalți – șuvițele de un blond strălucitor, bronzul artificial, cerceii uriași cu diamante, pantofii cu tocuri cui – fetița vulnerabilă care se ascunde sub armură. Îi e cel mai dragă, e cel mai frumoasă când tocmai a ieșit de sub duș, cu părul prins în coadă, cu pielea curată, dezgolită – arată adevărat, îi spune el, și prea frumoasă ca să aibă nevoie de machiaj.

I-ar plăcea s-o vadă îmbrăcată în blugi și tricou, și nu genul de blugi și de tricouri pe care le poartă ea și prietenele ei din Long Island – blugi strâmți, purtați cu cizme cu toc, lanțuri de aur încolăcite la gât, cu catarame uriașe de aur la curelele de cowboy. Vrea s-o vadă în blugi Levi's vechi, tociți, în cizme de călărie, cu o cămașă albă și ușoară, fără machiaj și fără bijuterii.

Căci, oricât de intensă ar fi obsesia lui pentru ea, oricând Jordana începe să vorbească despre un viitor comun – și ea vorbește din ce în ce mai mult despre asta –, Michael începe să-și facă griji.

Nu pentru că ea ar merge prea repede și prea departe – el pare să înainteze cu aceeași viteză

nebunească –, dar, oricât ar încerca, nu vede cum şi-ar putea găsi loc unul în viaţa celuilalt.

Stilul ei de viaţă e atât de diferit de stilul lui. Nu simte nici o dorinţă să păşească în lumea ei şi, deşi ea spune că e sătulă de materialismul de acolo, nu crede că i-ar fi atât de uşor să lase totul în urmă. Nu crede că ea vrea cu adevărat s-o facă.

Jordana locuieşte într-o McVilă în stil colonial de opt sute de metri pătraţi în Great Neck şi are un apartament în Upper East Side. Conduce un Mercedes SL (argintiu, decapotabil), merge la cumpărături la cele mai bune magazine din Manhasset (Chanel, Hermès), unde toată lumea o ştie după numele mic, şi ia prânzul cu prietenele ei la Bergdorf cel puţin o dată pe săptămână.

O dată pe lună merge să se vopsească la John Frieda şi a început să se tundă la Sally Hershberger cu mult înainte ca aceasta să devină, mă rog, Sally Hershberger.

Poartă un set complet de bijuterii în fiecare zi, cerceii cu diamante de opt carate fiind, la ea, o ţinută modestă şi de obicei îşi umple în fiecare dimineaţă braţul de brăţări cu diamante.

În fiecare an îşi petrec vacanţa de Crăciun la Four Seasons din Palm Beach, însoţiţi de un grup de prieteni apropiaţi, iar femeile stau în jurul piscinei, purtând haine de vară Juicy Couture şi Tory Burch, răsfoind reviste pentru femei, în timp ce bărbaţii vorbesc despre sport şi afaceri, rareori scoţându-şi nasul din Blackberry.

Jordana nu şi-a dorit niciodată mai mult de la viaţă. Cu siguranţă, n-a crezut vreodată că-şi va dori un bărbat care locuieşte într-un apartament mic, sărăcăcios, din Upper West, care vine la serviciu cu bicicleta, care nu şi-a mai cumpărat ceva de îmbrăcat de ani de zile – toate tricourile

pe care le poartă când nu e la serviciu au câte o gaură, se destramă, sunt roase și decolorate de la cât au fost spălate.

Dar are ceva proaspăt, foarte diferit de Jackson. Jackson, care, ca şi ea, a crescut într-o familie săracă, este tot timpul complexat de cum va fi judecat, are nevoie de McVilă, de Mercedes, de bani, pentru a le dovedi tuturor că e la fel de bun ca ei, că face parte din acelaşi club.

Michael nu pare să vrea să facă parte din nici un club şi nu seamănă cu nici una din cunoştinţele Jordanei. E un bărbat care pare să se simtă perfect împăcat cu sine, care nu simte nevoia să-şi dovedească valoarea în faţa nimănui şi, când e cu el, are un sentiment de siguranţă care e inedit.

Şi, ca toate femeile, Jordana e un soi de cameleon, care se poate adapta dorinţelor bărbatului din viaţa ei. Când Jackson a declarat, cu atâţia ani în urmă, că îi plac blondele, ea s-a dus întins să-şi facă o coamă de şuviţe aurii. Acum, când Michael şi-a recunoscut atracţia pentru aspectul natural, Jordana a început să poarte un machiaj mai discret, pantofi cu toc mai mic, încercând să fie femeia ideală pentru el.

Dar chiar şi cu mai puţin machiaj şi pantofi mai joși, Jordana nu seamănă, totuși, cu nici una din femeile cu care a fost Michael până acum și, în timp ce Leo şi Wendy se aşază la masă, gata să ia cina cu vechiul lor prieten şi noua lui iubită, și dau mâna cu Jordana, declarându-se încântaţi s-o cunoască, cei doi schimbă pe furiş o privire alarmată.

Carrie îşi închipuise că va fi uşor s-o cucerească pe Jess, dar începe să realizeze că nu-ţi poţi cuceri copiii vitregi, sau pseudo-copiii vitregi,

sau copiii iubitului pe dată. Îi cucerești zi de zi. Uneori oră de oră. Și uneori minut cu minut.

Cumva o înțelege pe Jess. Poate că ea însăși nu este rodul unei căsătorii destrămate, dar a fost un copil nefericit, a trecut prin stânjeneala preadolescentină, și-a dorit să fie slabă și drăguță atunci când toate fetele din jurul ei descopereau băieții, iar ea era întotdeauna cea care rămânea acasă.

Dar e întotdeauna tulburată de crizele lui Jess. Părinții ei nu erau genul care să se certe – își exprimau nefericirea prin tăceri, toane, depresii, nu prin țipete și plâns, iar Carrie e dezarmată când Jess plânge și se jelește, zbierând, cum face adesea, că ea, Carrie, i-a distrus viața, că o urăște.

Carrie încearcă să ignore acest lucru și există momente, mai ales când Richard nu e de față, când sunt doar ea și Jess, când Jess e o minune – dulce, vorbăreață, inteligentă, iar Carrie se relaxează, devine vulnerabilă, crede că sunt în sfârșit prietene, că totul va fi bine.

Până când apare din nou Richard, iar Jess o împinge la o parte pe Carrie, se urcă în poala tatălui ei, face o criză ca să-i atragă atenția, iar Carrie se simte din nou în plus.

— Așadar, ce crezi?

Michael și Leo merg în urma fetelor, care încearcă să se împrietenească, după cină, admirând vitrinele de pe Madison Avenue, deși nimic n-ar putea fi mai plictisitor pentru Wendy, instructor de yoga și *doula*[1], decât să se uite la pantofi de colecție care costă câteva sute de dolari.

Leo oftează, apoi se oprește și se uită la Michael.

---

1. Persoană care oferă sprijin nonmedical (fizic și emoțional) în procesul nașterii (n. t.).

— Vrei să fiu sincer?

Lui Michael i se strânge inima. Orice urmează să spună Leo n-o să fie ce-şi doreşte el să audă, dar nu-l surprinde acest lucru.

— Desigur. Întotdeauna eşti.

— Cred că te joci cu focul. Nu numai pentru că e şefa ta şi e căsătorită, ceea ce, după mine, e nebunie curată, ci pentru că nu e pentru tine.

— De-abia dac-o cunoşti, spune amărât Michael. Înţeleg ce-mi spui despre faptul că e căsătorită şi relaţia de serviciu şi chestiile astea, sunt probleme care mă frământă şi pe mine, dar nu e cine crezi că e.

— Uite ce e, e minunată. Sunt sigur că e o fată minunată şi, pentru altcineva, e perfectă. Dar nu pentru tine, spune Leo. Cred că ea e convinsă atunci când spune că nu-şi mai doreşte acel stil de viaţă, că nu-şi mai doreşte bijuteriile şi hainele unicat. Cred că ea e convinsă când îţi spune că ar fi fericită să locuiască cu tine la o fermă la ţară. Dar nu cred că e adevărat. Cred că amândoi aveţi o relaţie extraordinară, care e incredibil de intensă şi vibrantă şi care nu poate dura. Unul din voi se va trezi în curând şi va realiza că e o iluzie.

— Şi dacă nu se întâmplă aşa?

— Nu ştiu, clatină din cap Leo. Dar, Michael, uită-te la ea.

Se întorc şi o văd pe Jordana arătând spre o haină de piele până la podea, tivită cu blană de nurcă.

— Îmi place la nebunie aia, o aud spunând. Va trebui să vin mâine s-o iau.

Leo se întoarce spre Michael şi ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar crezi că o fată ca asta e persoana potrivită pentru un tip ca tine?

— Nu ştiu, spune Michael. Eu tot cred că nu e ceea ce pare. Ascunde multe.

— Nu mă îndoiesc o clipă, răspunde Leo. Dar mi-ai cerut să fiu sincer şi am fost. Sper doar ca nici unul din voi să nu fie rănit, atâta tot. Jucaţi un joc periculos. Ai grijă.

— O să am, spune Michael şi, când ajung la colţ, îşi iau rămas-bun toţi patru, iar Michael şi Jordana sar în primul taxi pe care îl văd.

— Mă urăsc, spune Jordana, aşezându-se pe bancheta din spate a taxiului, în drum spre apartamentul ei.

— Nu te urăsc, spune Michael, întrebându-se cât de sincer ar trebui să fie.

— Aşadar, ce a zis Leo?

Îşi doreşte atât de mult să câştige simpatia prietenilor lui, dar ştie că n-a reuşit. Cum ar fi putut s-o facă, când n-avea nimic în comun cu ei, nici un subiect de conversaţie comun, puţine de spus când conversaţia a trecut la politică şi budism.

— A zis că, după părerea lui, venim din lumi foarte diferite, spune cu grijă Michael.

— Şi? Ce înseamnă asta?

— Cred că i-a fost greu să ne vadă împreună, oftează Michael. Şi mie mi-e greu.

— Putem fi împreună. Asta nu înseamnă să ne contopim lumile, spune cu convingere Jordana. Înseamnă să creăm o lume nouă, pentru noi doi, şi asta e ceva ce putem face. Ceva ce vom face.

Zâmbeşte şi se lipeşte de umărul lui.

— Doar noi doi, spune. Să trăim altundeva. Undeva unde putem s-o luăm de la capăt.

Jordana e convinsă că e mai mult decât o aventură, vorbeşte din ce în ce mai mult despre viitor, despre lumea pe care o vor crea împreună.

Insistă că trebuie să fie mai mult de-atât, pentru că aceasta pare a fi singura cale de a justifica relația. Dacă ar fi doar o aventură, nu ar face-o, dar așa? Michael? Este dragoste adevărată. Este o întâlnire a sufletelor-pereche.

Nici nu realizează că toți cei care au o aventură încearcă s-o justifice în același fel.

Astăzi Richard are un meci de tenis. A luat-o pe Jess aseară, a venit cu ea acasă și, când Carrie a ieșit din bucătărie, unde gătise macaroane cu brânză – desertul preferat al lui Jess –, și a salutat-o, Jess doar s-a uitat la ea, i-a aruncat o privire cruntă tatălui ei și a urcat în fugă în dormitorul ei, fără o vorbă.

— Ar trebui să urc oare? l-a întrebat Carrie pe Richard, stând stingheră în hol, auzind zgomotul ușii trântite, în timp ce Jess se aruncă în pat, jelindu-se ca un țânc de patru ani.

— Nu, a spus Richard. Hai s-o lăsăm. Trebuie să învețe. Tu faci parte din viața mea acum și va trebui să se obișnuiască cu prezența ta.

A aruncat o privire îngrijorată spre camera de la etaj când plânsetele s-au intensificat.

— Iisuse, a zis încet. Nu știu ce să fac în privința asta. Cred că ar trebui să urc.

— Nu.

Carrie i-a pus o mână pe braț.

— Cred c-o face ca să-ți atragă atenția. Dacă urci, o să obțină exact ceea ce-și dorește. Las-o. Las-o să se liniștească singură.

— Și dacă nu poate?

— Are treisprezece ani, i-a zis zâmbind Carrie. Sigur că poate – dar nu era foarte convinsă de asta.

Văzând că nu urcă nimeni după ea, Jess a coborât bocănind, trântindu-se pe canapea cu braţele încrucişate, aruncându-i priviri veninoase cu coada ochiului lui Carrie, care a încercat s-o ignore. Deşi se simţea aproape paralizată de nelinişte, dorindu-şi ca Richard să intervină pentru a pune capăt acestui gen de comportament, s-a purtat ca şi cum totul ar fi fost normal, iar Richard a ieşit într-un final să stea de vorbă cu Jess.

Carrie n-a reuşit să audă toate cuvintele, dar plânsetele şi bocetele au fost înlocuite în curând de o conversaţie normală, şi, în sfârşit, s-au întors împreună, iar Richad părea extenuat, dar uşurat.

— Îmi pare rău, a zis Jess, la întoarcere, uitându-se la Carrie cu o privire atât de tristă încât Carrie şi-a deschis larg braţele şi a îmbrăţişat-o strâns.

— Nu-i nimic, i-a răspuns, făcând un pas înapoi ca s-o privească în ochi. Înţeleg. Ce-ar fi ca mâine, cât timp tati joacă tenis, noi două să mergem la cumpărături?

— Pe bune?

Ochii lui Jess scânteiau de încântare. Acasă stăteau mereu prost cu banii acum, iar mami n-o mai lua la cumpărături, era prea ocupată cu lucrul sau nu avea bani şi, oricum, n-o lua niciodată pe Jess la cumpărături la magazinele unde voia ea, Jess trebuia să se îmbrace în continuare ca o fetiţă.

— Mă gândeam c-am putea să mergem la Kool Klothes sau la Claire's. Să avem o zi între fete. Ce zici?

— Mi-ar plăcea la nebunie, a zis Jess, atât de fericită şi fără griji încât Carrie nu reuşea să recunoască în această copilă încântătoare monstrul care zbierase cu doar câteva minute mai devreme.

Poate că acesta e un nou început, își zice. Poate că o zi ca între fete e tocmai lucrul de care au nevoie.

— Nu mă pot abţine, ştii, îi spune Jess lui Carrie în timp ce stau împreună la cafenea, Jess cu o ciocolată caldă mare cu bezele, frişcă *şi* o gogoaşă cu ciocolată (mama ei n-ar lăsa-o *în veci* să mănânce atât de mult la cafenea – dacă ar fi cu mama ei ar primi o sticlă de apă minerală şi un covrig, asta e mult mai plăcut). Nu-mi place deloc când încep să ţip aşa, dar am senzaţia că erupe un vulcan în mine şi că n-am de ales, că trebuie să mă descarc.

— Înţeleg – ochii lui Carrie se umplu de lacrimi, simțind recunoștință pentru că Jess i se destăinuie, văzând durerea şi confuzia din sufletul lui Jess, durerea și confuzia pe care şi le aminteşte atât de bine din propria-i adolescenţă. Chiar înţeleg. Cred că trebuie să-ţi fie foarte greu.

— Iar mama nu înțelege nimic din toate astea, spune cu amărăciune Jess, muşcând din gogoaşă. Nu face decât să ţipe și să strige și urăsc să locuiesc cu ea.

Carrie zâmbeşte.

— Cam aşa eram și eu cu mama mea la vârsta ta. Fără ţipete şi strigăte, la mine acasă nu se striga, dar mult timp nici mie nu mi-a plăcut de mama mea. Deşi, crescând, mi-am dat seama că își dădea toata silința.

Împrieteneşte-te cu ea, își spune. Împrieteneşte-te, dar n-o amesteca pe Daff în asta, căci Daff nu merită altceva decât sprijin din partea ei şi cât de greu trebuie să fie să creşti singură o adolescentă furioasă.

— Tu și tati o să vă căsătoriți? o întreabă deodată Jess, luând-o pe nepregătite.

— Eu... nu ştiu. Poate. Cred că e probabil prea devreme să vorbim de căsătorie, dar petrecem mult timp împreună şi cred că suntem foarte fericiţi cum suntem acum şi nu vrem să schimbăm nimic.

— Dar staţi împreună cumva, nu-i aşa?

— Ei bine... petrec mult timp acasă la tatăl tău.

— Ţi-ai adus lucruri acolo acum.

Jess o priveşte drept în ochi pe Carrie, care simte că i se încordează umerii, pregătindu-se să înfrunte un atac.

— La început aveai doar o periuţă de dinţi, dar acum ai şi haine acolo. Te-ai mutat la el?

Carrie râde nervos.

— Nu, încă am apartamentul meu.

Jess o studiază la rece.

— Mă gândeam că aş putea să mă mut eu cu tati, spune, aşteptând reacţia lui Carrie. Îi lipsesc mult şi sunt fiica lui, nimeni nu poate avea grijă de el mai bine decât mine.

— Sunt sigură că e adevărat, spune Carrie, pe un ton fals voios. Dar sunt sigură că mami s-ar supăra.

— Să se supere? pufneşte batjocoritor Jess. Ar fi în culmea fericirii. Cred că o să-i propună chiar ea asta.

Carrie continuă să zâmbească, dar simte un gol în stomac. De-abia reuşesc să fac faţă acestei situaţii o dată la două weekenduri şi o seară în timpul săptămânii, îşi spune. Cum aş putea să-i fac faţă dacă ar fi ceva permanent?

— Putem să mergem la Kool Klothes acum? spune Jess, ridicându-se cu un zâmbet strălucitor. De-abia aştept să-ţi arăt un top albastru pe care l-am văzut săptămâna trecută, seamănă cu cel pe care îl ai tu, cu floarea din paiete. O să părem gemene!

Şi, luând-o de braţ pe Carrie, care e uluită din nou de atitudinea ei capricioasă, Jess iese.

— Bună, draga mea, o întâmpină Daff, dar Jess trece pe lângă ea şi porneşte hotărâtă pe scări, cu pungi pline de haine. Ce ai acolo?

Jess o ignoră şi Daff se întoarce spre Richard, dezarmată.

— Iar e prost dispusă?

— Nu, spune el, minunându-se încă o dată cum el şi Daff pot să stea aici, conversând politicos, ca doi străini care de-abia dacă se cunosc, ca şi cum n-a văzut-o epilându-se în zonele cele mai intime în baie, stând câte o jumătate de oră pe toaletă cu o revistă, ca şi cum n-ar şti cum arată în momentul orgasmului.

— Jess s-a purtat minunat în weekendul ăsta. Am fost la cumpărături.

Nu pomeneşte de Carrie, nu încă, nu vrea să fie ca o sfidare pentru Daff, căci ştie de la Jess că Daff nu are pe nimeni şi bănuieşte că încă n-ar fi pregătită să audă de Carrie.

Nu ştie că, într-unul din rarele momente când îşi tratează mama ca o fiinţă umană, Jess i-a povestit totul despre Carrie. Când spune că o urăşte pe Carrie, că o urăşte pentru că i-a furat tatăl, că nu mai are răgazul să-şi petreacă timpul cu tatăl ei, când spune despre Carrie că au mers împreună la manichiură sau au făcut ceva distractiv împreună sau vorbeşte mândră despre ceva ce a făcut Carrie.

Conflictul în care se află e limpede şi Daff are grijă să nu-şi dezvăluie durerea când aude despre iubita lui Richard. E limpede, totodată, că această iubită e diferită. Daff a căutat-o pe internet şi a găsit o poză a ei din ziarul local. Arată normal.

Drăguță. Plăcută. Pare genul de femeie cu care și l-ar putea închipui pe Richard.

Deși ea a intentat divorțul, deși ea i-a cerut lui Richard să plece, nu s-a așteptat ca el să-și găsească atât de repede fericirea. Din câte se pare, deja trăiesc împreună.

Când Jess vorbește despre ea, Daff ascultă și mormăie, încuviințând orice zice Jess.

— E atât de enervantă, spune Jess, iar Daff spune: „Înţeleg, probabil că te enervează uneori".

— Mi l-a luat pe tati, se tânguie Jess, în momentele în care e copleșită și înlăcrimată.

— Știu că e greu, murmură Daff, mângâind-o pe spate. Dar nimeni nu ţi-l poate lua pe tati, te iubește mai mult ca orice și nimic nu va schimba vreodată asta.

— Atunci unde a fost când am avut meci de baseball săptămâna trecută? își privește Jess mama. Unde a fost când am avut concert la școală? Dacă mă iubește atât de mult, de ce nu era acolo?

— Are de lucru, spune Daff, dar se întreabă același lucru.

Cum de ea face totul: ea îi ia haine lui Jess, se asigură că își face tema la timp, îi face pachetul, vine la toate manifestările de la școală, la piese, la serbările școlii, la meciurile de baseball, la atelierele de balet, ține legătura cu părinții prietenelor ei, nu lasă să-i scape nimic, și cu toate astea, pe ea o urăște Jess cel mai mult.

Cum se face că tatăl ei, care își petrece timpul cu ea o dată la două weekenduri, dar nu face nici unul din lucrurile care constituie viața de zi cu zi a lui Jess, nu apare la nici una din manifestări pentru că e prea ocupat cu lucrul, care n-ar recunoaște-o pe profesoara lui Jess nici dacă i-ar

face avansuri într-un bar... cum se face că el nu poate da niciodată greş?

Acestea sunt momentele în care îi poartă ranchiună. Când ea se străduieşte din răsputeri, face atât de multe, când Richard face atât de puţine şi, cu toate astea, Jess îl pune pe un piedestal.

— S-a purtat frumos în weekendul ăsta?

— S-a purtat minunat, spune Richard. A fost cam cu toane când a ajuns, dar cred că perioadele de tranziţie sunt întotdeauna grele.

— OK. Mulţumesc, oftează Daff, îşi ia rămas-bun şi se duce în bucătărie.

Odinioară ar fi bătut la uşa lui Jess să vadă dacă are nevoie de ceva, dar din camera ei se aude deja Blue October, aşa că Daff deschide frigiderul şi îşi toarnă un pahar de vin.

Capitolul 10

Daniel trăieşte purtat de un amestec de teamă şi adrenalină. I-a promis doctorului Posner că va explora situaţia în profunzime, că nu va face valuri încă, aşteptând până când el şi Bee vor merge din nou la doctorul Posner pentru a-i spune dacă, într-adevăr, alege această cale, dar acum că secretul lui a ieşit în sfârşit la iveală, acum că i-a spus cuiva, vrea să pună pe dată capăt acestei minciuni, vrea să poată fi cine e cu adevărat.

În fiecare seară îşi parchează Land Roverul în garaj, lângă Mercedesul uriaş al lui Bee, intră pe uşa ce dă în superbul lor hol în stil colonial, îşi lasă servieta, intră în bucătăria enormă, la capătul căreia fetele stau cuibărite pe canapea, uitându-se la *Hannah Montana*, la televizorul cu plasmă aşezat deasupra şemineului din piatră, şi simte că inima îi bate să-i sară din piept, pentru că nu ştie cât va mai putea juca acest rol.

Noaptea nu poate să doarmă. Stă treaz ore în şir, privind-o pe Bee uneori, întrebându-se cum îi poate spune, ce cuvinte va folosi, atât de îngrozit de durerea pe care i-o va provoca. O iubeşte. Pur şi simplu nu o iubeşte cum ar trebui s-o iubească, dar este partenera lui de viaţă, iar gândul c-o va răni, c-o va face să sufere, e aproape de neîndurat.

Bee e atât de puternică, dar el intuiește că asta ar putea s-o distrugă. Și cum rămâne cu prietenii ei? Cercul de prieteni apropiați pe care și i-a făcut Bee cât el era la muncă, oamenii cu care merg la grătare vara, cu care ies în oraș să ia cine zgomotoase la Zest. Nu că vreunul din bărbați ar fi neapărat genul lui – Daniel s-a simțit întotdeauna mai în largul lui cu soțiile –, dar a încercat să se adapteze, s-a descurcat binișor, ar fi zis, asigurându-se chiar că e la curent cu ultimele știri sportive înaintea întâlnirilor pentru a se putea preface interesat.

Și toți erau interesați de proprietăți, așa că găseau cu toții un subiect comun. Majoritatea soților lucrau în domeniul financiar, dar voiau să investească în afaceri imobiliare, să construiască locuințe, să facă lucrurile pe care le face Daniel, și cu toții știau totul despre afacerile imobiliare din oraș, petrecându-și duminicile mergând la licitații și studiind planuri și dotări, parcurgând ziarul local și învățând pe de rost lista vânzărilor de proprietăți.

— Ce ziceți de casa aceea de pe Old Hill Road? întreba cineva. Vă vine să credeți că e scoasă în vânzare la cinci milioane?

— Ei bine, cea de pe Hillspoint s-a vândut cu șase, intervenea altcineva.

— Dar aceea are vedere spre apă, adăuga un altul.

— Doar dacă stai pe vârfuri pe acoperiș, spunea Daniel și toți izbucneau în râs.

— Știi că antreprenorul a cumpărat-o cu trei. Cât crezi că a costat asta, Daniel? Zece pe metru pătrat?

— Poate doisprezece, ridica din umeri Daniel. Dotările sunt de calitate.

Cum va da ochii cu acești oameni, cu acești bărbați care beau bere, iubesc sportul, conduc mașini Escalade și Jeepuri Wrangler, cum va mai putea ieși în oraș de îndată ce vor afla că e gay?

Și vor afla. Într-un orășel ca ăsta, nu se întâmplă prea des drame și, când se întâmplă, toți vor să știe tot. Știe deja de mai multe divorțuri, de soți care și-au părăsit soțiile pentru babysittere sau pentru secretare, dar asta? Un soț sau o soție care își părăsește familia pentru că și-a dezvăluit atracția pentru același sex? Nu știe pe nimeni din Westport care să fi trecut prin asta.

Nu poate fugi, nu se poate muta în altă parte, n-o poate lua de la capăt. Nu se poate depărta de fetele lui și, orice s-ar întâmpla, e hotărât să facă parte din viața lor cel puțin la fel de mult ca acum.

În acele nopți de insomnie, visează la o viață ideală. Se vede într-o clădire cu apartamente, poate într-unul din acele apartamente frumoase, la mansardă, din South Norwalk. Sau într-o căsuță pe plajă, poate pe Mill Cove, deși pe insuliță e interzis accesul mașinilor și probabil că e un coșmar să aduci provizii acolo iarna când ninge.

Dar închipuie-ți doar cât le-ar plăcea fetelor o casă pe plajă! Închipuie-ți cum ar fi să te trezești, să deschizi ușile de la camera de zi și să pășești pe nisip! Închipuie-ți cum ar fi să te întorci în pat și să vezi persoana iubită, să poți să întinzi mâna și să-i atingi brațul, să zâmbești în sinea ta privindu-l cum doarme, să urmărești cu degetul conturul pieptului lui puternic, neted.

Acestea sunt fanteziile pe care Daniel le-a reprimat toată viața. Fanteziile care l-au urmărit ani de zile, încercând să i se strecoare în conștiință, nereușind să iasă la lumină decât

când doarme, când subconştientul lui le întâmpină cu bucurie, când se trezeşte într-o stare de excitare de neîndurat, după ce a visat că era împreună cu un bărbat. Invariabil cu un bărbat. E doar un vis, îşi spunea, copleşit simultan de amintirea visului şi de un sentiment de vină şi ruşine. Nu înseamnă nimic.

Atâta doar că acum ştie că înseamnă ceva.

În două săptămâni vor pleca la Nantucket. Casa la care s-au uitat, când şi-au petrecut weekendul acolo, era la fel de frumoasă ca în poze: o căsuţă din piatră cenuşie cu vedere spre lacul Quidnet şi spre golf, iar Bee era atât de încântată, agentul imobiliar atât de entuziast, încât, deşi îngrozit, Daniel a realizat că nu poate refuza.

Nantucket chiar *avea* ceva magic, tatăl lui Bee avea dreptate şi, în timp ce se afla acolo, plimbându-se prin sat cu Bee, începuse să se relaxeze, să creadă că poate că o să fie bine, poate că vor găsi o cale de ieşire din impasul în care se transformase căsnicia lor, căci erau încă prieteni. Cei mai buni prieteni.

Şi acum au făcut-o. Nota de plată pentru toată vara – o mică avere, dar justificată, considera Bee – a fost trimisă săptămâna trecută, contractele au fost semnate şi seria de e-mailuri dintre proprietari şi Bee continua.

Încercaţi să vă faceţi cumpărăturile pe continent, le recomandaseră aceştia. E mult mai ieftin! Instrucţiuni despre cum să obţină autorizaţiile de acces dacă aveau o maşină cu care se putea merge pe plajă. Să-şi aducă propriile prosoape.

Nici nu se pune problema să anuleze contractul, dar cum poate să meargă să-şi petreacă vara acolo – de la sfârşitul lui mai până la începutul lui septembrie –, cum poate să meargă în

Nantucket pentru un sejur care, ştie prea bine, Bee speră că le va reînsufleţi dragostea – având în vedere ceea ce a reuşit în sfârşit să recunoască faţă de sine?

Cu doar o seară în urmă, Bee a lăsat din mână revista pe care o citea în pat şi s-a întors zâmbind spre el.

— Cred c-o să ne prindă bine vara asta, i-a zis, întinzând mâna şi prinzând-o pe a lui, strângând-o afectuos. Cred că e un nou început pentru noi. Mulţumesc că ai închiriat casa asta, că ai făcut ceva de care ştiu că nu erai sigur, dar care cred sincer c-o să ne facă fericiţi.

Daniel a încuviinţat în tăcere, înghiţind nodul pe care-l simţea în gât.

— N-a fost minunat că am fost în Nantucket în weekendul acela?

Bee s-a ghemuit în el şi, din reflex, Daniel a cuprins-o cu braţul. Fără a simţi nimic.

— Mmm, a zis, nu foarte convins.

— Te iubesc, ştii, i-a zis ea, ridicându-şi privirea spre el.

— Şi eu, a răspuns el şi asta a fost mai uşor, pentru că era adevărat.

— Noapte bună, i-a zis ea, sărutându-l scurt pe buze, s-a întors pe partea cealaltă şi s-a întins să stingă veioza de lângă ea.

Daniel a simţit un val de uşurare.

— Noapte bună, a spus şi şi-a reluat lectura.

Nici un cuplu nu mai face sex de la un moment dat, îşi spunea Bee, când era obligată să se gândească la asta. În zilele în care ea şi prietenele ei ieşeau la cafea sau luau prânzul împreună sau îşi adunau copiii să se joace împreună, dacă venea vorba de sex, izbucneau toate în râs şi

spuneau: *Sex? Cine are timp de sex? Cine mai* vrea *să facă sex?*

Glumeau că au rămas în pană de scuze pe care să le spună soților, că vechea scuză cu durerea de cap era prea plicticoasă, că veneau întotdeauna cu altele noi.

— Soțul meu crede că ciclul meu ţine două săptămâni, zisese Jenny zâmbind larg și izbucniseră toate în hohote de râs.

— După ce am născut i-am zis soțului meu că ginecologul mă sfătuise să nu fac sex un an, zisese altcineva. Și m-a crezut!

Poate că nu şi-ar dori, își zise Bee, dacă Daniel și-ar dori-o tot timpul. Poate că singurul motiv pentru care îi lipsește atâta, pentru care tânjeşte după intimitate, căldură, apropiere, e faptul că el refuză. Oare nu e în natura umană să-ți dorești întotdeauna ceea ce nu poţi avea?

Nimeni n-o mai face, își spune, în timp ce îndoieli chinuitoare, gânduri oribile, pe care refuză să le înfrunte, încearcă să-și croiască drum în mintea ei. Avem copii mici, suntem epuizați, tot ce ne dorim când ne băgăm în pat e să ne culcăm.

Și se străduiește să nu se gândească la faptul că refuzul e al lui Daniel, nu al ei. Singura dată când a intervenit într-una din aceste conversații glumețe, a realizat că asta nu e normal.

— Știu! adăugase, Daniel face faza în care stă la duş până când crede că am adormit ca să nu trebuiască să se culce cu mine!

Și se uitase în jur, sperând să stârnească râsete, însă nu văzuse decât compasiune şi o uşoară stânjeneală.

N-a mai pomenit niciodată de asta.

— Cred că trebuie să dai un ban ca să scoţi un ban, îi spune Sarah lui Nan, aplecându-se

deasupra cutiei mari de carton și desfăcând-o, pentru a da la iveală pachete de lenjerie albă și răcoroasă.

— Și chiar n-a fost scump, spune. Dacă te gândești bine. Și nu aveai destule cearşafuri pentru dormitoarele pe care vrei să le închiriezi, așa că trebuia s-o facem. O, aveau reduceri şi la prosoape, aşa că am comandat patru seturi de prosoape albe.

— Te gândeşti la toate, spune Nan, cu un zâmbet, desfăcând pachetele şi gângurind încântată de moliciunea prosoapelor. Şi, chiar dacă Andrew Moseley probabil că ar face un atac de cord, sunt perfect de acord. Nu putem să le oferim decât ce e mai bun chiriaşilor noştri.

— Apropo de chiriaşi, cred că suntem aproape gata să punem anunțul.

— O, mă bucur așa mult! bate din palme Nan. Pot să mă duc mai târziu în oraș să pun anunțul la avizier.

Sarah face o pauză.

— Cred că ar trebui să-l punem pe internet, spune. Pe Craigslist și câteva din celelalte portaluri online. Acestea sunt cele mai bune metode acum.

— Cred că ai perfectă dreptate, spune Nan. Hai sus să vezi ce-am făcut azi-dimineață în camera albastră.

Nan și Sarah și-au petrecut fiecare zi transformând casa. Covoarele vechi și decolorate au fost strânse şi puse în şopron, iar Sarah a lustruit podelele de lemn din dormitoare, în timp ce fratele ei, Max, a schimbat faianța din baie, vopsind pereţii în alb strălucitor şi albastru ca floarea de porumb.

Au făcut împreună cumpărături de pe internet, Nan însoțind-o pe Sarah acasă la ea ca să

intre pe calculatorul ei, minunându-se de câte poţi găsi, uluită că doar arăţi şi apeşi şi, două zile mai târziu, îţi sosesc la uşă lucruri fabuloase.

Au denumit fiecare dormitor în funcţie de culoare. Camera albastră are, evident, pereţi albaştri, draperii drăgălaşe de tul pe albastru şi alb şi set de pat asortat, o vază cu hortensii de-abia culese aşezată pe bazinul vechi, o pătură în carouri cu alb şi albastru pe care o avea prin casă Sarah, aruncată ca din întâmplare pe canapeluţa aşezată în alcovul ferestrei.

Camera verde e albă, cu un imprimeu de viţă de vie în alb şi verde pe furniruri şi pat, cu un vas cu ramuri de călin pe scrinul care fusese pătat şi afumat, dar pe care Nan acceptase, cu inima îndoită, să-l vopsească şi care e acum de un alb clasic, discret şi plăcut.

Mai există o cameră albă şi o cameră patriotică – unde stelele şi dungile de pe steag se regăsesc atât pe cuverturile de pe pat, cât şi pe un steag pe care Sarah l-a găsit, înrămat, la un târg, dar schimbările majore sunt în restul casei.

Huse de pânză albă au fost aruncate deasupra canapelelor şi fotoliilor din camera de zi, de-asupra cărora tronează teancuri de pernuţe albe şi albastre, care îi dau încăperii o prospeţime şi un aer relaxat cum n-a mai avut de ani de zile.

Urmele de cafea de pe mese, arsurile, au fost acoperite de teancuri de cărţi, vaze frumoase găsite de Sarah, flori proaspete, iar toate covoarele prăfuite şi roase au dispărut, spre a fi înlocuite de covoare simple, tăiate şi înnădite din petice, vândute la reducere la un magazin de covoare din Cape care îşi lichida stocul.

Masa din sufragerie a fost lustruită, lăcuită şi dată cu ceară, iar Max a schimbat gresia din bucătărie, astfel că totul e alb şi strălucitor.

— O să fie o pensiune cu mic dejun inclus, anunță Nan, scoțându-și masca și oprind polizorul electric, de îndată ce a terminat ultimul colț al mesei din bucătărie.

— Nu trebuie să vorbești cu cei de la Comisia de Urbanism pentru asta? își ridică Sarah privirea de la blaturile pe care le sigila, cu un aer îngrijorat.

— Probabil, dar n-o s-o fac. Nu va fi ceva oficial, dar cum aș putea să găzduiesc niște oameni în dormitoare și să nu le ofer măcar micul dejun? N-o să spun că e o pensiune în regim hotelier și știu că le-am pus automate de cafea în fiecare dormitor, dar, draga mea, m-aș simți vinovată dacă nu le-aș da ceva de mâncare. Și închipuie-ți numai ce bucurie va fi, cu toți chiriașii mei așezați în jurul mesei din bucătărie. Va fi ca odinioară.

— Nu știu dacă toți vor vrea neapărat să ia micul dejun, spune Sarah. S-ar putea chiar să nu vrei să-i vezi așezați în jurul mesei. S-ar putea să nu-ți fie simpatici.

— Ha! Corect! exclamă Nan, cu un zâmbet larg. Dar de obicei mă pricep destul de bine să cântăresc oamenii și n-o să primesc pe nimeni care nu-mi place.

— Dar dacă dăm anunțul online, n-o să ai ocazia să-i întâlnești. Va trebui pur și simplu să-i primești pe încredere.

— Pot să-mi dau seama la telefon, spune Nan. Ți-am povestit vreodată despre George?

— George? clatină din cap Sarah.

Nan oftează și se așază, aprinzându-și o țigară cu un zâmbet visător.

— George a fost primul bărbat de care m-am îndrăgostit după moartea lui Everett.

— Serios? Cum de n-ai pomenit niciodată de el?

Sarah se aşază în faţa ei, dorindu-şi să nu se fi lăsat de fumat.

— Uneori cred că e mai uşor să nu te gândeşti la ce-ar fi fost dacă... spune melancolic Nan. Ce-ar fi fost dacă aş fi acceptat să mă mut la Londra cu el, să părăsesc Windermere? Ce-ar fi fost dacă aş fi ştiut că va cunoaşte pe altcineva câteva luni mai târziu şi se va căsători cu ea?

Oftează.

— Dar ne-am cunoscut prin telefon, continuă ea. Era un vechi prieten din şcoală al lui Everett, din Middlesex, şi a sunat să mă salute într-un an când îşi petrecea vara pe insulă. Ei bine, din clipa în care a spus alo, am ştiut că o să mă îndrăgostesc de acest bărbat şi, ştii, a venit pe la mine la un pahar în seara aceea şi aşa a fost! Jur, m-am uitat o dată la el şi m-am îndrăgostit la nebunie.

— Şi?

Nan zâmbeşte, amintindu-şi.

— Şi am petrecut o vară minunată împreună. Eram atât de confuză după ce a murit Everett şi nu credeam că voi mai găsi pe altcineva, nu căutam să găsesc pe altcineva, şi apoi în viaţa mea a apărut dragul de George şi, deşi n-a durat, mi-a arătat că pot fi fericită din nou, că moartea lui Everett nu era, în nici un caz, sfârşitul lumii. Deşi în acel moment mă chinuiam încă să ies din impasul în care m-a lăsat Everett.

— Nu înţeleg, clatină din cap Sarah. Dacă aţi fost fericiţi împreună, de ce n-a durat?

— George a fost puntea care m-a ajutat să trec de la suferinţă la o nouă viaţă. Cred că am ştiut că e un minunat balon de săpun care nu va ţine şi el obţinuse o slujbă în Londra. Doamne, suna atât de fermecător, dar Michael era atât de

mic și nu voiam să-l dezrădăcinez sau să-i dau și mai mult viața peste cap și ne-am promis c-o să ținem legătura.

— Chiar credeam c-o să se întoarcă după mine, spune visătoare. Și apoi am primit o invitație la nunta lui. O chema Millicent Booth Eden. Le-am trimis o carafă superbă de cristal, deși e posibil să se fi spart până să ajungă de cealaltă parte a Atlanticului, și apoi n-am mai ținut legătura.

— Nu te-ai gândit niciodată să încerci să-l regăsești? o întreabă entuziasmată Sarah. Probabil că ai putea să-l cauți pe internet. Poți să găsești pe oricine. Eu am stat ore întregi să caut foști colegi de școală, foști iubiți, pe toată lumea de care mi-am amintit.

— Poate c-ai putea, spune zâmbind Nan, revenind în prezent. Se numește George Forbes. Originar din Boston, stabilit ultima dată în Londra.

— Doamne, n-ar fi minunat dacă l-am găsi și ar fi, nu știu, divorțat sau văduv sau așa ceva și s-ar întoarce și v-ați îndrăgosti unul de altul și ați trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Nan zâmbește larg.

— Draga mea Sarah, nu știi că o să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți oricum?

Mai târziu, în cursul după-amiezii, Nan merge cu bicicleta în oraș, cu un sul de hârtie în coș. Au xeroxat poze ale casei, poze ale camerelor, vederea splendidă de la fiecare din ferestre.

Camere de închiriat pe perioada verii într-o minunată casă din Sconset cu vedere spre apă și acces direct la plajă. Fiecare cameră cu pat și baie proprie. Micul dejun inclus la cerere. O ocazie unică!

Își parchează bicicleta pe Main Street și fixează hârtia pe panou, stând un răstimp să citească ce se întâmplă în oraș. Yoga la plaja copiilor, observă ea, gândindu-se că poate ar trebui să se apuce de ceva să-și mai dezmorțească ciolanele bătrâne.

— Nan?

Se întoarce și dă cu ochii de Patricia Griffin, o altă veterană, care dă colțul și se oprește când o vede pe Nan.

— Bună, Pat, zâmbește ea. Ce faci? Ce face Buckley?

— O, știi tu, spune Patricia. Viața merge ca de obicei. Ce-i cu zvonul pe care l-am auzit că organizezi vânzări de mobilă la tine?

— A fost doar o idee, spune Nan. Să scăpăm de vechituri și să ne înnoim.

— Am auzit că antreprenorii dădeau târcoale ca uliii, râde Patricia.

— Cam dădeau. Nu c-aș avea de gând să vând.

— Bun. Ar fi păcat să-i vedem cum îți demolează casa. Ai auzit ce li s-a întâmplat soților Oldingham?

— La Madaket? Nu, ce s-a întâmplat?

— Vecinul lor i-a convins să-și vândă casa, le-a oferit un preț pe care nu-l puteau refuza, se pare, dar a jurat că o s-o păstreze, a zis că voia o a doua casă în care să poată sta copiii lui și c-o să facă un complex.

— Și a făcut?

— De cum au ieșit pe ușă au și intrat buldozerele gata să demoleze casa. Acum se construiesc trei vile uriașe în loc.

— Și ce s-a întâmplat cu soții Oldingham?

— S-au întors la Cape, dar nu e îngrozitor?

— Ei bine, n-o să pună mâna pe casa mea cât timp am un cuvânt de spus.

Patricia zâmbește, apoi dă cu ochii de panou.

— Ce-i cu ăsta? Închiriezi camere?

— Da, răspunde mândră Nan. E prea linişte pentru gustul meu acum. M-am gândit ce nostim ar fi să-mi umplu casa de oameni şi am nevoie de ceva să-mi umplu timpul.

— Ce idee bună, spune Patricia. Mă bucur că te-am văzut, Nan. Ar trebui să ne mai vedem. Poate c-o să vii în sfârşit să te înscrii la clubul nostru de grădinărit – şi, zicând asta, porneşte zorită spre casă pentru a-şi informa soţul că e adevărat, e limpede că Nan Powell are într-adevăr probleme cu banii.

Capitolul 11

În după-amiaza asta, Daniel a făcut un lucru pe care şi-a dorit, în taină, să-l facă de ani de zile. Întâlnirea pe care trebuia s-o aibă a fost anulată, iar el a plecat de la birou, cu obrajii în flăcări, ca şi cum colegii săi puteau să privească drept în sufletul lui şi să vadă unde se ducea de fapt.

Ştia de ani de zile de Maple Bar. Un bar-cafenea gay din New Haven, îl atrăsese întotdeauna, ca atâtea alte cafenele şi baruri gay, dar nu îndrăznise niciodată să facă altceva decât să treacă cu maşina prin faţa lui, privind visător înspre ferestrele mate.

Memorase adresa, îngrozit doar la gândul că un bar gay ar putea să apară pe lista căutărilor lui pe Google. Nu folosise cuvântul gay. Scrisese doar „*maple*“[1] şi New Haven, adăugând cuvântul „copac“ după ce găsise adresa, gândindu-se că putea să inventeze vreo poveste cum că a căutat informaţii despre arţari în eventualitatea – puţin probabilă – că i-ar da cineva de urmă.

Mai făcuse acest lucru până acum, pe computerul de acasă. Devenise expert în a şterge informaţiile temporare, istoricul de căutare, informaţiile despre site-urile vizitate, dar, cu toate astea, în

1. „Arţar“ (engl.) (n. t.).

suflet îi rămăsese o urmă de teamă că, într-un fel sau altul, cineva va putea vedea că, din când în când, când ispita e prea mare ca să-i poată rezista, a păcătuit intrând pe site-uri gay, s-a uitat la poze, a citit povești erotice, cu ochii mistuiți de dorință.

Tastează adresa pe GPS și pornește pe pilot automat, fără să știe de ce se duce acolo, fără să știe ce va face când ajunge acolo, știind doar că trebuie să se ducă, să vadă dacă e adevărat, dacă e gata să-și dea viața peste cap pentru ceva ce-și dorește cu adevărat.

Barul e cufundat în penumbră și tăcere. Câțiva bărbați stau în picioare sau pe scaune lângă bar, alți câțiva sunt strânși în jurul unei mese de biliard. Se aude muzică, iar Daniel se îndreaptă spre bar, se așază, simțind că-i tremură picioarele, și își bagă nasul în meniul de la bar, evitând privirile celorlalți.

— Salutare – ridicând ochii, întâlnește privirea unui barman prietenos. E căldură mare azi, nu?

Daniel zâmbește.

— Am stat toată după-amiaza într-o mașină cu aer condiționat, așa că n-a fost așa rău.

— Ce să fie?

— O să iau un Sam Adams.

— Vine.

Ia o gură și se întoarce pe trei sferturi pe scaun, observând că se întâmplă mai multe lucruri în penumbra din încăpere. Un cuplu e sprijinit de perete, sărutându-se violent, înainte de a ieși pe o ușă din spate.

Daniel îi privește, nu-și poate lua ochii de la ei, simțind că i se accelerează pulsul de teamă. Și de dorință.

— Vrei să joci?

Un tânăr cu părul negru îi întâlneşte privirea şi îi întinde un tac, iar Daniel ridică din umeri.

— Nu prea sunt bun la biliard, spune.

— Nici eu, spune bărbatul, zâmbind larg, aşezându-se pe scaunul de lângă Daniel. Eu sunt Mike.

— Daniel.

Dau mâna, iar Mike comandă ceva de băut. N-are nimic misterios sau feminin, sau agresiv masculin. Nu are pantaloni de piele, sau găuri în urechi, sau o strângere de mână moale. E un tip normal, în blugi şi tricou, cu un zâmbet drăguţ şi o tunsoare băieţească. Arată întocmai ca toţi ceilalţi tipi pe care-i cunoaşte Daniel şi, în sfârşit, acesta începe să se relaxeze.

— Aşadar... începe stângaci Daniel. Eşti... un obişnuit al locului?

— Vrei să spui, dacă vin des aici? râde Mike. Cred că da. Locuiesc aproape şi, s-o spunem pe-a dreaptă, nu sunt prea multe baruri gay pe-aici. Nu te-am mai văzut până acum. Ai venit cu o treabă?

— Nu chiar. Ştiu de locul ăsta de ani buni, dar niciodată... Pur şi simplu, n-am apucat să intru până acum.

Mike ia o gură de bere, apoi zâmbeşte.

— Eşti căsătorit, nu-i aşa?

Daniel se uită cu un aer vinovat la inelar. Credea că şi-a scos verigheta. Chiar şi-a scos-o.

— Îmi dau seama întotdeauna, spune Mike. Ai aerul ăla. Căsătorit, cu copii, şi foarte puţin obişnuit cu chestia asta.

— Te pricepi, spune într-un final Daniel, ridicând din umeri. Exact aşa e.

— Vin o mulţime de tipi căsătoriţi aici, spune Mike. De obicei, asta e viaţa lor secretă, soţiile

lor habar n-au că sunt atraşi de bărbaţi, dar nu cred că e şi cazul tău.

— Soţia mea habar n-are că sunt... atras de bărbaţi – aproape că i se împleticeşte limba rostind cuvintele.

— Dar pari chinuit. Vrei să-i spui, nu-i aşa?

— Ce eşti tu, de fapt? întreabă uimit Daniel. Eşti psiholog sau citeşti gândurile?

— Pot fi orice îţi doreşti să fiu, răspunde Mike, ridicând dintr-o sprânceană, iar Daniel realizează deodată că flirtează cu el şi că discuţia s-ar putea să nu fie atât de inofensivă pe cât credea.

Daniel parcurge încet drumul spre casă, cufundat în gânduri. I se confesase lui Mike, mărturisise pentru a doua oară şi, de fiecare dată când îşi spune povestea, când rosteşte cuvintele, „Sunt gay“, pare din ce în ce mai normal, din ce în ce mai firesc.

— Vrei să mergem în camera din spate? l-a întrebat Mike, după ce stătuseră de vorbă o oră, iar Daniel şovăise.

Îşi dorise s-o facă, mai mult ca orice pe lume, dar nu putea. Nu putea s-o înşele pe Bee, nu putea să-i facă asta, nu putea să-şi facă sieşi asta. Era destul de rău că o înşela în fantezia lui. Actul fizic ar fi copleşitor pentru el acum.

I-a trebuit toată voinţa ca să refuze. Chiar şi când se îndrepta spre maşina lui s-a simţit tentat, iară şi iară, să se întoarcă, să intre, să-l lase pe Mike să-l ia de mână şi să-l conducă în camera din spate.

A ajuns până la maşină, a ajuns la autostradă şi, deşi la fiecare ieşire s-a luptat cu ispita de a face cale întoarsă, în cele din urmă, a reuşit să ajungă acasă.

Doar că nu se mai simţea acasă.

Lizzie şi Stella au rămas la o prietenă, iar Bee, care n-are niciodată parte de o noapte fără fete, pune masa în sufragerie.

Vrea ca această seară să fie deosebită, să anticipeze vacanţa şi, deşi e un antitalent la gătit, a trecut pe la Garelick & Herb şi a luat piept de pui umplut, orez sălbatic, diverse salate – toate sortimentele preferate de Daniel.

Ipod-ul e conectat, se aude o muzică romantică şi, deşi Bee se simte puţin stânjenită – ei doi o să se simtă oarecum stingheri aşezaţi la masa lor franţuzească de secol XVIII –, dacă mănâncă în bucătărie, ca întotdeauna, o să stea fără să vorbească prea mult, Daniel s-ar putea să înceapă să citească ziarul pe la jumătatea mesei, iar masa se va încheia în zece minute.

Bee vrea să se relaxeze în seara asta. Fără copii ! Fără nici o scuză... Vrea să aprindă lumânări, să bea vin şi să stea de vorbă cu soţul ei. Să stea cu adevărat de vorbă. Vrea să regăsească tot ceea ce îi leagă, cum s-a întâmplat în Nantucket. Vrea să fie o seară romantică. Vrea ca el să-şi amintească de ce sunt împreună, de ce s-au căsătorit. Ce înseamnă să fii îndrăgostit, căci, orice altceva s-ar întâmpla, e sigură că el o iubeşte, are doar nevoie de ajutor în a-şi exprima dragostea.

— Aşadar, crezi că ar trebui să rezervăm ceva înainte să plecăm ? Mă uitam printr-o revistă şi am putea să închiriem o barcă, să mergem la un picnic.

— Sigur, spune Daniel, înghiţind cu noduri încă o bucăţică de pui, pentru că nu ştie cum va face chestia asta.

— Daniel, pentru Dumnezeu, oftează într-un final Bee, lăsând din mână furculiţa şi cuţitul, cu un zdrăngănit. Poţi să arăţi măcar o urmă de

entuziasm? Ai fost de acord să închiriem o casă în Nantucket şi acum pare că nu mai vrei să mergi, ceea ce, sincer, îmi taie tot cheful şi mie.

— Nu e vorba că nu sunt încântat.

Daniel lasă din mână tacâmurile şi închide ochii preţ de câteva clipe. Când îi deschide, o vede pe Bee fixându-l întrebător.

— Ce e? întreabă ea, aproape în şoaptă. S-a întâmplat ceva, nu-i aşa? E... din cauza mea? Asta e? Vrei să mă părăseşti?

Nu l-a mai întrebat asta până acum. Poate că i-a fost prea teamă de răspunsul lui, iar, până foarte de curând, Daniel n-ar fi crezut niciodată că se va întâmpla aşa şi, când îşi ridică ochii, când îi întâlneşte în sfârşit privirea, vede că ea vrea să-l audă spunând nu, nu. Nu fi absurdă. Desigur că nu.

Dar nu poate. Nu acum. Ăsta e momentul, realizează el. Portiţa de scăpare, care îi pare înfricoşătoare şi ireală, dar, dacă nu profită acum de ocazie, nu ştie cum o să poată continua să trăiască aşa o minciună, o minciună care pare să crească oră de oră.

Daniel se chinuie să-şi găsească cuvintele. Nu aşa şi-a dorit să se întâmple. Îi promisese doctorului Posner să mai aibă câteva întâlniri între patru ochi cu el, să găsească metoda de a-i spune lui Bee, dar trebuie s-o facă acum şi, în timp ce el încearcă să spună ceva, Bee îşi duce mâna la inimă.

— O, Doamne, şopteşte ea. Chiar vrei. Cred c-o să mi se facă rău.

Şi sare în picioare, alergând spre baie, unde începe să verse în vasul de toaletă.

— Bee, îmi pare nespus de rău.

Daniel aleargă după ea şi o ajută să se ridice, rămânând neajutorat în prag în timp ce ea-şi clăteşte gura.

— Spune-mi numai, îi cere ea. Spune-mi de ce. Lucrurile merg bine. Credeam că facem progrese, asta e ideea acestei vacanţe, pentru Dumnezeu. O, Doamne, geme ea. Vacanţa. Ce ar trebui să fac?

— Pur şi simplu nu sunt fericit, spune Daniel. Nu pot să mă mai prefac că lucrurile merg bine când nu e aşa.

— Ce vrei să fac? spune încet Bee. Voi face orice doreşti. Îmi pare rău că te-am bătut la cap cu sexul. Îmi pare rău. N-o să se mai repete. Jur, Daniel, te iubesc, o să fac orice ca relaţia asta să meargă – disperarea i se citeşte în ochi în timp ce-l imploră, convinsă că va găsi o cale.

— Nu poţi face nimic, spune trist Daniel. Jur, n-are nimic de-a face cu tine. E ceva ce ţine doar de mine, de a mă lămuri ce-mi doresc.

— Atunci, lămureşte-te. Nu trebuie să pleci ca să te lămureşti. Rămâi. O să te ajut sau o să-ţi las libertatea s-o faci. Poţi să dormi în camera de oaspeţi dacă vrei, dar nu pleca. Te rog, nu pleca. Cum rămâne cu fetele? Cum rămâne cu mine?

Şi ultimul dram de tărie pare să se scurgă din făptura lui Bee, căci se prăbuşeşte pe podea, plângând în hohote, în timp ce Daniel nu-şi doreşte nimic mai mult decât s-o strângă în braţe şi s-o aline, dar nu poate s-o facă.

După cum nici nu-i poate spune adevărul. Faptul că deja se simte uşurat. Că simte mai multă durere decât şi-ar fi închipuit vreodată, la gândul că a rănit-o pe Bee, că îşi va părăsi fetele, dar că umbra care l-a apăsat toată viaţa, care a devenit mai grea şi mai întunecată de-a lungul căsniciei lui, s-a risipit în sfârşit.

Nu poate să-i spună că această căsnicie s-a încheiat, nici motivele pentru asta. Nu încă. Există o limită a durerii pe care i-o poţi provoca unei persoane dintr-o lovitură şi nu e nevoie ca ea să ştie – o să fie timp mai târziu pentru asta.

Poate că altor oameni le e mai uşor să ardă toate punţile, dar Daniel nu poate să facă acest lucru. Ideea că are nevoie de libertate pare potrivită. Pare ceva cu care Bee se poate resemna, ceva care nu-i va spulbera întreaga lume.

Îi dă false speranţe, ştie asta, dar ar prefera să facă acest lucru delicat, cu blândeţe, să găsească o cale de a-i da vestea când e mai puternică, ceva mai obişnuită cu ideea unei vieţi fără el.

— Te iubesc, Bee, spune Daniel. Îmi pare nespus de rău, dar nu mai pot rămâne aici.

— Unde te duci?

— În seara asta o să stau la The Inn. Găsesc eu ceva. Te sun mâine, poate mă laşi să le văd pe fete după şcoală. Acum trebuie să urc să-mi fac bagajele – şi o lasă pe Bee aşezată pe podea, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraz, în timp ce îşi aruncă o parte din lucruri într-o geantă şi se îndreaptă spre ieşire.

În ultimul timp, Michael are rareori ocazia să-şi petreacă nopţile de unul singur, realizează el. Îşi petrece majoritatea timpului cu Jordana, iar în nopţile când nu e cu Jordana, e de obicei cu prietenii – la un pahar de vorbă, luând o cină liniştită într-un restaurant de cartier: viaţa obişnuită din New York.

În seara aceasta Jordana s-a întors la Long Island – ea şi Jackson aveau nu se ştie ce gală de caritate, dar Michael n-a cerut amănunte. Încearcă să nu se gândească la Jackson, la cum

s-ar simţi, la ce fel de om trebuie să fie Michael ca să se culce cu soţia lui. E singura cale.

A fost ca un drog pentru el, ca o obsesie, dar treptat începe să aibă senzaţia că se trezeşte dintr-un vis. Treptat, începe să se întrebe ce naiba face.

Cu doar două săptămâni în urmă se gândea că e, poate, cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată. O considerase întotdeauna atrăgătoare, dar odată ce au început această relaţie, a început s-o considere frumoasă. Mai mult chiar. De o frumuseţe hipnotică.

Şi acum, peste noapte, a început să observe că are o ţinută nepotrivită, cu umerii împinşi înainte când merge. Vocea îi e ascuţită şi nazală, lucru care i se părea adorabil, dar care acum i se pare, infinitezimal, enervant. I s-a părut înduioşător, la început, că încerca să se schimbe ca să-i facă pe plac, înlocuind pantofii cu toc cu unii cu talpa joasă, fixativul cu agrafe cu care să-şi prindă părul în acea coadă fără fasoane care îi place atât de mult, dar acum i se pare ciudat că o femeie poate avea un sentiment aşa scăzut al propriei valori încât se poate schimba în întregime pentru a se adapta oricărui bărbat cu care este.

Vălul trandafiriu, s-ar părea, începe să se destrame şi deodată realizează că nu ştie cum să scape. Lucrează aici de 20 de ani – e mai mult decât o slujbă, e viaţa lui, e familia lui, şi, deşi din când în când s-a gândit să plece în altă parte, nu şi-a închipuit niciodată că va fi dintr-un motiv ca ăsta.

Iar Jordana, care simte că el încearcă să se elibereze, pare încă şi mai dornică, mai disperată, mai îndrăgostită ca oricând.

Avea nevoie de această seară, de o seară liberă, o seară de singurătate, mai mult decât ar fi visat

vreodată. O noapte de libertate, întreruptă doar de numeroasele sms-uri cu care îl bombardează Jordana.

f. plicticos aici. îmi lipseşti ENORM! J xxx
unde eşti? vreau să te sun! te iubesc!
Poţi să suni?
Am încercat să sun! Nici un răspuns. Sunt îngrijorată... xxx

În bar şi-a băgat telefonul în buzunar şi şi-a lăsat haina pe spătarul scaunului, încercând să ignore bâzâitul.

— S-ar părea că te caută cineva, bătrâne, i-a zis englezul aşezat lângă el, arătând cu un zâmbet spre buzunarul care vibra.

Michael a ridicat din sprâncene şi din umeri.

— Încerc să mă dau la fund în seara asta.

— Ah, nevasta îţi dă bătăi de cap?

— Cam aşa ceva. Nu nevasta. Nevasta altuia, a completat, pufnind la propria glumă.

Englezul a rânjit şi i-a făcut complice cu ochiul.

— Necaz major cu femeile atunci. A aflat soţul?

— O, Doamne, gemu Michael. Sper sincer că nu.

— Ţi-e prieten?

— Ai putea să spui că da.

Michael a comandat încă o bere şi una pentru noul său prieten.

— E şeful meu.

— Nevasta şefului? Ai curaj, bătrâne, nu glumă, a clătinat acesta din cap. Noi avem o vorbă acasă: nu-ţi face nevoile în faţa uşii.

— Da, mă rog, a răspuns Michael. Mi-aş dori s-o fi auzit acum câteva săptămâni.

— Noroc – a ridicat paharul. Pentru secrete şi minciuni.

— Secrete şi minciuni? a zis Michael, ştiind că nu asta îşi dorea, nu aşa îşi dorea să trăiască. Nu, a zis după o pauză. Pentru un nou început – şi a dat pe gât restul sticlei.

Doarme când aude ţârâitul. Insistent. La început îl aude în vis şi, ieşind încet la suprafaţă, realizează că nu e în vis, că sună cu adevărat. Se întinde după receptor şi aude tonul, moment în care realizează că nu e telefonul, ci soneria.

Se uită la ceas, în timp ce se îndreaptă, împleticindu-se, spre interfon. 2:37 dimineaţa. Cine naiba îi sună la uşă la 2:37 dimineaţa?

— Da – vocea îi e înecată de somn.

— Michael? Sunt eu, Jordana.

— Jordana? E 2:37 dimineaţa. Ce-i cu tine aici?

— Michael, dă-mi drumul, te rog, spune ea. E periculos aici.

— L-am părăsit, anunţă ea, târând o geantă voluminoasă Louis Vuitton în apartamentul minuscul al lui Michael.

— Poftim?

Michael aproape că a amuţit.

— Am făcut-o, spune ea, ridicându-şi privirea spre Michael, cu lacrimi în ochi, dar el nu e întru totul sigur dacă sunt lacrimi de bucurie sau de întristare.

— Cum adică l-ai părăsit?

Michael are senzaţia că i s-au tăiat picioarele, habar n-are ce să spună.

— Am avut o ceartă monstru în seara asta, spune Jordana, târându-şi valiza în dormitor ca şi cum ar fi la ea acasă. Nu sunt mândră de mine, dar i-am spus că nu sunt fericită cu el şi că mariajul nostru s-a încheiat.

— Nu...

Michael simte că i se face rău.

Își ridică privirea spre Jordana, nevenindu-i să creadă ce a făcut și, Iisuse, dacă a făcut asta, de unde poate ști că nu i-a spus totul?

— Nu știe de... noi?

— Nu! râde Jordana. Nu ești zdravăn? M-ar *omorî*. Doamne, probabil că te-ar omorî și pe tine. Nici nu se punea problema să-i spun, deși m-a întrebat dacă există altcineva.

— Ce i-ai spus?

Michael încearcă încă să se trezească din ceea ce pare din ce în ce mai acut cel mai cumplit coșmar pe care l-a avut vreodată.

— L-am întrebat de ce bărbații își închipuie întotdeauna că există altcineva, de ce motivul n-ar putea fi pur și simplu că nu sunt fericită și că nu-l mai doresc.

— O, Doamne, Jordana, spune Michael. Eu pur și simplu... nu mă așteptam să faci asta. Am fi putut să vorbim, ai fi putut să mă pregătești. Ce ne facem?

Își ridică privirea la timp ca să vadă dezamăgirea de pe chipul ei.

— Ce vrei să spui? Am crezut că pot să stau aici. Cu tine. Iisuse, Michael. Am crezut c-o să te bucuri.

— Eu... oftează el. Sunt doar șocat, Jordana. Desigur că poți să rămâi aici. În noaptea asta. Dar nu poți să stai mai mult aici. Dacă ar auzi Jackson, l-ar ucide.

— Jackson n-o să afle.

— N-am de gând să-mi asum riscul.

— Bine, spune Jordana. O să mă mut la un hotel după colț sau așa ceva ca să putem fi aproape. Hei! Sună chiar romantic!

Ea se apropie de Michael, care s-a așezat pe pat, și se oprește în fața lui cu un zâmbet

seducător, un zâmbet pe care Michael îl găsea atât de sexy, dar care acum i se pare de-a dreptul înspăimântător.

— Spune-mi că te bucuri, gângurește ea, întinzându-și degetele ei mici, răcoroase, mângâindu-l blând, așa cum îi place lui. Spune-mi că te bucuri să mă vezi, se bosumflă ea ca o fetiță. Credeam că Mikey o să se bucure să aibă parte de fată doar pentru el.

— Mă bucur, minte Michael, în timp ce Jordana îl împinge pe pat și se urcă deasupra lui, iar el nu se mai gândește la nimic altceva.

Capitolul 12

Michael își ridică plictisit privirea când se deschide ușa de la atelier. Cândva nu-l deranja nimeni zile în șir. Iubea singurătatea, tăcerea. Să creeze bijuterii era o formă de meditație pentru el – nu trebuia să gândească, își simțea mintea ajungând la o stare de pace care îi permitea să-și descopere cele mai profunde rezerve de creativitate.

În ultimele săptămâni, Jordan a schimbat totul. Se foiește toată ziua pe ușă și, deși el a întâmpinat cu bucurie această activitate la început – era ceva incitant, care-l anima și-l înviora –, acum tânjește după liniștea și pacea de odinioară.

Dar nu e Jordana. E Jackson și, cum îl vede, Michael are un sentiment apăsător de vinovăție.

A reușit să-l evite pe Jackson – lucru ușor, dat fiind că Jackson a petrecut atât de mult timp pe Long Island, iar în rarele ocazii când Jackson venea în oraș, lui Michael i-a fost ușor să joace teatru, să pară degajat, să adopte același ton de tachinărie amicală pe care îl adoptă de ani de zile.

Cum poate să facă asta azi? Cum poate s-o facă, știind că Jordana l-a părăsit azi-noapte pe Jackson și a venit să-și petreacă noaptea cu el. Cum poate să joace teatru, când i-o trage nevesti-sii și, prin asta, pare să-i fi tras preșul de sub picioare.

Jackson arată groaznic. Intră mergând ca un bătrân, cu pungi sub ochii congestionaţi, epuizat, părând să fi îmbătrânit cu zece ani într-o noapte.

— Te simţi bine? întreabă Michael, neştiind ce altceva să-i spună.

— Nu prea.

Jackson trage un scaun şi se aşază, oftând adânc.

— Jordana m-a părăsit.

— Poftim?

Michael se preface şocat, în tonul lui răzbate o compasiune autentică. Nu şi-a dorit niciodată să se întâmple asta, nu şi-a dorit să rănească pe nimeni, cu atât mai puţin pe Jackson, care n-a fost altceva decât bunătatea întruchipată faţă de el în toţi aceşti ani. Jackson căruia îi datorează totul.

— Jackson, e îngrozitor. Îmi pare nespus de rău.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred, clatină din cap Jackson. A zis că nu e fericită, că nu-i ofer lucrurile de care are nevoie. Michael, i-am oferit totul!

— Ştiu.

Michael se foieşte stânjenit pe scaun, simţind greaţă, regret şi teamă, dorindu-şi să poată da timpul înapoi, dorindu-şi să nu fi fost atât de impulsiv şi să nu fi provocat atâta durere.

— Ce şi-ar mai putea dori cineva? Şi o iubesc. O iubesc pe femeia asta. E totul pentru mine – şi, îngrozit, Michael îl vede pe Jackson izbucnind în plâns.

— Jess! Micul dejun e gata! strigă Daff în direcţia scărilor, apoi se întoarce în bucătărie, răsturnând ouăle ochiuri peste clătite.

Daff şi-a dorit întotdeauna să fie genul de mamă care îi pregăteşte în fiecare zi micul dejun

copilului său. Și-a dorit să fie genul de femeie care face granola în casă, care se uită la Martha Stewart şi reuşeşte să deprindă măcar o parte din meşteşugurile acesteia, care are o minunată grădiniță de legume în spatele casei, unde roşiile se încolăcesc pe spaliere albe şi gura-leului se revarsă mănunchiuri deasupra unui gard alb.

Daff cunoaşte astfel de femei. Există sute de mame la şcoală care tocmai asta fac, care au dulapuri imaculate pentru lucru manual acasă, care aduc la serbare case superbe pentru păpuşi şi spun că le-au înjghebat în grabă, folosind cutii de pantofi şi resturi de tapet.

Daff s-a simțit complexată în preajma acestor femei încă din vremea grădiniței. La naiba, chiar dinainte, de la şcoala pregătitoare. Acestea sunt mamele care se zbat să fie femei de casă, care organizează întâlniri la cafea, cu gogoşi făcute în casă şi limonadă proaspătă, care plutesc pe culoarele şcolii cu zâmbete extatice, fără a se stresa vreodată, fără a fi vreodată copleşite şi fără – Doamne fereşte – a țipa vreodată la odraslele lor.

Uneori Daff se întreabă dacă Jess s-ar purta mai frumos, mai drăguț, cu ea, dacă Daff ar fi o mamă mai bună. Dacă ar şti să-i facă macaroane cu brânză cu ingrediente de bază în loc de gama selecționată de la Kraft's. Dacă ea, şi nu Entemann, ar fi făcut fursecurile cu ciocolată pe care le-a adus la bazarul şcolii. Dacă, pe scurt, ea ar fi ca toate celelalte mame – Supermama, îşi spune ea, sec.

Supermama nu are o fată care o ia peste picior de fiecare dată când încearcă să stea de vorbă. Supermama nu are teancuri de hârtii şi facturi care ocupă aproape tot spațiul de gătit din bucătărie şi nu-i dă fiicei ei cereale la micul dejun, zi de zi.

Astfel că astăzi Daff are de gând să fie Supermama. E sâmbătă, în weekendul care-i revine ei cu Jess, şi e hotărâtă să aibă parte de un weekend plăcut. O ia pe Jess în vizită la prietenii lor, Barb şi Gary, care au o minunată fermă cu cai în Roxbury, Connecticut.

Aceştia au patru copii şi, când erau cu toţii mai tineri, când Barb şi Gary le erau vecini, Jess şi fata cea mare erau cele mai bune prietene. Nu s-au mai văzut de o bună bucată de vreme, iar lui Jess i-a plăcut întotdeauna să călărească, aşa că va fi, speră ea, o surpriză plăcută s-o ducă pe Jess acolo în weekend.

Weekendurile sunt o provocare acum, când este mamă singură. Simte nevoia să-i fie aproape lui Jess cum n-a mai fost până acum, să se gândească la lucruri minunate pe care le pot face împreună, ca s-o înveselească pe Jess, în timp ce, pe când erau căsătoriţi, ea şi Richard făceau orice aveau de făcut în weekenduri – cumpărături, întâlniri cu prietenii, treburi prin grădină –, iar Jess îşi găsea singură locul printre acestea.

Dar nimic nu pare s-o mai înveselească pe Jess în ultimul timp. Cel puţin în weekendul ăsta se vor distra, iar Jess se simte întotdeauna mai bine când e printre copii de vârsta ei.

— Jess!

Daff se întoarce la capul scării şi o strigă din nou, urcând într-un final şi bătând la uşa dormitorului.

— Micul dejun e gata, spune, încercând să-şi stăpânească iritarea, căci nu aşa vrea să-şi înceapă acest weekend. Te-am strigat.

Tăcere.

Daff împinge timid uşa; nici urmă de Jess.

— Jess?

O întrebare. Se uită în baie. Nimic. În baia ei, căci Jess a decis mai nou că tot ce-i al ei e al ei și tot ce e al lui Daff e tot al ei – periile lui Daff, balsamul, spuma de baie şi trusa de machiaj dispar regulat, dar Jess nu e sus.

— Jess?

Vocea lui Daff creşte în intensitate, într-un strigăt care răsună până la parter. Nu e în camera de zi, nici în bibliotecă. Nu e nicăieri.

Daff se trezeşte alergând dintr-un capăt în altul al casei, strigând-o pe Jess, simţind un val de panică, când aude telefonul. Răspunde, cu respiraţia tăiată, simţind lacrimi în ochi.

— Sunt Richard. Jess e aici. Cred c-ar fi mai bine să vii încoace.

— Sunt atât de emoţionată, râde Nan, scoţându-şi mănuşile de grădinărit şi aşezându-se pe banca din grădina de zarzavat, luând un pachet de ţigări din coşul de nuiele aşezat la picioarele ei.

Sarah a reuşit în sfârşit să alunge mirosul de tutun din casă şi n-o mai lasă pe Nan să fumeze decât afară.

— De ce?

Sarah îşi ridică privirea din locul în care o ajută pe Nan să planteze restul grădinii, cu un pumn de seminţe în mână.

— Ştiu că e absurd – cum ar putea să nu-i placă Windermere? Dar mă simt de parcă aş da un interviu şi ce ne facem dacă nu ne agreează?

— Ai zis că ţi-a plăcut de el la telefon, aşa că e un început promiţător, nu?

— E adevărat. Pare extrem de drăguţ. Nefericit, dar sensibil. Un bun prim chiriaş, aş zice.

— Ştii ceva despre el?

— A zis că soţia şi copiii lui îşi petrec vara la Quidnet şi că el îşi doreşte ceva mai mic şi nu foarte scump pe insulă, ca să poată fi aproape de ei.

— Vrea să închirieze pe toată vara? Ăsta e un început bun.

— A zis c-o să se plimbe puţin, dar că i-ar plăcea o cameră pe vară şi că, desigur, va plăti pentru toată perioada în avans.

— Aşadar, când soseşte?

— Vinerea viitoare. O, sper sincer să-i placă de noi.

Nan stinge ţigara sub picior şi îşi pune la loc mănuşile de grădinărit.

— Acum, care crezi că e cel mai bun loc să pun roşiile astea?

Dacă e posibil să-ţi prelungeşti viaţa prin trei săptămâni de dereticat, vopsit, tencuit, bătut cuie, lustruit şi cusut, exact asta a făcut Nan.

N-a avut timp să înoate în piscinele vecinilor, deşi populaţia estivală s-a stabilit acum cu drepturi depline şi Nan are mai multă minte decât să se lase prinsă, şi a avut prea puţin timp să se plimbe cu bicicleta prin oraş.

Alte femei s-ar simţi, poate, extenuate la vârsta ei, după ce au muncit cât a muncit ea să pună casa în ordine, dar Nan simte, pentru prima dată după ani de zile, că trăieşte.

Pentru prima dată după ani de zile, Nan are poftă să dea petreceri din nou. E conştientă de reputaţia de pustnică pe care o are, căci, deşi umblă tot timpul prin oraş, rareori vine cineva pe la ea şi adevărul e că n-a avut chef de musafiri în ultimii ani.

Dar acum, învârtindu-se în jurul casei, care e atât de curată şi plină de prospeţime încât pare

aproape nouă, mergând cu bicicleta pe aleea pe care ea și Sarah au acoperit-o cu pietriș, astfel că cioburile de scoici nu mai sunt ascunse de buruieni cât casa, Nan vrea să se laude.

Vrea ca Windermere să redevină casa pe care și-o amintește din vremurile de demult.

— Sarah! strigă, uitându-se la arțarul uriaș din curte. Crezi că putem face rost de lampioane în perioada asta a anului?

Sarah își lasă făărașul din mână și se apropie de locul în care se află Nan.

— Cred că totul e posibil în epoca internetului. De ce? Ce planuri ai?

— Îmi amintesc de petrecerile pe care le dădeam. Lydia, soacra mea, obișnuia să agațe lampioane de crengile acestui arțar. Agățam lampioane și era ca și cum am fi dansat sub lumina a o mie de luni.

Sarah izbucnește în râs.

— Dumnezeule, Nan. Deja plănuiești o petrecere?

— Nu știu, spune Nan. Dar îmi amintesc cât de frumos era. Mi-ar plăcea să fie din nou așa. Mi-ar plăcea să văd cum reînvie acest loc.

Daniel n-a fost nicăieri de unul singur, în afara călătoriilor de afaceri, de foarte mult timp. E un sentiment foarte bizar să se afle pe acest feribot, înconjurat de familii care merg în vacanță, mergând la rândul său în vacanță, dar fără familie.

Își dorise să meargă acolo împreună, își dorise să stea cât mai mult timp cu fetele, dar Bee refuzase.

— Ai plecat, a șuierat ea, dovadă că furia începea în sfârșit să ia locul disperării. Nu poți

să te prefaci că faci încă parte din această familie.

— Dar fac, zisese el, rănit și mâhnit. Sunt tatăl lor. Asta n-o să se schimbe niciodată. O să fac întotdeauna parte din familia lor.

— Da, dar nu mai faci parte din familia mea, zisese Bee, lăsând receptorul în furcă.

Unele zile erau mai bune decât altele. Unele zile erau bune, în altele Bee se trezea plângând, în altele gata să implore, iar în altele, mai ales în ultimele zile, era cuprinsă de furie.

Apoi a venit vacanța, iar Daniel a refuzat s-o lase pe Bee să plece trei luni cu fetele în Nantucket. A insistat să vină şi el, a vrut să le însoțească, să joace teatru de dragul fetelor, dar Bee a refuzat.

— Dacă vrei să vii și tu, nu te pot împiedica, a zis ea, adăugând, cu jumătate de gură. Şi fetele o să fie încântate. Dar nu te aştepta ca eu să mă joc de-a familia fericită. Aceasta nu e alegerea mea. Aceasta nu e în veci ce aş fi ales eu.

Căutase pe Google locuințe de închiriat, dorindu-și ceva ieftin, la îndemână. Un loc din care putea pleca, spre a se întoarce la Westport la lucru, revenind în Massachussetts în weekend.

Ceva ieftin şi la îndemână nu e nici ieftin, nici la îndemână în Nantucket. N-avea nevoie de prea multe. Chiar și o casă întreagă părea o extravaganță. A presupus că va găsi un duplex, dar n-a găsit nimic potrivit, pe care şi l-ar fi putut permite. Nu c-ar fi trebuit să-și facă griji din cauza banilor până atunci, dar habar n-avea cât va trebui să plătească pentru alocația copiilor, pentru pensia alimentară, şi acum nu era momentul pentru extravaganțe.

Găsise o cameră într-o casă veche. Părea curată. Cu vedere frumoasă. Proprietara spunea că adoră copiii şi că va fi destul loc dacă fetele vor să vină şi să rămână peste noapte.

De îndată ce a zis asta, el s-a hotărât.

Capitolul 13

De cum intră în apartament, Michael e întâmpinat de o aromă de unt topit cu usturoi. Miroase minunat, miroase ca şi cum ar fi intrat, din greşeală, în apartamentul altcuiva sau în restaurantul din colţ.

— Hei?

Îşi strecoară sfios capul pe uşa bucătăriei, căci crezuse că Jordana pleacă azi, că avea să se mute la prieteni sau la vreun hotel sau *aşa ceva* şi nu e sigur că poate purta povara vinovăţiei, nu acum după ce Jackson l-a ales drept confident fără voie.

Jordana îşi ridică privirea din tigaia în care căleşte ceapă şi usturoi, într-un capăt al bucătăriei, cu ochii luminaţi de plăcere

— M-am gândit să-ţi pregătesc cina, spune ea. Ca mulţumire pentru că m-ai găzduit azi-noapte.

— Nu m-am gândit că o să te mai găsesc aici, spuse el. Am crezut că te muţi la un hotel.

— M-am mutat, spune ea cu o expresie dezamăgită, văzând lipsa de entuziasm a lui Michael.

A crezut că va fi încântat – ce bărbat, ce burlac care se respectă, n-ar fi încântat când o femeie frumoasă îi pregăteşte cina.

Lucrul care îi lipseşte vădit lui Michael, mai mult ca orice, este o femeie care să aibă grijă de

el. Nu numai că a fost la cumpărături şi a gătit – şi zilele în care gătea în Long Neck sunt demult apuse –, a şi şters praful din apartament. Vrea ca Michael să-şi dea seama cât de minunată e, cât de frumoasă i-ar fi viaţa dacă ar fi împreună, căci îl simte îndepărtându-se şi aceasta e singura metodă pe care o ştie de a-l recâştiga, de a-i deveni indispensabilă, de a face ca viaţa lui să fie mai bună cu ea decât fără ea.

Asta şi o partidă extraordinară de sex oral.

— Am rezervat o cameră la St Regis, spune ea, lăsând lingura din mână şi oprind focul, spre a-şi freca încet mâna de partea din faţă a blugilor lui şi, fără să vrea, Michael geme.

— Vrei să plec sau să rămân?

Se lasă încet în genunchi şi îi trage în jos fermoarul, ştiind ce efect are asupra lui, ştiind că, în această privinţă, e atotputernică.

— Rămâi, gâfâie el şi, cu un zâmbet satisfăcut, ea i-o ia în gură.

Michael lasă furculiţa şi cuţitul din mână şi oftează. Încearcă să mănânce pastele. Ştie că sunt, probabil, delicioase – miros minunat, arată minunat şi, dacă ar putea să mănânce ceva, gustul ar fi, fără îndoială, la fel de minunat, dar nu poate.

A înghiţit cu noduri o îmbucătură, dar nu poate să facă asta. Nu poate să se joace de-a Familia Fericită acum când ştie, subit şi fără urmă de îndoială, că el şi Jordana nu sunt meniţi să rămână împreună.

E ca şi cum s-ar fi trezit brusc dintr-o transă, şocul produs de durerea lui Jackson, de a vedea vieţile lor, ale tuturor, date peste cap, fiind de-ajuns spre a-l trezi la realitate, o realitate din care Jordana nu face parte.

— Ce s-a întâmplat?

Jordana e fericită. L-a adus unde a dorit, s-a îndrăgostit de el de la primul sărut şi a fost în stare să-l părăsească pe Jackson, să-şi distrugă viaţa, doar pentru că de-abia dacă s-a mai gândit la Jackson din acea primă zi când fanteziile ei s-au împlinit.

Asta a aşteptat toate aceste săptămâni, dar nu aşa se desfăşoară lucrurile în fanteziile ei.

În fanteziile ei, Michael e la fel de plin de adoraţie ca de obicei, numai că într-un grad şi mai mare, simţind o recunoştinţă nemăsurată pentru că ea a avut curajul să-şi părăsească soţul. El o întâmpină cu braţele deschise şi cu lacrimi în ochi, spunându-i cât de mult o iubeşte, cum o vor lua de la capăt.

Ar fi dispusă chiar să aibă copii cu Michael, iar Jordana nu şi-a dorit niciodată în viaţa ei să aibă copii. Dar închipuie-ţi, copii în miniatură ale lui Michael, rodul dragostei lor! S-a gândit chiar să renunţe la anticoncepţionale, pentru că, sincer vorbind, nu întinereşte.

Iar Jackson? Jackson o să depăşească situaţia. Va trebui. Şi la un moment dat va găsi pe altcineva şi poate că atunci vor fi cu toţii, dacă nu prieteni, măcar în relaţii amicale. Jordana cu siguranţă nu-i poartă pică, nu vrea câtuşi de puţin să-l rănească, dar Michael este *sufletul* ei *pereche*. Cum poate lăsa să-i scape o ocazie ca asta? Cum îşi poate petrece restul vieţii ştiind că nu e cu bărbatul potrivit? Lui Jackson îi va lua o vreme, dar în cele din urmă va realiza că Jordana nu era perechea lui, va realiza că făcuse ceea ce trebuia să facă.

Inima începe să-i bată mai repede privindu-l pe Michael cum se chinuie să mestece. Nu arată cum credea c-o să arate. Arată ca un bărbat care

duce o povară. Arată ca un bărbat care se pregăteşte să spună ceva ce ea ştie că nu vrea să audă şi nu vrea să se întâmple acest lucru, vrea să dea timpul înapoi cu câteva săptămâni, pe vremea când totul era perfect. Simte un val de greaţă văzând că Michael deschide gura ca să spună ceva.

— Nu pot să fac chestia asta, Jordana, spune el încet.

— Ce nu poţi să faci? întreabă ea, gata să se înece.

— L-am văzut pe Jackson azi.

Michael îşi ridică privirea şi o întâlneşte pe-a ei.

— Suferă atât de mult. Mă simt groaznic. Nu cred că-i pot face una ca asta.

— Ştiu, gângureşte ea, gândindu-se că, dacă e vorba doar de preocuparea lui că-l va răni pe Jackson, poate face faţă situaţiei, ştie cum să depăşească faza. Desigur că va fi dureros la început, dar, jur, cu timpul, va vedea cât de puţin ne potriveam.

— Poate, spune Michael. Poate că nu vă potriviţi, dar eu tot... nu pot...

— Ce nu poţi?

— Nu pot avea o relaţie cu tine, spune în cele din urmă, cu vocea moale.

Jordana oftează.

— OK. În regulă. O să facem o pauză până când se aşază lucrurile. Înţeleg că te simţi groaznic în privinţa asta şi poate că e un lucru bun, poate că e prea riscant să ne mai vedem, aşa că pot să aştept.

Se întinde peste masă şi-i ia mâna în a ei.

— Merită să aştept pentru noi doi, spune serios.

Urmează o pauză lungă şi apoi Michael clatină din cap.

— Jordana, cred că eşti o femeie uluitoare. Cred că eşti frumoasă, inteligentă, amuzantă şi talentată...

— O, Doamne, geme ea, cu ochii mari de uimire. Ştiu că urmează un „dar".

— Într-o altă viaţă ai fi tot ce mi-aş dori de la o femeie, dar venim din lumi atât de diferite. Nu-i de ajuns că eşti căsătorită şi că lucrez pentru tine şi că ţin la soţul tău. Asta e destul de rău, dar e mai mult de-atât. Spui întotdeauna că nu e nevoie ca lumea ta să se confunde cu a mea, că putem crea o lume în care să putem trăi amândoi, dar eu nu văd asta. Nu văd că facem asta.

— Putem, insistă Jordana. Mi-ar plăcea la nebunie să duc o viaţă simplă alături de tine. N-am nevoie de toate chestiile astea. Aş renunţa la tot pentru tine.

— Dar eu nu vreau s-o faci, spune Michael. N-ai mai fi tu însăţi.

— Am multe faţete.

În vocea Jordanei începe să se facă simţită disperarea în timp ce încearcă să-l convingă.

— Tu cunoşti doar o faţetă mărginită şi crezi că asta e tot ceea ce sunt, dar nu e aşa.

— Nu cred că eşti mărginită, dar... oftează el. E atât de greu. Într-un timp atât de scurt, au devenit incredibil de apropiaţi, dar el ştie, ştie în sfârşit, că în nici un caz nu pot sfârşi împreună şi că relaţia asta trebuie să se încheie acum. Cum să-i spună asta fără s-o distrugă?

— Jackson te iubeşte, încearcă el. Şi poate că treceţi printr-o perioadă mai grea, dar cine nu trece? Aţi fost împreună ani de zile şi nu cred că ar trebui să renunţi la asta de dragul meu. Cred că voi doi sunteţi făcuţi unul pentru altul. Cred că ar trebui să-i mai dai o şansă. Poate că de asta aveaţi nevoie, de un catalizator care să vă apropie.

— La naiba, sper că glumeşti!

Vocea Jordanei devine tăioasă în timp ce se sprijină de spătarul scaunului şi îl priveşte, nevenindu-i să creadă.

— Mi-am dat viaţa peste cap pentru tine şi acum îmi spui să mă întorc la soţul meu pentru că tu nu mă vrei? La dracu', nu-mi vine să cred.

— Nu e vorba că nu te vreau.

Michael se simte jalnic văzându-i furia.

— Numai că nu-mi pot închipui un viitor comun şi nu vreau să fiu responsabil pentru asta.

— Eşti un laş ordinar, îi spune ea printre dinţi, ridicându-se în picioare. Ţi-a plăcut doar să i-o tragi şefei până a devenit ceva serios. Nu-mi vine să cred că m-am lăsat păcălită. Nu-mi vine să cred că m-am îndrăgostit de tine. Iisuse!

Îşi trece degetele prin păr, uitându-se frenetic în jur.

— Am fost atât de proastă, la dracu'!

— Te rog, nu pleca aşa.

Michael rămâne dezarmat în prag, în timp ce Jordana îşi strânge lucrurile rămase în geantă, refuzând să-l privească, refuzând să scoată vreun cuvânt.

— Putem să stăm de vorbă?

Dar ea nu-i răspunde. Trage fermoarul genţii, cu buzele ferecate, apoi trece pe lângă el şi apasă butonul de la lift, întorcându-i spatele în timp ce el închide blând uşa apartamentului, fără să ştie cum se simte. Supărat. Trist. Uşurat.

Telefonul sună la 3:02 dimineaţa.

— Eu sunt.

Vocea Jordanei e răguşită la celălalt capăt al firului. A plâns, lăsând furia de acum câteva ore să se consume până să ajungă înapoi în camera de hotel.

— Da.

Michael rămâne precaut.

— Îmi pare rău, spune ea şi de data asta izbucneşte în hohote de plâns. Te iubesc, spune ea sincer. Mai mult decât am iubit pe oricine şi ştiu că suntem făcuţi unul pentru altul. Ştiu că putem face această relaţie să meargă. Te rog, nu-mi face aşa ceva, Michael. Te rog, mai dă-mi o şansă, mai dă-ne o şansă.

— E târziu, spune într-un final Michael. A fost o zi obositoare. Ce-ar fi să mergem amândoi la culcare şi să vorbim din nou mâine-dimineaţă? Totul va fi mai limpede la lumina zilei.

— OK, spune ea. Şi chiar te iubesc.

Michael pune receptorul în furcă şi se îndreaptă spre computer. Deschide un document gol în Word şi începe să scrie.

Jackson se află în biroul lui şi tocmai deschide plicul, după ce s-a uitat la adresa expeditorului din colţul din stânga sus. De ce i-ar scrie Michael, bijutierul lui? Desface coala de hârtie şi începe să citească, clătinând din cap, nevenindu-i să creadă, lăsându-şi capul în mâini.

— O, Doamne, spune, ridicându-şi privirea în tavan. De ce eu? întreabă cu voce tare, cu ochii spre cer. Ce dracu' ar trebui să fac?

Şi, spunând asta, pune mâna pe telefon şi o sună pe Jordana.

— Ştiu că nu vrei să vorbeşti cu mine, spune el, după ce-i răspunde mesageria. Dar eu vreau să-ţi vorbesc. Vino azi la trei la magazin.

— Ce s-a întâmplat?

Jordana a ghicit din tonul pe care-l avea în acea dimineaţă că s-a întâmplat ceva şi intră tremurând în biroul lui.

— Ei bine, în afara faptului că nevastă-mea m-a părăsit acum două zile, azi-dimineață am primit asta.

Îi întinde bucata de hârtie peste birou Jordanei şi, de îndată ce vede numele lui Michael jos, ea simte că i se face rău.

— Ce-i asta? întreabă, în şoaptă, dar ştie deja.

— Citeşte-o, spune el cu răceală şi ea citeşte până la capăt, uitându-se confuză la Jackson.

— A plecat?

— Îţi vine să crezi? Am avut grijă de el douăzeci de ani, la dracu', şi acum a plecat. Fără preaviz. Fără nimic. Ce dracu' ar trebui să fac?

Iar Jordana izbucneşte în plâns.

Daff n-a mai intrat până acum în casa lui Richard şi, fără să vrea, e curioasă. Îl urmează în bucătărie, observând mobila pe care a luat-o din casa lor comună şi lucrurile noi pe care le-a cumpărat – covoarele, televizorul cu plasmă, etajerele pentru cărţi.

E ordine, mult mai ordine decât acasă la Daff. Richard a criticat-o de-a lungul întregii lor căsnicii pe Daff şi ea e uimită de cât de ordonat este. Nu e nici o hârtie aruncată aiurea, nici un teanc pe vreunul din blaturile din bucătărie. Dar nu e nici vreunul din lucrurile care, pentru Daff, fac dintr-o casă un cămin. Fotografiile, invitaţiile lipite pe frigider, cărţile de gătit aşezate într-un echilibru precar pe rafturi. Mărunţişurile pe care le-a adunat de-a lungul anilor, scoicile, cutiile interesante.

N-aş putea trăi aşa, îşi zice, aşezându-se la masa din bucătărie – de la Pottery Barn, o recunoaşte din catalog – şi se uită în jur, în aşteptare.

— Unde e? întreabă Daff. Am fost aşa îngrijorată. Nu-mi vine să cred că a plecat de-acasă şi-a venit la tine. Cum a ajuns până aici?

— Pe jos, spune grav Richard.
— Pe jos? Dar sunt câţiva kilometri.
— A plecat la trei dimineaţa.
— Poftim?
Daff sare în sus şocată.
— La trei dimineaţa? La treisprezece ani? O, Doamne! I s-ar fi putut întâmpla orice.
— Ştiu. Asta i-am zis şi eu.
— Nu-mi vine să cred. Trebuie pedepsită. De azi o să aibă oră fixă de întors acasă.
— Sunt de acord, spune încet Richard, dar avem o problemă mai mare.
— Care?
Daff intră deodată în panică.
— Nu vrea să se întoarcă acasă.
— Cum adică nu vrea să se întoarcă acasă?
— I-a intrat în cap că vrea să stea cu mine şi refuză să se întoarcă acasă.
— Nu poate să refuze să se întoarcă acasă. Adică poate, dar are treisprezece ani. N-are voie să facă tot ce vrea. Trebuie să se întoarcă acasă.
— Despre asta voiam să stăm de vorbă. Ştiu că nu vă înţelegeţi şi, deşi nu va fi permanent, m-am gândit că poate cel mai bine acum ar fi să rămână aici o vreme.
— Cum adică o vreme?
— Nu ştiu şi sunt sigur că e doar ceva de scurtă durată, dar acum nu se lasă înduplecată şi nu văd de ce n-am face o încercare.
— Dar eu sunt mama ei, spune frenetic Daff. Trebuie să stea cu mine.
— Daff, nu e o critică la adresa ta, spune blând Richard. Soră-mea o detesta pe mama în adolescenţă şi uite-le acum, sunt cele mai bune prietene şi nici n-ai ghici prin ce-au trecut acum atâta amar de ani. Cred că e pur şi simplu ceva prin care trec fetele uneori şi cred că dacă voi

două n-aţi mai sta împreună o vreme, s-ar putea să vă prindă bine.

— Nu ştiu ce să zic, spune încet Daff, urându-se pentru asta, simţindu-se sfâşiată.

Există o parte din ea care îşi doreşte cu disperare să se agaţe de fiica ei. Nimic nu se compară cu relaţia dintre mamă şi fiică. Cum ar putea Richard să-i vorbească lui Jess despre băieţi şi machiaj şi ciclu şi toate lucrurile pe care va trebui să le abordeze cât de curând? Şi mai există o parte care tânjeşte după pace şi linişte, care tânjeşte să stea într-o casă unde să nu mai simtă că merge pe ouă în fiecare clipă cât timp e acasă fiica ei, aşteptând următoarea explozie, plângând în tăcere seara în dormitorul ei, întrebându-se dacă îşi va recăpăta vreodată fiica.

— Te iubeşte, îi spune blând Richard, în timp ce ochii lui Daff se umplu de lacrimi. E pur şi simplu asaltată de hormoni şi nu ştie ce să facă cu toate aceste emoţii.

— Ştiu, îşi înghite Daff lacrimile. Aşa eram şi eu. Dar, Richard, tu lucrezi. Cum poţi să fii la dispoziţia ei? Cine o s-o aştepte când coboară din autobuz? Cum ai putea să ai grijă de ea?

— O am şi pe Carrie, spune Richard.

Nu voia să aibă această conversaţie, nu încă, dar trebuie să-i spună.

— Carrie. Iubita ta.

— Da. Ne-am mutat împreună. Ea e scriitoare şi scrie de-acasă. E aici tot timpul.

— N-o s-o deranjeze să locuiţi cu Jess?

— Se înţeleg. Nu întotdeauna şi Dumnezeu ştie că nu e uşor, dar Carrie pare să ştie ce-o aşteaptă şi e de acord cu orice ne-ar putea face viaţa mai uşoară nouă, tuturor.

— O să am ocazia s-o cunosc şi eu?

— Cred că ar trebui. Mă gândeam că poate tu și Carrie ați putea ieși la o cafea. S-ar putea să vă fie mai ușor să vă împrieteniți fără ca eu să fiu de față.

— OK, spune Daff. Trebuie să-mi lași timp să diger toate astea, Richard, oftează ea. E ceva de proporții. Pur și simplu nu știu.

— Înțeleg, spune el ridicându-se și Daff pare deodată atât de pierdută încât el se trezește deschizându-și brațele și, instinctiv, ea vine spre el și îl lasă s-o îmbrățișeze.

— Îmi pare atât de rău, șoptește el, șocat de cât de familiar e gestul, realizând că, deși a lăsat trecutul în urmă, deși e cu Carrie acum, trecutul nu va rămâne niciodată complet în urmă și nu doar pentru că au o fiică împreună.

Și chiar îi pare rău. Poate că a găsit fericirea, dar consecințele infidelității lui sunt mult mai mari, e atât de dureros să o vadă pe Jess atât de nefericită, iar pe Daff atât de pierdută, încât se mai gândește uneori ce naiba o fi fost în capul lui.

— Știu, îi spune Daff, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Pot să mă duc s-o văd pe Jess?

Jess stă turcește pe pat, ascultând muzică la *Ipod.* Își scoate căștile din urechi de îndată ce o vede pe Daff și, o dată în viață, pare spășită.

— O, Jess.

Daff se lasă în jos și o ia în brațe și Jess o lasă să o legene ca pe un copil.

— Îmi pare foarte rău, mami, spune. Nu m-am gândit la ce s-ar putea întâmpla. Voiam doar să-l văd pe tati.

— Știu. Dar te rog să nu mai faci vreodată așa ceva.

— A vorbit tati cu tine?

— Despre ideea de a sta aici?
— Da.
— Vrei?
— Nu e vorba că nu vreau să stau cu tine, spune Jess, arătând ca pe vremea când avea cinci ani. Doar că mi-e atât de dor de tati. Vreau să stau o vreme aici.
— I-am spus că o să mă gândesc, spune Daff, clipind ca să-și ascundă lacrimile, uitându-se de jur împrejur la cameră.
— Hei, îmi place la nebunie camera asta. Cine a pictat pe peretele ăla?
Arată spre o pictură murală reprezentând o scenă din *Hairspray*.
— Carrie, spune spășit Jess. Știe că e filmul meu preferat, așa că a pictat-o ca să-mi facă o surpriză.
— Hei! Chiar se pricepe.
— M-a ajutat și să decorez camera.
Jess arată spre canapea, spre perne, spre etajeră.
— Am fost la Ikea să luăm lucrurile și a fost mişto. N-am vrut să-ţi spun – se uită stingherită la maică-sa – vreau să spun, nu știam ce să-ți spun. Despre Carrie și chestiile astea.
— E în regulă, spune Daff. Mă bucur că tati are o iubită. Îți place de ea?
Jess dă din umeri.
— Uneori. Adică îmi place de ea când suntem doar noi două, dar nu înțeleg de ce trebuie să fie iubita lui tati. Nu cred că are nevoie de-o iubită, dar poate după o vreme pot să fie doar prieteni şi asta ar fi mult mai bine.
— Înțeleg asta, spune Daff. Probabil că e foarte greu să-l împarți pe tati.
— Mda. Acum că locuiesc împreună, e mereu aici și nu mai avem timp pentru noi doi. De-asta

vreau să fiu aici, să stau aici adică, pentru că așa o să petrec mult mai mult timp cu el.

— Crezi?

— O, da. A zis deja. Așa că pot, mami? Pot să vin să stau aici? O să ne vedem în continuare tot timpul, dar pot să vin aici? Te-ai gândit?

— Nu încă, zâmbește Daff, mângâindu-și pe spate fiica și gândindu-se cât de minunat e simplul fapt că pot avea o conversație.

Au trecut luni de zile de când Jess a stat de vorbă cu ea despre orice fără s-o ia în râs și faptul că și-a dezvăluit sentimentele pentru Carrie e mare lucru. Poate că nu-i o idee atât de rea de fapt. Poate că ar putea face o probă pe perioada verii, să vadă cum merge.

Dar așa Daff ar rămâne pe cont propriu. Ce Dumnezeu ar trebui să facă Daff pe cont propriu?

Răspunsul îi vine în minte în mașină, la întoarcere. Se gândește la muncă, la ofertele de vânzare, la ce poate face pentru a-și promova proprietățile când își amintește de poza la care e uita în casa aceea. Nantucket.

Ce-ar fi să meargă în Nantucket? E prima dată în treisprezece ani când nu trebuie să se gândească la altcineva. Ar putea s-o ia ca pe-o aventură. Să meargă într-un loc nou. Să întâlnească oameni noi.

Și, amintindu-și să caute pe Google Nantucket și locuințe de închiriat, Daff se trezește zâmbind tot drumul până acasă.

Capitolul 14

Michael stă pe o bancă în portul Hyannisport şi priveşte cum pleacă feribotul de mare viteză, încărcat de vilegiaturişti entuziasmaţi, înainte de a se îndrepta spre feribotul demodat care face de două ori mai mult timp, dar cu care obişnuia să călătorească în copilărie. I s-ar părea nefiresc să călătorească cu orice altceva.

Deja simte un val de entuziasm la gândul că se întoarce acasă, regăsind mirosurile, priveliştile şi mai ales alinarea de a se întoarce acolo unde i-e locul, căci ultimele luni l-au tulburat şi are nevoie să revină cu picioarele pe pământ pentru a regăsi stabilitatea care-i lipseşte.

Se simte îngrozitor că a dat bir cu fugiţii, că i-a lăsat de izbelişte pe Jackson şi pe Jordana, dar n-a găsit nici o altă cale de ieşire. Comportamentul Jordanei îl speria, şi-o putea închipui gata să-i spună lui Jackson sau refuzând să accepte răspunsul lui şi ştia că, cu cât rămânea mai mult lângă ea, în această situaţie, cu atât mai primejdios avea să fie.

N-a fost niciodată laş, dar nevoia de a pleca din New York, de a se întoarce acasă unde i-e locul, devenise copleşitoare şi simţea efectiv că nu are de ales.

Le trimisese un mail tuturor prietenilor săi să vadă dacă ar vrea cineva să stea în apartamentul lui și îi răspunsese imediat cineva, aveau un prieten al unui prieten, venit din Londra, care ar vrea să-l închirieze pe o perioadă de șase luni, cu banii jos, fără să pună nici o întrebare.

Își ia rucsacul pe umăr și se îndreaptă spre feribot, zâmbind la vederea șirului de mașini care așteaptă, cu bărci legate de rulotele pe care le remorchează, cu parbrizele din spate acoperite de abțibilduri cu „Acces pe plajă“ din anii anteriori, în fiecare an o altă culoare, fiecare an proclamând dreptul lor de a merge cu mașina pe plaje.

Imaginea îi trezește multe amintiri. Cum în fiecare an cineva, de obicei un turist, rămânea înțepenit pe plajă, cu roțile învârtindu-se frenetic pe nisip. Și mașinile cu abțibilduri pe care le vede în Manhattan – Range Roveruri nou-nouțe și Escalade negre strălucitoare, cu abțibilduri ce proclamă statutul proprietarului, capacitatea lor de a merge în vacanță în ceea ce a devenit un paradis al milionarilor, lucru care îi stârnește încă râsul lui Michael. A asociat întotdeauna abțibildurile cu Land Cruisere vechi, jeepuri retro, camionete bătute de vreme, nu cu ce conduce acum investitorul în fonduri cu capital speculativ.

E răcoare pe punte, dar vrea să vadă apărând insula. Vrea să se dea jos și să treacă pe lângă oamenii care stau la coadă la înghețată la Juice Bar, pe lângă magazinul din colț, cu șepci ACK și tricouri cu Nantucket, care e acolo de-o veșnicie, de-a lungul străzii principale, să vadă ce s-a schimbat de când a fost ultima dată acolo.

— Mike?

Își ridică privirea și zâmbește.

— Jeff?

— Salutare, bătrâne!

Se îmbrățișează.

— Mă gândeam eu că tu ești! Nu te-am mai văzut de ani de zile. Ce mai faci? Am auzit că ești bijutier de fițe în New York.

Michael zâmbește.

— Nu chiar. Dar am lucrat pentru un bijutier de fițe, deși Dumnezeu știe că n-ai fi ghicit după salariul meu.

— Amin, zâmbește Jeff.

— Dar tu? Am auzit că te-ai însurat și ai și copii.

— Da. M-am însurat cu Emily, am doi băieți și-o fată.

— Mai pescuiești?

— În fiecare zi. Am preluat afacerea din oraș a lui taică-meu acum câțiva ani.

— Șantierul?

— Da. Bătrânul lucrează în continuare acolo, dar eu sunt șeful acum.

— Și cum vă merg afacerile?

— E o nebunie. Toți milionarii ăștia cu bărci uriașe care habar n-au de nimic.

— Așadar le ceri o avere?

Jeff rânjește.

— Au de unde. Oricum, trebuie să le ceri o avere. Acum te costă o avere să trăiești pe insulă.

— Așa aud și eu.

— Ei, și cât stai?

— Nu știu, dă din umeri Michael. Mama îmbătrânește și s-ar putea să nu se mai descurce singură cu casa. Trebuie să rămân o vreme.

— Ei bine, dacă ai nevoie de o slujbă pe șantier, sună-mă.

Plaja Coatue apare la orizont, iar Jeff și Michael se ridică și se sprijină de balustradă, Michael

zâmbind fără să-şi dea seama, căci nicăieri nu-i ca acasă. Niciodată n-a fost. Pur şi simplu nu şi-a amintit asta până acum.

— E la fel de frumos, oftează el.

— Mda. S-a schimbat, dar rămâne locul meu preferat din toată lumea.

— Nu ştiu dacă mi-am dat seama până acum, dar cred că s-ar putea să fie şi al meu.

— Pariez că nu ţi-a fost dor de trafic, oftează Sarah când ia o curbă şi dau de o coloană de maşini.

— Oa. Ce s-a întâmplat?

Michael îşi scoate capul să vadă ce anume a produs ambuteiajul.

— Parc-am fi în Manhattan.

— Ştiu. Să vezi când încerci să găseşti loc de parcare!

— Mai bine nu. Nu azi. Ei, ce face mama, Sarah? Sincer. Vorbesc cu ea şi pare s-o ducă grozav, dar toată povestea asta cu pensiunea pare o nebunie. Crezi că începe să nu se mai descurce cu casa?

Sarah îşi lasă mâna pe braţul lui Michael.

— Ştiu că-ţi faci griji, dar de fapt e incredibilă. Mama ta are mai multă energie decât toţi oamenii pe care i-am întâlnit vreodată, iar ideea cu închiriatul camerelor pare să-i fi insuflat o nouă viaţă. Oricine altcineva ar fi fost epuizat de perspectiva de a pune casa în ordine, dar ea e extraordinară – pur şi simplu nu stă o clipă. Şi, continuă ea, a sosit primul chiriaş şi îl adoră.

— Eşti sigură că nu e un criminal în serie?

— E antreprenor de terenuri. Deşi asta s-ar putea să fie tot pe-acolo, nu? râde Sarah de propria glumă.

— Antreprenor de terenuri? Şi l-a lăsat să-i intre în casă? Credeam că-i urăşte pe tipii ăştia – de fiecare dată când vorbim îmi spune că dau târcoale încercând să pună mâna pe casă.

— Da, dar nu e din partea locului. E din Connecticut şi nu pare o ameninţare. Bietul om tocmai s-a despărţit de soţie, iar ea şi copiii stau într-o casă de lângă Quidnet şi el voia să fie aproape de ele pe perioada verii.

— Altcineva?

— Trebuie să vină o femeie în câteva zile. Daff nu ştiu cum.

— Ştim ceva despre ea?

— Ştii cum e mama ta – cred că a convins-o să-i spună povestea vieţii din primele cinci minute. Mamă divorţată, fiica stă cu tatăl pe vară, şi-a dorit dintotdeauna să vadă Nantucketul.

— Poate se cuplează cu celălalt chiriaş, râde Michael. N-ar fi o chestie? O idilă la Windermere. Dumnezeu ştie c-au trecut ani buni de când s-a întâmplat ceva romantic în casa aia.

— Ei bine, dar dumneavoastră, domnule Powell? Că veni vorba de idile, există vreo prezenţă feminină în viaţa ta?

Pe Michael îl trece un fior.

— Nu e un subiect despre care vreau să vorbesc. Să zicem că o las mai moale cu idilele o vreme. Câţiva ani buni, poate.

— Păcat. Sam are câteva fete drăguţe la magazin dacă te răzgândeşti.

Michael râde.

— Te anunţ. Ce face Sam?

— E ocupat ca întotdeauna. Dar o ducem bine. Suntem fericiţi. Norocoşi.

— Mă bucur. Mulţumesc încă o dată, Sarah. Că ai grijă de mama. Sincer, nu ştiu ce ne-am face fără tine.

Sarah se uită la Michael cu un zâmbet.

— Nu știu ce m-aș face eu fără ea, spune ea încet. Parcă suntem de-același sânge, mai mult decât atât.

Iar traficul începe în sfârșit să se pună în mișcare.

Când intră Michael pe ușă, râsul lui Nan răsună în toată casa.

— Alo? Mamă?

— Dragule!

Nan apare legănându-se în hol, cu un șorț și o lingură de lemn în mână, arătând întocmai cum și-o amintește.

Abia acum își dă seama că i-a fost o teamă sinistră ca nu cumva s-o vadă și să n-o recunoască, așteptându-se să arate gârbovită, înceată, îmbătrânită.

Dar arată întocmai cum a arătat întotdeauna. Cu părul prins într-un coc elegant, cu buzele de un roșu aprins, cu o siluetă la fel de suplă și, cel mai important, pare fericită.

— Vai, Michael!

Îl îmbrățișează strâns, făcând un pas înapoi să se uite la el cu un zâmbet de încântare, luându-i bărbia în mână.

— Arăți bine, dar cam trist, spune, uitându-se în ochii lui. Aveai nevoie să vii acasă, cred. O, ce dor mi-a fost de tine!

Și, luându-l de braț, îl conduce de-a lungul holului.

— O. Salut.

În bucătărie se află un bărbat care toacă mărunt ceapa, ștergându-și lacrimile cu o bucată de șervețel.

— Îmi cer scuze, clipește el. Ceapa asta afurisită.

— Credeam că mama a zis ceva care te-a supărat, râde Michael și dă mâna cu el. Eu sunt Michael.

— Ştiu. Mama ta mi-a spus totul despre tine. Eu sunt Daniel.

— Mă bucur de cunoştinţă, Daniel. Și iartă-mă că te întreb, dar nu cumva eşti noul chiriaş?

— Ba da.

— Şi ce cauţi în bucătărie tocând ceapa? N-ar trebui să fii la plajă sau la muzeul balenelor sau aşa ceva? Relaxându-te şi făcând ce fac turiştii. Nu gătind.

Daniel râde.

— Poate nu mă crezi, dar îmi place la nebunie să gătesc. Nan avea nevoie de o mână de ajutor şi, sincer, m-a delectat toată dimineaţa cu poveşti minunate.

— Nu crede nimic din ce-ţi spune, zâmbeşte larg Michael, sub privirile drăgăstoase ale lui Nan.

— E minunat să te văd acasă, îi spune ea. Nu-i aşa că fiul meu e tare chipeş?

Şi se întoarce cu un zâmbet spre Daniel, care se îmbujorează tot şi se întoarce să se spele pe mâini.

O, Doamne, îşi zice ea. Poate că am interpretat greşit situaţia şi, cufundată în gânduri, îl conduce pe Michael pe verandă, ca să poată sta jos şi depăna poveşti pe îndelete.

Lizzie și Stella sar din maşină şi o iau la fugă pe alee, iar Daniel deschide uşa de la intrare. Îi creşte inima când se apleacă să le ia în braţe.

— Tati! strigă amândouă, acoperindu-l de sărutări, o fetiţă în fiecare braţ, cu mânuţele încolăcite strâns de gâtul lui.

— O, fetelor, spune el, cu un zâmbet atât de larg încât aproape îl dor fălcile. Mă bucur să vă văd.

Îşi ridică privirea, văzând-o pe Bee oprită stingher în faţa maşinii.

— Vin să le iau la cinci, spune ea cu răceală.

— Se poate la şase? întreabă el. Mi-ar plăcea să ia cina aici. Te rog, Bee. Nu le-am văzut de-o săptămână.

Ea face o pauză, apoi încuviinţează.

— Fie. Ne vedem la şase.

Şi, de-abia uitându-se la el, se urcă în maşină.

Nan urmăreşte scena de la fereastră, simţind că i se strânge inima văzând atâta durere. Există ceva familiar în durerea lui Bee, în pierderea, în furia ei. E ceva sfâşietor în scena care are loc la uşa ei, în bucuria lui Daniel la revederea fetelor, în agonia unei căsnicii care se încheie cu un divorţ.

Daniel îi spusese că s-au despărţit şi, când Nan întrebase dacă e vreo şansă să se împace, ca această despărţire să fie temporară, un prilej să-şi rezolve neînţelegerile, el clătinase hotărât din cap.

— S-a sfârşit, spusese el.

— Şi soţia ta ştie asta?

El închisese ochii, încercând să-şi stăpânească durerea.

— N-am rostit cuvintele astea, dar cred că ştie.

— Ştii ce cauţi?

— Mă îndrept într-acolo, spusese el cu o umbră de zâmbet. Dar deocamdată nu caut nimic. Caut doar să petrec cât mai mult timp cu fetele.

Probabil îi e tare greu, îşi spune Nan, realizând că situaţia lui nu e atât de simplă cum crezuse la început, nu după ce a văzut cum s-a uitat la Michael, privindu-l pe Daniel conducându-le pe fete prin grădină, ducându-le să se joace în barca veche din capătul grădinii. Trebuie să fie foarte greu să duci o viaţă în care nu eşti tu însuţi.

E de înţeles să alegi calea mai uşoară, să faci ceea ce aşteaptă alţii de la tine, să urmezi convenţiile, deşi Nan n-a făcut niciodată nimic pentru altcineva în afară de ea însăşi.

Nu că ar fi egoistă, dar a trăit întotdeauna cum i-a dictat inima, de unde reputaţia ei de persoană excentrică. Bietul Daniel trebuie să fie cinstit cu sine, îşi spune. Atâta timp cât se înşală singur, o să se chinuie şi, lăsându-şi paşii s-o poarte în bucătărie, are deodată ceea ce consideră a fi o idee genială.

Centrul horticol e cufundat în linişte, ghivecele cu hortensii aliniate în faţă pălesc în arşiţa zilei. Nan îşi parchează bicicleta pe margine şi o porneşte de-a lungul aleii, admirând grădina pitorească pe care au plantat-o ca model, oprindu-se să mângâie o pisică bătrână şi roşcovană care se rostogoleşte pe spate în lumina caldă pe care o aruncă soarele pe o porţiune din potecă.

— Nan?

— Jack! Mă bucur să te văd.

— Şi eu, Nan. Ce surpriză! Cum merge grădina de zarzavat anul ăsta?

— Minunat. Gardul nou face minuni. N-a mai intrat picior de căprioară. Eu şi Sarah ne-am îndopat cu mazăre şi salată, iar roşiile şi castraveţii aproape au dat în pârg.

— La noi s-au făcut roşiile, o frumuseţe. Ca nişte ciorchini de struguri şi dulci ca mierea. Ar trebui să iei câteva. Cu ce te pot ajuta azi?

— Mă gândeam să sădesc o grădină de flori. Nimic prea sofisticat, doar câteva straturi cu un copac şi o bancă, chiar în faţa pajiştii. Mă întrebam dacă n-ai putea să trimiţi un băiat drăguţ de-al tău să mă ajute.

— Sigur, Nan. Aş putea să-l trimit pe James la tine mâine.

— James? Îl ştiu pe James?

— Nu, e nou. Dar se pricepe.

— Dar drăguţul de Matt? E întotdeauna foarte amabil când vin. E vreo şansă să-l trimiţi pe Matt? Sunt sigură că James e foarte bun, dar pe Matt îl ştiu, cred că m-aş împăca mai bine cu el.

— Absolut, spune Jack. E plecat cu treabă în Tom Nevers până la sfârşitul săptămânii, dar pot să-l trimit luni. Ce zici?

— Luni? Perfect!

Şi, făcându-i vioi cu mâna, Nan se urcă iar în şa şi porneşte cu un zâmbet înapoi spre casă.

— Vrea cineva o limonadă?

Nan vine cu tava în timp ce fetele ţopăie de bucurie.

— E făcută în casă, spune ea, turnându-i un pahar şi lui Daniel şi întinzându-le fetelor câte o gogoaşă, căci a trecut pe la Downyflake la întoarcere.

— Ne răsfeţi, spune Daniel cu un zâmbet.

— Pe bună dreptate, spune ea. E minunat să ai micuţi pe care să-i răsfeţi. Lizzie? Stella?

Fetele vin în jurul lui Nan, cu firimituri la gură, puţin intimidate de ea încă, dar curioase.

— Ştiţi ce e aceea terasa văduvei?

Ele clatină din cap.

— E o terasă pe acoperiş şi, în vremurile de demult, soţiile ieşeau noaptea şi stăteau pe terasă, încercând să-şi vadă soţii întorcându-se pe mare. Trebuie să urci pe-o scară ca să ajungi acolo. V-ar plăcea să mergeţi s-o vedeţi?

— Da! Da!

Sar în sus de bucurie, iar Nan le conduce înăuntru, întorcându-se în prag.

— A, Daniel? Sper că nu te deranjează, dar am chemat pe cineva să sape câteva straturi de flori luni. Michael e ocupat, aşa că speram că i-ai putea da o mână de ajutor, dacă nu e prea mare deranjul.

— Desigur, spune Daniel. Mi-ar face plăcere.

Pietrişul scârţâie când Bee parchează maşina, închizând cu grijă portiera şi pornind-o pe potecă.

— Tu trebuie să fii Bee, o întâmpină Nan. Eu sunt Nan. Iar Daniel tocmai trebuie să se întoarcă de la plajă. A luat fetele la un picnic. Intră, te rog.

— E în regulă, spune Bee. O să aştept în maşină.

— În nici un caz.

Nan o pofteşte să intre.

— Nici nu vreau să aud. Vino să stai cu mine în bucătărie. Mi-ar face plăcere să am puţină companie.

Iar Bee, realizând că nu poate să refuze, o urmează în bucătărie.

— Mami!

Fetele se năpustesc înăuntru şi-o sărută pe Bee, care refuză să se uite la Daniel.

— Eu şi Bee tocmai începeam să ne împrietenim, spune afectuos Nan. Speram c-o să vrea să rămână să bem un pahar de vin. Bee?

— Nu pot, spune Bee, încordată din nou acum c-a apărut Daniel. Trebuie să duc fetele la culcare. Dar mulţumesc.

— Tati.

Lizzie se agaţă de picioarele lui Daniel, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu vreau să plec. Vreau să rămân cu tati.

— Hai, Lizzie, îngenunchează Bee. O să-l revezi pe tati foarte curând.

— Dar eu vreau să rămân, începe să plângă Lizzie, iar Stella i se alătură.

Bee o smulge pe Lizzie de acolo şi o duce în braţe la maşină, în timp ce Daniel o duce pe Stella. Nan urmăreşte o conversaţie încordată – nu aude ce spun, dar nu pare să fie de bine – şi apoi, după ce fetele sunt aşezate înăuntru, cu centurile de siguranţă, Bee demarează şi Daniel se întoarce în casă, îndreptându-se glonţ spre scara care duce la camera lui.

— Daniel?

Nan stă tăcută în capul scării. El se întoarce.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, spune el. Pur şi simplu nu mă aşteptam... nu m-am gândit c-o să fie aşa dureros.

— Pentru că a fost decizia ta?

El încuviinţează.

— Întotdeauna e dureros, spune ea. Dar e mai bine să duci o viaţă în care eşti tu însuţi.

El o priveşte nedumerit.

— Ce vrei să spui?

— Doar că avem cu toţii dreptul să fim fericiţi şi că e uşor să iei o decizie greşită. Dacă Bee nu e persoana potrivită pentru tine, atunci n-ar trebui să rămâi cu ea din datorie.

— Tu ai luat o decizie bună?

— În ceea ce-l priveşte pe soţul meu?

Nan e surprinsă. Rareori o mai întreabă cineva despre Everett în ultimul timp.

— A fost persoana potrivită. Pentru mine. Dar poate că eu nu eram persoana potrivită pentru el. S-a sinucis, ştii. S-a înecat. Avea patima jocurilor de noroc şi eu, evident, cum se întâmplă adesea, habar n-aveam. Nu mi-am dat seama, decât când era prea târziu, câţi demoni îl chinuiau. Mult timp m-am simţit vinovată, gândindu-mă că aş fi putut face lucrurile altfel, că aş fi putut

vedea semnele, că aş fi putut fi mai bună, l-aş fi putut împiedica să joace, dar după câţiva ani m-am resemnat.

— Dar, dacă pot să-ţi dau un sfat, să împărtăşesc un dram din ceea ce s-ar părea c-am învăţat până să ajung la vârsta mea, cred sincer, spune ea blând, că nimic nu e întâmplător pe lumea asta. Că toţi suntem exact unde ar trebui să fim şi că piesele puzzle-ului se aşază cum trebuie când te aştepţi cel mai puţin.

— Ce vrei să spui?

— O, Doamne. Iar vorbesc în dodii? râde Nan. Tot ce vreau să spun e că ar trebui să te relaxezi şi să ai încredere că totul se va rezolva cu bine până la urmă.

— Sper că ai dreptate, oftează ostenit Daniel, întorcându-se ca să urce la etaj, unde se află camera lui.

Capitolul 15

— Nu e minunat?

Richard le aruncă o privire extaziată lui Jess şi Carrie, aşezate de cealaltă parte a mesei, scăldate în lumina lumânărilor de la Mario's, care învăluie totul într-o aură luminoasă, optimistă.

— Fetele mele preferate una lângă alta, luând cu toţii cina ca o familie.

Carrie o vede pe Jess dându-şi ochii peste cap, dar se întinde şi îl ia de mână pe Richard, uşurată că în sfârşit s-a lăsat liniştea în casă, pregătindu-se pentru următoarea izbucnire.

Realizează acum că nu fusese câtuşi de puţin pregătită ca Jess să se mute cu ei. Întreţinea încă o fantezie cum că vor trăi cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi, crezând că mare parte din atitudinea lui Jess se datora vârstei şi faptului că locuia cu o mamă care nu părea capabilă să-i ţină în frâu comportamentul revoltător.

— Nici unul din copiii mei nu se va comporta vreodată aşa, i-a spus deunăzi uneia din editoarele ei, cu care lua prânzul. Nu-mi vine să cred că mama ei acceptă chestia asta. Eu n-aş lăsa-o niciodată.

— De ce crezi c-o face? o întrebase editoarea.

— Cred că e prea speriată, probabil, de crizele pe care le face. Toţi sunt.

— Chiar şi Richard?

— Mai ales Richard, oftase Carrie. Jess îi învârte pe toţi pe degete. Ştie exact când şi cât să ţipe ca să obţină ce vrea.

— Ce vârstă ziceai că are?

— Ştiu, clătinase din cap Carrie, exasperată. Treisprezece. Merge pe treizeci.

Puţin mai devreme, în cursul zilei, înainte de cină, merseseră cu toţii la piaţă. Richard şi Carrie se ţineau de mână, când Carrie a fost îmbrâncită brutal de Jess, care s-a băgat între ei, apucându-l de mână pe tatăl ei şi vârându-se în el.

Carrie se dăduse la o parte, iar Richard se desfăcuse din strânsoarea lui Jess.

— De ce, tati? începuse să scâncească Jess. Vreau să te ţin de mână.

— Mergeam de mână cu Carrie, a zis el. Tocmai ai îmbrâncit-o ca s-o dai la o parte. Uite, stai pe cealaltă parte.

— Nu, tati!

Scâncetele creşteau în intensitate.

— Vreau să merg pe partea asta. De ce trebuie să vină şi ea de fapt?

Jess se întorsese şi-i aruncase o privire otrăvită lui Carrie, care s-a făcut că nu vede.

— Jess, hai. Poartă-te frumos.

— De ce? se bosumflă Jess. De ce trebuie să mă port frumos?

Şi deodată începuse să zbiere.

— O urăsc, hohotise ea, stând în mijlocul străzii şi bătând din picior, în timp ce oamenii se opreau să se uite. O urăsc. De ce trebuie să stea cu noi? Ea strică totul.

Carrie o privise, simţind că i se face rău. De teamă, de frustrare. Îl privise pe Richard luând-o deoparte pe Jess ca să stea de vorbă, o privise pe Jess izbucnind în hohote de plâns în timp ce Richard o îmbrăţişa ca s-o liniştească, conducând-o după douăzeci de minute la Carrie ca să-şi ceară scuze, dar Carrie văzuse cum Jess obţinuse exact ceea ce-şi dorea: douăzeci de minute de atenţie exclusivă din partea tatălui ei, în timp ce Carrie fusese lăsată pe margine.

Editoarea a întrerupt-o ca să comande încă un pahar de vin înainte de a-şi întoarce iar privirea spre Carrie.

— Dacă mama ei nu-i impune limite şi nici Richard nu o face, crezi că tu poţi s-o faci?

Carrie oftase şi clătinase din cap.

— Nu cred că sunt în măsură. Nu vreau să mă comport ca un părinte, nu e rolul meu. Şi, oricum, cred că m-ar urî şi mai mult.

— Te urăşte?

— Nu cred. Cred că dacă n-aş trăi împreună cu tatăl ei, ne-am înţelege de minune.

— Îţi place de ea?

— O iubesc. E deşteaptă şi haioasă şi îmi aminteşte de mine la vârsta ei. Când e drăguţă, o ador şi, când începe cu crizele, cred că e cel mai oribil copil pe care l-am cunoscut vreodată.

— S-ar zice că eşti prinsă până peste cap, spusese redactoarea.

— Sunt, oftase Carrie. Dar îl iubesc. Şi e vorba de o fată care suferă foarte mult. O să se rezolve. Trebuie.

— Mi-ar plăcea o poveste pe tema asta, a zis editoarea. Despre cum e să fii o mamă vitregă neoficial.

— Încă nu, a răspuns Carrie. Sau poate sub pseudonim.

Şi izbucniseră amândouă în râs.

Carrie se gândeşte la prânzul acela, la cât de complicată e această relaţie, când Jess vine la ea, după ce s-au întors de la Mario's, oferindu-se s-o ajute să şteargă cănile din chiuvetă.

— Pot să mă uit la *Gossip Girl* în seara asta? Te rog? întreabă.

Carrie îl vede pe Richard zâmbind cu coada ochiului şi o priveşte surprinsă pe Jess. E prima dată când Jess i-a cerut voie lui Carrie să facă un lucru, tratând-o ca pe un părinte.

— Cât e ceasul?

— Nouă. Te rog, Carrie? Putem să ne uităm amândouă? Chiar vreau să-l văd şi promit că imediat după asta mă duc la culcare.

— Promiţi?

— Asta înseamnă că pot?

Carrie încuviinţează, iar Jess sare în sus de bucurie şi o îmbrăţişează pe Carrie.

— Mulţumesc! Mulţumesc! Mulţumesc! Eşti cea mai tare!

Şi, aplecându-se s-o îmbrăţişeze la rându-i, Carrie realizează că i-au dat lacrimile. Poate că aceasta e schimbarea pe care o aştepta.

Daff lasă receptorul în furcă şi oftează. Jess pare întotdeauna atât de distantă când o sună. Îşi aminteşte de o colegă, divorţată, care-i spunea că nu-şi sună niciodată copiii când sunt la tatăl lor, că aşteaptă întotdeauna s-o sune ei, pentru că de obicei îi întrerupe când sună şi n-au chef să vorbească cu ea, astfel că până la urmă se simte amărâtă şi frustrată.

Daff știe că e mai bine să aștepte s-o sune Jess, dar i-e atât de teamă că n-o să sune, i-e atât de teamă că-și va pierde fiica, încât nu rezistă tentației de-a o suna, chiar și când e limpede că Jess nu vrea să stea de vorbă cu ea.

Telefonul sună din nou și ea se repede să răspundă, sperând că e Jess, care-o sună și are chef să stea de vorbă.

— Daff? Sunt Laura. Ce faci?

— Minunat, Laura, tu?

— Bine. Te-am sunat doar să întreb dacă vrei să te iau de-acasă.

Se lasă tăcerea în timp ce Daff își stoarce creierii.

— Mă simt complet imbecilă, spune într-un final, dar de ce să mă iei de-acasă?

— O, Daff! Laura izbucnește în râs. Ai spus că mergi diseară la PJ's, mai știi? E seara single? Mă duc cu fetele.

Daff geme în gând. Spusese că merge, dar asta a fost acum câteva săptămâni și atunci păruse o idee desprinsă de realitate. Ultimul lucru de care avea chef în seara asta era să se gătească și să iasă cu o colegă de serviciu. Se gândea cu jind să facă o baie fierbinte, să se bage în pat într-o pijama cu câteva numere mai mare și să-și petreacă seara uitându-se la câteva episoade din *Lege și ordine* unul după altul.

— Eu... azi era? O, Laura, nu mi-am dat seama că e azi...

— Ce planuri ai? Nu poți să vii cu nici un pretext.

— Pur și simplu sunt epuizată, încearcă cu jumătate de gură Daff. Îmi propun să mă culc devreme.

— Nici gând, spune Laura. Nu te las să scapi așa ușor. Ne întâlnim acolo la șapte și trebuie să vii.

— Chiar nu cred...

— Daff, când ai ieșit ultima dată să te distrezi? Sunt divorțată de mult mai mult timp și îmi amintesc de primele zile în care mă băgam în pat și mă uitam la televizor, dar nu poți face asta la infinit. Știu că nu poți s-o folosești pe Jess ca scuză și îți promit c-o să ne simțim bine. Dacă nu-ți place poți să pleci, dar trebuie măcar să încerci.

O oră mai târziu, Daff intră în PJ's, croindu-și drum prin aglomerație, căutând-o din priviri pe Laura și încercând să nu pară disperată.

Ce naiba caut aici, își spune, sperând că nu e nimeni care s-o cunoască în restaurant și care s-o poată vedea, evident singură, dar în nici un caz în căutarea unui partener, ceea ce ei n-au cum să știe.

Femeile care o înconjoară sunt îmbrăcate toate impecabil – în rochițe negre, în rochii de vară în culori vii, care lasă la vedere porțiuni de piele bronzată –, defilând pe pantofi cu talpa groasă. Toate sunt machiate, dichisite, bărbații sunt îmbrăcați în pantaloni de vară și cămăși, toți se uită în jur să vadă cine e pe-acolo, cine a intrat, cu cine ar merita să intre în vorbă.

O, Doamne, își spune Daff, nereușind s-o vadă pe Laura. Oare poate fi mai rău de-atât?

PJ's a fost întotdeauna un restaurant înfloritor, dar ani de zile terasa spațioasă, cu vedere spre apă, a rămas mai mult nefolosită.

Din când în când organizau nunți pe terasă și aveau câteva mese și scaune de plastic, dar abia când noii proprietari au preluat restaurantul și l-au transformat în bar PJ's a devenit o destinație selectă.

Au început să organizeze seri single joia şi sâmbăta, aducând formaţii care cântau live sâmbăta, şi au descoperit că oamenii au început să vină de departe pentru a se înghesui pe terasă, bând Margarita cu gheaţă, flirtând cu barmanii drăguţi pe care-i angajau în fiecare vară. Dacă există ceva ce s-ar putea numi un segment specializat pentru persoanele single, atunci PJ's este epicentrul, locul în care persoanele singure, divorţate şi chiar şi cei căsătoriţi fără a o recunoaşte vin în căutarea aventurii, în căutarea dragostei.

Poate nu chiar a dragostei. Există ceva prea frivol în atitudinea oamenilor de-aici, par blazaţi, par că sunt prea ocupaţi să caute pentru a găsi cu adevărat – provocarea este vânătoarea, flirtul, cucerirea, mai degrabă decât a găsi un partener cu care să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Bună !

Daff stă sprijinită de bar, aşteptând ca barmanul s-o observe, gândindu-se că, dacă ţine un pahar în mână măcar, asta o să-i dea ceva de făcut cât timp o aşteaptă pe Laura. Se uită în jos şi dă cu ochii de un bărbat scund care-i zâmbeşte larg şi lasciv.

— Bună ! spune, întorcându-se din nou spre barman, rugându-se în gând să vină, s-o observe, să-i aducă o băutură ca să poată scăpa de acest bărbat.

— Nu te-am mai văzut până acum, spune el. Eu sunt Adam.

— Bună.

Nu vrea să-i spună cum se numeşte, dar nu vrea nici să pară nepoliticoasă.

— Eu sunt Daff, spune într-un final, sperând că dacă pare distantă, l-ar putea face să plece.

— Aşadar, e prima dată când vii aici ?

— Mhm, da.
— Divorțată?
— Da.
— Şi eu. Pot să-ţi ofer ceva de băut?
— Nu ştiu. Daff e exasperată deja. Oare poţi? Aştept de-un sfert de oră şi barmanii nici măcar nu m-au observat.
— Hei! Nick! zbiară Adam, făcându-şi mâinile pâlnie. Treci încoace şi adu-i ceva de băut doamnei!
Barmanul se uită în direcţia lor, rânjeşte şi, în câteva secunde, Daff soarbe dintr-un daiquiri de căpşuni.
— Mersi, spune ea, cu un zâmbet. A fost foarte amabil din partea ta.
— Sufăr de sindromul cavalerului în armură strălucitoare, spune el. Ce-ar fi să căutăm o masă la care să ne aşezăm ca să ne cunoaştem mai bine?
— Asta e... chestia e... trebuie să mă întâlnesc cu nişte prietene şi cred că ar trebui să le aştept la bar probabil.
— În regulă. Nu mă supăr. Aşadar, spune-mi totul despre tine, Daff. De ce o femeie frumoasă ca tine vine într-un loc ca PJ's într-o seară de joi?
Bună întrebare, la naiba, îşi spune Daff. De ce oare?

După o oră Daff se ridică, gata să plece. Adam, deşi e departe de-a fi genul ei, a salvat-o, căci Laura n-a apărut şi Daff e hotărâtă s-o omoare, dar, cel puţin, n-a trebuit să stea stingheră cu un aer disperat şi a putut să poarte o conversaţie degajată cu Adam.
— Pleci aşa curând? întreabă Adam, când Daff spune în sfârşit că trebuie neapărat să plece acasă.
— Mă aşteaptă babysitterul, minte ea. Dar mulţumesc încă o dată.
— Lasă-mă să te conduc până la maşină.

Adam sare de pe scaunul de bar şi o ia de braţ, iar Daff se încordează toată. Nu asta ar fi vrut, dar maşina ei e aproape şi o să scape curând de el, o să fie în curând în siguranţă acasă.

— Pot să te sun? întreabă Adam, în timp ce Daff apasă pe mânerul portierei.

— Ştii, ai fost foarte amabil, spune ea, dar chiar nu sunt pregătită să încep o relație cu cineva acum.

— Cine a zis ceva de-o relaţie? rânjeşte Adam. Speram doar la un sărut de noapte bună.

Daff îl priveşte îngrozită.

— Glumesc, spune el şi ea râde chinuit. Pe bune, însă, insistă el. Chiar mi-ar plăcea să-mi dai numărul tău. Nici eu nu caut o relație, dar poate că noi doi ne-am putea consola altfel.

Ridică din sprâncene, cu un aer sigur pe el.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, nu te simţi singură când te culci seară de seară într-un pat pustiu? Eu consider că soluția ideală e o prietenie cu avantaje reciproce. Am avea amândoi de câştigat. Fără angajamente, doar pasiune.

Mârâie când rosteşte ultimul cuvânt şi se apropie de ea, cuprinzând-o cu un braţ.

— O, Doamne, geme Daff, îmbrâncindu-l şi urcându-se în maşină, ambalând motorul fără să aştepte să vadă ce mai are de zis, deşi, uitându-se în oglinda retrovizoare când porneşte, vede că strigă ceva.

Asta a fost cea mai oribilă noapte din viaţa mea, exclamă cu voce tare pe drumul de întoarcere. Nu numai c-o s-o omor pe Laura, nu mă mai duc la o seară single câte zile oi avea.

Nu că Daff şi-ar dori o relaţie. Ce îşi doreşte acum e să se regăsească. Cât a fost căsătorită, ştia

cine este. Poate că nu era pe deplin ea însăși – a simțit întotdeauna, cât a fost căsătorită cu Richard, că juca un rol, fiind soţia ideală, mama ideală, în aşa măsură încât nu-şi mai punea problema ce ar face-o fericită pe ea, dar acum, când căsnicia s-a încheiat, realizează că nu are o definiţie clară a persoanei care este acum.

Trăind în această suburbie unde toţi sunt căsătoriţi, unde toţi sunt definiţi prin rolul pe care îl joacă în cadrul comunităţii, prin activităţile de la şcoală, ea nu mai are un rol al ei.

Treptat, realizează ea, viaţa ei socială a dispărut. Cuplurile cu care erau prieteni nu-i mai sunt prieteni. Sunt în relaţii bune, da, dar nu mai e invitată singură la dineuri şi reuniuni, decât dacă există vreun bărbat necăsătorit care urmează să-i fie prezentat, dar aceste ocazii sunt foarte rare.

Se întâlneşte uneori cu acele femei la băcănie, cu cărucioarele încărcate de baxuri de Bounty, sticle mari de plastic de Tide, lapte organic degresat şi se simte stingherită uitându-se la căruciorul ei, mai ales acum că Jess nu mai stă cu ea – câteva iaurturi, şuncă feliată de la raionul de delicatese, un baton de cereale şi o jumătate de litru de lapte.

— Trebuie să ne vedem, îi spun, studiind cu milă coşuleţul ei de mână în timp ce se prefac stânjenite de toate proviziile lor. Cumpărăturile, oftează. Nu-s o pacoste?

La scurt timp după divorţ, citise în ziarul local despre un grup de susţinere pentru femei. Se dusese, nu pentru că îşi dorea neapărat susţinere, ci pentru că se simţea singură, încerca încă să se adapteze faptului că nu mai avea un soţ pentru care să gătească, că trebuia să facă totul de una singură, şi spera să întâlnească alte femei care avuseseră experienţe similare, să-şi găsească

poate prietene, femei cu care se putea întâlni să ia cina sau să bea o cafea.

Dar experienţa i se păruse înspăimântătoare şi otrăvitoare. O încăpere plină de femei furioase, acrite, fiecare părând să aibă o poveste mai groaznică decât a celorlalte despre pacostea de fost soţ, de la abuz la lene şi la infidelitate, Daff plecând de fiecare dată de acolo cufundată într-o depresie adâncă.

— Dar soţul tău? o întreba invariabil cineva în timp ce stăteau la coadă la automatul de cafea în pauză şi Daff, care ar fi putut să le regaleze cu poveşti despre aventura lui Richard, alegea să dea din umeri şi să spună că a fost una din acele relaţii care eşuează, iar ele îşi pierdeau rapid interesul.

Lucrul de care are nevoie acum, realizează ea, e un nou început. O schimbare de peisaj. În trei zile urmează să se îmbarce pe feribotul spre Nantucket şi are nevoie de această perioadă de odihnă mai mult decât orice. Are nevoie să plece de acasă, să lenevească pe plajă cu un teanc de cărţi bune, la naiba, poate chiar să se apuce iar de pictat. Trebuie să-şi amintească persoana care a fost înainte de a deveni soţie, mamă şi, cel mai recent, femeie divorţată.

Trebuie să decidă cine va fi în continuare.

Capitolul 16

— A, bun.

Nan priveşte pe fereastră în timp ce spală vasele.

— A venit băiatul acela drăguţ de la centrul horticol. Daniel, vrei, te rog, să dai fuga să-i spui că sunt în bucătărie? Vin într-o clipă.

Nan îl urmăreşte pe fereastră pe Daniel ieşind şi făcând cunoştinţă cu Matt, arătând spre casă apoi încuviinţând şi urcându-se în remorcă să-l ajute să ia uneltele.

Cum ar putea să nu se placă, îşi spune ea. Matt e scund, dar bine-făcut, cu braţele bronzate de munca în aer liber, cu părul castaniu şi puţin mai lung şi un zâmbet deschis, pe scurt, adorabil şi îl completează de minune pe Daniel, care e mai serios.

Ce pereche minunată ar face, zâmbeşte ea pentru sine, ştergându-şi mâinile pe un prosop. Nu că ar încerca să-i împingă de la spate, dar bietul Daniel e atât de trist şi, clar, atât de confuz. E uluitor că soţia lui nu pare să ştie, dar lui Daniel trebuie să-i fie atât de greu. Pare că nu i-ar strica un prieten, măcar.

Muncesc din greu. Daniel şi Matt, unul lângă altul, în timp ce Nan îi urmăreşte de la o fereastră ca o cloşcă, ieşind din când în când să vadă cum

merge treaba, să le aducă limonadă rece și sendvișuri mari cu friptură de vită la prânz.

— Am pus masa sub gărduleț, spune Nan. Aveți nevoie de-o pauză și eu trebuie să dau o raită până la A&P cu Michael – și, făcându-le vioi cu mâna, dispare, cu un zâmbet pe față.

I-ar plăcea să rămână, dar știe că o să se simtă mai în largul lor singuri.

Matt o ia înainte, zâmbind larg la vederea mesei, cu Daniel după el, întorcându-și privirea când Matt își scoate mănușile de grădinărit și le pune, absent, în buzunarul din spate al blugilor, uitându-se din nou la curba perfectă a fundului lui Matt în blugi Levi's decolorați, aspri, iar acesta roșește când se întoarce și surprinde privirea lui Daniel.

Pe masă sunt puse două ștergare de in, un bol alb cu verdețuri din grădină, semințe de pin prăjite și brânză feta, sendvișuri cu friptură de vită tăiate impecabil și un coș cu ceea ce, după miros, pare a fi pâine proaspăt coaptă.

— La naiba! exclamă Matt și se plesnește peste coapsă. A uitat lumânările!

— Poftim?

Daniel îl privește confuz.

— Ei bine, nu ți se pare că ni s-a aranjat o întâlnire?

Zâmbește din nou, fără a părea întru totul deranjat de situație, în timp ce Daniel face ochii mari.

— Serios? Dar... Nan nu știe...

Daniel nu duce la capăt propoziția.

— Ce să nu știe? Că sunt gay? O, Daniel, toată lumea de pe insulă care mă cunoaște știe asta. Eu cred că e drăguț. Crede c-am face o pereche bună.

Ridică din sprânceană în direcţia lui Daniel, care roşeşte şi-şi întoarce privirea, neştiind ce Dumnezeu să spună, nefiind obişnuit să flirteze cu un bărbat şi mai ales cu unul atât de surprinzător de drăguţ.

— O, la naiba!

Lui Matt îi pică faţa.

— Nu-mi spune că eşti hetero. O, Doamne! Mi-e aşa ruşine.

— Nu, nu. Daniel îşi lasă mâna pe braţul lui în timp ce Matt îşi lasă capul în mâini. Sunt gay.

Şi, de cum rosteşte aceste cuvinte, simte un val de uşurare.

— Numai că... sunt gay de curând.

— De-abia acum ai anunţat?

— Ei bine, nu oficial. Nu înţeleg de unde a ştiut Nan.

— Pentru că ai crezut că eşti întruchiparea heterosexualităţii? O, dragule, exclamă Matt şi îşi lasă capul pe spate, izbucnind în râs. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar noi ne dăm seama întotdeauna.

— Şi Nan?

Matt ridică din umeri.

— E o fană declarată a bărbaţilor gay. Normal. Nu vrei să ne aşezăm? Mâncarea arată delicios şi, draga de ea, ne-a lăsat şi bere rece în frigider. Cred că ar trebui să ne purtăm ca şi cum ar fi într-adevăr o întâlnire.

Daniel se aşază, luând cu recunoştinţă o gură din berea pe care i-o întinde Matt.

— Am fost însurat până de curând.

— Însurat, *însurat*? Cu o *femeie*?

Daniel încuviinţează.

— Nu-i de mirare că eşti aşa stingherit. Asta chiar trebuie să fie ceva nou pentru tine. I-ai fost fidel sau ai mai călcat strâmb cu vreun bărbat?

— O, Doamne nu! spune Daniel. Am două fiice. N-aş înşela-o în veci.

— Dar ai ştiut dintotdeauna că eşti gay?

Daniel încuviinţează.

— Şi eu.

Matt împarte salata în timp ce vorbeşte.

— Cred c-am avut noroc. Tata ne-a părăsit când aveam patru ani şi mama a avut întotdeauna o mulţime de prieteni gay. Părea perfect firesc să fii gay şi, sincer, nu-mi amintesc să fi stat vreodată de vorbă cu ea sau să fi declarat vreodată oficial că sunt gay. Pur şi simplu a evoluat în direcţia asta şi n-a fost niciodată ceva stânjenitor sau o problemă. Am întâlnit atâţia bărbaţi căsătoriţi de-a lungul anilor. De fapt – pare sfios o clipă – am avut aventuri cu unul sau doi, dar am cunoscut mulţi bărbaţi căsătoriţi care nu vedeau nici o altă cale de ieşire. Majoritatea rămân însuraţi toată viaţa şi soţiile nu află niciodată.

Daniel aprobă.

— Aşa a fost şi cu mine. Am ştiut dintotdeauna, dar n-am vrut să ştiu, n-am vrut să fie aşa. Am crezut că faptul că sunt însurat cu o femeie mă va apăra într-un fel de primejdie. Râde dispreţuitor. Nu e ridicol?

— Nu. Cred că mulţi bărbaţi gândesc aşa.

— Dar am crezut că pot s-o fac şi apoi s-a întâmplat ceva. Un tip cu care... ei bine, cu care am petrecut o noapte cu ani în urmă, înainte de-a mă căsători, şi pe care nu-l mai văzusem de ani de zile, a luat legătura cu mine şi el a recunoscut atunci că e gay şi am văzut cum ar fi putut fi viaţa mea, cum ar putea fi încă, şi am realizat că nu mai pot trăi în minciună. Pur şi simplu nu puteam.

— Cred că e un lucru incredibil de curajos, spune Matt. Nu pot să-mi închipui cum ar fi, să trebuiască să le spui tuturor oamenilor din viaţa ta, hopa, scuze, dar am făcut o greşeală, după toţi anii în care aţi crezut că sunt hetero, ia ghiciţi.

— O, Doamne, geme Daniel. Încerc să nu mă gândesc la asta.

— Cum a reacţionat soţia ta?

Matt e curios acum.

— E în regulă?

Daniel se uită în jos.

— Nu i-am spus încă, spune încet.

— Ai de gând să-i spui?

— Desigur! Îşi ridică privirea. Doar că nu ştiu când. Sau cum. Simt că i-am făcut destul rău deja. A crezut că totul mergea minunat. Mă rog, aproape totul...

— Mai puţin faptul că nu voiai niciodată să te culci cu ea?

Daniel ridică din umeri cu un zâmbet resemnat.

— M-am prins. Să ştii însă, cunosc oameni care le-au spus soţiilor şi asta aproape că le-a uşurat situaţia, pentru că nu mai e ceva legat de ele, nu se pot învinovăţi. Cred că atunci când se încheie o relaţie pierdem prea mult timp gândindu-ne „ce-ar fi fost dacă": dacă aş fi fost mai înţelegător sau mai puţin înţelegător. Dacă aş fi fost mai drăguţ, aş fi muncit mai puţin sau orice altceva. OK, mă aberez acum, dar ideea că aceste întrebări pot produce şi mai multă confuzie într-o situaţie care e deja complicată. Dacă soţia ta ar şti adevărul, ar şti că nu e vorba de o competiţie, că nimic din ce-ar fi putut face nu te-ar fi convins să rămâi. Asta ar putea să simplifice lucrurile pentru amândoi.

Daniel încuviinţează încet.

— Nu mi-am pus niciodată problema aşa. Cred că m-am gândit doar cum să fac ca să n-o rănesc şi mai mult.

— Nu zic c-o să te îmbrăţişeze şi-o să-ţi mulţumească, şi-o să vrea apoi să-ţi devină cea mai bună prietenă, deşi, sincer, s-au văzut şi minuni mai mari, zâmbeşte el. Poate-ai vrea să te gândeşti să-i spui adevărul însă.

— Oa!

Daniel clatină din cap, surprins, cu un zâmbet pe buze.

— Nu-mi vine să cred că vorbesc despre asta acum, atât de deschis.

— E un sentiment plăcut, nu?

Matt zâmbeşte şi ridică paharul de bere.

— Da. Chiar foarte plăcut. Noroc.

Și atacă amândoi mâncarea.

Nan stă deoparte cât de mult poate, îndreptându-se glonţ spre grădină când ajunge în sfârșit acasă.

Daniel aproape că a terminat de săpat o brazdă, Matt întoarce pământul din cealaltă, iar Daniel râde la un comentariu de-al lui Matt. O, minunat, îşi spune Nan, se plac.

— Ce-mi fac brazdele?

Matt îşi ridică privirea.

— Sunt aproape gata. Și mulțumim, Nan. Prânzul a fost delicios.

— Cu totul neaşteptat, dar minunat, încuviințează Daniel. Mulțumim.

— S-ar părea că v-aţi împrietenit, nu se poate abţine Nan.

— E incredibil, spune Matt. În răstimpul de patru ore de când ne-am întâlnit ne-am îndrăgostit

până peste urechi și săptămâna viitoare ne mutăm împreună.

Nan e gata să leșine de încântare.

— Chiar așa?

— Nu!

Matt clatină din cap, în timp ce Daniel își întoarce privirea cu un zâmbet larg.

— Nu *chiar*. Dar cel puțin acum știm sigur că ai avut niscaiva intenții ascunse.

— A fost atât de evident?

Matt ridică din umeri.

— Florile de pe masă te-au dat de gol. Ne întrebam unde sunt lumânările.

— M-am gândit la lumânări, spune serios Nan. Mi-am zis doar că ar fi oarecum de prisos, dat fiind că e o zi caldă de vară.

— Glumeam, spune Daniel, gândindu-se cât de straniu e să spună „noi", referindu-se la altcineva decât el și Bee.

— O, băieți, spune Nan. Nu mai fiți răutăcioși. Hai să-ți arăt cum vreau să plantăm brazdele astea – și, luându-l de braț pe Matt, îl conduce în casă să-i arate niște poze pe care le-a decupat dintr-o revistă de grădinărit.

— Te-ai supărat?

Mai târziu, după ce Matt a plecat de mult, Nan iese și se așază lângă Daniel, trântindu-se într-unul din șezlongurile vechi Adirondack din care se vede golful.

— A fost o îndrăzneală de neiertat din partea mea?

— Puțin, dar nu m-am supărat. Pot să te întreb însă cum de-ai știut?

— O, dragule. O găină bătrână ca mine? Am învățat să-mi ascult intuiția la vârsta asta. Când eram mai tânără n-o făceam, să știi, și, de fiecare

dată când n-o ascultam, intram în bucluc. Acum descopăr că acel glăscior are aproape întotdeauna dreptate şi n-a fost nimic anume, doar o senzaţie.

— OK.

— Îţi făceai griji că ai început deodată să te comporţi ca un homosexual fără să-ţi dai seama? râde Nan.

— Puţin, zâmbeşte spăşit Daniel şi ea clatină din cap.

— Câtuşi de puţin. Dar acum povesteşte-mi despre Matt. Nu-i aşa că e minunat? Păreaţi să vă înţelegeţi de minune.

— Aşa e. E băiat bun. M-a ajutat să văd situaţia într-o lumină nouă.

— Bun, încuviinţează ea, încântată să redevină cloşca, să aibă în jur oameni de care să aibă grijă. O, Doamne, se uită la ceas. Noua chiriaşă trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta şi speram să pregătesc cina pentru toţi, un fel de seară de primire.

— Pot să te ajut?

— Cu siguranţă. Eu fac ciorba pescărească, tu poţi să faci chiftelele cu crab. Hai să ne urnim şi să vedem dacă reuşim să ne aşezăm la masă la opt.

Daff se aşază pe locul de la fereastră şi îşi strânge picioarele sub ea, uitându-se încântată pe geam, scoţând involuntar un suspin de satisfacţie. A văzut de multe ori de-a lungul anilor privelişti ca acestea – ape sclipind în lumina soarelui, ambarcaţiuni legănându-se încet pe valurile oceanului, dar a fost prea ocupată spre a se bucura de ele.

A fost prea ocupată spre a face multe din lucrurile care-i plăceau, a început să-şi dea seama, lucruri care-i hrăneau sufletul odinioară, înainte de-a deveni soţie şi mamă.

Să picteze, în primul rând. N-a mai pictat de ani de zile, dar, chiar înainte de a-şi face bagajul, când îşi făcea ordine prin birou, a găsit o trusă minusculă de acuarele. A pus-o în valiză şi a cumpărat un bloc mic de hârtie pentru acuarele care să meargă cu trusa.

Obişnuia să asculte muzică tot timpul până să se căsătorească. O dădea tare când era singură în apartamentul ei noaptea şi dansa, uneori ore în şir. Îşi aminteşte că-i spunea coloana sonoră a vieţii ei : Neil Young, când era adolescentă, Joni Mitchell şi Cat Stevens când a plecat la şcoală. Oare de ce coloana sonoră a vieţii ei a fost întreruptă în ziua când s-a căsătorit?

A început să asculte muzică din nou. Îşi toarnă un pahar de vin şi se răsfaţă cu o baie fierbinte cu spumă, ascultând trilurile melodioase ale lui Jack Johnson în timp ce se apleacă să ia o înghiţitură de vin, savurând faptul că nu trebuie să fie nicăieri altundeva, că nu are nimic de făcut pentru altcineva, pentru restul serii.

Dar îi e dor de Jess. O, cât de dor îi e de Jess. Nu de Jess cea din ultimul timp, adolescenta rebelă, furioasă, ostilă, ci de fetiţa ei adorabilă, Jess a ei cea luminoasă, afectuoasă, deşteaptă, o versiune a lui Jess care, ştie, a dăinuit ascunsă undeva în adâncul ei.

E mai bine însă că Jess stă cu tatăl ei deocamdată. Poate că amândouă au nevoie de perioada asta de separare. Daff nu consideră această mutare permanentă, are o bănuială că Jess o s-o sune, în curând, implorând-o s-o ia acasă şi poate că atunci, îşi spune Daff, o să-şi regăsească echilibrul, o să poată redeveni mamă şi fiică, prietene şi aliate în loc de a fi rivale. A cunoscut-o pe Carrie şi i-a plăcut, a realizat că prezenţa unei persoane ca ea i-ar putea prinde bine lui Jess şi e doar o

perioadă de probă, nu trebuie să dureze mult, doar atât cât îi trebuie să-şi recapete echilibrul.

Nantucket e o vacanţă bine-meritată, un răstimp în care atât Daff, cât şi Jess îşi vor putea tămădui rănile. Are în bagaj uleiurile, o lampă de aromoterapie, un CD cu muzică de meditaţie pe care nu l-a mai ascultat de cel puţin zece ani, poate mai mult.

Acesta e un loc în care să renaşti, îşi spune, uitându-se pe fereastră şi strângându-şi genunchii la piept. Are senzaţia că i s-a ridicat o povară de pe umeri, ca şi cum ar putea s-o ia de la capăt, şi ce casă deosebită, vrăjită a găsit!

Nimic, chiar nimic nu e întâmplător pe lumea asta, îşi spune.

— Oare ar trebui să ne mutăm în camera de zi? întreabă întruna Nan, turnând încă un rând de vin în paharele tuturor. Sarah a făcut anume curat. Chiar cred c-ar trebui să stăm acolo.

— Mamă, relaxează-te, îi zâmbeşte Michael, luându-i sticla din mâna uşor nesigură şi turnând el vinul. Toată lumea se simte bine în bucătărie şi e minunat aici. O să stăm altă dată în camera de zi.

Ea îi zâmbeşte.

— Ai dreptate. Și, coborându-şi vocea la o şoaptă: Așadar, ce părere ai de noua chiriaşă?

Michael îi aruncă o privire lui Daff, care stă lângă Daniel în dreptul aragazului, în timp ce el prăjeşte chiftelele cu crabi, punându-i întrebări şoptite despre rețete.

— Pare tristă, spune. Dar e drăguţă.

— Aşa zic şi eu, încuviinţează Nan. E extrem de drăguţă şi probabil că e, şi ea, în căutarea fericirii.

— Care-i povestea ei? Ştii?

— E divorţată. Îşi creşte singură copilul. Fata stă cu tatăl şi iubita lui şi cred că e prima dată când petrece ceva timp singură după ani buni. Aş zice că se simte uşor pierdută, nu ştie cum să-şi umple timpul. Poate-ai vrea s-o iei cu tine să-i faci turul insulei mâine? Cred că i-ar plăcea.

— Mamă? începe ameninţător Michael, clătinând din cap cu un oftat. Te rog, spune-mi că nu încerci iar să mă cuplezi cu cineva.

— Ce Dumnezeu vrei să spui? exclamă şocată Nan.

— Te iubesc, mamă, şi te cunosc. Întotdeauna încercai să mă cuplezi cu toată lumea.

— Ba nu! exclamă ea indignată.

— Despre ce vorbiţi voi doi?

Daniel a terminat de prăjit chiftelele şi el şi Daff vin înspre ei.

— Michael mă acuză că încerc să-l cuplez cu toată lumea, spune revoltată Nan.

— Aşa făcea, râde el. Orice femeie singură întâlnea pe insulă, îi povestea automat despre fiul ei şi mă întorceam acasă şi găseam femei necunoscute aşteptându-mă pe verandă.

— Unele erau minunate, spune Nan. Ai ieşit cu una sau două din ele.

— Una sau două dintr-o sută sau două. Ăsta nu e cel mai bun record.

— S-ar zice că organizai interviuri pentru slujbă, râde Daff, întorcându-se spre Nan.

— Da, dar n-am găsit niciodată candidata potrivită, este? ridică ea dintr-o sprânceană şi întoarce încet capul, aruncându-i o privire prefăcut mânioasă lui Michael.

— Vorbeşte în numele tău, spune Michael, chiar în momentul în care mobilul lui începe să sune, din nou, dintr-un colţ al bucătăriei.

— Dragule, spune iritată Nan. Chestia aia a sunat toată după-amiaza. Nu poţi să-l închizi?

— Îmi pare rău, mamă. Credeam că l-am închis.

Se îndreaptă spre telefon şi îl ridică, uitându-se la numărul de pe ecran. Jordana. Din nou. Al şaselea apel în ultimele două ore. I-a lăsat o sumă de mesaje, dar el a renunţat să le mai asculte după primele două. Primul era înecat de plâns, în al doilea vitupera.

Nimic din ce-ar spune n-ar putea să îndrepte lucrurile, n-ar schimba nimic şi nu poate decât să se simtă uşurat că s-a retras la momentul la care a făcut-o. Cu puţin noroc, dacă el se dă la fund şi nu-i răspunde, ea va realiza că nu există cale de întoarcere, va putea în sfârşit să meargă mai departe.

Apasă butonul ca să închidă telefonul, asigurându-se de data asta, şi îl pune într-un sertar. Urăşte oricum telefoanele mobile şi cu siguranţă nu are nevoie de unul acum. O aventură amoroasă dezastruoasă care l-a făcut să-şi piardă locul de muncă, nici o perspectivă de viaţă socială, de ce Dumnezeu ar avea nevoie să se uite la acest memento al modului în care şi-a distrus viaţa?

Închide încet sertarul şi se îndreaptă spre mama lui.

— Nu vrei să ne aşezăm la masă? îi şopteşte la ureche. Sunt lihnit de foame.

— E straniu, îi spune Daff lui Nan, în timp ce-o ajută să spele vasele, mă simt incredibil de în largul meu aici. Mă simt ca şi cum aş lua cina cu oameni pe care-i cunosc de ani de zile.

— Windermere e de vină, zâmbeşte Michael. Serios. Casa. Aşa era şi în copilăria mea. Uitasem că are efectul ăsta asupra oamenilor.

— Are dreptate, spune Nan. Această casă apropie oamenii.

— De-abia dacă am văzut insula, râde Daniel. Sunt aici de-o săptămână şi de-abia dac-am ieşit din casă, mai puţin când sunt cu fetele.

— Au ce să facă pe-aici?

— Glumeşti? râde Daniel. O mulţime de lucruri! Pescuit, plimbări cu barca, îngheţată. Mai bine nu se poate. Şi le-am dus în fiecare după-amiază să vadă atelierele de la muzeul balenelor. Le place la nebunie. Ar trebui să vină şi fiica ta, cred că e un loc minunat pentru copii.

— Nu prea mai e copil, zâmbeşte Daff. Are treisprezece ani. Ar crede probabil că atelierele de la muzeu sunt „un jaf".

Daff imită de minune tonul ciufut al unui adolescent, stârnindu-i zâmbetul lui Nan.

— E o vârstă dificilă, spune Nan. Cu Michael a fost relativ uşor, dar aveam multe prietene ale căror fiice s-au transformat în monştri în adolescenţă. Îşi revin însă. Când au crescut, toate au devenit bune prietene cu mamele lor.

— Sper, spune Daff şi tristeţea din privirea ei la rostirea acestor cuvinte e limpede.

— Michael, ce-ar fi să-i arăţi o parte din insulă lui Daff mâine, spune Nan, încercând să depăşească momentul de stânjeneală, iar Daff izbucnește în râs.

— Sper că asta nu e una din manevrele tale, da?, pentru că, dacă e, mai ai de lucrat la subtilitate.

— Subtilitatea n-a fost niciodată un punct forte de-al mamei, zâmbeşte larg Michael. Dar nu-ţi face griji, nu sunt disponibil.

— Nu?

Nan se întoarce spre el îngrozită.

— E ceva ce-ar trebui să ştiu?

— Doar că, după această ultimă relație, fac o pauză. Serios. Nu-mi mai doresc relații un an de-acum încolo. Trebuie să-mi pun viața în ordine înainte de-a mă gândi măcar s-o împart cu altcineva.

— Amin, toastează Daff. Sunt de acord. Incursiunile mele în lumea relațiilor au fost la fel de dezastruoase. Acum nu-mi doresc decât să mă regăsesc.

Daniel își drege glasul.

— Nu știu cum să vă spun, dar trebuie să scap de grija asta. Eu...

Se oprește, neștiind foarte bine de ce le spune ceea ce nu i-a spus nici soției lui, dar asta pare mai ușor, să se destăinuie unor oameni care nu-l cunosc în calitate de soț și tată, de familist, unor oameni care-l cunosc pur și simplu ca Daniel, care nu-l vor judeca la fel.

— Motivul pentru care căsnicia mea s-a destrămat, continuă e, e faptul că sunt gay.

Se lasă o tăcere stingheră.

— Felicitări? spune Michael, iar Daff izbucnește în râs.

— O, Doamne, iartă-mă, se scuză ea imediat. Pur și simplu nu știu ce să spun. Adică, am presupus că ești.

— E îngrozitor! spune Daniel. Toată lumea presupune că sunt gay acum că m-am despărțit de soția mea. Cum se face că nimeni nu s-a gândit vreodată c-aș fi gay cât timp eram însurat și acum asta gândesc toți?

Nan își lasă o mână pe brațul lui.

— Bănuiesc că nu va fi o surpriză atât de mare pe cât crezi tu și nu e rău. Gândește-te la toate lucrurile bune care te așteaptă, la o viață în care nu mai trebuie să ții secrete.

— Ăsta e singurul lucru la care mă gândesc, spune Daniel. Singurul lucru care îmi dă forțe. Asta și fiicele mele. Evident.

— O să avem ocazia să le cunoaștem? întreabă Daff.

— Absolut. O să vină mâine. Bee le aduce la patru.

— Bee?

— Fosta mea soție. Și încă nu știe, așa că nu-i spuneți nimic. Vă rog.

Oftează adânc.

— Știu că nu e bine să vă spun asta înaintea ei, dar mi-e atât de teamă să-i spun și, de fiecare dată când spun aceste cuvinte cu voce tare, devine ceva mai puțin înfricoșător.

— Înțelegem, spune blând Nan și, uitându-se în jur, la fiecare din ei, Daniel simte o ușurare imensă, căci vede că într-adevăr înțeleg.

— Povestește-mi despre fete, schimbă Daff subiectul, simțind că a devenit stânjenit. Jess era atât de adorabilă când era mică, încă mi-e dor de vremea aceea.

Și chipul lui Daniel se luminează în timp ce le povestește totul despre Lizzie și Stella.

Capitolul 17

Daff şi Daniel izbucnesc în râs în timp ce Michael se chinuie să scoată bicicletele din şopron.

— Poftim?

Michael îşi ridică privirea spre Daff, în timp ce Daniel clatină din cap, nevenindu-i a crede.

— Nu vorbeşti serios, nu? râde Daniel.

— În ce privinţă?

Michael e intrigat. Daff intervine.

— Vrei să mergem cu astea?

Michael îşi coboară privirea spre biciclete.

— Ce-au? Ce-i drept, sunt puţin cam prăfuite, dar o să le curăţ şi o să le ung şi vor fi ca noi.

— Cât de vechi *sunt* de fapt? întreabă Daniel.

Michael zâmbeşte larg.

— Cred că mama le-a primit ca dar de nuntă.

— Îşi arată vârsta.

Daniel se urcă cu grijă pe una din biciclete şi pedalează prin curte.

— De fapt, arată mai vechi decât sunt. Dacă ai duce una la Expoziţia de Antichităţi, ai descoperi probabil că valorează o avere.

— O, zău acum, studiază Michael bicicletele. N-arată chiar aşa rău.

— Desigur că nu, spune Daniel. Sunt minunate. Pur şi simplu, nu sunt obişnuit să văd pe cineva plimbându-se pe-o bicicletă din asta.

— Dar sunt biciclete clasice. Sunt superbe.

— Ai dreptate. Desigur că sunt, dar eu trăiesc într-un oraş în care totul trebuie să fie nou şi lucios şi de cea mai bună calitate. Dacă ai de gând să te plimbi cu bicicleta, trebuie să fie o bicicletă de prima clasă şi să n-aibă mai mult de doi ani.

— Ei bine, de unde vin eu, oamenilor le plac lucrurile clasice şi vechi. Aş alege oricând un Land Cruiser bătut de vreme sau un model Schwinn clasic.

— De acord, zâmbeşte Daff. Dar Daniel are dreptate. Trăim într-o epocă în care oamenii se aşteaptă să-ţi porţi averea la vedere, unde banii sunt Dumnezeu şi, cu cât ai mai mult, cu atât oamenii se aşteaptă să-ţi afişezi averea. Nu v-ar veni să credeţi ce case se construiesc în orăşelul meu.

— O, ba da, zâmbeşte Daniel. Lasă-mă să ghicesc, o suprafaţă de nouă sute de metri e standardul acum?

— Da, râde ea, şi asta e puţintel cam mic. Apoi mai există toate lucrurile care trebuie incluse, o debara pentru el şi ea, fiecare mare cât un dormitor, o scară impresionantă şi un hol de marmură...

— Un Range Rover în garaj? sugerează Michael.

— Sau Hummer pentru soţie, zâmbeşte larg Daff. Dar asta a fost preferata mea. În ziarul local era un articol despre o casă plutitoare de-acum câţiva ani. Era construită de nu ştiu ce arhitect faimos şi decorată de unul din designerii de marcă din New York şi avea... staţi... 1800 de metri pătraţi.

— Cine naiba are nevoie de aşa o suprafaţă? exclamă Michael. Adică, zău aşa? La ce-ţi trebuie? De ce-ar avea cineva *nevoie* de asta? Au un batalion de copii?

— Nu, un cuplu tânăr la vreo treizeci şi cinci, patruzeci de ani, el a câştigat evident o avere din fonduri cu capital speculativ, aveau doi copii mici şi acum vine partea mea preferată. Pe tot parcursul articolului erau citaţi spunând chestii cum ar fi că erau persoane foarte modeste şi că voiau o casă cât mai agreabilă şi fără pretenţii. Ziceau că sunt oameni cu spirit practic şi voiau să fie o casă primitoare și care să le reflecte adevărata personalitate.

Daff izbucneşte în râs, urmată de Daniel, în timp ce Michael clatină uluit din cap.

— Cum reușești să faci o suprafață de 1800 de metri pătraţi primitoare? întreabă, sincer intrigat.

— N-o faci, râde Daniel. Și, crede-mă, toţi oamenii pe care i-am întâlnit şi care locuiesc într-o casă din asta îţi vor spune acelaşi lucru: sunt oameni cu picioarele pe pământ, fără fițe, şi sunt niţeluş stingheriţi c-au ajuns să aibă o casă atât de mare.

— Aş alege oricând o casă veche, oftează Daff.

— Și eu, spune Michael. După mine, casele vechi de-aici din oraş din Nantucket sunt perfecțiunea întruchipată.

— Le ador! spune Daff. N-am trecut pe lângă ele cu maşina deunăzi? Mi-ar plăcea să le revăd pe îndelete. Putem să facem un tur?

— Desigur, spune Michael. Dă-mi un răgaz doar să curăţ bicicletele. Daniel, vii cu noi?

— Nu cred, zâmbeşte Daniel. Dar mersi. Am senzația c-am lăsat-o cam moale cu munca, aşa că o să caut un loc unde au internet *wireless* în oraş şi-o să lucrez un pic.

— Sigur?

— Sigur. Fetele stau cu mine weekendul ăsta, aşa că am nevoie să termin toate chestiile astea până să vină ele, ca să mă pot concentra cu adevărat doar asupra lor.

— Pari un tată minunat, îi spune Daff, cu o umbră subită de tristeţe în privire, amintindu-şi de Jess.

— Am nişte copii minunaţi, spune el şi, luându-şi rămas-bun, se întoarce să intre în casă.

Nan stă în pat, înconjurată de reviste. Rar apucă să facă asta, să se relaxeze în pat şi să lase casa să meargă fără ea, dar pentru prima dată după luni de zile se simte destul de încrezătoare s-o facă, încrezătoare mai ales pentru că Michael s-a întors, pentru că toată casa pare să fi revenit la viaţă.

Rotiţele casei, ascunse în străfunduri, scârţâie şi gem, dar s-au pus din nou în mişcare, pompând în întreagă casă o forţă vitală şi o energie care-o fac să tresalte.

Ce uşurare că nu-i mai revine doar lui Nan sarcina de a readuce la viaţă Windermere; ce uşurare să ştie că Windermere s-a trezit la viaţă, că va dăinui, poate chiar şi în absenţa lui Nan.

Căci Nan e obosită în ultimul timp. Lucru deloc uimitor, poate, având în vedere câte a avut de făcut, acum că Sarah a plecat la Cape cu familia soţului ei până la sfârşitul verii. Nan nu realizase până acum cât de mult se bazase pe Sarah, nici cât de mult o ajută Sarah.

Şi îi simte lipsa, şi-ar dori să fie aici să vadă schimbările, să-i cunoască pe aceşti oameni minunaţi, să insiste s-o trimită pe Nan sus, cu toate protestele ei, când vede că e epuizată.

Nan are grijă să nu arate cât de ostenită este, nu vrea să îngrijoreze pe nimeni, dar în această dimineaţă, după micul dejun, după ce-a făcut clătite, omletă şi şuncă pentru toată lumea, se întorsese sus, văzuse c-a uitat să facă patul şi acesta arăta atât de cald, atât de îmbietor, încât se

simţise deodată epuizată, îşi aruncase pantofii din picioare şi se strecurase la loc în pat, cufundându-se pe dată într-un somn adânc.

Nici măcar nu l-a auzit pe Michael când a băgat capul pe uşă, apropiindu-se cu un zâmbet de ea şi învelind-o, cum înveleşti un copil.

Când s-a trezit, Nan se simţea ceva mai bine, dar tot nu era în apele ei. Probabil că luase vreun virus. Stătuse, la urma urmei, în preajma acelor fetiţe adorabile – Stella şi Lizzie – şi nu erau copiii ca nişte vase ambulante pline de microbi? N-ar fi culmea să fi luat cine ştie ce oroare de gripă care circula prin şcolile pregătitoare din Massachusetts?

— Vrei să-ţi aduc ceva?

Daniel a bătut la uşă şi a intrat.

— Nu, mulţumesc, Daniel, spune, cu un zâmbet care încearcă să pară la fel de radios ca de obicei.

După zece minute, Daniel se întoarce cu o ceaşcă de ceai.

— Eşti un scump, spune ea. Acum, pe unde umblă Michael? L-ai văzut?

Bate patul cu palma, invitându-l pe Daniel să se aşeze pe margine.

— El şi Daff au luat bicicletele alea antice şi-au pornit să exploreze.

— O, bun, zâmbeşte Nan. Sper să se distreze. Ceva îmi zice că s-ar putea ţese o idilă între ei. E îngrozitor dacă spun asta? Să nu le spui nimic.

— Nu le spun, zâmbeşte Daniel. Şi eu am aceeaşi senzaţie. Michael m-a invitat să merg cu ei, dar am refuzat politicos. M-am gândit cumva că ar trebui să fie singuri.

— Bravo ţie, spune Nan. Aşadar ce planuri ai pentru azi?

— Chiar am de lucru. O s-o pornesc spre oraş. Eşti sigură că nu vrei să-ţi mai aduc ceva? Vrei să chem doctorul sau ceva?

— Doamne fereşte! Nu mi-e cu adevărat rău, sunt doar puţin indispusă. Sarah o să se întoarcă în curând oricum, dar sunt bine. Oricum n-am încredere în doctori, doar în doctorul Grover, care cosea toţi copiii din partea locului când îşi rupeau ceva. Dar nu merge şi la noi, adulţii. E de prisos, cred eu.

— Eşti sigură?

— Foarte.

Şi, cu un zâmbet, îl trimite la plimbare.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Michael, aflat mult înaintea lui Daff, tot opreşte bicicleta, aşteptând-o să-l prindă din urmă, şi ea soseşte în sfârşit, gâfâind, la capătul puterilor.

— Sunt sigură, îi spune, silindu-se să zâmbească şi încercând să nu-i arate cât de mult şi-a ieşit din formă. Pare mult mai distractiv decât este însă, spune sec, iar Michael izbucneşte în râs.

— Când ziceai că ai făcut ultima dată mişcare?

— N-am mai făcut, se strâmbă ea. Prinsă cu munca, faptul că-mi cresc singură fiica, că încerc să-mi organizez viaţa mea şi pe cea a unei adolescente rebele, chiar n-am reuşit să găsesc timp şi pentru minunatele ore de pilates.

— Hai să facem o pauză, spune Michael, dându-se jos de pe bicicletă şi trântindu-se pe iarbă. Putem să stăm jos puţin. Aşadar... pari să ai o viaţă foarte plină. Asta îl implică şi pe fostul tău soţ?

— În ce mă priveşte pe mine sau pe fiica mea? zâmbeşte ea.

— Fiica ta stă cu el acum, nu? Aşa că asta se înţelege de la sine.

— Aşa e. Drept să spun, cred că ne înţelegem bine. La momentul respectiv, am crezut că n-o să pot niciodată trece peste suferinţă, dar am înţeles apoi că a avut motivele să caute pe altcineva, că, dacă am fi avut o căsnicie atât de bună şi perfectă cum credeam, n-ar fi căutat niciodată ceva în altă parte.

— Îmi pare rău, spune Michael. Nu mi-am dat seama.

— E în regulă. Eu nu ţi-am spus. Dar da, sunt un clişeu, femeia care descoperă că soţul are o aventură.

— Şi n-ai vrut să-i mai dai o şansă? nu poate să se abţină Michael, se gândeşte la Jordana, la ce s-ar întâmpla dacă Jackson ar afla.

— Întotdeauna am crezut că aş face-o. Adică, în acele conversaţii în care îţi imaginezi cele mai rele scenarii şi te întrebi cum ai reacţiona, cred că m-am gândit întotdeauna că aş putea ierta o aventură, că infidelitatea nu trebuie să fie factorul care distruge o căsnicie, dar Richard a fost incapabil să aleagă între noi şi asta nu i-am putut-o ierta, oftează ea. Am vorbit destul despre mine. Care-i povestea cu tine?

— Cu mine? Eu n-am nici o poveste, zâmbeşte larg Michael.

— Ai patruzeci... şi cât? Şi trei? Şi patru?

— Pe-aproape. Patruzeci şi doi.

— Ai fost vreodată căsătorit?

— Nu.

— *Există* o poveste chiar în asta.

— Poate, dar nu e nici pe departe atât de incitantă pe cât pare. Cred că pur şi simplu n-am ales bine. Am avut câteva relaţii pe termen lung cu femei care erau minunate în multe privinţe, dar nu erau cele mai minunate partenere pentru mine. Nu m-am simţit niciodată împăcat într-o

relație și acum îi mulțumesc cerului că nu m-am însurat cu ele, pentru că nu s-ar fi sfârșit bine.

Oftează.

— Și a mai fost și ultima mea aventură nefericită.

— A, da?

— Nu-mi place s-o recunosc, mai ales că soțul tău a avut o aventură și nu sunt deloc mândru de asta...

— Ai avut o aventură cu o femeie măritată?

Michael încuviințează și, când își ridică privirea, vede doar blândețe în ochii lui Daff. În ciuda a ceea ce i s-a întâmplat ei, nu îl judecă.

— Asta explică telefoanele insistente de aseară? întreabă ea, ridicând din sprâncene cu aerul cuiva care se pricepe.

— O, Doamne. E chiar atât de evident?

Daff zâmbește.

— Am trecut prin asta. Mi-am închipuit că e ceva legat de o femeie. Așadar, ce-ai de gând să faci?

— S-a terminat. Definitiv.

— Pentru amândoi?

— Asta-i problema. Pentru mine, cu siguranță. Dar ea vrea să continuăm relația. Are obsesia asta cum că eu aș fi sufletul ei pereche și o ador pe femeia asta, sincer. E o persoană pe care o cunosc de ani de zile, dar, pe măsură ce-am ajuns s-o cunosc mai bine, am realizat că nu suntem făcuți unul pentru celălalt și a trebuit să plec.

— Aha! Așadar, de-asta te-ai întors în zbor acasă în Nantucket.

— Cam așa. Tu de ce fugi?

— Nu fug de ceva anume, meditează Daff, ridicându-se și întinzându-se. Caut, cred. Caut să aflu cine sunt.

— Cine erai înainte de a fi devenit soție și mamă?

Daff îl privește surprinsă.

— Exact! Cum de-ai știut?

— Nu știu.

Michael se ridică odată cu ea și se urcă din nou pe bicicletă.

— Pur și simplu părea explicația logică.

Michael îi arată lui Daff toate locurile pe care ar trebui să le vadă cineva care vizitează pentru prima dată Nantucketul și apoi câteva locuri care nu sunt indispensabile, dar care sunt importante pentru el. O duce la farul Sankaty, locul unde s-a sărutat prima dată, la bijutierul unde obișnuia să lucreze sâmbăta, unde și-a descoperit pasiunea pentru profesia sa, și apoi pe Coatue, unde el și prietenii săi obișnuiau să dea petreceri de pomină noaptea pe plajă.

Se opresc să ia prânzul la Club Car și apoi să mănânce înghețată la Juice Bar, găsind la întoarcere un grup de băieți de la magazinul de biciclete de peste drum strânși în jurul bicicletelor.

— Sunt ale voastre? întreabă unul din ei.

— Mda.

— Frate, n-am mai văzut biciclete ca astea de ani de zile. Tata a crescut cu una ca asta. Asta e o bicicletă *tare*.

— Știu. O avem de foarte mult timp.

— Pot să mă plimb cu ea până în capul străzii?

— Sigur.

Michael îl urmărește pe puști pedalând pe bicicletă, iar Daff se întoarce uimită spre el.

— Ce-i? îi întoarce Michael privirea.

— Ar putea s-o fure, șoptește ea îndoită.

— N-o s-o fure. Se întoarce într-un minut.

— Nu-mi vine să cred că i-ai dat bicicleta ta pe mână. Dacă nu se mai întoarce?

— Se întoarce. Dacă nu, facem autostopul până acasă.

Lui Daff i se taie respiraţia.

— Autostopul? Ai înnebunit?

Michael izbucneşte în râs.

— Poate, dacă aş propune să facem autostopul pe, să zicem, autostrada Bruckner sau pe 3rd Avenue, dar aici suntem în Nantucket. Oricum, glumesc. Nu va trebui să facem autostopul. Se întoarce cât ai clipi.

După un sfert de oră, Daff se scoală în picioare, ridicând dintr-o sprânceană.

— Cine o să facă autostopul acum? întreabă.

Michael clatină din cap.

— La naiba. Nu-mi vine să cred. Chiar am crezut că e un puşti de treabă.

— Nu eşti atât de pe fază pe cât pari, domnule „Trăiesc în New York", râde Daff.

— A, nu? zâmbeşte larg Michael, când puştiul apare chiuind lângă ei.

— M-a luat valul, spune el când se dă jos de pe bicicletă şi i-o întinde lui Michael, care îi aruncă lui Daff o privire care spune „Ţi-am zis eu". Asta-i o bicicletă adorabilă. Am fost cât pe-aci să fug cu ea, spune, zâmbindu-i larg lui Michael, care-i răspunde la zâmbet şi o ignoră vădit pe Daff, care se abţine cu greu să nu râdă.

— E limpede că ai noroc, spune ea, în timp ce pedalează şi dau colţul.

Michael râde.

— Da' de unde? spune el sec. Obişnuiam să cred că în viaţă lucrurile se întâmplă în funcţie de aşteptările tale. Dacă te aştepţi ca oamenii să fie buni, îţi vor oferi ce e mai bun în ei, iar dacă

te aştepţi la ce e mai rău, atunci de-asta vei avea parte.

Oftează.

— Nu mai sunt aşa de sigur.

— Cred că e o abordare foarte înţeleaptă, spune Daff. Şi plină de adevăr. Cred că de multe ori eu acţionez din teamă, dar abordarea ta pare mai bună.

— De ce ţi-e teamă?

— De toate. Că nu-mi vor ajunge banii, că Jess n-o să mai vrea să se întoarcă, că n-o să am destul de lucru, c-o să-mi pierd casa.

— Pare un loc înspăimântător în care să-ţi duci viaţa.

Daff zâmbeşte.

— Nu e atât de rău pe cât pare. Nu e ca şi cum m-aş gândi în fiecare zi la chestiile astea, nici nu simt o teamă atât de mare încât să mă împiedice să acţionez, dar sunt conştientă că nu e uşor şi, mai ales, cred că sunt conştientă că totul depinde de mine. Dacă nu obţin destul de lucru, atunci nu câştig destui bani şi, dacă n-am destui bani, aş putea să-mi pierd casa şi nu există nimeni altcineva căruia să-i pot cere ajutorul.

— O, Doamne! M-auzi ce spun? râde stânjenită Daff. Vorbesc ca o femeie nevrotică. Uite ce e, îmi iubesc viaţa, sunt conştientă doar că am o responsabilitate enormă şi uneori devine copleşitor. Asta-i tot.

— Am înţeles, zâmbeşte Michael. Cam aşa simt şi eu în majoritatea timpului. Hai să ne aşezăm pe o bancă – şi, conducând-o într-acolo, o atinge pe spate, un gest de care nu-şi dă seama, un gest binevoitor, dar Daff e conştientă pe dată de senzaţia de căldură pe care i-o dă mâna lui şi e uluită să se simtă cuprinsă de o stare de

siguranță absolută în timp ce-l lasă s-o conducă înspre bancă.

La întoarcere îl găsesc pe Daniel în bucătărie, la măsuța în semicerc, tocând morcovi.

— Ce faci? îl întreabă Daff, așezându-se la masa de bucătărie. Unde-i Nan?

— Nu se simte bine.

Daniel se întoarce spre Michael.

— Îi fac o supă de pui, dar mă întreb dacă n-ar trebui să chemăm doctorul.

— Azi-dimineață era foarte bine, spune Michael uimit. Ce-a pățit?

— Spune că e bine, dar e pământie la față și pare extenuată. Probabil c-a luat o gripă, ceva.

— Mă duc s-o văd, spune Michael, îndreptându-se spre ușă.

— Sper să-și revină, spune Daff.

Michael se întoarce din prag.

— O, o să fie bine. E rezistentă ca un taur. Așteaptă și-ai să vezi.

Și, după cum a zis, două ore mai târziu, Nan coboară, gata să se apuce de cină, arătând ca și cum n-a avut nimic.

— Cum te simți? întreabă Daff, alergând s-o întâmpine, dar Nan o dă la o parte.

— Sunt sănătoasă tun, spune ea ferm. Aveam nevoie doar de-o zi de lenevit. Dar ceva miroase minunat aici, a pregătit cineva cina?

Daniel ridică din umeri.

— Mă tem că eu. N-am vrut să te deranjez, așa că m-am gândit s-o fac fără să-ți mai cer voie. Te superi?

— Să mă supăr? Sunt în culmea fericirii!

Nan se îndreaptă spre bufet și scoate din sertar un pachet de țigări și o brichetă elegantă, aurită.

— Ies pe verandă să trag o pipă. Mi-ar plăcea un pahar de ceva, Michael, dragule. Vrei să ne faci câte un Martini? Daff? Daniel? Veniţi?

Ies după ea şi Michael o priveşte îngrijorat. Până de curând, presupusese întotdeauna că maică-sa va trăi veşnic, că nu va veni niciodată momentul în care să-şi facă griji când se uită la ea, dar în seara asta, pentru prima dată, *vede* efectiv cât de vulnerabilă e, mai degrabă decât să-şi facă griji la modul abstract, şi, în timp ce se îndreaptă spre terasă, o ia de braţ şi ea îl priveşte cu un zâmbet.

— Te iubesc, mamă, şopteşte el, iar ea îi zâmbeşte înainte de a se trânti pe un şezlong, scoţând o ţigară din pachet şi ducând-o la gură, lăsându-l pe Daniel să i-o aprindă.

Capitolul 18

Richard şi Carrie iau cina la parter. Jess ar trebui să stea cu ei, dar stă furioasă în camera ei.

Taică-său îi promisese c-o s-o ducă la jocuri mecanice şi acum, pe nepusă masă, el şi Carrie trebuie să monteze rafturi pentru cărţi şi trebuie să meargă la depozitul de mobilă şi n-are timp s-o ducă. Poate c-o să meargă mâine, i-a zis.

Aşa se întâmplă mereu. Nu mai are timp pentru nici unul din lucrurile pe care le făceau până să apară Carrie. Uneori i-o lasă pe cap lui Carrie şi da, se simt bine, când merge cu Carrie la manichiură sau când iau prânzul împreună, merg la cumpărături la vreunul din magazinele mişto pentru adolescenţi din oraş, dar nu-i la fel ca atunci când e cu tatăl ei.

Nu la asta se aştepta când a fugit de-acasă de la maică-sa şi a insistat să locuiască împreună cu taică-său. A crezut c-o să fie exact cum era până să apară Carrie – că-şi va petrece timpul cu el, doar ei doi, distrându-se. Sigur, ştia că lucrurile nu mai erau la fel, nu putea să ignore existenţa lui Carrie, dar ea crezuse totuşi că va deveni o prioritate pentru el şi acum se părea că prioritatea era Carrie.

Uneori se simte atât de furioasă, e ca şi cum un vulcan stă să erupă în ea A trebuit să urce,

pentru că altfel s-ar fi urcat pe masa din bucătărie și-ar fi început să țipe fără să poată fi oprită.

Știe că spune lucruri îngrozitoare când e furioasă și încearcă să se stăpânească, încearcă să stea în camera ei, dar aici nu e mult mai bine, doar că sunt mai puțin șanse să-i spună vreo grozăvie tatălui ei.

Inspirând adânc, Jess se târăşte la celălalt capăt al patului, întinde mâna în sertarul noptierei şi scoate de-acolo animăluţele de pluş şi trusa de machiaj. Ea nu se machiază de obicei, dar fardul arăta atât de strălucitor şi de îmbietor, așa că, de ce nu? Poate ar trebui să înceapă. Își aliniază animăluţele pe pernă şi deschide cutia de farduri lucitoare, când aude paşi pe scări.

Repede ascunde totul în sertar şi îl închide cu zgomot, încrucişându-şi braţele şi punând botul în timp ce Richard bate încet la uşă.

Jess se afla în Target cu prietena ei Sarah când a simţit impulsul. Nici măcar nu ştie de ce-a făcut-o, avea în buzunar douăzeci de dolari pe care i-i dăduse Carrie când cerşise bani, dar erau cozi uriaşe la casă, luciul de buze fusese ieftin şi cine i-ar fi simţit lipsa sau cui i-ar fi păsat, şi-a zis ea, aşa că şi l-a strecurat pe mânecă.

— Am văzut destul, i-a spus repede lui Sarah, cu inima bătând să-i spargă pieptul, gâfâind, cu glasul sugrumat de teamă. Hai să mergem.

— Credeam că vrei să ne uităm la mobila de dormitor, i-a spus Sarah.

— Nu azi. Mai venim mâine, răspunsese Jess şi ieșise, fără să se uite la cineva, evitând privirile oamenilor, simţindu-se vinovată, până când a ajuns în siguranţă în maşina mamei lui Sarah, când explozia de adrenalină i-a dat o stare de entuziasm şi a izbucnit de râs.

— Ce-i cu tine? o întreba întruna Sarah. Ai înnebunit – şi amândouă izbucniseră într-un râs nestăpânit.

Asta se întâmplase acum câteva zile. De atunci Jess furase mai multe produse de machiaj, cosmetice, o mulţime de animăluţe Webkinz şi câteva jucării Polly Pocket. Nu ştie de ce face asta, nici de ce o atrag aceste lucruri – nu se machiază şi nici nu foloseşte cosmetice şi a depăşit de mult vârsta jucăriilor Webkinz sau Polly Pocket, dar nu se poate abţine şi cu siguranţă nu poate oferi o explicaţie.

De fiecare dată când iese din magazin cu un obiect ascuns bine sub tricou, de fiecare dată când reuşeşte să ajungă acasă fără să fie prinsă, se simte fericită, cum nu s-a mai simţit de luni de zile, de dinainte de divorţ.

De fiecare dată când se află în camera ei, îşi scoate lucrurile şi le priveşte. Deschide cutiile şi le aliniază pe culori, aranjându-le în diverse combinaţii, dar nu foloseşte nici unul din obiecte, nu scoate etichetele de la jucării, nu dezlipeşte abţibildurile. Îi place doar să-şi admire comorile, deşi entuziasmul e de scurtă durată. Prima dată, când a fost doar un luciu de buze, s-a simţit entuziasmată toată noaptea, fericită şi ameţită de încântare. De fiecare dată când deschidea sertarul şi vedea tubul roz strălucitor, se simţea înviorată din nou.

Deja, după doar câteva zile, entuziasmul nu mai e acelaşi, totuşi, e mai mult decât ce-i oferă viaţa ei banală şi plicticoasă. Poate ar trebui să încerce altceva. Poate că data viitoare ar trebui să meargă la Kool Klothes.

— Aşadar, despre ce voiai să vorbim?

Bee e neliniştită, îşi tot plimbă degetele pe buza ceştii de cafea pe care o bea în Sconset Café.

— Credeam că vrei să laşi totul în grija avocaţilor.

Nu reuşeşte să-şi ascundă amărăciunea şi teama din glas.

Daniel inspiră adânc şi încearcă să vorbească, dar nu reuşeşte să spună nimic.

— Ce s-a întâmplat, Daniel?

Bee îl priveşte cu atenţie.

— Orice ar fi, spune-mi.

Daniel clatină din cap şi apoi o priveşte.

— Bee, n-am fost întru totul sincer cu tine.

Ochii i se împăienjenesc de groază, ca şi cum i-ar fi venit o idee.

— Ai avut o aventură, şopteşte ea, cu un nod în gât.

Nu e o întrebare, e o afirmaţie.

— Nu, clatină el din cap. Nu ţi-aş face niciodată una ca asta. Îţi jur, Bee, ţi-am fost credincios.

Uşurarea ei e vădită.

— Atunci, ce e? Ce-ar putea fi atât de îngrozitor încât să nu-mi poţi spune?

— Nu ştiu cum să-ţi spun.

Chipul lui e alb ca varul, respiră înecat şi chinuit.

— E ceva ce am ştiut de mult, dar ceva ce n-am vrut să înfrunt. Am crezut că pot nega asta, dar nu mai pot...

— Eşti gay.

Bee rosteşte cuvintele pe negândite, din reflex, şi se aşteaptă ca Daniel s-o contrazică, să râdă sau să-i spună că e absurd, dar ştie totodată, de îndată ce le-a rostit, că e adevărat şi, când Daniel îşi lasă ochii în pământ, neputând să-i înfrunte privirea, i se confirmă bănuiala.

— O, Doamne!

Bee clatină din cap şi râde amar, ridicându-şi privirea spre cer.

— Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă asta.

Daniel nu ştie ce să spună.

— Îmi pare rău, e singurul lucru care-i vine pe buze.

— *Ţie*-ţi pare rău?

Se forţează să râdă din nou, la fel de amar, fără urmă de veselie.

— *Mie* îmi pare rău, îmi pare rău că nu mi-am ascultat prietenele înainte de a ne căsători. Toate mi-au spus că au impresia că eşti gay, iar eu le-am spus că e absurd, că eşti pur şi simplu sensibil, în contact cu partea ta feminină. O, Doamne, cât de proastă am putut fi!

— Nu ai fost proastă. Nici eu n-am ştiut.

Daniel nu ştie ce să spună. Se aşteptase la multe, dar nu la această ironie amară, nu la această furie.

— O, Doamne! exclamă din nou Bee. Nu-i de mirare! Nu-i de mirare că nu voiai niciodată să te culci cu mine. Am crezut că e vina *mea*, că *eu* nu te atrăgeam, că îmi lipsea ceva, că nu eram îndeajuns de sexy, de slabă, de plină, orice... *Era* din cauza mea, dar nu la modul în care credeam.

Daniel ridică din umeri, stânjenit, şi-i evită privirea.

— Juri că nu te-ai culcat niciodată cu altcineva? întreabă ea deodată. Juri pe viaţa ta?

— Jur.

— Vreau să spun, pentru Dumnezeu. Riscurile legate de boli. Juri...

Face o pauză, apoi spune ceva ce nu credea că va spune vreodată.

— Juri pe viaţa copiilor?

— Jur.

Daniel e șocat, dar poate, cel puțin, să-i răspundă sincer.

— Jur pe viața copiilor. Nu te-am înşelat niciodată. Bee, sincer, şi pentru mine e ceva nou. N-ai de ce să-ți faci griji.

— Ne-am făcut testul de SIDA când eram însărcinată, exclamă Bee, aşa că, cel puţin, ştiu că suntem sănătoși cu toții.

— Iisuse, Bee, exclamă Daniel. Asta-i tot ce ai de spus? Că eşti uşurată că n-ai SIDA?

— Nu ştiu, Daniel. Ce-ai vrea să spun? Că sunt încântată la culme? Că acum ştiu că n-a fost vina mea şi că nimic din ce-aş fi făcut nu ne-ar fi salvat căsnicia? Vrei să te primesc cu brațele deschise în viața mea drept noul meu prieten gay? Oare ar trebui să ieşim împreună și să stăm la o bârfă? Sau poate că vrei să dai o tură prin dulapul meu de haine şi să-mi spui ce să păstrez și ce să arunc. Dacă mă gândesc bine, întotdeauna te-ai priceput la asta.

— Iisuse, Bee. La naiba, trebuie neapărat să fii aşa o scorpie?

— Știi ce, Daniel?

Lacrimile încep să-i curgă pe obraji în timp ce se ridică brusc de la masă.

— Da. La dracu', chiar trebuie. Cel care mi-a fost soț aproape șase ani tocmai m-a anunţat că întreaga noastră căsnicie a fost o mascaradă, că tot ceea ce credeam că e adevărat a fost o minciună şi nu crezi că am dreptul să fiu scorpie? Nici măcar nu ştiu ce să-ți spun.

Bee clatină din cap și ridică o mână, când Daniel încearcă să riposteze.

— Nu pot, Daniel. Nu mai pot să vorbesc cu tine. Nu în seara asta.

Și, spunând asta, pleacă, iar Daniel rămâne acolo, cu cafeaua rece în față, mai mult de-o oră, incapabil să gândească. Incapabil să se urnească.

— Te simți bine?

Când Daniel apare pe alee, Daff se află pe verandă și desenează.

— Arăți groaznic.

— Am avut și zile mai bune, oftează el.

— Ce s-a întâmplat?

Daff lasă blocul de schițe și îl invită să se așeze lângă ea.

— Tocmai i-am spus lui Bee.

Daff face ochii mari.

— Adică, tocmai i-ai *spus*?

Daniel încuviințează.

— O, Doamne, spune ea, simțind impulsul să-l îmbrățișeze, dar neștiind dacă s-ar cuveni, dat fiind că de-abia se cunosc.

— Cum a reacționat?

Daniel pufnește.

— Să spunem că nu foarte bine.

— Îmi pare rău.

— Și mie. Cred că aveam o fantezie idilică în care ea se resemna și îmi aprecia sinceritatea și în care puteam să trecem peste asta și să rămânem prieteni.

— Mai există șansa să se întâmple așa, spune blând Daff. Va dura puțin până se obișnuiește cu gândul, cred. Și era de așteptat să fie supărată mai întâi. Asta e un lucru de care tu ai fost conștient, într-o oarecare măsură, ani de zile, dar trebuie să fie un șoc uriaș pentru ea.

— Nu faptul că a fost mâhnită a fost cel mai greu. Ci furia ei, oftează Daniel. Pur și simplu nu mă așteptam la o asemenea izbucnire de furie.

— Trebuie să fi fost foarte greu.

El încuviințează.

— Hei, mulțumesc că m-ai ascultat.

Se întoarce spre Daff și de data asta ea pur și simplu își deschide brațele și îl îmbrățișează,

iar el îi răspunde cu recunoştinţă înainte de a-i da drumul.

— Nan? E ceva în neregulă cu fereastra de la dormitorul meu.

Daff tuşeşte discret în timp ce vântul îi suflă pe la nas fumul ţigării lui Nan.

— Nu pot s-o deschid.

— O să se uite Michael la ea, spune Nan. A plecat puţin mai devreme în oraş, dar a zis că se întoarce înainte de prânz. Îl trimit sus de îndată ce se întoarce. Intră vreo adiere de aer acolo? Windermere devine foarte repede înăbuşitor dacă nu ţii ferestrele deschise.

— Puţin. Am deschis geamul de la baie, dar nu e grozav. Oricum, e categoric mai bine decât aerul condiţionat.

— De acord, zâmbeşte Nan înainte de a începe să tuşească.

— Nan.

Daff se foieşte stingherită.

— Ştiu că nu e treaba mea, dar nu crezi că fumatul s-ar putea să-ţi facă rău?

— De ce, din cauza tusei? O am de ani de zile! spune Nan. Ţigările n-au nimic de-a face cu asta şi, chiar dacă ar avea, n-am de gând să-mi schimb năravul la bătrâneţe.

— Îmi fac griji pentru tine, spune Daff. Pur şi simplu nu cred că-ţi fac bine.

— Desigur că nu-ţi fac bine, chicoteşte Nan. Nici un lucru plăcut nu-ţi face bine şi prefer o viaţă scurtă şi fericită uneia lungi şi plictisitoare.

— De ce nu-mi vine a crede că ai avut vreodată parte de o viaţă plictisitoare? zâmbeşte larg Daff.

— Totul era extrem de incitant când eram tânără, zâmbeşte Nan, dar în ultimul timp viaţa

a devenit cam plictisitoare, deşi acum mă simt mai plină de viaţă decât am fost ani de zile.

— Ei bine, mă bucur să aud asta, spune Daff. E clar, supa de pui a lui Daniel şi-a făcut efectul.

— O, uite, exclamă Nan. Uite-l pe Michael. Michael, dragule? Fereastra lui Daff s-a blocat. Poţi să urci cu ea să vezi ce are?

N-ar trebui să aibă senzaţia unei apropieri intime, în timp ce se află în dormitorul ei cu fiul proprietarei, dar Daff se simte deodată puţin stingherită. Dacă ar fi la ea acasă sau în bucătărie, ar putea să-i ofere o cafea, să-şi facă de lucru, dar, stând acolo, lângă pat, e foarte conştientă deodată de apropierea dintre ea şi Michael şi de masculinitatea lui, ceva ce n-a observat, de fapt, până acum.

El se întinde să studieze glaful ferestrei, iar tricoul lui – un tricou roşu cu Nantucket, vechi şi decolorat, cu marginile deşirate – se ridică deodată, lăsându-i abdomenul la vedere. Daff n-ar trebui să se uite, nu ştie de ce se uită şi se întoarce repede, îmbujorându-se. S-a uitat doar o clipă, dar suficient cât să vadă un abdomen plat, bronzat, înşiruirea de muşchi, părul abia întrezărit, dispărând sub elasticul pantalonilor lui scurţi.

— Am văzut care-i problema.

Michael îşi lasă capul pe spate şi Daff îi observă umerii largi, mâinile puternice, pe care se sprijină în timp ce se uită.

— Avem nevoie de puţin ulei şi o rezolvăm. E înţepenită puţin.

Îşi coboară privirea spre Daff şi-i zâmbeşte, iar ea roşeşte, întorcându-se repede ca să n-o vadă.

— Mă duc să-i cer lui Nan, spune, ieşind în grabă, oprindu-se doar când e în siguranţă, dincolo de uşa dormitorului.

Dumnezeule, își spune, sprijinindu-se de perete. Cunosc senzația asta. Mi-o amintesc dintr-o altă viață, la care nu m-am mai gândit de ani de zile. Senzația aceasta, această stare în care inima îți tresaltă și îți bate mai repede, în care te ia amețeala, e dorința trupească.

Chicotește în sinea ei. Nu s-a mai gândit la un bărbat, la orice bărbat în afară de Richard, de ani buni. Iar Richard era soțul ei, sentimentele pe care i le trezea se deosebeau radical de ceea ce simte în clipa asta.

L-a dorit pe Richard la început, dar, după ce s-a născut Jess, dorința aproape că a dispărut cu desăvârșire, revenind în elanuri sporadice când se aștepta mai puțin.

Uneori urca la etaj, gândindu-se că așteaptă cu nerăbdare să facă dragoste și apoi făcea o baie fierbinte, ca în fiecare seară, își trăgea pe ea cămașa de noapte lungă, din flanel alb, ca în fiecare seară, se strecura între cearșafurile răcoroase cu o carte și, când Richard termina în sfârșit de citit ziarul sau de uitat la televizor sau orice altceva făcea și venea în pat, întinzându-se după ea, tot ce-și dorea era să doarmă.

Nu că nu i-ar fi plăcut, odată ce se porneau, dar n-a fost niciodată cea care să inițieze actul, cea care să se aplece și să înceapă să-i mângâie coapsa sau care să se cuibărească în el, întinzându-se să-i mângâie abdomenul, coborând din ce în ce mai jos.

Era genul de persoană, a decis ea, la un moment dat al căsniciei lor, care nu avea un libido foarte ridicat. Uitase de perioada când era singură, de aventurile pe care le avusese, de relațiile în care fiorul, pasiunea, dorința pură erau îndeajuns de intense încât s-o ducă la nebunie.

Uitase cum e să te uiți la cineva şi să simţi un val de căldură, să-ţi închipui cum ar fi să îi atingi abdomenul, să îți îngropi faţa în curbura gâtului lui doar pentru a-l mirosi, să îi simţi mâinile puternice în jurul mijlocului, ridicându-te, răsturnându-te.

Uitase.

Acum îşi aminteşte.

Capitolul 19

Bee frânează în faţa uşii de la intrare, cu un scârţâit de pietriş, şi coboară din maşină, cu faţa răvăşită de îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat?

Nan e aşezată în genunchi, smulgând buruienile de pe alee.

— Au păţit ceva fetele?

— Nu.

Lui Bee aproape că i s-a tăiat respiraţia când coboară din maşină şi îngrijorarea i se citeşte pe chip.

— E vorba de tata. Trebuie să vorbesc cu Daniel. E aici?

— Mă duc să-l chem.

Nan se ridică repede şi îi strânge braţul lui Bee când trece pe lângă ea, încercând s-o liniştească. Orice ar fi, Nan ştie că o să treacă. Asta e una din consolările înaintării în vârstă, a realizat ea. Devii mai împăcat, şi cu bune, şi cu rele.

Daniel i-a povestit că n-a mers bine când i-a spus adevărul lui Bee şi, oricât de mult l-ar plăcea pe Daniel, şi chiar îl place, o compătimeşte pe Bee, ştie cum e să rămâi deodată mamă pe cont propriu, ştie cum e să-ţi fugă pământul de sub picioare chiar când credeai că viaţa ta e perfectă.

Şi mai e ceva. Bee are ceva care o înduioşează. Nu ştie ce anume şi abia dacă a schimbat o vorbă cu femeia asta, dar e ceva în privirea ei, în tristeţea ei, care îi e atât de familiar lui Nan încât aproape c-o doare.

— Ce s-a întâmplat?

Daniel vine în fugă, uitând de toate rezervele când Nan i-a spus că s-a întâmplat ceva. N-a mai văzut-o pe Bee de două zile, dar plănuia să ia fetele la el a doua zi şi se temea deja să dea ochii cu ea, se temea de intensitatea furiei şi amărăciunii ei.

— Tata, spune Bee şi, în sfârşit, se prăbuşeşte, iar Daniel se repede şi-o prinde în braţe, lăsându-şi bărbia pe creştetul ei, ca întotdeauna, mângâind-o pe spate, cu un gest care e deopotrivă atât de familiar şi atât de străin.

Nu ştie dacă ar trebui s-o facă, dar nu ştie ce altceva să facă şi e vorba de Bee. Cea care i-a fost soţie şase ani de zile, mama copiilor lui. O femeie pe care o iubeşte. O femeie pe care o va iubi, poate, toată viaţa, doar că nu aşa cum şi-a dorit întotdeauna ea.

— Ce e? întreabă Daniel, când plânsul ei s-a potolit şi ea pare să-şi dea seama unde se află, trăgându-se brusc deoparte şi ştergându-şi lacrimile.

— A căzut. Au sunat azi-dimineaţă de la spital. Îşi pierde frecvent cunoştinţa.

— O, Doamne.

Daniel a făcut ochii mari.

— O să-şi revină?

— Nu se ştie. Trebuie să mă duc la el însă. Fetele se joacă cu copiii vecinului de alături, acasă, nu vreau să ştie că s-a întâmplat ceva cu bunicul, dar am un avion spre La Guardia în după-amiaza asta. Poţi să le iei tu?

— Desigur, răspunde fără ezitare Daniel. Mai pot să te ajut cu ceva?

Bee clatină din cap.

— Te sun când ajung. Mă întorc cu fetele cam într-o oră.

— E în regulă. Şi, Bee, îmi pare rău. Sunt sigur c-o să fie bine.

Bee nu răspunde. Se întoarce şi se urcă din nou în maşină, iar Daniel ar vrea să întindă mâna după ea, s-o aline, dar nu poate face nimic.

Bee tremură atât de tare încât trebuie să tragă pe dreapta, pe drumul desfundat dinspre casa lui Nan. Îşi îngroapă capul în mâini şi începe să plângă încet.

— De ce eu? strigă, în liniştea drumului pustiu. De ce mi se întâmplă *mie* asta?

Căci Bee e obişnuită să deţină controlul în viaţa ei. Bee este, a fost întotdeauna, fata de aur. Lui Bee i se întâmplă lucruri bune, nu lucruri ca acestea. Cum ar fi că soţul ei o părăseşte, anunţând că e gay. Sau că tatăl ei cade şi nimeni în afară de Bee nu poate avea grijă de el.

Iar tatăl ei nu e bătrân, pentru Dumnezeu. Nu e ca şi cum ar fi un bătrân fragil, menit să ajungă suferind. O avea el şaptezeci de ani, dar e cel mai sănătos şi în formă bărbat de şaptezeci de ani pe care l-a văzut vreodată, arată mult mai tânăr, asta spune întotdeauna toată lumea.

Ca fiică unică dintr-un mariaj destrămat, Bee a ştiut, a presupus întotdeauna că la un moment dat rolurile se vor inversa, că va trebui să aibă grijă de părinţii ei. Nu atât de mama ei, care s-a recăsătorit cu zece ani în urmă, Fred o adoră şi, chiar dacă Fred ar muri înaintea ei, mama ei s-ar descurca. Dar tatăl ei nu şi-a găsit pe nimeni după ce-a divorţat de mama lui Bee, a părut să

devină din ce în ce mai retras, odată cu vârsta, iar Bee trebuise să-şi asume rolul de părinte, sunându-l în fiecare zi, asigurându-se că se simte bine, invitându-l la ei de sărbători, ba chiar, din când în când, încercând să-i prezinte femei drăguţe pe care le cunoscuse.

Dar nu e pregătită pentru asta. Nu încă. N-ar trebui să cadă sau să aibă vreo boală gravă sau orice problemă gravă ani buni de-acum. E tatăl ei, pentru Dumnezeu. El ar trebui să aibă grijă de ea, mai ales acum, când viaţa ei se duce de râpă.

De ce i se întâmplă asta acum?

Bee ţipă şi boceşte, lăsând vântul să-i poarte durerea, şi, când s-a descărcat în sfârşit de furie, inspiră adânc și rar, porneşte motorul.

— Pot să mă descurc, îşi spune, pornind pe drum, trecând pe lângă toate construcţiile noi, sub privirile curioase ale constructorilor, cu ochii roşii şi umflaţi de plâns. Pot, repetă şi, până să ajungă la drumul principal, e convinsă că poate.

Lizzie şi Stella sunt deja acasă la Windermere. Nan le iese în întâmpinare, de-abia stăpânindu-şi entuziasmul la gândul că fetiţele vor sta la ea, şi le ia de mână.

— Am câteva cufere pline cu haine minunate de carnaval, le spune, aplecându-se pentru a fi la înălţimea lor, rochii strălucitoare şi pelerine de catifea.

— Ai rochii de zâne? întreabă Lizzie.

— Bineînțeles, o asigură Nan. Şi pe undeva ar trebui să am chiar şi coronițe adevărate de zâne. Ştiai că unele din fetiţele care au stat aici chiar au văzut zâne adevărate în grădină?

— Nu!

Lizzie face ochii mari uitându-se la Nan.

— Zâne adevărate? Cum arată?
— O, sunt minunate, spune Nan. Dar vin doar dacă le construiești case.
— Case? Ce fel de case? Cum faci o casă pentru zâne?
— Trebuie să folosești numai lucruri naturale, cum ar fi scoici de pe plajă și crenguțe și iarbă pentru legături. Trebuie să le faci un acoperiș ca să nu se ude și un pat în care să doarmă și atunci o să vină din nou. N-am mai avut de mult zâne în grădină, dar nimeni nu le-a mai făcut o casă.
— Putem să le facem o casă? întreabă Stella.
— Ei bine, cred c-am putea, spune Nan și fetele sar în sus de bucurie.

Michael o urmărește pe Nan din prag, cu un zâmbet. E într-adevăr uimitor cum a revenit la viață, înconjurată de oameni. Desigur, când era el copil, Windermere era întotdeauna plină de lume, de râsete, de viață. Dar după moartea tatălui lui, toate au părut să se închidă și n-ar fi crezut niciodată că Windermere își va putea recăpăta vreodată o parte din strălucirea de odinioară.
Ramele ferestrelor sunt încă putrede pe alocuri, de pe acoperiș lipsesc încă multe țigle, e nevoie fără îndoială de o muncă titanică spre a-i reda casei strălucirea de demult, dar aceasta are din nou aerul casei în care a crescut, o casă în care e loc atât pentru amintiri, cât și pentru fericire.

Michael a fost îngrijorat când a auzit prima dată că Nan oferea camere de închiriat unor străini, când i-a spus despre situația lor financiară, nu c-ar fi fost surprins.
I-e teamă să-i împărtășească gândurile sale adevărate, faptul că, după el, ar trebui să vândă

casa. Iubeşte Windermere, n-ar vrea să renunţe la ea, dar, deşi ideea de-a închiria camere pe vară îi dă, poate, un sentiment de siguranţă, asta nu va salva în nici un caz casa.

Deşi arată mai bine decât a arătat ani de zile, e limpede că e o schimbare superficială. Un strat de vopsea ascunde, poate, lemnul putred de dedesubt, dar nu-l va ascunde mult timp. Poţi să acoperi crăpăturile din ferestre, să ungi balamalele, să peticeşti lucrurile o vreme, dar nu e sigur că Windermere va mai supravieţui unei ierni aici pe Nantucket.

Nu pot scoate bani din casă, Michael ştie prea bine, ci din teren şi din puţinele cercetări pe care le-a făcut înţelege că antreprenorul potrivit ar da o avere pe terenul lor.

Dacă ar fi după el, ar vinde chiar azi. I-ar găsi lui Nan o căsuţă minunată, construită de curând, a cărei întreţinere să nu coste prea mult, care să aibă grădină şi vedere spre ocean. Iubeşte această casă, dar nu e sentimental în privinţa ei, nu aşa cum e Nan, şi de aceea nu i-a vorbit despre asta, nu serios.

Nu va dori să plece. La un moment dat, poate, când va realiza că nu există alternativă. Până atunci, până când realizează că nu poate să facă aproape nimic cu câteva sute de dolari pe săptămână, Michael o s-o lase să creadă că totul se va rezolva, o vă lăsa să se mai agaţe puţin de fantezia ei.

Uite cât de fericită e acum. Fetiţele o privesc cu un aer de adoraţie în timp ce le conduce înăuntru să caute hainele strălucitoare din cuferele pe care le ţinea pentru... cine oare? Pentru nepoate?

Michael oftează. Viaţa nu l-a adus unde se aşteptase să ajungă. Credea că e perfect împăcat,

în siguranță, având o slujbă sigură, având viața lui în New York și acum iată-l aici, revenit acasă, luând o pauză de la viața lui.

Uită-te la ceilalți care stau aici la Windermere. Daff care credea că are o căsnicie perfectă până când soțul ei a avut o aventură, care-și iubește fiica, dar n-o are cu ea. Daniel, care și-a petrecut întreaga viață trăind o minciună.

Poate că mama lui trăiește într-o lume imaginară, dar cel puțin e fericită. Cel puțin știe de ce are nevoie spre a fi fericită: de casa și familia ei, să fie înconjurată de oameni care-i plac.

E momentul, își spune el, să afle de ce are nevoie și el spre a fi fericit și încotro ar trebui să se îndrepte în continuare. Cufundat în gânduri, se întoarce și intră în casă să ia un stilou și o hârtie din bucătărie și, deschizând cartea de telefon, începe să noteze adresele tuturor magazinelor de bijuterii de pe insulă.

E momentul să facă pasul următor.

Bee își reazemă capul de bancheta din spate a autobuzului și închide ochii. E epuizată cum nu credea că poate fi, sfârșită din punct de vedere emoțional, ca o păpușă de pânză rămasă fără câlți.

După toată durerea, furia, neliniștea și teama din ultimele săptămâni, tot ce-a rămas e o amorțeală. Închide ochii și visează la somn. La cum ar fi să doarmă săptămâni întregi, cuibărindu-se într-un pat moale, întunecos, cald, să nu se trezească decât când totul va reveni la normal. Dar nici măcar ea nu mai știe ce e normal. Nu e ca și cum și-ar putea închipui că Daniel se va întoarce acasă, nu acum. Nu mai există nici o speranță, doar o dorință să închidă ochii și să doarmă, să doarmă, să doarmă.

— Tată?

Bee îi ține mâna în a ei și o mângâie cu blândețe, după ce l-a vegheat o vreme, privindu-l cum sforăie încetișor, uimită de cât de bătrân pare deodată, hotărâtă să nu-l lase să vadă asta.

El deschide ochii, clipind din cauza luminii, apoi își fixează încet privirea asupra ei.

— Bee? zâmbește el și Bee se apleacă, îl strânge în brațe, ușurată să vadă că, de aproape, și-a păstrat mirosul cunoscut, mirosul pe care-l asociază cu senzația de a fi acasă și, simțindu-se în siguranță, cu nasul în curbura gâtului lui, simte că-i vin din nou lacrimi în ochi.

Preț de o clipă, încearcă să-și stăpânească dorința de a se cuibări în brațele lui, în siguranță, ca o fetiță pe care tati o poate salva de la orice.

— Bună, tată.

Clipește ca să-și ascundă lacrimile și se silește să zâmbească.

— Mersi că m-ai luat de la plajă.

— M-am gândit c-ai uitat de mine, îi răspunde el cu un zâmbet. Să-mi dau drumul pe scări a fost singura metodă pe care am găsit-o să-ți amintesc de bătrânul tău tată.

Bee zâmbește larg, prima dată când zâmbește cu adevărat după săptămâni, s-ar părea.

— Ei bine, sunt aici acum. Ești fericit?

— Mi-e mai bine acum când te văd, spune el înduioșat.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă ea. Îți amintești?

— Habar n-am, spune el. Nu-mi amintesc nimic, dar durerea e cumplită.

— Cred că ai nevoie de un implant la șold?

— Îmi mai fac o radiografie în după-amiaza asta. Am fost total pe dinafară. Poate reușești tu să vorbești cu doctorii și să afli.

— Desigur, spune Bee. De-asta sunt aici.

— Ce fac fetele, dragele de ele?

Evan zâmbeşte, gândindu-se la ele.

— O duc grozav. Au rămas în Nantucket, cu Daniel.

— Ah. Nantucket. E încă locul cel mai fermecător din lume.

Bee zâmbeşte şi încuviinţează.

— Cât a trecut de când ai fost ultima dată acolo?

— Sunt mulţi ani de-atunci.

Evan închide ochii preţ de câteva clipe.

— A fost acum câteva vieţi. Cum merge cu Daniel? Crezi că veţi reuşi să dregeţi lucrurile? De dragul fetelor?

— O, tată, spune Bee şi n-ar vrea, se străduia să rămână tare pentru tatăl ei, să fie cea care are grijă de el, să fie adultul, dar izbucneşte în lacrimi şi, în sfârşit, în braţele tatălui ei, pe un pat de spital din Stamford, Connecticut, simte pentru prima dată că, în sfârşit, cineva are grijă de ea.

— Eu sunt.

Bee se plimbă dintr-un capăt în altul al sălii de aşteptare când îl sună pe Daniel pe mobil. Niciodată nu ştie ce să-i zică în ultimul timp. Când erau împreună nu trebuia niciodată să se prezinte şi acum să spună „Sunt Bee" pare prea oficial, ridicol, când în urmă cu câteva săptămâni nu era nevoie de nici o prezentare..

— Ştiu, spune Daniel. Cum se simte tatăl tău?

— O să-şi revină, spune ea. Aşteptăm rezultatele unei radiografii, dar, în cel mai rău caz, va avea nevoie de un implant la şold şi apoi de recuperare, dar, dat fiind că a căzut de pe o scară, ar fi putut fi mult mai rău.

— Slavă Domnului, spune Daniel şi chiar e uşurat.

Îl simpatizează pe Evan, s-a considerat întotdeauna norocos să aibă rude prin alianță cu care să se înțeleagă, pe care le-a considerat parte din familia sa. Unul din lucrurile cele mai grele la despărțirea de Bee a fost, realizează acum, despărțirea de familia ei, să știe că nu-l vor mai privi niciodată cu aceiași ochi, nu-l vor mai întâmpina niciodată cu brațele deschise, ca pe fiul pe care și l-au dorit, dar nu l-au avut niciodată.

— Așadar, cât crezi că va trebui să stai?

— N-am idee, oftează Bee. Sper c-o să știm mai multe mâine. Ce fac fetele?

— O duc minunat, zâmbește Daniel, uitându-se la Lizzie și Stella, care stau pe scăunele, decupând forme de prăjituri pentru tarte cu gem cu Nan. Nan se distrează de minune cu ele aici, spune, încercând să poarte o conversație normală, știind că să vorbească despre fetele lor e singura modalitate prin care pot deocamdată să pretindă că totul e în regulă, să aibă o conversație care să nu se încheie cu țipete și acuzații de-o parte și de alta.

— Ne-am petrecut după-amiaza pe plajă, căutând scoici și bețe ca să facem case pentru zâne.

Bee izbucnește în râs, fără să vrea.

— Case pentru zâne? S-ar zice că organizați excursii de-o zi.

— Asta-i atmosfera. S-ar părea că Nan le-a pregătit activități din oră în oră. Sunt ca în rai.

— Pot să vorbesc cu ele?

— Sigur. Stai puțin. Fetelor!

Bee zâmbește auzindu-l pe Daniel cum le strigă.

— E mami la telefon.

Bee așteaptă, închipuindu-și că va auzi „Mami!“, dar în loc de asta o aude pe Stella:

— Sunt ocupată, spune. Nu pot să vorbesc acum.

— Lizzie, îl aude pe Daniel şoptind. Vino să vorbeşti cu mami.

— Nu pot, exclamă Lizzie. Gătesc.

— Vino, spune ferm Daniel şi, după o clipă, la celălalt capăt se află Lizzie, absentă.

— Alo? spune Bee, atât de entuziastă să vorbească cu fetele, simţindu-se acum mâhnită şi golită pe dinăuntru.

— Alo?

— Alo?

— Bună, draga mea. Sunt mami.

— Bună, mami.

— Te distrezi? Ce faci?

— Gătim.

— Ce gătiţi?

— Nu ştiu. Nan, ce gătim?

— Tarte cu gem, o aude Bee pe Nan.

— Alo? Lizzie? Mai eşti?

— Bee?

E din nou Daniel.

— Îmi pare rău, dar sunt prinse cu altceva. Putem să te sunăm noi mai târziu?

— Nu-ţi face griji, spune Bee. O să sun din nou dimineaţă.

Şi, lăsând telefonul din mână, se întoarce fără un cuvânt la tatăl ei, încercând să nu se gândească la durerea provocată de faptul că fetele ei nu-i duc dorul aşa cum le duce ea dorul.

— O, uite.

Nan desface plicul, admirând mai întâi scrisul, apoi arată invitaţia de jur împrejur, ca pe un dar de preţ.

— Ce e?

Michael îşi ridică privirea de la masa de bucătărie, unde face însemnări.

— O invitație! Jack de la centrul horticol dă o petrecere sâmbătă seară la el acasă și spune să vin și cu oaspeții. Cred că asta vă include pe toți.

— O petrecere? spune Daff. Ce fel de petrecere? Nu mi-am adus nimic de ocazie. Doar dacă nu pot veni în pantaloni scurți și tricou.

— Poți să împrumuți ceva de la mine, spune Nan. Ne cam potrivim la măsură.

— Mulțumesc, spune Daff. Deși cred că aș putea cumpăra ceva din oraș. Ar fi drăguț să mă răsfăț. Dumnezeu știe că nu m-am mai îmbrăcat la țol festiv de ani de zile.

— De ani? râde Daniel. Ești aici doar de câteva săptămâni.

— Știu și în tot timpul ăsta am umblat în haine vechi și ponosite. Nu m-ai recunoaște dacă m-ai vedea acasă.

Michael își ridică privirea cu un zâmbet.

— De ce? Te prefaci în dovleac cum treci granița statului New York?

Daff râde.

— Nu, sunt ceva mai elegantă.

— Cât de elegantă?

Michael se gândește la Jordana, imaginându-și-o pe dată pe Daff acoperită de machiaj, cu bijuterii strălucitoare în urechi, în pantofi cu toc, și clatină din cap. Imaginea nu i se potrivește deloc.

— Doar mai respectabilă. Știi, machiată. Cu părul lins și dichisit în loc de varza asta creață, râde, arătând spre buclele răzlețe care se desprind din coada de cal.

— Îmi place de tine așa, spune Michael. Sunt sigur că arăți grozav și în cealaltă versiune, dar cred că majoritatea femeilor arată mai bine cu un aer mai natural. Nu înțeleg niciodată de ce

femeile se tencuiesc cu farduri şi alte chestii pentru a ascunde cine sunt de fapt. Eu am preferat întotdeauna un aspect natural.

— O să ţin minte asta, spune Daff, fără să-şi fi propus să sune a flirt, cum sună, şi se întoarce repede, îmbujorându-se, în timp ce Daniel ridică dintr-o sprânceană, zâmbind, iar Michael, stânjenit, îşi aminteşte brusc că are de făcut ceva afară.

Capitolul 20

Zilele se scurg leneş, una asemenea alteia, una mai însorită decât alta, fiecare persoană din casă simţindu-se în sfârşit relaxată şi împăcată.

Şi-au creat cu toţii un soi de rutină.

Daniel e trezit în fiecare zi în zori de câte o fetişoară care se apropie de a lui.

— Tati? Te-ai trezit?

Aude şuşoteli zgomotoase din partea Stellei, care-l fac de fiecare dată să zâmbească în timp ce se dă jos din pat şi coboară să pregătească micul dejun.

Nan e întotdeauna prima care coboară. Avea planuri măreţe de a juca rolul gazdei, dar în ultimul timp e obosită şi îi e recunoscătoare lui Daniel pentru îndemânarea dovedită în bucătărie, pentru că se simte ca acasă acolo. Micul dejun a devenit acum responsabilitatea lui Daniel şi Nan se joacă cu fetele în timp ce el face clătite, gofre sau pâine prăjită.

Michael e următorul, de obicei, împleticindu-se, pe jumătate adormit, în bucătărie, cu părul ciufulit, cu tricoul vechi şi decolorat în care a dormit, şifonat pe el, cu o pereche de pantaloni şi papuci, căscând în timp ce se îndreaptă spre filtrul de cafea, taciturn până ce-şi bea prima ceaşcă.

Daff e ultima care coboară, aranjată impecabil şi, în primele zile, şi machiată, dar acum a renunţat la machiaj şi intră vioaie, în pantaloni scurţi şi tricou, perfect trează şi în culmea fericirii.

S-au obişnuit să mănânce afară pe terasă, fetele şi Nan punând masa în fiecare dimineaţă, cu pahare vechi pline cu flori de porumb şi hortensii aliniate pe mijlocul mesei vechi, lustruite.

După micul dejun, Michael s-a deprins să facă drumuri sau s-o ajute pe Nan să repare câte ceva prin casă, căci întotdeauna e ceva de făcut.

Şi-ar dori să existe o cale de a păstra Windermere, dar, oricât de romantic ar fi, e totodată pragmatic şi acum câteva nopţi a stat de veghe cu Daniel, strângând amândoi în mână câte un pahar de whisky, aşezaţi la masa din bucătărie, în timp ce toţi ceilalţi dormeau.

— E o casă minunată.

Daniel se uitase de jur împrejur, sorbind din whisky.

— Nu se mai fac case ca asta, dar n-a fost îngrijită şi are nevoie de renovare.

— Cât crezi c-ar costa? se aplecase Michael să întrebe. Câteva sute de mii?

Daniel păru şocat.

— Nu! Cred că pe puţin o jumătate de milion, spusese. Dacă nu mai mult. Totul trebuie refăcut. Trebuie lucrat până la structură şi nu sunt sigur că merită. Desigur, merită pentru voi şi n-aş vrea să vă spun că trebuie să dărâmaţi ceva atât de minunat...

Oftează.

— Dar nu sunt sigur care e alternativa.

— Chiar până la structură? Nu crezi c-am scăpa dacă reparăm ce e de reparat pe mai puţini bani?

— Mi-aş dori să pot spune că da, dar are nevoie de băi noi, de instalaţii electrice şi sanitare noi. Ţiglele trebuie înlocuite, are nevoie de un acoperiş nou, ferestrele sunt putrede. Şi asta-i doar la prima vedere. La casele astea vechi, cum te apuci de lucru, cum începi să descoperi din ce în ce mai multe hibe.

Michael oftă.

— Cum să-i spun asta mamei?

— Nu-i spui, ridică din umeri Daniel. Asta până când nu mai ai de ales. Vestea bună e că am studiat preţurile terenurilor de aici şi ăsta face câteva milioane.

— Ştiu, oftă Michael. Dar unde să ne ducem?

— Cu banii ăştia? Ai putea să-i construieşti o căsuţă superbă, să-ţi construieşti şi ceva pentru tine, îmi închipui, şi să-ţi mai şi rămână destui cât să trăiţi amândoi fără vreo grijă pe lume.

— Dar banii nu sunt totul. Mama n-a fost niciodată motivată de bani şi cred c-ar fi distrusă la gândul plecării.

— Înţeleg, încuviinţă Daniel. Dar s-ar putea să nu se ajungă la asta. Am o teorie conform căreia lucrurile au obiceiul să se rezolve aşa cum trebuie dacă te relaxezi şi laşi universul să-şi facă treaba.

Michael a zâmbit larg.

— Nostim, a zis. Cam asta cred şi eu. Se pare că e o chestie foarte new age din partea noastră.

— Ei bine, a zâmbit la rându-i Daniel. S-ar părea că sunt într-adevăr un om nou.

— Iar s-a blocat fereastra de la camera mea. Daff a pornit la plimbare prin grădină şi a dat de Nan, în genunchi, plivind roşiile.

— Ai idee ce să fac?

— O să-l trimit pe Michael să se uite, spune Nan. Ar trebui să se întoarcă din oraş cât de curând.

— Mersi, zâmbeşte Daff. Azi vreau să lenevesc în pat cu-o carte şi să aştept să dispară ceaţa.

— O să dispară până în prânz şi apoi e o zi perfectă pentru plajă. Eşti aici la prânz?

— O, nu-ţi face griji, spune Daff. Mă descurc eu. S-ar putea să mă duc să mănânc ceva în sat.

Nan ridică din umeri.

— Bine. O, auzi. Se aude bicicleta lui Michael pe alee. Hai să-l întrebăm ce să facem cu afurisita aia de fereastră.

Daff se aşază pe pat în timp ce Michael se întinde după graful ferestrei. Încearcă să nu se uite, dar Michael nu poate vedea că se uită şi, când se întinde, tricoul lui se ridică, lăsând să i se vadă abdomenul puternic, bronzat şi Daff simte cum i se contractă muşchii, retrăind acea senzaţie. De dorinţă.

Până deunăzi, când a simţit prima dată asta, s-ar fi putut declara convinsă că nu va mai simţi vreodată aşa ceva, că poate că nu e posibil s-o simţi, odată ce ai împlinit patruzeci de ani, că era ceva pentru puştani, pentru oameni tineri în căutare de senzaţii tari.

Dar nu. E limpede că e dorinţă şi Daff e uluită. E conştientă că îi place Michael, că se simte în siguranţă cu el. Îi place felul în care îi pune mâna pe spate ca s-o conducă într-o cameră. Îi place că are grijă de mama lui, că pare să vrea să aibă grijă de ea. Se trezeşte dimineaţa zâmbind la gândul că-l va vedea împleticindu-se prin bucătărie, umplându-şi din nou ceaşca de cafea, se gândeşte că arată ca un băieţel drăgălaş cu părul ciufulit şi ochii somnoroşi.

— Aha! M-am prins.

Michael geme când se întinde.

— E chestia asta care iese în afară. Poţi să-mi întinzi cutterul ăla?

Daff se duce la trusa la unelte şi-i întinde cutterul, simţind un nou fior când degetele ei le ating din întâmplare pe ale lui.

O, pentru Dumnezeu, îşi spune stânjenită. Eşti femeie în toată firea. Nu te mai purta ca o adolescentă. Dar, cu toate astea, rezistă cu greu tentaţiei de a se uita în oglinda din celălalt capăt al camerei, ca să se asigure că arată bine.

— Am rezolvat, spune Michael şi, preţ de o clipă, rămân ţintuiţi locului, uitându-se unul la altul, simţind un câmp de tensiune între ei, în timp ce Daff se chinuie să găsească un răspuns.

— Mergi la petrecere? întreabă Michael încet şi Daff încuviinţează.

Jack de la centrul horticol i-a invitat pe toţi la o petrecere diseară. Daff realizează cu surprindere că aşteaptă această seară cu un entuziasm cum n-a mai simţit de secole.

Michael se întinde şi îi dă încet o şuviţă după ureche.

— Lasă-ţi părul desfăcut, spune. Arăţi minunat.

Şi, întorcându-se, iese, lăsând-o pe Daff să se prăbuşească în pat, cu o mână la inima care-i bate năvalnic.

Jess dă un tur prin Walmart, arătând ca orice altă adolescentă de vârsta ei, evitând orice privire, uitându-se cu coada ochiului după agenţii de pază.

Nu-i spune *furt*. Jess n-ar fura *în veci* şi, oricum, nu sunt obiecte care aparţin cuiva anume, ci unui conglomerat gigantic, aşadar, nu se pune. În cele câteva săptămâni de când a început s-o

facă, a adunat o cantitate șocantă de bunuri. Amândouă sertarele de la noptiera ei sunt burdușite și s-a deprins să încuie ușa dormitorului ca nu cumva tatăl ei sau Carrie să intre peste ea și s-o ia la întrebări.

Își aliniază prada în tăcere, simțindu-se, în mod bizar, în siguranță; înconjurată de aceste lucruri care sunt ale ei și doar ale ei, căci doar ea ştie de ele.

Din când în când, în timp ce se uită la lucruri, simte o împunsătură de vinovăţie, dar o alungă amintindu-și exaltarea, explozia de adrenalină şi entuziasm pe care o simte la ieşirea din magazin, cu câte un lucruşor ascuns în buzunar, simţind o putere ameţitoare la gândul că a scăpat fără să fie prinsă.

Astăzi s-a hotărât să procedeze altfel. Astăzi e prima dată când vine la Walmart şi de ce să nu-și ia ceva? Ceva ce îşi doreşte cu adevărat, ceva ce și-ar dori să cumpere, poate?

Trece pe lângă mesele încărcate cu tricouri sclipitoare şi se opreşte, despăturind unul, încercând să pară nonşalantă, ca orice altă fată, în timp ce strecoară încet un tricou de la fundul teancului în rucsacul ei încăpător.

Lasă tricoul, clătinând din cap ca şi cum s-ar fi răzgândit, şi trece mai departe, la o masă cu şepci. Din nou, aceeaşi manevră, prefăcându-se concentrată pe un lucru în timp ce strecoară un alt articol de îmbrăcăminte în geantă, uitându-se în jur apoi ca să se asigure că n-a văzut-o nimeni.

— Am terminat.

Se îndreaptă spre prietena ei, Alexandra, care se uită la raionul de CD-uri.

— Stai. Pe care să-l iau? Beyoncé sau Fergie?

Jessica ridică din umeri.

— Fergie, cred. Dar n-ai *ipod*?

— Aveam unul, dar l-am pierdut şi părinţii mei n-au vrut să-mi ia altul. Tu ai?

— Nu.

Jessica clatină din cap.

— Tocmai mi-am amintit că mai voiam să mă uit la ceva. Aşteaptă-mă aici!

Şi o ia la fugă spre raionul de produse electronice.

Daff nu e genul de femeie care trăieşte pentru cumpărături, dar astăzi are în minte imaginea persoanei care ar vrea să fie diseară, aşa că o porneşte spre oraş, hotărâtă să găsească rochia pe care şi-a creat-o pentru sine în fantezia ei.

Şi-a petrecut dimineaţa visând cu ochii deschişi la petrecerea de diseară. Se vede stând în picioare, cu un pahar de şampanie în mână, cu părul puţin ondulat, plutindu-i pe umeri, într-o rochie de vară transparentă, cu ape, cu Michael lângă ea, râzând de ceva ce-a zis ea, apoi aplecându-se încet şi sărutând-o.

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, spune el în fantezia ei, în timp ce ea pufneşte şi se dojeneşte pentru că a revenit deodată la vârsta adolescenţei.

Cu toate astea, n-are stare în timp ce merge pe Main Street, dând colţul pe Water Street, unde își amintește, parcă, c-ar fi fost mai multe magazinașe. Primele două sunt şocant de scumpe și nu găsește nimic pentru ea acolo, dar de cum intră în următorul ştie că a găsit ce căuta.

O rochie vaporoasă de şifon, în nuanţe de turcoaz și verde-marin, care-i pune minunat în valoare bronzul. Proprietara îi arată o pereche de sandale delicate, de piele, cu talpa joasă, simple, cu excepţia unei ţestoase minuscule din aur de-o parte și de alta.

— Arătaţi minunat, spune femeia, iar Daff e gata s-o îmbrăţişeze, pentru că e adevărat, arată de-a dreptul minunat.

N-arată deloc ca de obicei. Ochii îi sclipesc, pielea îi străluceşte şi se simte plină de entuziasm, de parcă ar urma să i se întâmple ceva minunat, ca şi cum dinaintea ei se întinde o lume plină de posibilităţi, aşteptând să fie valorificate.

Acasă, Daff pierde o mulţime de vreme cu pregătirile. Nan o lasă să facă o baie în cada mare, cu picioruşe de metal, din baia ei şi apoi Daff se aşază la măsuţa de toaletă, punându-şi părul pe bigudiuri mari, Velcro, ca să se aşeze în bucle, exact aşa cum şi-a imaginat

Doar o umbră de fard, puţin fond de ten care să-i accentueze bronzul, rimel ca să-i pună în valoare ochii, un strat de gloss de buze transparent şi e gata. În seara aceasta, Daff nu mai e gospodină, mamă carieristă şi femeie divorţată. În seara asta, Daff este ispita. Frumoasă. Exotică. Capabilă să obţină orice îşi doreşte.

— Oa ! fluieră Daniel când Daff iese din cameră.

— Arăţi ca o prinţesă, exclamă Stella, cu respiraţia tăiată.

— Mulţumesc.

Daff se răsuceşte pe călcâie.

— Vă place ?

— Arăţi extraordinar, spune Daniel. Să fie pentru cineva anume ?

Îi face cu ochiul şi Daff se înroşeşte.

— Voiam doar să port altceva decât pantaloni scurţi şi tricou.

— Ei bine, dacă ai vrea să impresionezi pe cineva, asta ar fi rochia potrivită.

Stella şi Lizzie continuă s-o privească pe Daff cu ochii plini de admiraţie când ea le ia de mână

şi, râzând, coboară scările după Daniel. Chiar când ajung jos se aude soneria.

— Să deschidem?

— Mă duc eu.

Daniel deschide uşa şi dă cu ochii de o blondă minionă şi slăbuţă. E îmbrăcată în negru din cap până în picioare, cu sandale negre Prada în picioare şi cercei uriaşi cu diamante în urechi.

— Bună, spune, vădit emoţionată. Michael e acasă?

— Da.

Daniel deschide larg uşa şi o invită să intre, ridicând pe furiş o sprânceană înspre Daff.

— Cine să-i spun că-l caută?

— Sunt Jordana, spune ea, iar Daff, rămasă ţintuită locului, în ţinuta ei dichisită, se simte deodată gata să izbucnească în plâns.

Jess nu s-a mai simţit vreodată atât de exaltată. Îi ţiuie urechile şi, deşi e conştientă că Alexandra îi spune ceva, nu aude nimic. Încearcă să se concentreze asupra uşii, aşteptând goana nebună care o va cuprinde şi o va purta până acasă şi ajung, aproape c-au ajuns, când Jess simte o mână grea pe umăr.

Se întoarce, cu ochii plini de groază, cu un nod în gât, dând nas în nas cu un agent de pază masiv.

— Domnişoară? spune el. Veniţi cu mine, vă rog.

— Ce e?

Jess încearcă să-l dea la o parte, adoptă o atitudine de sfidare adolescentină, nu foarte convingătoare.

— Ce-am făcut?

— Veniţi cu mine, vă rog.

Nu-i dă drumul la braț și Alexandra rămâne locului, cu ochii plini de groază, în timp ce el începe s-o tragă pe Jess după el.

— E o greșeală, îi spune Jess Alexandrei, agitată, îngrozită de ce vor spune prietenii ei dacă află. Sună-l pe tata ! Și, acestea fiind spuse, dispare.

— Te caută cineva, îi spune Daniel blând lui Michael. Te așteaptă în hol. E Jordana.

— Ha, ha, ha, pufnește Michael. Foarte nostim.

— Nu glumește, spune Daff și, văzând tristețea din ochii ei, Michael realizează că vorbește serios.

— O, la naiba, șoptește el, pălind. Ce caută aici ?

— Nu știu, spune Daniel. Dar nu poți s-o lași să aștepte în hol. I-am spus că vii imediat.

— O, frate, geme Michael, știind că s-a ales praful de această seară, știind că, orice motiv a avut să vină, nu poate fi de bine. OK. Lăsați-mă să vorbesc cu ea. Daff, poți, te rog, s-o conduci tu pe mama la petrecere ? Vin cât de repede pot.

Daff încuviințează.

— Eu sunt consemnat să stau cu copiii azi, spune Daniel. Dar pot să iau fetele la plimbare dacă ai nevoie să fii singur cu ea.

— Nu, nu. E în regulă. N-o să dureze mult. Și oftează adânc, trecându-și degetele prin păr.

— Mă duc să văd ce vrea.

Capitolul 21

Jordana se aşază în camera de zi, cu inima plină de recunoştinţă. Nu credea c-o vor ţine picioarele, e atât de emoţionată încât a fost cât pe-aci să oprească maşina ca să dea la boboci venind încoace.

N-avea de gând să vină aici, nu plănuise să vină, dar îi era atât de dor de Michael, ştia că, dacă ar fi putut să-l vadă doar, dacă el ar fi putut s-o vadă măcar, va realiza cât de multe aveau în comun, la ce renunţa.

Jordana fusese, la urma urmei, cea mai frumoasă şi mai populară fată din oraşul ei. Fusese majoreta cu care visau să iasă toţi băieţii, fusese cea care alegea, fusese înconjurată de fetele populare şi de cei mai frumoşi băieţi.

Oamenii n-o părăseau pe Jordana. Ea îi părăsea pe alţii şi ideea de a fi respinsă nu era ceva cu care se putea împăca, nu era, de fapt, ceva cu care să fi fost obişnuită.

— Mi-ai lipsit, spune, uitându-se la chipul lui Michael, căutând o urmă din căldura, din dragostea pe care, e convinsă, o poartă încă în el, dar, deocamdată, chipul lui e rece.

— Au trecut câteva săptămâni, spune Michael. Am senzaţia c-a trecut mai mult. Cum merg lucrurile? Cum merge afacerea?

— E... în regulă, ridică ea din umeri. Nu mai e la fel. Am angajat temporar un bijutier care să vină să ne ajute cu comenzile. Eu stau în oraş şi Jackson stă cam tot timpul în Manhasset.

— V-aţi împăcat?

Ea clatină din cap.

— Nu. El vrea să apelăm la terapia de cuplu, dar eu sunt sigură că s-a sfârşit.

Michael îşi ridică privirea, întâlnind-o pe-a ei.

— Ştie?

— Despre noi?

Simplul fapt că rosteşte cuvântul „noi" o face să se simtă mai bine.

— Nu, clatină din cap. Nici nu bănuieşte.

— OK, oftează Michael şi rămân cufundaţi într-o tăcere stingheră până când, într-un final, el îşi ridică privirea.

— Jordana? De ce-ai venit?

Ea inspiră adânc, apoi se ridică şi vine lângă canapeaua pe care stă el, aşezându-se lângă el şi luându-i mâinile într-ale ei. Plănuieşte acest moment de câteva săptămâni, ştie exact ce-i va spune şi se uită în ochii lui când are în sfârşit prilejul să-şi ţină pe viu discursul repetat îndelung.

— Michael, am venit pentru că te iubesc. Pentru că relaţia dintre noi e specială. Pentru că n-am mai cunoscut niciodată pe cineva ca tine şi pentru că ştiu, ştiu cu siguranţă că suntem făcuţi unul pentru celălalt. Ştiu de asemenea că eşti un om bun, că te simţi copleşit de vinovăţie pentru că mă consideri o femeie măritată şi ţii la Jackson, dar căsătoria mea cu Jackson s-a încheiat cu mult înainte să începem relaţia noastră şi s-ar fi destrămat oricum. Stai, dă-mi voie să termin, ridică o mână, nelăsându-l pe Michael

să răspundă înainte de a continua. Ştiu că nu mă crezi când spun că sunt gata s-o iau de la capăt, gata să renunţ la tot şi mi-am dat seama că eşti îngrozit de gândul că fac asta de dragul tău, că e o responsabilitate prea mare pentru tine, dar aş fi ajuns în acest punct oricum. Unul din lucrurile care mi-au plăcut la nebunie când eram cu tine e că n-aveam nevoie de restaurante de lux şi maşini rapide şi bijuterii opulente ca să fim fericiţi. Când sunt cu tine mă simt eu însămi, nu trebuie să dovedesc nimic nimănui. Aşa vreau să trăiesc de-acum înainte, o viaţă simplă, lipsită de toate zorzoanele care nu mi-au adus niciodată ce îmi doream cu adevărat. Să fiu fericită.

Michael se uită la cerceii cu diamante din urechile ei, la verigheta bătută în diamante, de un carat fiecare, aşezată acum pe inelarul de la mâna stângă şi hotărăşte să nu comenteze.

— Ce mi-a lipsit când eram cu Jackson era relaţia de parteneriat şi asta simt împreună cu tine. Eşti cel mai minunat bărbat pe care l-am cunoscut vreodată şi mă faci să mă simt mai sigură decât m-am simţit vreodată. Am venit pentru că nu pot să renunţ la asta, e ceva prea important şi ştiu că, dacă o facem, nu vom mai găsi niciodată aşa ceva cu nici o altă persoană.

Ea tace, privindu-l plină de speranţă pe Michael, care îi evită ochii. E încă şocat de prezenţa ei aici, de discursul ei dramatic.

Michael nu e genul care să-şi găsească cu uşurinţă cuvintele, dar, dacă ar fi, ar fi tentat să-i spună că a văzut, probabil, prea multe filme romantice şi s-o întrebe dacă a luat-o razna.

— Ei bine? întreabă ea într-un final, zâmbind sfios. Ai ceva de zis?

— Hm... Jordana...

Îi întâlneşte privirea şi oftează, simţind că nu e pregătit, neştiind cum să-i spună asta.

— Cred că eşti o femeie uimitoare. Cred că eşti puternică, frumoasă şi incredibil de curajoasă pentru că ai venit aici şi mi-ai spus aceste lucruri. Relaţia noastră a fost extraordinară, atât prietenia noastră de mai bine de douăzeci de ani, cât şi, evident, evenimentele mai recente.

Îşi ridică privirea, văzând-o cum îi zâmbeşte cu indulgenţă şi clatină din cap. N-are ce face. Trebuie să fie ferm.

— Dar, spune el, observând o grimasă pe faţa ei. Oricât de minunată aş crede că eşti, şi chiar cred, nu cred că suntem făcuţi unul pentru celălalt. Nu din cauza sentimentului de vinovăţie faţă de Jackson, ci din cauză că, sincer, nu văd ce viitor am avea împreună.

Se opreşte oftând.

— Aş vrea să-ţi pot spune altceva, dar ar fi o minciună şi ar fi o greşeală să te amăgesc.

— Doar pentru că nu vezi c-am avea un viitor acum, asta nu înseamnă că nu există unul, spune repede Jordana. Desigur, e greu să ţi-l închipui, la urma urmei, lumile noastre sunt atât de diferite, dar, dacă am încerca, ai vedea. Nu spun că trebuie să ne aruncăm şi să ne luăm un angajament, dar am putea s-o luăm încet, să vedem cum merge, ţi-aş dovedi că sunt persoana potrivită pentru tine, încearcă ea să zâmbească.

— Nu pot, şopteşte Michael, clătinând din cap. Îmi pare rău, Jordana, dar nu pot.

— De ce? Nu înţeleg, de ce?

— Pentru că nu te iubesc, spune în sfârşit Michael, şoptind în continuare: Pentru că nu e cum ar trebui să fie. Nu asta îmi doresc.

— Dar de unde ştii ce-ţi doreşti? Cum poţi ştii dacă n-ai avut niciodată lucrul ăsta?

Se agață de un pai și o știu amândoi.

— Jordana, n-ar fi trebuit să bați atâta drum. Îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău.

— Te rog, Michael.

E gata să izbucnească în lacrimi, e aproape stânjenită de cum se poartă, dar ce simte pentru el e prea puternic, nu poate să plece, nu poate să-l lase să renunțe fără să lupte.

— Acordă-mi o șansă doar. Te rog. Îți promit că nu vei regreta.

— Nu pot, Jordana. Ar trebui să pleci.

— Mai e ceva, spune, ridicându-se, cu ochii aruncând văpăi.

Michael o privește obosit.

— Sunt însărcinată.

Bee bate încet la ușa salonului, apoi, neprimind nici un răspuns, o deschide.

Tatăl ei e întins în pat, cu ochii închiși, cu tuburi ieșindu-i din brațe. Arată atât de cunoscut și atât de străin în același timp, e tatăl pe care îl cunoaște și îl iubește dintotdeauna, dar îmbătrânit, zăcând aici, atât de slăbit și de firav, neajutorat ca un copil.

— Tată?

Își înghite lacrimile și se apleacă asupra lui, aproape tresărind când el deschide ochii.

— Bee! zâmbește el și își ridică brațele, iar ea se cuibărește la pieptul lui, strângându-l în brațe.

— Au, spune el. Nu așa strâns.

— Iartă-mă, tată.

Își șterge lacrimile.

— Am crezut că n-o să mă auzi.

— Nu te-am auzit, dar doar pentru că dormeam. Mă bucur c-ai venit, Beezy.

— O, tată.

Ochii i se umplu iar de lacrimi.
— Eram aşa îngrijorată. Vreau să vorbesc cu doctorul tău.
— Ar trebui să apară în curând, dar nu cred că am nevoie de un implant. De data asta. Doar de multă odihnă.
— Slavă Domnului, şopteşte ea. Ai voie să zbori ?
— Mi-am lăsat aripile acasă, zâmbeşte el. De ce ?
— Vreau să vii cu mine în Nantucket, ca să pot să am grijă de tine.
— Ah. Nantucket. N-am mai fost de ani de zile acolo.
Ochii i se înceţoşează, năpădiţi de amintiri.
— O să-ţi placă la nebunie casa noastră, spune Bee. Şi aşa pot să am grijă de tine cum se cuvine. Fetele o să se bucure la culme că stai cu noi şi promit c-o să poţi să te odihneşti.
— Poate, spune Evan, strâmbându-se. Lasă-mi un răgaz să mă gândesc.
— La ce să te gândeşti ? spune ferm Bee. Cine altcineva poate să aibă grijă de tine ?
— Aş putea să angajez o infirmieră, spune Evan.
— Asta e ridicol, când mă ai pe mine.
— Ce face Daniel ? schimbă subiectul tatăl ei. E vreo şansă să vă împăcaţi ?
Bee râde amar.
— Aş zice că nu. E o poveste lungă, tată. O să ţi-o spun când te simţi mai în puteri. Dumnezeu ştie că n-aş vrea să-ţi provoc un atac de cord.
— De ce nu ? Cel puţin, sunt în locul potrivit. Care-i treaba ? A recunoscut în sfârşit că-i plac băieţii ?
Bee păleşte.
— Poftim ? De unde-ai ştiut ?

— O, Beezy. Îmi pare foarte rău. N-am ştiut. Doar c-am bănuit dintotdeauna. Cum te simţi? Eşti bine?

Bee ridică din umeri, inspiră adânc, uitându-se pe fereastră, încercând să-şi ţină firea, şi apoi izbucneşte în hohote de plâns.

— Sssst.

Tatăl ei, întins în patul lui de spital, o cuprinde în braţe, dorindu-şi să nu doară atât, când vezi o persoană iubită suferind atât de mult.

— E în regulă, Beezy. Ssst. Tati e cu tine.

Daff încearcă din greu să se simtă bine, să se lase purtată de petrecere, dar de fiecare dată când intră cineva în grădină îşi ridică privirea, sperând că e Michael. Dar niciodată nu e el.

A stat o vreme lângă Nan, s-a dus să-şi ia un pahar de punch şi, la întoarcere, a descoperit că Nan fusese luată pe sus de Jack pe ringul de dans. Zâmbeşte văzând-o, gândindu-se ce minunată e petrecerea, cu lampioanele licărind printre copaci, cu oameni drăguţi plimbându-se de colo-colo pe pajişte şi ce bine ar fi dacă ar fi şi Michael acolo.

— Bună.

Se întoarce şi dă cu ochii de un bărbat care-i zâmbeşte, întinzându-i mâna.

— Eu sunt Mark.

— Eu sunt Daff.

— Daff de la Daphne?

— Aşa ar trebui. Asta crede toată lumea, dar e de la Delphine. Mama era franţuzoaică şi, când eram tânără, fratele meu mai mic nu putea să-mi pronunţe numele şi îmi spunea Daff. Şi aşa a rămas.

— E drăguţ. Şi de unde îl cunoşti pe Jack?

— Nu-l cunosc. Am venit cu o prietenă.

— Te-am văzut mai devreme cu Nan.

— Da. De fapt, e proprietăreasa mea.

— Aha, eşti unul din chiriaşii de care am auzit.

— A! O cunoşti pe Nan atunci?

— Nu chiar. Ne-am cunoscut. A venit să vadă una din casele construite de mine şi eu ţin morţiş să pun mâna pe Windermere.

— Eşti antreprenor?

— Sunt şi Nan are una dintre cele mai bune proprietăţi de pe insulă. Ţi-a zis cumva c-ar avea vreun gând să vândă?

Daff se întoarce şi îl priveşte pe Mark. Acesta zâmbeşte şi pare binevoitor, dar e o lucire de oţel în ochii lui, ceva care-i inspiră pe dată neîncredere şi ştie că, cu cât îi spune mai puţin, cu cât îi dă mai puţine informaţii, cu atât mai bine.

— Eu sunt doar un chiriaş, râde degajată Daff, întorcându-i spatele. De ce ar discuta asta cu mine?

— Valorează o avere, să ştii, spune Mark. Preţurile pe-aici sunt astronomice.

— Am auzit.

— Dar tu? schimbă Mark subiectul. Cu ce te ocupi când nu eşti chiriaş în Nantucket?

— Sunt agent imobiliar, râde ea. În Westchester.

— Ah. Atunci jucăm în aceeaşi echipă, rânjeşte el. Ai venit cu soţul şi copiii?

— Nu, Daff clatină din cap, întrebându-se când se va obişnui cu aceste presupuneri, când va putea să le spună oamenilor că e divorţată fără să se simtă cumva o ratată. Sunt... divorţată. Fiica mea e la tatăl ei acum.

— Aşadar, ai intrat în afacerile imobiliare după divorţ?

— După separare. Da.

— Nu-i un domeniu foarte înfloritor acum. În Nantucket e altfel. E o insulă, aşa că preţurile vor rămâne întotdeauna ridicate, dar ştiu că restul ţării are de suferit. Ţie cum îţi merge?

— Nu prea grozav.

Daff încearcă să găsească o scuză să se retragă. Ştie că ar trebui să fie bine-crescută, dar aceasta nu e doar o şuetă, vrea să afle prea multe, s-ar părea că plănuieşte ceva şi ea nu ştie cum să se sustragă.

— Ar trebuie să mişte ceva în toamnă, spune Daff, aţintindu-şi privirea spre masa cu băuturi, gata să se scuze. Ştii cum e, vara întotdeauna merge mai prost.

— Ei bine, se apleacă Mark înspre ea. Între noi fie vorba, dacă Nan ar accepta să-mi vândă vara asta, m-aş asigura că-ţi iese şi ţie ceva din afacerea asta.

Îi face cu ochiul.

— Aşa-i în afaceri. Ştiu că mă înţelegi. Am putea să facem o înţelegere neoficială, fără intermediar, şi ţi-aş da un procent. Uite – şi îi strecoară o carte de vizită ; Daff rămâne uitându-se lung la ea.

— Sună-mă şi putem să discutăm nişte sume. Rămâne între noi, repetă, privind-o fix.

— Mark Stephenson !

Nan apare, cu rochia ei elegantă, de crep roşu, unduindu-se în jurul gleznelor.

— Nan Powell ! Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna.

O sărută pe Nan pe amândoi obrajii, iar pe Daff o trece un fior.

— Îmi faci onoarea să-mi acorzi acest dans ?

— Dacă mă rogi aşa frumos, cum aş putea să refuz ? chicoteşte Nan şi o pornesc amândoi pe pajişte, lăsând-o pe Daff ţintuită locului, uitându-se la cartea de vizită care i-a fost strecurată în palmă.

Un procent. Din cât ? Cât ar putea să valoreze casa ? Câteva milioane, ştie, dar câte, şase ? Şapte ?

Opt? Mai mult? Face rapid nişte calcule în minte. Trei la sută din, să zicem, şase milioane ar însemna o sută optzeci de mii de dolari. O avere. Ar trăi fără griji o bună bucată de vreme.

O, Doamne! Ce-i trece prin cap? N-ar putea să-i facă una ca asta lui Nan, n-ar putea să se implice în ceva atât de necurat, de viclean şi de imoral, de fapt. E tentată să rupă cartea de vizită, simţindu-se mânjită doar pentru că a stat de vorbă cu acel individ, dar o îndeasă în poşetă şi o ascunde sub şerveţele, prefăcându-se că n-o mai vede, că nu e acolo şi că va dispărea de la sine.

Michael e aşezat pe verandă, cu un pahar de whisky în mână, le-a pierdut numărul deja. Daniel a venit la el mai devreme, l-a întrebat dacă se simte bine, dar Michael n-a putut deschide gura, n-a ştiut ce să-i spună.

Pe undeva se simte ca şi cum ar fi aşteptat acest moment toată viaţa. Toată viaţa a fost uluit că nici una din prietenele, din iubitele lui, din fostele cuceriri n-a rămas însărcinată şi acum, sfârşit, e ca şi cum a fost menit să se întâmple dintotdeauna, ca şi cum trecutul l-a prins în sfârşit din urmă.

Se simte amorţit. Şocat. Speriat. De îndată ce a auzit acele cuvinte, s-a uitat înspăimântat la Jordana, simţind că i se contractă pieptul, respirând cu greutate, sperând că nu auzise bine, că avea să se trezească în curând din acest coşmar.

Jordana plecase ca o vijelie, vărsând şiroaie de lacrimi, anunţând că stă la The Wauwinet, că va păstra acest copil şi că îl va creşte singură dacă trebuie şi, în sfârşit, că e şocată de reacţia lui, de faptul că n-a fost în stare să spună nimic, că i s-a tăiat respiraţia.

Un copil. Culmea, cu Jordana. De fiecare dată când se gândeşte la asta, simte nevoia să-şi tragă o pătură peste cap şi să nu mai iasă de acolo. Cum se poate să fi pierdut iremediabil controlul asupra propriei vieţi? Cum poate să fie responsabil pentru viaţa unei alte fiinţe umane când pare să-şi fi dat peste cap în aşa hal propria viaţă?

Nu poate să se gândească la o soartă mai rea decât faptul că vieţile lor fi legate, pe veci, prin acest copil.

E ca şi cum, îşi spune sumbru, s-ar privi prin ochii altcuiva. Numai văzând-o în seara asta, acea fiinţă şuviţată, machiată strident, disperată, obsedată, acoperită de bijuterii, se întreba întruna: Unde naiba mi-a fost *capul*? Unde *naiba* mi-a fost capul? O prietenă, da. Dar o parteneră cu care să-mi petrec restul vieţii? La naiba, nu.

O, dacă ar fi ignorat acea atracţie, dacă ar fi rămas prieteni nu foarte apropiaţi, ca până atunci, dacă ar fi ieşit cu ea în acea seară, în acea primă seară, şi apoi s-ar fi întors acasă în Upper West Side. Singur.

Iar Jordana, cum va face ea faţă acestei situaţii? Urmând să aibă un copil ilegitim cu un bărbat care nu se simte câtuşi de puţin în stare să facă faţă situaţiei, un bărbat care nu-i poate fi alături aşa cum îşi doreşte Jordana, nu poate fi soţul sau partenerul de care are ea nevoie.

În seara asta nu i s-a părut vulnerabilă, având nevoie de un cavaler pe cal alb care s-o salveze. În seara asta i s-a părut destabilizată. Lipsită de încredere în sine.

Şi poate doar puţintel dusă.

— Michael? Tu eşti?

Îşi ridică privirea, o vede pe Daff stând în întuneric, atât de frumoasă în acea rochie, atât

de proaspătă, de inocentă, atât de deosebită de Jordana, și o privește, neștiind ce să-i spună, realizând că îi tremură umerii și că îi curg lacrimi pe obraji.

— Ssst.

Ea se apropie fără zgomot, îl înconjoară cu brațele, îl mângâie pe spate, sărutându-l pe creștet și alinându-l ca pe un copil.

— Nu-i nimic, îi șoptește, lăsându-și mâinile să-i alunece în cercuri pe spatele lui, în timp ce el se sprijină plângând de ea. Nu-i nimic.

Încet lacrimile i se potolesc și ea încă îl strânge în brațe, dar mâinile ei s-au oprit și parcă nu mai e la fel de plăcut, așa că o trage încet în jos, în poala lui, fără să-i dea drumul din brațe, fără ca ea să-i dea drumul, și apoi o sărută și, o, Doamne, nu asta ar trebui să facă, când tocmai a descoperit că va fi tată, dar e Daff, această îmbrățișare pare un refugiu din calea celei mai crunte furtuni pe care a cunoscut-o vreodată și, mai mult, sărutând-o pe Daff, simțindu-i brațele care-l înconjoară, se simte în sfârșit în siguranță.

— Ce-i asta?

După doar câteva minute, aud o sonerie.

— O, Doamne, tresare Daff vinovată, stânjenită și se întinde să caute telefonul în geantă.

— Oare cine mă sună așa târziu?

Se uită la număr și inima i se oprește în piept. E numărul lui Richard. S-a întâmplat ceva. Cu Jess. Răspunde, simțind că i se strânge inima de frică.

La celălalt capăt al firului e Jess, plângând în hohote. Ca un copil.

— Jess? Ce e? Jess? Ce s-a întâmplat?

Strigă de teamă, din dorința disperată de a se asigura că Jess e teafără.

— Mi-e dor de tine, mami, spune Jess printre sughițuri. Am nevoie de tine, mami – și Daff adoptă pe dată tonul mamei.

— Și mie mi-e dor de tine, Jess. Te iubesc. Dar spune-mi, ce e? Ce s-a întâmplat?

— O să te sune tati, spune ea, începând o nouă repriză de plâns. Dar vreau să vin să stau cu tine. Urăsc să stau aici. Nu vreau să mai stau aici.

— Jess?

Vocea lui Daff e fermă, deși numai așa nu se simte.

— Ce se întâmplă? Dă-mi-l pe tata la telefon.

Capitolul 22

Windermere e cufundată în tăcere noaptea, într-o aparentă linişte şi pace, dar, dacă asculţi cu atenţie, auzi sunetele unor oameni care n-au somn, chinuiţi de dileme, sunete ce vădesc un zbucium interior care e tocmai opusul liniştii.

Michael e încă paralizat de teamă. Un copil. Jordana aşteaptă copilul lui, tocmai când a întâlnit o femeie care, simte, pentru prima dată poate, îl completează cu adevărat. Oricât ar cântări lucrurile, nu vede nici o cale de ieşire din acest impas.

N-a avut niciodată o părere bine definită în privinţa avortului, n-a trebuit niciodată să-şi pună această problemă, cu excepţia faptului că ştie multe femei care au făcut avorturi şi a considerat întotdeauna că femeia are dreptul să aleagă.

Dar cum rămâne cu bărbatul? El ce opţiuni are? Nu poate să gândească limpede, nu crede că există ceva mai rău decât să aducă pe lume un copil în asemenea împrejurări. Nu s-a gândit niciodată la sine în ipostaza de tată decât ipotetic, dar să aibă un copil cu *Jordana*? Dacă n-ar fi dureros de absurd, ar râde.

Pune capăt sarcinii, ar vrea să ţipe. Scapă de el. Dar nu e corpul lui, nu poate spune nimic şi acum i-e groază că va plăti toată viaţa pentru această greşeală.

Mâine o să se ducă s-o vadă. Să stea de vorbă. Să încerce s-o convingă. Să încerce să-i dovedească Jordanei că n-ar fi un lucru bun pentru nici unul din ei, că aceasta nu e, nu poate fi, alegerea potrivită.

Căci Michael nu e făcut să fie tată, şi-a pierdut propriul tată la numai şase ani. Nu are idee ce e un tată, nu bănuieşte bucuria pe care o simţi când îţi vezi copilul, când vezi născându-se o fiinţă zămislită de tine.

Şi nu s-a gândit niciodată la sine în ipostaza de tată, responsabil de viaţa altcuiva. O responsabilitate atât de uriaşă încât doar gândul la ea îl copleşeşte. A avut întotdeauna grijă de iubitele lui, de mama lui, dar asta e altceva. Oricât de copilăros s-ar fi purtat unele din ele, la momentul respectiv, rămân persoane adulte, capabile să aibă grijă de sine.

Michael n-a fost niciodată pregătit pentru asta ; pregătit să se maturizeze subit.

În cealaltă aripă a casei, Daff stă la fereastră, privind, prin întuneric, lumina stingheră aruncată de una din ambarcaţiunile purtate de valuri. Bea încet dintr-o cană de ceai cald, cu lapte, încercând să-şi liniştească nervii tulburaţi, sperând c-o s-o ajute să adoarmă.

Are atâtea lucruri la care să se gândească. Faptul că Jess, draga ei Jess, a furat din magazine. Cum e posibil ca fetiţa ei să fi fost prinsă furând din magazin, nu pare să aibă nici o noimă, dar Richard s-a exprimat fără echivoc. N-a fost o greşeală, el şi Carrie s-au dus s-o ia şi i s-a arătat ce avea în rucsac.

Chiar şi atunci, Richard a vrut să creadă că există o altă explicaţie, dar nu exista nici una, iar tăgăduielile iniţiale ale lui Jess au fost înlocuite

rapid de o criză de isterie, în care a redevenit fetiță, sperând că tati o să rezolve tot, o să facă toate problemele să dispară.

Nu vor depune plângere, i-au zis, după ce Richard le explicase situația, spunând că Jess încerca să depășească faptul că părinții ei divorțaseră de curând. Dat fiind că era, în ceea ce-i privea, prima abatere, data viitoare nu va scăpa așa ușor, i-au zis cu severitate, conducându-i afară din magazin.

Jess fugise glonț în camera ei, trântind ușa, după ce Richard îi spusese ce pedeapsă o așteaptă pentru ce făcuse. Îi confisca *ipod*-ul și va fi consemnată o lună.

— Te urăsc, îi strigase din spatele ușii închise. Urăsc să stau aici! Mai bine nu mă năşteam!

Carrie şi Richard se aşezaseră la masa din bucătărie, sfătuindu-se în şoaptă ce să facă.

— Crezi că ar trebui să meargă la cineva? propusese timid Carrie, convinsă că asta ar ajuta-o pe Jess, dar neștiind cum va primi Richard sugestia.

— Să meargă la cineva? Cum ar fi? Un psihiatru?

— Poate nu un psihiatru, ci un psiholog. Cineva cu care s-ar putea simți în siguranță, cineva cu care ar putea sta de vorbă.

Richard oftă.

— Cred că e ridicol. Să trimiți o fată de treisprezece ani la psiholog. Ştiu că treaba asta cu furtul din magazine nu-i a bună, dar Jess nu e un copil rău, e doar un copil care trece printr-o perioadă dificilă. Carrie, şi tu ai avut treisprezece ani și ai zis că nu ți-a fost ușor. Sigur ştii cum e.

— Ştiu, răspunse Carrie. Dar eu nu furam. Și n-aș fi îndrăznit în veci să le vorbesc părinţilor mei așa cum îți vorbește ea.

— Ei bine, s-au schimbat vremurile. Și n-o face prea des și nu vorbește serios.

— Richard, oricând nu obține ce vrea, urlă că te urăște sau că mă urăște, că i-am distrus viața, ca să nu mai zic de alte lucruri care n-ar trebui spuse, și tu o lași.

— Aș prefera să-și poată exprima emoțiile, spune încet Richard.

— Dar nu se cuvine, spune Carrie. Nu zic că n-ar trebui să simtă lucrurile astea, ar trebui să poată simți orice, dar nu se cuvine să-și verse aceste sentimente oricând o copleșesc.

— Nu sunt de acord, spune Richard. Cred că e mult mai bine să și le exprime decât să le reprime. Mie nu mi s-a dat niciodată voie să fiu furios, a trebuit să fiu întotdeauna fericit și bine dispus când eram copil și, ani de zile, m-am confruntat cu această furie reprimată. Nu vreau ca Jess să treacă prin așa ceva.

— De ce nu ? Ca nu cumva furia reprimată să ducă la ceva mai grav decât... furtul din magazine ?

— Nu e corect, spune sever Richard.

— Poate că nu, dar eu văd un copil care se chinuie și care va face orice ca să atragă atenția, inclusiv să fure din magazine. Nu înțelegi că despre asta e vorba ?

— I se acordă atenție. Îi acord o mulțime de atenție.

— Știu, dar întotdeauna își dorește mai multă. Nu e niciodată îndeajuns și aceste furturi sunt un strigăt de ajutor. Richard, am fi iresponsabili dacă nu i-am oferi ajutor specializat.

Urmează o lungă tăcere, în care Richard încearcă să asimileze ce spune ea, căci e ceva adevăr în ce spune. Își adoră fiica, o iubește mai mult ca orice pe lume, dar e adevărat că uneori n-o înțelege. Se străduiește s-o asculte, s-o aprobe,

s-o lase să fie ea însăşi fără s-o judece – toate lucrurile care i-au fost refuzate lui în copilărie – şi cu toate astea pare să sufere aşa mult şi, în momente ca acestea, el se simte un tată groaznic, complet neajutorat.

— O să mă gândesc, îi spune într-un final, ridicându-şi privirea şi întâlnind-o pe-a lui Carrie.

— Mulţumesc, spune ea şi se întinde peste masă, strângându-i mâna.

Uneori e de-ajuns, realizează ea, să ştie că o ascultă.

Ghemuită în faţa uşii de la bucătărie, Jess ascultă fiecare cuvinţel. O urăşte pe Carrie în acest moment, îşi urăşte tatăl, îşi doreşte să poată da timpul înapoi, la momentul când mama şi tatăl ei erau căsătoriţi şi totul avea un sens.

Se întoarce fără zgomot la etaj, în dormitorul mare, şi îşi sună mama şi, în timp ce formează numărul, lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Să stea aici nu e cum s-a aşteptat, nu acum, când Carrie a stricat totul şi, pentru prima dată după multă vreme, vrea să fie cât mai departe de tatăl ei.

Dacă el şi Carrie au de gând s-o respingă, o să-i respingă ea înainte.

— Mami?

Varsă lacrimi sincere când aude vocea mamei.

— Vreau să stau cu tine.

Richard a fost de acord s-o trimită pe Jessica în Nantucket. Poate c-o să-i facă bine, şi-a zis, să scape de influenţele negative de aici. Jessica trebuie să fi fost influenţată de o prietenă, nu s-ar fi gândit niciodată de una singură să fure, orice ar zice Carrie.

Şi o fată are nevoie de mama ei, realizase. Se gândise că ar fi cel mai bun prilej ca Jess şi

Carrie să se apropie şi, deşi au existat momente când păreau să se înţeleagă de minune, când Jess voia să fie cu Carrie, în cele din urmă, nu e şi nu va fi niciodată mama ei. Richard s-a simţit aproape recunoscător când Jessica i-a cerut voie să plece. Avea senzaţia că fusese într-un vârtej de emoţii de când Jess se mutase la ei. Avea nevoie de o pauză, avea nevoie să se mai gândească şi la altceva decât la fiica lui adolescentă. S-o lase pe Daff să facă faţă situaţiei deocamdată.

Daff e pregătită pentru venirea lui Jess, dar e îngrijorată de ce se întâmplă în viaţa fiicei ei. I-a dus dorul, desigur, dar n-a tânjit după ea aşa cum spun că tânjesc cunoştinţe de-ale ei în rarele ocazii când au ceva timp liber.

E un mit, îşi spune, că toate mamele suferă după copiii lor când nu sunt cu ei. Vina le face să spună asta, o teamă că nu sunt mame îndeajuns de bune dacă nu se gândesc la copiii lor douăzeci şi patru de ore din zi.

Daff se gândeşte la Jess. Adesea. Dar i-a plăcut şi să fie văzută ca o femeie, ca o fiinţă aparte, mai mult decât o *mamă*. I-a plăcut că a cunoscut oameni noi, că şi-a creat o lume aici în Nantucket în care e altcineva decât o gospodină neîngrijită de la suburbii şi mamă.

În seara asta a fost seducătoare, pentru Dumnezeu! Aminteşte-ţi acel sărut! O trece un fior, dorindu-şi să fi dus la mai mult, dar vraja a fost risipită de telefonul de la Jess. Deşi rămăsese acolo, după ce terminase de vorbit cu Richard, întrebându-l pe Michael ce se întâmplase, vrând să se asigure că e bine, era cu gândul la Jess şi se hotărâseră să pună punct serii, să stea de vorbă dimineaţa, când totul avea să fie mai limpede.

Mai trebuia să se gândească şi la Mark Stephenson şi la oferta lui stranie. Nu voia să se gândească la asta, ştia că e ceva necinstit, viclean, n-ar putea niciodată să îi facă una ca asta lui Nan sau lui Michael. Dar era o sumă atât de mare, i-ar asigura existenţa de-acum înainte, i-ar oferi o libertate la care visase numai de la divorţ.

Căci nu e uşor să lucrezi în domeniul imobiliar în această perioadă. Şi o să fie şi mai greu. Nu e ca în vremurile bune de demult când totul era la suprapreţ şi se vindea ca pâinea caldă, când duelul ofertelor era ceva obişnuit, iar agenţii imobiliari câştigau o avere.

Aproape fiecare femeie de vârstă mijlocie pe care o cunoaşte în oraş, care s-a hotărât să se întoarcă la muncă după ce şi-a crescut copiii, e agent imobiliar. În fiecare săptămână pare că încă una a intrat în luptă, şi-a luat autorizaţia, a apărut la uşa uneia din sutele de case cu licitaţie deschisă, care oferă fiecare prânzuri mai mari şi mai consistente în încercarea de a atrage agenţii imobiliari.

Există atât de multe case. Constructorii care credeau că perioada de elan va dura veşnic continuă să construiască locuinţe noi, uriaşe, numai că acum casele rămân nevândute, preţurile scad întruna, până când cei care le construiesc intră în perioada de prescriere sau le vând în pierdere.

E din ce în ce mai greu să supravieţuieşti ca agent imobiliar în oraşul ei. Chiar şi oamenii care sunt consideraţi cei mai buni, Marie Callaghan şi echipa ei – patru blonde mortale care apar întotdeauna pe ultima pagină a ziarului local şi despre care se ştie că au cele mai selecte case din oraş – n-o duc prea bine. Din câte a auzit Daff, ceea ce-i rămâne, odată ce şi-a plătit toate

cheltuielile de publicitate – acele anunțuri de-o pagină și pliantele lunare le fac reclamă, dar costă – *și* și-a remunerat echipa, nu e nici pe departe atât de mult pe cât ar vrea să se creadă.

Cât timp a fost căsătorită, Daff n-a dus niciodată grija banilor. Lucra din când în când – a fost consultant de marketing o vreme, a pictat felicitări de Crăciun și a organizat licitații de mobilă o vreme, iar puținii bani pe care-i câștiga erau un supliment – un bănuț în plus cu care să-și ia o pereche de cizme drăguțe pe care le văzuse, să stea la un hotel mai bun când plecau în vacanță, să-i cumpere lui Jess cea mai nouă pereche de cizme Uggs pe care trebuia neapărat să le aibă, pentru că toate colegele ei aveau.

Dacă avea o perioadă de răgaz în timpul căsniciei, era pur și simplu o perioadă de răgaz. N-avea importanța pe care o are acum. Căci, deși Richard plătește și pensie alimentară, și alocație pentru întreținerea copilului, ei i-au rămas pe cap ipoteca, facturile și puținul pe care i-l plătește Richard nu e nici pe departe îndeajuns cât să-i alunge temerile privind viitorul.

Visul ei e să aibă destui bani cât să pună câțiva deoparte în fiecare lună, să-și facă rezerve și să știe că poate sta liniștită, că va fi asigurată pe viață.

Nu poate să-și închipuie că va fi vreodată silită să-și vândă casa. Aceasta e casa în care s-a născut Jess și unde ar trebui să se ducă? Pe undeva, o înțelege pe Nan, de ce nu vrea să plece de la Windermere, și totuși valorează milioane. Poate că Nan își face griji de pe-o zi pe alta, dar ea are de ales și, dacă ar vinde această casă, ar fi o femeie foarte bogată.

Ca să nu mai spună ce ar însemna asta pentru Daff. Câteva milioane pentru Nan și câteva

sute de mii, poate, pentru Daff, îndeajuns cât să-şi facă rezerva, cât să poată răsufla uşurată.

Oare ar fi chiar atât de groaznic dacă ar sta de vorbă cu Nan, dacă i-ar prezenta poate o altă perspectivă doar? Evident, Daff n-ar putea s-o oblige pe Nan să facă un lucru pe care nu doreşte să-l facă, dar ar putea, poate, s-o ghideze într-o altă direcţie şi ar fi oare chiar atât de groaznic s-o transforme pe Nan într-o femeie bogată?

N-ar mai trebui să se preocupe de ferestre blocate şi de ţigle care dispar. Ar avea o căsuţă minunată pe plajă, cu mai mult decât suficienţi bani, aşa că n-ar mai avea nici o grijă pe lume.

Daff mai ia o gură de ceai, încercând să se convingă că n-ar fi atât de îngrozitor s-o convingă pe Nan să vândă casa.

Nan se trezeşte tremurând, simţind că i-e frig. Coboară lipăind din pat şi se duce la baie, lăsând să-i cadă cămaşa de noapte udă de transpiraţie şi luând pe ea o cămaşă nouă, uscată, simţind pe dată că se încălzeşte.

Trage cuverturile peste cealaltă jumătate a patului, pe care o consideră încă jumătatea lui Everett, şi, urcându-se la loc în pat, îşi aminteşte brusc ce-a visat.

Cât de ciudat, realizează. Îl visase pe Everett. Imediat după moartea lui, îl visase de mai multe ori, vise atât de vii, de reale, încât a rămas convinsă că o veghea de undeva de sus, neputând s-o viziteze decât în somn, pentru a o asigura că avea să fie bine pentru amândoi.

Nu-l mai visase de ani de zile, dar acum îşi aminteşte că l-a visat azi-noapte. Se făcea că vizitează Vasul-far din Nantucket, curioasă să-l vadă după ce fusese transformat, mai întâi, într-o vilă şi, acum, un hotel de lux.

Ce-i drept, Nan citise articole în reviste despre far, văzuse cât de minunat fusese decorat, lambriurile de lemn, eleganţa discretă a sufrageriilor şi camerelor de zi, dar, în visul ei, arăta ţipător, în culori stridente, care nu se potriveau, nuanţe de verde şi portocaliu strălucitor, culori menite să te tulbure.

În vis rătăcea dintr-un dormitor în altul, ştiind că e gata să găsească ceva, fără a şti însă sigur ce anume, până când a dat de un bărbat zâmbitor, întins pe un pat suprapus.

— Bună, Everett, îi zisese, simţindu-se deodată liniştită, în siguranţă şi deloc surprinsă să-l vadă, deşi acest Everett nu semăna deloc cu Everett al ei.

Cu toate astea, ştia că e el.

— Bună, Nan, spusese el şi dăduse cuvertura la o parte, invitând-o să se urce în pat lângă el, numai că nu era nimic lasciv, nimic sexual, o invita acasă şi ea s-a urcat, surprinsă doar că aşternuturile nu erau calde şi uscate, dar recunoscătoare că îl regăsise pe Everett şi apoi s-a trezit, scăldată de transpiraţie.

Acum n-o mai ia somnul. Visul a tulburat-o – au trecut atâţia ani de când l-a visat pe Everett şi apariţia Jordanei a tulburat-o, nu pentru că ar şti ceva despre ea, ci pentru că l-a văzut pe Michael pe terasă şi simte că s-a întâmplat ceva serios, că se pregătesc mari schimbări şi nu neapărat în bine.

Nu e culmea ironiei, îşi spune, tocmai când crezi că viaţa ta curge lin, întocmai cum ţi-ai dorit, o rotiţă sare de pe şină şi totul se schimbă din nou? În câteva zile Bee o să se întoarcă, însoţită de tatăl ei, acele fetiţe adorabile vor pleca şi în locul lor va veni fiica lui Daff.

Iar această Jordana, care e atât de vădit îndrăgostită de Michael, e clar nepotrivită pentru el. Ce caută aici şi de ce-a venit tocmai când Daff şi Michael par să înceapă să se apropie?

E ca şi cum în întreaga casă a început deodată să sufle un vânt nefast. Oricât ar încerca, Nan nu se poate linişti şi nu-şi găseşte somnul.

Stă întinsă în pat, chinuită de gânduri, până când afară începe să se lumineze şi atunci se ridică în sfârşit din pat, îşi face un ceai şi o porneşte spre plajă, inspirând aerul sărat şi, într-un final, acolo, o cuprinde o senzaţie de linişte.

Capitolul 23

Daniel verifică peticul de hârtie să se asigure că a notat corect numărul, apoi parchează pe aleea îngustă din dreptul casei. E limpede că înăuntru sunt deja mai multe persoane – maşina lui e a treia parcată acolo – şi, apropiindu-se de uşa de la intrare, vede mai mulţi oameni adunaţi în camera de zi, cu pahare de şampanie în mână.

— Daniel! Ai venit!

Matt îi deschide şi îl pofteşte înăuntru.

— Mă bucur mult că eşti aici. Vino să faci cunoştinţă cu toată lumea.

Daniel intră stingher în camera de zi, simţind deodată un fior de teamă, căci toţi cei dinăuntru sunt bărbaţi şi e prima dată când Daniel se află într-un mediu în care toţi sunt, declarat, gay, inclusiv el.

— Îmi pare rău că n-am ajuns la petrecerea lui Jack, spune Daniel. Am auzit c-a fost mişto.

— Şi mie îmi pare rău că n-ai ajuns. A fost plăcut. Pentru mine a însemnat mai mult să fac conversaţie cu clienţii, să rămân treaz şi să nu spun nimic care să ofenseze, pufneşte Matt. Şampanie?

— Mi-ar plăcea un pahar.

— Daniel, acesta e Keith.

Un bărbat scund cu ochelari trendy îi zâmbeşte prietenos şi dă mâna cu Daniel.

— Probabil că ești nou-venit pe insulă, spune el.
— Relativ. Stau doar pe perioada verii. Am închiriat o cameră în Sconset.
— Stă acasă la Nan Powell.
Matt îi pune o mână pe spate în timp ce vorbeşte şi Daniel e surprins de cât de firesc, de plăcut, i se pare acest gest.
— Mai ştii?
— O, Doamne!
Ochii lui Keith se luminează.
— Trebuie să faci cunoştinţă cu partenerul meu, Stephen. E îndrăgostit de ani de zile de casa aceea.
— Ce casă?
Un bărbat mult mai în vârstă, cu ochi strălucitori şi un aer aproape caraghios de absolvent de Harvard, cu pantaloni roz de bumbac, o cămaşă verde şi un pulover tricotat din caşmir albastru pe umeri, se îndreaptă spre ei.
— Casa lui Nan Powell, spune Keith. Daniel a închiriat o cameră acolo pe vară.
Se întoarce spre Daniel.
— Stephen e arhitect şi, de fiecare dată când acordă un interviu, spune că reşedinţa Powell e cea pe care şi-ar dori cel mai mult să pună mâna.
— E o casă minunată, spune Daniel. Toate proiectele tale sunt locuinţe?
— Specialitatea lui Stephen sunt renovările istorice autentice, spune Keith, umflându-se vădit de mândrie. Deşi a făcut şi câteva proiecte comerciale în oraş.
— Iar specialitatea lui Keith, după cum vezi, este aceea de a fi partenerul, purtătorul de cuvânt şi reprezentatul lui Stephen, explică Matt, stârnind râsul celorlalţi.
— Îmi pare rău, se scuză râzând Keith, în timp ce el şi Stephen se privesc complice, cu

afecțiune. Doar că sunt așa de mândru de el. Mă duc să mai iau un pahar. Mai vrea cineva ceva?

Toți clatină din cap.

— Ai văzut casa pe dinăuntru? întreabă Daniel. O cunoști pe Nan?

— Nu și nu, răspunde Stephen. Am auzit că e o figură.

Matt intervine.

— Este, dar în cel mai bun sens al cuvântului. Nu cred că e nici pe departe atât de excentrică pe cât crede lumea. Cred că a cultivat această imagine pentru a putea face tot ce poftește.

— Sunt cu totul de acord, încuviințează Daniel. De fapt, e înspăimântător de normală.

— Înspăimântător fiind cuvântul cheie?

— Nu, râde Daniel. Ar trebui să veniți s-o cunoașteți într-o zi, adoră oaspeții. Veniți să vedeți casa.

— Chiar mi-ar plăcea, spune Stephen, înainte ca Matt să-l ia pe Daniel să-i facă cunoștință cu restul oamenilor din încăpere.

— Îmi cer scuze pentru Keith, îi șoptește Matt din mers. Sunt împreună dintotdeauna și Keith încă îl mai tratează pe Stephen ca pe un copil uneori, deși e cu douăzeci de ani mai tânăr decât el.

— De cât timp sunt împreună?

— Cred că anul ăsta fac optsprezece ani.

Anul ăsta ar fi sărbătorit șase ani de când e cu Bee. Cât de straniu e să-și spună că ar fi putut fi Keith, ar fi putut trăi fericit toți acești ani cu cineva, fără a trebui să se prefacă a fi altcineva sau altceva decât este.

Michael traversează holul de la Wauwinet, zâmbind la vederea eleganței discrete, a tihnei și luxului pe care și le amintește din copilărie.

Se îndreaptă spre veranda din spate, văzând-o pe dată pe Jordana, încercând să nu se uite lung la oamenii care beau aşezaţi la mesele din jur, oameni pe care îi recunoaşte din ziare, celebrităţi, politicieni, moguli din lumea afacerilor, îmbrăcaţi cu toţii în tricouri şi pantaloni scurţi, având cu toţii aerul unor oameni obişnuiţi.

Se apropie stingherit de Jordana, temându-se de ce are de spus, de cum o poate convinge că n-ar fi o idee bună.

Ea e aşezată cu faţa înspre ocean, cu o pălărie mare de pai şi ochelari uriaşi Gucci. Poartă un sarong alb imaculat, cu mărgeluţe, cu un Buddha aurit brodat pe spate, din paiete, şi sandale cu talpa joasă şi barete. Arată, ar arăta, perfect în Hamptons, dar aici, în Nantucket, unde toată lumea poartă pantaloni scurţi, după ce-au făcut câte-o plimbare cu bicicleta la prânz, şepci de baseball, tricouri decolorate şi nici urmă de machiaj, arată ca un peşte pe uscat.

Din nou se întreabă unde naiba i-o fi fost capul în acele momente când a crezut, a crezut cu adevărat, că el şi Jordana ar putea avea un viitor. Întreaga aventură nu-l caracteriza, era ca şi cum ar fi jucat un rol într-un film – nimic din ce se întâmplase nu fusese real.

Şi cât de nedrept este, îşi spune, simţindu-se năpădit de teamă în timp ce se apropie de masa ei, că urmările sunt, incontestabil, reale.

Jordana îşi ridică privirea, îl vede şi îşi scoate ochelarii de soare. Are ochii roşii şi umflaţi. E limpede că a plâns ore în şir. Preţ de o clipă, Michael simte o urmă de iritare – şi-a scos atât de repede ochelarii, oare încearcă să-l facă să se simtă vinovat pentru că a rănit-o atât de adânc, încearcă să-l manipuleze într-un fel?

— Cum te simţi?

Nu ştie ce altceva să-i spună în timp ce se aşază, comandă o cafea de la chelnerul care apare lângă ei, indecent de vesel având în vedere împrejurările.

Jordana ridică din umeri.

— Am avut şi zile mai bune.

— În câte săptămâni eşti?

— Nu ştiu exact. Nu mi-a venit ciclul luna trecută, aşa că probabil şapte sau opt.

— Doctorul ce spune?

— N-am fost la doctor încă.

Inima îi tresare.

— Atunci, poate că nu eşti însărcinată? Poate e doar o greşeală.

Jordana îi aruncă o privire ucigătoare.

— Nu mi-a venit ciclul, am sânii enormi şi vomit în fiecare zi. Ce crezi că înseamnă asta? Că e doar o fază?

— Ar putea să fie orice, se agaţă Michael de un pai imaginar, dorindu-şi cu disperare ca lucrurile să stea altfel.

— Nu, clatină ea din cap. Sunt însărcinată. Ştiu.

— Dar de unde ştii?

— Pentru că sunt femeie şi pur şi simplu ştiu.

— Şi eşti hotărâtă să-l păstrezi?

— Ce vrei să spui?

Vocea ei e glacială.

— Vreau să spun, te-ai gândit serios ce înseamnă asta? Jordana, desigur că voi face ceea ce trebuie să fac. Nu pot să te oblig să renunţi la copil sau să scapi de el, dar noi doi nu vom deveni un cuplu, acesta nu va fi liantul care să ne consolideze relaţia. Îmi pare nespus de rău pentru tot, pentru că v-am despărţit pe tine şi Jackson.

— Cunosc o mulţime de mame singure, răspunde şiret Jordana. Ştiu exact ce presupune asta – dar vocea îi tremură.

Michael stăruie, sigur că ea nu e convinsă, că o poate face să se răzgândească.

— Cunosc femei care şi-au dorit toată viaţa să fie mame, care au rămas însărcinate fără a avea un partener şi au păstrat copilul, insistă el. Prietena mea Suzy a rămas însărcinată după o aventură, îşi dorise dintotdeauna un copil şi acum are o fată de opt ani şi n-a mai ieşit în lume de opt ani. Iar când cea mică era doar un bebeluş, Suzy era epuizată tot timpul. Nu avea pe nimeni cu care să împartă greutăţile, pe nimeni care s-o sprijine când era la capătul răbdărilor, nu mai putea face faţă şi ştii ce spune acum? Spune că, deşi n-ar schimba nimic, deşi îşi iubeşte fiica mai mult ca orice, dacă ar fi putut proceda altfel, ar fi făcut-o. N-ar spune că fiica ei a fost o greşeală, dar spune că împrejurările au fost o greşeală şi că opt ani n-a avut viaţa ei. Asta îţi doreşti, Jordana? Chiar îţi doreşti? Pentru că aici nu e vorba de un copilaş drăgălaş în haine de firmă pe care îl poţi avea pe post de accesoriu. Aici e vorba de muncă grea. Epuizantă. Care e mult, mult mai grea dacă îţi creşti copilul pe cont propriu.

— Nu mă lua de sus, spune cu amărăciune Jordana când Michael a terminat ce avea de zis. Ştiu exact ce fac şi, oricât de greu ar fi, n-am de gând să fac un avort. N-aş putea să trăiesc cu gândul că i-am luat viaţa copilului nostru şi mă scârbeşte faptul că ai fi în stare măcar să-mi sugerezi aşa ceva.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te iau de sus. Cred doar că nu sunt cele mai potrivite împrejurări să aduci pe lume un copil. Nu e un dar neaşteptat, e pur şi simplu o greşeală.

— Aşadar, asta aveai de spus?

Jordana se ridică, împingându-şi scaunul atât de tare încât mai că-l răstoarnă.

Michael oftează din nou.

— Nu ştiu ce altceva să-ţi spun, răspunde încet.

— Ce-ar fi să-mi spui la revedere? zice ea şi dispare înăuntru, lăsându-l să se întoarcă amărât la maşină.

Au luat masa şi acum – în locul hohotelor de râs care-au răsunat de-a lungul cinei – în jurul mesei s-au înfiripat conversaţii în surdină.

Pulpă de miel umplută cu smochine şi brânză feta, cuşcuş şi o impunătoare prăjitură cu zmeură la desert. Daniel n-a mai mâncat niciodată aşa de bine, nici nu s-a simţit vreodată mai în largul lui.

Asta i-a lipsit, realizează, *asta* a căutat în toţi acei ani în care trecea prin faţa barurilor gay, tânjind să intre. De *asta* i-a fost atât de greu s-o părăsească pe Bee atâţia ani. Pentru că nu ştia că mai există şi altceva, nu ştia că viaţa poate fi şi aşa.

Trei cupluri, toţi bărbaţi, dintre care doi căsătoriţi, şi el cu Matt. Fără ca vreunul din ei să trebuiască să dovedească sau să ascundă ceva sau să se simtă altfel decât împăcat cu sine.

Daniel se uită de jur împrejurul mesei până când privirea i se opreşte în sfârşit asupra lui Matt care îi zâmbeşte.

— Ce e?

Involuntar, Daniel îi zâmbeşte şi el.

— E plăcut, nu-i aşa?

— Ce anume?

— Să te simţi în pielea ta. Să fii cu alţii asemenea ţie.

Daniel încuviinţează, înghiţind nodul pe care-l are în gât când Matt se întinde spre el şi îi strânge liniştitor braţul.

— Mă simt acasă, spune într-un final, cu lacrimi în ochi. Pur și simplu n-am crezut niciodată că o să mi se pară atât de firesc.

— Știu, spune Matt. Dar este firesc. Doar că nu acel firesc cu care te-ai obișnuit. Apropo, cum mai merg lucrurile între tine și soția ta?

— Viitoarea fostă soție, îl corectează Daniel. Nu prea bine. N-a primit bine vestea, evident, dar pare că am căzut la pace deocamdată. Mă străduiesc să-i reamintesc mereu că, orice am simți unul pentru celuilalt, nu e vorba de noi, e vorba de fete.

— Și când spui asta bănuiesc că nu te referi la noi, arată Matt înspre cei din jurul mesei, iar Daniel izbucnește în râs.

— Nu. Fetele astea sunt mult mai scunde și au același sânge cu mine.

— Ce mare te-ai făcut!

Richard își ștersese lacrimile îmbrățișând-o pe Jess la despărțire la punctul de control.

— Nu-mi vine să cred că o să călătorești singură.

Jess se agățase strâns de el, nemaidorind să plece, dorindu-și ca lucrurile să rămână neschimbate, dar Carrie stătuse cu ea la calculator ieri și se uitaseră la poze cu Nantucket, citiseră despre plaje, muzee, despre plimbările cu barca și nu putea să nu simtă un fior de entuziasm la perspectiva de a merge într-un loc nou.

— O mulțime de celebrități merg în Nantucket, spusese Carrie și le căutaseră numele pe internet.

Jess mersese la culcare și visase că va fi descoperită de cineva celebru, poate că Tom Hanks avea s-o ochească și va considera că e persoana ideală pentru a juca rolul fiicei lui în viitorul lui film.

În sala de aşteptare, îşi ridicase privirea şi chiar văzuse pe cineva celebru! Preţ de o clipă crezuse că e o persoană cunoscută, vreun prieten de-al tatălui ei, dar apoi realizase că era actorul care juca rolul tatălui în serialul ei de comedie preferat. Era Walter Driscoll. A urmărit reacţiile celorlalţi pe măsură ce îl observau, murmurul surd care se răspândea pe măsură ce oamenii arătau spre el, şuşotind, apropiindu-se într-un final sfioşi spre a-i cere un autograf sau o fotografie.

Îşi dorea cu disperare un autograf, nu mai fusese niciodată atât de aproape de o celebritate, dar era stânjenită, nu ştia ce să-i spună. A rămas pe loc, prefăcându-se cufundată în *Harry Potter*, prefăcându-se indiferentă la prezenţa lui Walter Driscoll.

— Stă cineva aici?

Tonul lui familiar, de bariton, răsuna chiar din faţa ei şi Jess şi-a ridicat privirea şi a roşit pe dată, clătinând din cap.

— Văd că-ţi place.

Arătă spre cartea ei, cu un zâmbet.

— Am terminat-o acum câteva săptămâni şi mi-a plăcut la nebunie. Pariez că ai fost la lansarea de la miezul nopţii ca s-o iei.

Ridică dintr-o sprânceană, iar Jess zâmbi şi încuviinţă.

— Mă gândeam eu. Să nu mai spui nimănui – se aplecă înspre ea – dar şi eu am fost.

— Mie... mie îmi place mult serialul dumneavoastră, îndrăzni Jess, hotărând că, deşi era o celebritate, era totodată o persoană în carne şi oase şi, mai mult chiar, părea normal, de treabă.

— Serios?

Părea sincer încântat.

— Care e personajul tău preferat?

În timp ce Jess pălăvrăgea fermecată cu Walter Driscoll, uită că ar fi trebuit să-i fie teamă că zbura pentru prima dată singură, uită că ar fi trebuit să-i ducă dorul tatălui ei şi, în timp ce ea şi Walter se urcau în avion, acesta o încânta cu poveşti despre ce năzbâtii făcea pe când era adolescent în Nantucket şi de-abia aştepta să ajungă acolo, să meargă cu maşina pe nisip, ca el, să meargă la pescuit de homari şi la picnicuri pe Coatue.

— Scuză-mă – femeia aşezată lângă ea în avion se aplecă spre ea. Trebuie să te întreb, bărbatul cu care stăteai de vorbă în sala de aşteptare... era cumva Walter Driscoll ?

— Da, încuviinţă Jess, mândră că ea era cea cu care alesese el să intre în vorbă.

— Ţi-am zis eu, s-a întors ea spre un bărbat mai în vârstă, zâmbind. Tata spunea că nu e el, dar el s-a uitat doar o dată la serial. E drăguţ ?

— Foarte drăguţ, răspunse Jess. Mi-a dat adresa lui din Nantucket şi a zis că eu şi mama ar trebui să-i facem o vizită.

— Oa ! Probabil că i-ai făcut o impresie bună.

— Ei bine, i-am spus că vreau să devin actriţă când o să fiu mare.

— E o alegere bună, încuviinţă femeia. Am şi eu două fete, dar sunt mult mai mici decât tine şi deocamdată amândouă vor să se facă prinţese.

Jess zâmbeşte.

— Şi eu voiam să mă fac prinţesă când eram mică.

— Eu sunt Bee, spuse Bee. Mă bucur să te cunosc.

Jess coboară din avion şi se îndreaptă spre poartă cu Bee şi Evan. Îşi ia la revedere de la Walter Driscoll – îl aşteaptă soţia lui la aeroport –

și studiază mulțimea de oameni de-acolo, căutându-și disperată mama.

Iat-o. Arată atât de familiar, atât de... mamă, încât Jess aleargă spre ea și, în câteva secunde, a ajuns, e în brațele ei și amândouă izbucnesc în plâns.

— Mi-a fost dor de tine, iubito.

Daff o strânge în brațe, dându-și seama de-abia acum cât de dor i-a fost de ea.

— Și mie, mami, plânge Jess, semănând atât de mult cu o fetiță, cu fetița dulce de odinioară, încât Daff n-ar mai vrea să-i dea drumul.

— Uite-l.

Bee îl vede pe Daniel, stând lângă Daff care, o, ce mică-i lumea, e, fără îndoială, mama acelei fete drăguțe. Jess și Daff se îmbrățișează acum, iar Daniel le urmărește, cu un zâmbet în priviri. Cât de ridicol, își spune, că în alte împrejurări și-ar fi închipuit, poate, că e ceva între el și Daff.

Bee se îndreaptă spre Daniel, ținându-l de braț pe tatăl ei, făcând un pas înapoi în timp ce Evan și Daniel dau mâna, iar Daniel își privește socrul drept în ochi.

— Mă bucur că ești bine.

— Mulțumesc, fiule, spune Evan, uitându-se în jur la aeroport. Dumnezeule. Uită-te la locul ăsta! E enorm.

— Enorm? râde Daniel. Nu e enorm. E minuscul.

— Nu, cândva era minuscul, spune Evan. Au trecut mulți ani de când am fost ultima dată aici și chiar era minuscul. Doamne. Asta mă face să mă simt bătrân.

— Bătrân, dar perfect sănătos, spune Bee, luându-l de braț, nemulțumită de faptul că depinde încă atât de mult de Daniel, dar știind că era

mai ușor să-i aștepte el, să ia fetele în drum spre casă.

— Slavă Domnului, spune Evan și o iau spre mașină.

Când mașina trage pe alee, Nan se află pe o scară și vopsește ușa de la intrare într-o nuanță de violet aprins, în timp ce Lizzie și Stella, ghemuite la picioarele ei, fiecare cu bidineaua ei, vopsesc partea de jos a ușii.

— Ce *face*? întreabă Daff.

— Habar n-am, zâmbește larg Daniel, deschizând portiera. Nan? Ce faci?

— M-am săturat de cenușiul ăsta de Nantucket, spune Nan. Voiam puțină culoare și fetele voiau ceva de făcut. Noi credem că arată minunat.

— Nu arată minunat, tati? îi ține isonul Lizzie, văzând-o deodată pe maică-sa, care deschide portiera mașinii. Mami! chiuie ea și, împreună cu Stella, o ia la fugă spre mașină.

— Ghici pe cine-am adus!

Bee le strânge în brațe pe fete, le acoperă de sărutări și se întoarce spre tatăl ei.

— E bunicul!

Dar Evan s-a schimbat la față, a încremenit și e palid ca un mort.

— O, Doamne! șoptește Bee, simțind că-i stă în inima în loc. Cred că are un atac de cord. Daniel, fă ceva. Ajutor!

Daniel și Nan se reped spre mașină și Nan sare să deschidă ușa, când dă cu ochii de Evan.

— O, Doamne, șoptește ea și își pierde cunoștința, prăbușindu-se în brațele lui Daniel.

Capitolul 24

E ca şi cum Evan, Everett sau cum l-o chema de fapt, a aşteptat acest moment toată viaţa, ştiind toată viaţa că se va întoarce de unde a plecat, că nu va muri fără s-o mai vadă o dată pe Nan, fără a-şi răscumpăra vina, recunoscându-şi greşelile şi încercând să le îndrepte.

Doar că nu s-a gândit niciodată că avea să se întâmple aşa.

Când Bee i-a povestit prima dată despre Nantucket, despre faptul că ea şi Daniel aveau să meargă acolo, mai întâi într-un weekend pe care-l câştigaseră, apoi pe vară, Evan aproape simţise că-i stă inima-n loc şi ştiuse atunci că momentul acela era aproape.

Nu se gândise niciodată cum va ajunge din nou în Nantucket, ci se încredinţase providenţei, acceptase că, într-un fel sau altul, avea să se întâmple, crezuse că e pregătit, că ştia ce să spună.

Se pare că s-a înşelat total.

Cu atâţia ani în urmă, pierduse totul. Singurul lucru la care se putea gândi, din clipa în care se trezea până în clipa când adormea, era cum să scape din încurcătura în care se afla.

Mai întâi, partidele mici de pocher de pe insulă, apoi cele de anvergură din New York, unde miza devenea atât de mare, încât punea în joc lucruri pe care nu le avea, un iaht Hinckley care-i aparținea unui prieten, dar era ancorat lângă casa lui, dând falsa impresie că aparține familiei Powell, sume mari de bani inexistenți, bijutierii pe care Everett nu le putea găsi când venea timpul să plătească, căci Nan le ascunsese, prevăzătoare, mai mult spre a le apăra de cetele de străini care le călcau frecvent prin casă, fără a se gândi vreodată că primejdia cea mare avea să vină de la soțul ei.

Se trezea cu inima strânsă de teamă, lua micul dejun cu fiul lui, Michael, și simțea cum crește strânsoarea pe măsură ce veneau facturile, oamenii care cereau să fie plătiți, apeluri de la directori de bancă, cerându-i să-i sune urgent.

Tot ce-i trebuia, își repeta, era un pot de proporții. Mai câștigase până atunci, era de bună seamă doar o problemă de timp până avea să câștige din nou. Va întoarce norocul de partea lui. Trebuia. Ce altă opțiune avea?

Acel joc final, jocul în care tot câștiga, în care i se schimbase în sfârșit norocul. Zumzetul, valul de adrenalină și ultima mână, când se uitase la cărți și descoperise că avea full, cea mai bună mână pe care o avusese după luni de zile, genul de mână de care n-ai parte prea des, cel puțin nu de când se știa el, și știu că, da, câștigase, știu că acesta era momentul pe care-l așteptase.

În joc rămăseseră doar el și James Callaghan și Callaghan era cunoscut pentru obiceiul de a blufa. Everett știa că va câștiga și, fără un cuvânt, împinsese totul spre mijlocul mesei, jetoanele, bancnotele, tot ce avea și mare parte din ceea ce nu avea și arătase triumfător mâna, în timp ce

restul bărbaţilor din acea încăpere tăcută îşi ţineau respiraţia. Zâmbise, sprijinindu-se uşurat de spătarul scaunului, pregătindu-se să-şi adune lucrurile, s-o ia de la capăt cu familia lui, să nu mai joace şi să nu-i mai pună niciodată în acea poziţie precară.

Callaghan se aplecase înainte şi Everett îl privise în ochi, aşteptând să-şi arunce cărţile pe masă, dar el le întorsese impasibil şi, cu toate astea, până în ziua de azi, când se gândeşte la asta, i se pare că se vedea pe sine ca într-un vis.

Zece, valet, damă, popă şi as de inimă roşie. O chintă royală. Lumea se oprise în loc şi Everett ştiuse că viaţa lui s-a sfârşit. Se ridicase, simţind în continuare că visează, se întorsese acasă şi ştiuse că totul s-a sfârşit.

Ideea îi venise în noaptea aceea, după ce îl sărutase pe Michael, care mormăise şi tresărise uşor în somn după ce stătuse ore întregi la fereastră, uitându-se spre port, dând pe gât o sticlă de whisky.

O privise îndelung pe Nan, dormind adânc, înainte de-a pleca. Îi lăsase un sărut pe buze cu vârful degetelor, ieşise tiptil din casă, la adăpostul întunericului, asigurându-se că nu-l vede nimeni în timp ce se îndrepta spre port, împăturind câteva haine şi ceasul tatălui său, lăsându-le pe plajă.

Nan avea să se descurce, ştia asta. Era cea mai puternică femeie pe care o cunoscuse vreodată şi, oricât de greu i-ar fi fost să facă asta, s-o părăsească pe femeia iubită, ea avea să-şi croiască drumul cu dinţii şi cu ghearele din încurcătura în care îi vârâse el, avea să treacă peste dispariţia lui, avea să ducă în continuare o viaţă plină şi care s-o împlinească.

Iar Michael? Michael, care îşi adora tatăl, care se ruga să fie luat oriunde se ducea tatăl

lui? I se rupea sufletul să-l părăsească, dar era mai bine să plece, era mai bine ca Michael să creadă că tatăl lui a murit decât să știe ce ratat era. Everett spera că Nan nu-i va spune niciodată, nu-i va dezvălui niciodată în ce impas i-a lăsat.

Nu exista nici o alternativă, și-a zis, ghemuit într-un colț al vechiului feribot, cu gulerul ridicat, cu pălăria trasă pe ochi, fără a se uita la puținii pasageri de pe vas de la acea oră matinală, având grijă să nu atragă atenția asupra sa.

A mers până la Hyannisport și a luat o ocazie până în New England, ajungând în final în New Haven. Era un oraș destul de mare pentru a putea rămâne anonim și destul de departe de New York ca să fie sigur că nu va da peste nimeni cunoscut, nimeni din cei care i-ar fi putut pune la îndoială sinuciderea, căci știa că asta va fi impresia generală, știa că e singurul răspuns, singura concluzie logică, mai ales după ce Nan va fi aflat cât datora în total.

În multe privințe, își dorea să fi avut curajul să se sinucidă. Se gândise la asta, Dumnezeu i-era martor, chiar se gândise la asta și, în timp ce așeza cu grijă teancul de haine pe plaja cufundată în întuneric, se întrebase cât de greu ar fi de fapt să pășească în apele înghețate, să se lase purtat de valuri.

N-a putut s-o facă și New Haven s-a dovedit locul potrivit în care să se reinventeze, să devină, din Everett Powell, vlăstar al uneia din marile familii de pe Coasta de Est, Evan Palliser din Cape Cod, un bărbat divorțat care se mutase în New Haven spre a-o lua de la capăt.

Spre deosebire de Everett, care fusese crescut în puf și nu trebuise să muncească niciodată, Evan avea să schimbe foaia. Evan avea să stea pe picioarele lui, să-și găsească o slujbă, să ducă,

măcar în aparență, o existență a lui, să învețe să trăiască purtând povara vinovăţiei care îl urmărea în fiecare clipă.

Mai întâi, trebuia să-şi supună demonii. S-a îndreptat spre singurul loc care i-a venit în minte, un loc în care nu mai intrase de ani de zile, un loc despre care credea că n-are nici o semnificaţie în viața lui.

S-a dus la biserică.

Acolo, pentru prima dată în viaţă, Evan a căzut în genunchi şi s-a rugat să fie iertat. A rămas îngenuncheat până când au început să-l doară genunchii, până când au început să-i trosnească oasele, şi s-a rugat să i se arate calea de urmat. În timp ce stătea acolo, în genunchi, neavând decât câţiva dolari în buzunar şi neştiind încotro să se îndrepte, unde să înnopteze, a simţit o pace pogorându-se asupra lui şi a realizat că, dacă ar fi crezut vreodată că o persoană ca el poate avea o experienţă mistică, dacă admitea măcar posibilitatea unei astfel de experienţe, era foarte probabil că tocmai avusese una.

Preotul a intrat în biserică la ora cinci, l-a găsit pe Evan încă îngenuncheat, a văzut durerea din ochii lui şi l-a luat cu el în spate să-i facă o cafea. Evan a mărturisit că avea nevoie de o slujbă şi de un loc în care să stea. Până seara i se oferise un pat în casa familiei McCoughlin și o slujbă la fabrica familiei, unde trebuia să facă broaşte de oțel.

Nu spunea prea multe la început. Muncea din greu, îşi ţinea capul în pământ, îşi păstra secretele pentru sine. Membrii familiei McCoughlin erau impresionaţi, mai ales Donald McCoughlin, fiul unor imigranţi scoţieni care îşi întemeiase afacerea pornind de la zero, care a văzut că Evan avea o anume ţinută, o distincţie care avea să le fie de folos.

A început să vândă broaştele, urcând rapid la poziţia de şef al departamentului de vânzări, cumpărând o casă mică şi destul de comună la marginea unui cartier care începea să devină popular, lucrând la ea seara şi în weekend, împrumutând de la bibliotecă diverse cărţi din care învăţa cum să facă traforaj, cum să pună parchet, cum să pună rame de fereastră.

Noaptea se culca şi îşi visa familia, visa că se întoarce la ei, îi regăseşte, repară lucrurile, dar veştile despre tragedia familiei Powell ajunseseră până în New Haven şi el ştia că e mai bine să nu răscolească trecutul, ştia că, dacă o face, i-ar răni poate şi mai mult pe toţi. Făcuse destul rău.

Pocherul încă îl atrăgea, dar nădăjduia că Dumnezeu îl va ajuta să treacă peste ispită şi a descoperit că, cât timp mergea la biserică, muncea sârguincios, îşi făcea de lucru, ispitele se răreau.

Şi-a economisit banii şi, când a terminat casa, n-a vândut-o, cum ar fi făcut mulţi alţii, a păstrat-o şi a închiriat-o, a cumpărat alta şi, în curând, alta şi iar alta.

A văzut-o pentru prima dată pe Margaret acasă la familia McCoughlin, dar a făcut prima dată cunoştinţă pe îndelete cu ea la o serată dansantă. Nu vrusese să meargă, continua să se simtă vinovat şi ruşinat la gândul de a se distra, la a face altceva decât să muncească, să-şi răscumpere viaţa de până atunci, dar aceasta era o serată organizată de companie şi domnul McCoughlin îi ceruse să participe.

Margaret era fiica domnului McCoughlin şi era prima dată, de la Nan, când se uita cu interes la o femeie, când se gândise la altcineva decât la soţia lui.

Au stat de vorbă, au dansat o dată şi, când el a plecat, ea i-a zâmbit şi i-a spus c-ar trebui să socializeze mai des, ar trebui să iasă într-o seară cu ea şi prietenii ei, pentru că îl urmărise, se întrebase cum putea fi atât de retras la o vârstă atât de tânără, mai ales că avea, evident, atât de multe de oferit.

S-au căsătorit doi ani mai târziu, Evan ştiind că astfel devenea bigam, dar spunându-şi că totul e în regulă pentru că el nu mai era Everett Powell. Să se căsătorească sub numele de Evan Palliser părea cumva mai acceptabil. Margaret îşi dorea cu disperare să se căsătorească, o iubea, ce-i drept, şi el a văzut în asta, oricât de egoist ar fi părut, o şansă de a fi fericit din nou.

Bee s-a născut la nouă luni după nuntă şi, din clipa în care doctorul a ieşit din sala de naşteri să-i spună că are o fetiţă, Evan s-a îndrăgostit.

Îl iubise pe Michael, dar situaţia fusese alta atunci. Fusese un tată dezastruos cu Michael, prea mistuit de patima jocurilor de noroc pentru a-i acorda cu adevărat atenţie, plănuindu-şi constant noul joc, noua strategie, noua şansă de câştig.

A doua oară putea să fie tatăl care nu fusese până atunci, tatăl care, ştia el, putea fi cu adevărat. De la început, Bee a fost fata tatei, lumina ochilor lui, fata care nu putea da greş.

Bee n-avea nevoie să-i ştie secretele, nu-i punea întrebări legate de trecutul lui, de cum şi unde crescuse, întrebări pe care învăţase să le ocolească, să le ignore, dând din mână ca şi cum n-ar fi contat, schimbând rapid subiectul, încercând să nu observe durerea crescândă din ochii soţiei lui.

Mai erau încă nopţi în care Evan se trezea în miez de noapte, se dădea jos din pat şi se îndrepta pe vârfuri spre bucătăria casei lor impunătoare,

în stil colonial, din 1830 – cea mai frumoasă casă din oraș, căci McCoughlin se îmbolnăvise, iar Evan preluase conducerea companiei, având planuri mărețe de-a o extinde, și se credea că are o mână de aur –, bea pahar după pahar de whisky, copleșit de rușine în timp ce se gândea la Nan, la Michael, la ceea ce lăsase în urmă.

Înțelesese, între timp, că jocurile de noroc erau un drog pentru el, precum alcoolul pentru un alcoolic, și știa că nu mai poate să joace nici măcar o partidă de pocher, să pună un pariu, căci s-ar fi întors de unde-a plecat, în negura pe care reușise în sfârșit s-o risipească.

Viața sa cu Nan, cu Michael, fusese învăluită în ceață și acum, deși o iubea pe Margaret, exista întotdeauna o frântură din el pe care nu i-o putea dărui, un colț al inimii lui care-i aparținea lui Nan, un regret pentru viața pe care ar fi putut-o avea dacă n-ar fi dat greș în așa hal.

La început, Margaret a fost fascinată de faptul că el era un mister, că nu voia să vorbească despre trecutul lui, îi povestea despre viața lui, dar referindu-se numai la o viață care începuse în momentul când apăruse, ca din senin, în oraș.

Secretele te costă. Evan n-a fost surprins când Margaret l-a părăsit, a realizat că, subconștient, așteptase de ani de zile să se întâmple asta, parte din prețul pe care știa că va trebui, la un moment dat, să-l plătească.

Nu se mai recăsătorise de-atunci, încercase să aibă câteva relații, întotdeauna cu inima îndoită, iar amintirile legate de Nan, de ceea ce lăsase în urmă, deveniseră și mai vii odată cu trecerea anilor.

Cu toate astea, nu credea că se poate întoarce, nu înainte ca Bee să pomenească pe neașteptate

de Nantucket, moment când a ştiut că venise în sfârşit timpul.

Nu-i venise să creadă, fusese uluit și înspăimântat când Daniel intrase cu maşina pe vechea alee de la Windermere, se întorsese spre el, gata să-l întrebe dacă e vreun soi de glumă bolnavă, de unde ştia, când îşi ridicase privirea şi o văzuse pe Nan. La fel de frumoasă ca ultima dată când o văzuse.

Pălise, văzuse expresia din ochii lui Nan schimbându-se dintr-un salut prietenos într-una de recunoaştere şi apoi într-una de şoc absolut.

Se prăbuşise încet, ca şi cum ar fi văzut o stafie, iar Evan se aşezase tremurând, încremenit.

Nan deschide ochii, se trezeşte pe o canapea în camera de zi. Daniel şi Daff sunt aplecaţi deasupra ei, cu un aer îngrijorat.

— Poftim – Daff îi întinde un pahar de coniac. Ia o gură din asta.

— Eu...

Nan e confuză şi, preţ de câteva secunde doar, pare mult mai bătrână decât este.

— Mi s-a părut că văd o stafie. Mi s-a părut că l-am văzut pe Everett.

Daff şi Daniel schimbă o privire, în timp ce se deschide uşa şi în prag apare Bee, urmată la un pas de tatăl ei, albă la faţă, făcându-le un semn să iasă.

— Unde plecaţi? strigă Nan.

— Ne întoarcem imediat, spune blând Daniel. Nu-ţi face griji.

Iese şi se uită mai întâi la Bee, apoi la Evan.

— Ce naiba se întâmplă?

— Nici nu pot să vorbesc, spune într-un final Bee, cu o voce surdă. Nu-mi vine să cred ce mi-a fost dat să aud.

Evitând privirea tatălui ei, se întoarce şi iese, aşezându-se repede într-unul din şezlongurile de pe verandă.

— Ce e?

Daniel se uită la Evan, iar acesta începe să-şi spună povestea.

— Nan...

La întoarcere, Daniel o găseşte pe Nan ridicată în capul oaselor, cu capul sprijinit de canapea.

— E atât de ciudat, murmură Nan. Chiar azi-noapte l-am visat pe Everett, a fost un vis aşa viu că n-am ştiut ce înseamnă şi apoi mi se pare că tocmai l-am văzut. Ce crezi că înseamnă asta? Şi cine era bărbatul acela? Sau şi asta am visat?

— Nan, mi-aş dori să se fi întors Michael, pentru că n-ar trebui să fiu eu cel care-ţi spune asta. De fapt, nici nu ştiu cum să-ţi spun, dar n-a fost doar o închipuire.

— Cum adică n-a fost doar o închipuire?

— Adică Bee tocmai s-a întors cu tatăl ei, spune, poticnindu-se, neştiind cum Dumnezeu să-i spună. Se numeşte Evan Palliser. Dar tocmai am aflat cu toţii că nu e numele lui de botez...

— E Everett, nu-i aşa? şopteşte Nan, privindu-l în ochi, simţind că-i dau lacrimile, iar Daniel încuviinţează. Unde e?

— E în hol. Vrea să te vadă.

Nan se chinuie să se ridice, să se calmeze, apoi încuviinţează, punându-şi mâinile între genunchi pentru a le opri din tremurat.

Everett intră, cu ochii aţintiţi asupra lui Nan, fără a avea nevoie să se uite la nimic altceva din această cameră, pentru că totul e neschimbat. Mirosul e neschimbat, de ceară şi levănţică, de

caprifoi, mirosul greu, stătut, al perdelelor vechi, împletite, care îmbracă ferestrele care trag.

Miroase a acasă. O casă pe care a crezut atâta amar de ani că n-o va revedea vreodată. Să se afle aici, să inspire acest miros bine-cunoscut, e şocant, îi copleşeşte simţurile cum n-ar fi bănuit nicicând.

Cunoaşte la perfecţie modelul broderiei de pe scaunele Chippendale la care lucra mama lui în timp ce tatăl lui era plecat la război. Ştie care picior al mesei s-a rupt când el şi verii lui se alergau prin cameră, copii fiind, şi a trebuit să fie lipit de un restaurator de mobilă pe care l-au găsit la Cape.

Ştie fiecare tablou de pe perete, fiecare imprimeu, fiecare semn şi zgârietură, dar nu se uită la nici unul din aceste lucruri în timp ce se apropie de canapea.

Se uită la Nan.

— Dumnezeule, spune, trântindu-se pe scaun, fără să-şi ia ochii de la ea. Ai rămas la fel de frumoasă.

Nan îl priveşte ţintă şi apoi îl plesneşte peste faţă, cât de tare poate.

— Ai idee, spune, cu o voce rece, glacială, imperioasă, prin ce am trecut? Ai idee cât m-am zbuciumat? Cât am suferit, trebuind să îmi cresc fiul singură, întrebându-mă ce am făcut de te-am împins la sinucidere, vina pe care am purtat-o toată viaţa?

— Nu pot decât să-mi închipui, spune Everett cu ochii în pământ de ruşine.

— Nu. Nu cred că poţi. Nu cred că poţi să-ţi închipui cum am adormit plângând seară de seară, ani de-a rândul, întrebându-mă cum am putut fi aşa un dezastru, ce altceva aş fi putut face, ce soţie îngrozitoare trebuie să fi fost, un om

îngrozitor, dacă te-am împins la sinucidere. Și, în timp ce eu mă zbuciumam, uită-te la tine. Probabil că ai avut o viaţă minunată, ai ridicat pur şi simplu ancora, uitând de noi, lăsându-ne să trăim atâţia ani în această minciună cumplită...

Și Nan izbucneşte în plâns.

— Mamă?

Michael năvăleşte în cameră și aleargă la maică-sa.

— Mamă? Ce se întâmplă?

Și se întoarce, îl vede pe Everett şi se opreşte, simţind că îi îngheaţă sângele în vine.

— O, Doamne, şopteşte. Tată?

Capitolul 25

În alte împrejurări, locul acesta ar fi minunat, deşi, în împrejurări mai luminoase, Jordana nu ştie de ce-ar veni aici când Hamptons e mult mai aproape şi mult mai select, pe deasupra.

Jordana adoră Hamptons. Adoră să se dichisească în maiouri Calypso şi sandale Miss Trish, în brăţări cu diamante înşirate până la cot, pentru că nu ştii niciodată peste cine poţi da când iei cina la Nick and Toni's şi trebuie întotdeauna să arăţi impecabil, pentru orice eventualitate.

Adoră faptul că ar putea să se trezească aşezată lângă Jerry Seinfeld de-o parte şi Martha Stewart de cealaltă. Adoră că în fiecare seară se succed diverse petreceri, unde ideea e să vezi lumea şi să fii văzut, să te îmbraci de gală şi să-ţi dai coate cu lumea bună, lumea fină.

Nantucketul este minunat, fără îndoială, dar, îşi spune Jordana, privind cu o urmă de dispreţ în jurul piscinei, unde sunt toate modelele fabuloase? Unde sunt sânii siliconaţi? Unde sunt diamantele, pentru Dumnezeu?

Aceasta nu e o lume pe care Jordana s-o înţeleagă şi acum, când nu pare să mai existe vreun motiv să rămână, de-abia aşteaptă să plece de-aici.

Dar încotro? Jackson e acasă, aşteptând-o, îngrozit de gândul că despărţirea ar putea fi

definitivă, întrebându-se cu ce-a greşit, jurându-şi că nu va mai proceda la fel, că va face orice îşi doreşte ea, numai să se împace.

Pentru prima dată, Jordana trebuie să se gândească la viitorul ei. Era convinsă că ea şi Michael sunt meniţi să rămână împreună, că, atunci când o va revedea, când va afla că aşteaptă un copil, va face ceea ce trebuie, se va întoarce la ea şi îşi vor întemeia o viaţă împreună, aşa cum îşi spuneau în primele zile, pline de elan, ale relaţiei lor.

Noaptea stătea trează ore întregi, plănuind cum şi unde vor trăi ea şi Michael. Undeva nu prea departe, destul de aproape de oraş ca să poată ajunge acolo când aveau nevoie, undeva unde puteau deschide un mic magazin de bijuterii, un loc cu o clientelă destul de bogată care să vină să cumpere de la ei, dar îndeajuns de simplu ca Michael să se simtă împăcat.

La Pound Ridge, poate. Sau Katonah. Poate Nyack. Intrase până şi pe site-urile cu oferte imobiliare şi se uitase la genul de case în care îşi închipuia c-ar putea locui. Nu ceva în genul vilei spaţioase din Great Neck în care locuiau ea şi Jackson – cu podele de marmură şi scări în spirală –, ci ceva la care visase întotdeauna Michael, o fermă veche cu podele largi de scândură şi tavane joase, primitoare, cu şemineuri în fiecare cameră, cu câmpuri vaste în spatele casei. Nu fusese niciodată visul ei înainte de relaţia cu Michael, dar era dispusă să-şi modifice visele de dragul lui, să devină persoana care, credea ea, şi-ar fi dorit el să fie.

Nu-i trecuse niciodată prin cap că n-o să se întâmple. Ce putea să facă acum? Să se întoarcă la Jackson? Să-l lase să creadă că e copilul lui, deşi, tehnic, era imposibil? Numai Dumnezeu

știa cum avea să iasă din situația asta. Ar trebui oare să-i mărturisească aventura, să-i promită că nu va mai călca niciodată strâmb?

Nu vrea să se întoarcă la Jackson. Vrea să fie cu Michael, dar, dacă nu poate fi cu Michael, poate, cu adevărat, să facă asta pe cont propriu, asta și-a dorit cu adevărat?

Un copil. Nu un accesoriu. Nu un cățeluș ca micul ei bichon maltez drăgălaș, ci un copil care nu putea fi lăsat singur acasă când plecai la cumpărături, nici în mașină, de unde să te privească implorator pe geam, în timp ce luai prânzul la restaurant cu prietenele. Un *copil*.

O, Doamne. Ce-o să se facă?

Jordana se așază pe pat și oftează adânc, mângâindu-și inconștient pântecele. N-o să facă un avort însă. Nu poate. Acesta e un copil pe care l-a conceput cu Michael, cu bărbatul pe care-l iubește, și, dacă nu-l poate avea, poate avea copilul lui. E cea mai bună alternativă și poate că, odată ce se naște copilul, poate că atunci o să se răzgândească, poate atunci va realiza ce pot avea împreună.

O să aibă un copil, acesta e singurul lucru de care e sigură deocamdată. Se ridică să meargă la baie, clipind șocată, fără să înțeleagă, când vede sângele.

Și izbucnește în lacrimi.

Euforia inițială stârnită de regăsirea mamei ei s-a evaporat rapid. Da, e frumos aici, da, casa asta e destul de mișto, deși miroase a vechi și Jess nu e sigură că-i plac lucrurile vechi, nu e sigură că ar vrea să se așeze cu adevărat pe una din acele canapele tocite de catifea din camera de zi, da, mai e și plaja, dar nici una dintre prietenele ei nu e aici și, deodată, nu mai pare cea mai bună idee.

Ieri a fost o zi frumoasă. Mama ei era atât de încântată s-o vadă, ceea ce a cam surprins-o, şi n-a făcut nici o observaţie în legătură cu furtul din magazine, i-a spus doar că, atunci când e pregătită să vorbească despre asta, ea o va asculta, fără s-o judece, şi apoi a luat-o la cumpărături, ceea ce a fost foarte tare, mai ales că Jess se aştepta să i se facă morală.

Jess ştie că a fost probabil expresia vinovăţiei, dar uite cu ce s-a ales din asta! Un teanc de tricouri, o şapcă de baseball, o bluză de trening, un costum de baie şi o mulţime de scoici şi agende şi lucruri nostime de la The Hub. Tot ce trebuia să facă era să pună mâna pe ceva şi să spună: „O, uite *cât* de drăgălaş e", iar maică-sa i-l şi cumpăra, deşi, privind în urmă, realizează acum, a făcut-o, probabil, ca s-o împiedice pe Jess să le ia singură.

Au mers să mănânce îngheţată şi s-au plimbat prin faţa prăvăliilor din port şi seara au luat cina acasă cu ceilalţi chiriaşi, deşi fără Nan, care se scuzase şi mersese la culcare devreme.

Jess era fascinată de Nan. Nu mai văzuse niciodată o persoană ca ea. Era bătrână, dar nu părea bătrână şi nu semăna deloc cu bunicile lui Jess, care purtau costume sau treninguri, nu şaluri vaporoase de mătase în culorile pietrelor preţioase şi papuci de satin cu mărgele prin casă.

Maică-sa i-a zis că Nan e minunată, dar nu păruse aşa ieri, deşi mama îi spusese că Nan a suferit un şoc puternic şi că are nevoie doar de ceva timp să se obişnuiască, dar că, spera, îşi va reveni în curând.

Între timp, cum ar trebui Jess să-şi petreacă vara? Nimeni nu-şi poate asculta selecţia de pe *ipod* la infinit fără să se plictisească şi, chiar dacă e chiar, chiar plăcut să fie iar cu mama,

Jess nu vrea să stea doar cu mama ei, care spune acum că-și ia *toată* vara liber și că vor rămâne aici. Vrea să fie cu copii de vârsta ei și nimeni de-aici n-are mai puțin de patruzeci de ani.

Poate că n-a fost o idee atât de bună la urma urmei.

Nan o urmărește pe Jess de la fereastra dormitorului, cum stă așezată pe nisip, cu genunchii la piept, jucându-se cu nisipul, adunându-l în palmă și lăsându-l să i se scurgă încet printre degete. Pe Nan o trece un fior își trage pe ea un halat de baie, își pune papucii și o ia încet pe scări.

Nu se simte pregătită să vorbească cu nimeni din casă încă, știe că toți o menajează, își fac griji, că toți vor să știe cum se simte. Cum se simt ea și Michael.

Bietul Michael. Să redescopere că are un tată după atâția ani, să afle că și viața lui a fost o minciună. E și mai rău, poate, pentru Michael, realizează ea, pentru că e atât de sensibil.

Se uitase la Everett după ce acesta încercase să se explice, întrerupându-l cu o voce rece, mai rece decât îl auzise vorbind vreodată, spunând:

— În ceea ce mă privește, nu ești tatăl meu. Nu pot s-o împiedic pe mama să stea de vorbă cu tine, dar eu nu vreau să am de-a face cu tine.

Everett întinsese mâna, încercând să-l rețină.

— Te rog, Michael, spusese, înecat, te rog, dă-mi voie să-ți explic.

Michael se oprise atunci. Îl măsurase de aproape pe Everett, de-abia stăpânindu-și furia.

— Să-mi explici? Vrei să-mi explici? Sigur, mi-ar plăcea să aud. Mi-ar plăcea să aud cum îi explici unui copil de șase ani care adoarme plângând, în fiecare noapte, pentru că i-e *atât* de dor de tatăl lui. Mi-ar plăcea să aud cum îi explici că

n-a fost, cum a crezut tot timpul, vina lui, gândind că tatăl lui nu i-ar fi părăsit și nu s-ar fi sinucis dacă ar fi fost mai cuminte, mai ascultător. Poți să-mi explici ce să fac cu durerea, cu vinovăția și cu teama cu care a crescut băiețelul acela? Poți?

Michael se uită lung la Everett, care plânge deschis acum, înainte de a-și pleca privirea.

— Nu. Nu cred.

— Îmi pare nespus de rău, șopti Everett. Eram bolnav. Nu știam ce fac. Și mi-a fost așa de dor de tine. Ani de zile mi-a fost dor de tine, m-am gândit la tine, întrebându-mă ce faci, ce fel de adult ai devenit.

— Ei bine, acum știi, spuse Michael, întorcându-i spatele și ieșind, urcând cu pași împleticiți scările până în camera lui, unde e rândul lui să plângă.

Nan a încercat să vorbească mai târziu cu Michael despre asta, dar ce putea să-i spună, ea însăși încă se clătina.

În miez de noapte a tresărit, a țâșnit în capul oaselor, trezită de un gând cumplit.

Oare voia casa? De-asta se întorsese? Avea să piardă în sfârșit casa din cauza asta? Desigur. Ce alt motiv avea să se întoarcă după atâta timp?

Nu mai reușise să adoarmă după asta. Rămăsese trează, preocupată de ce-ar trebui să facă, de cum putea păstra casa sau, în cel mai rău caz, s-o vândă și să păstreze banii. Nu-i datora nici un bănuț lui Everett și, dacă exista vreo cale să se asigure că nu va vedea nimic, o s-o găsească.

Acum, în timp ce iese soarele, o observă pe Jess pe plajă și se simte atrasă de ea. E ceva în nefericirea și confuzia acestei copile care pare să oglindească starea ei de-acum și iese, încercând

să nu se gândească la faptul că e cât pe ce să piardă tot ceea ce iubeşte.

— Hei – Daff intră în bucătărie şi tresare când dă cu ochii de Michael.

A avut impresia că a evitat-o în ultimele douăzeci şi patru de ore şi e şocată de durerea fulgerătoare pe care a simţit-o când a realizat această posibilitate.

Plăcere şi durere. Plăcerea de a o fi recuperat pe Jess, de a putea să-şi petreacă timpul cu ea, fără a trebui să fie în altă parte, fără a trebui să facă altceva decât să se dedice cu totul fiicei ei.

Nu că Jess şi-ar fi deschis sufletul dinaintea ei, nu încă, dar Daff e optimistă şi recunoscătoare că ea vrea să fie aici, că s-a întâmplat atât de repede şi relativ uşor.

Faptul că se concentrează asupra lui Jess i-a atras atenţia de la Michael, de la durerea şi confuzia pe care le simte, de la faptul că s-a izolat de toţi cei din casă, ieşind în oraş şi întorcându-se noaptea târziu, când ştie că toată lumea doarme.

Cât de repede aceşti oameni au devenit parte din familia ei, realizează. Trăind împreună, poate că era inevitabil, dar nici nu bănuia că se va întâmpla asta când a sunat prima dată să se intereseze de camerele cu chirie. Şi-a imaginat Windermere ca pe o pensiune în cel mai pur sens al cuvântului, un loc în care oamenii închiriau camere, dar îşi vedeau de viaţa lor pe cont propriu în timpul zilei.

Nu visase niciodată că se va simţi, din clipa când a păşit în casă, aproape ca şi cum s-ar fi întors acasă. Nu visase că va ţine atât de mult la oamenii din casă, că se va simţi atât de în largul ei printre ei.

Michael îşi ridică privirea şi îi zâmbeşte sfios.
— Salut. Speram c-o să apari.
— O! Vrei un ceai?
— Nu. Beau cafea. Mersi. Mă gândeam că poate vrei să ne plimbăm puţin. Eu... ştiu că am fost cam distant şi voiam să-ţi explic.
— Nu-ţi face griji.
Tonul lui Daff e degajat, menit să-i ascundă adevăratele sentimente.
— Ştiu că s-au întâmplat multe. Nu-mi datorezi nici un fel de explicaţie. E în regulă.
Îşi face de lucru umplând ibricul cu apă, evitând privirea lui Michael, ca el să nu vadă ce simte de fapt.
— Te rog, Daff.
El vine în spatele ei şi îi pune blând mâna pe umăr şi, când ea se întoarce, o strânge în braţe.
— Iartă-mă, îi şopteşte şi, când se desfac din îmbrăţişare, o priveşte cu o sprânceană ridicată.
— Mergem?
— OK, zâmbeşte ea. Dar stai s-o găsesc pe Jess.
— E bine, spune el. E cu mama. Muncesc în grădină.
— Cum?
Lui Daff nu-i vine a crede.
— Jess? Munceşte? Asta nu e fata mea. Fata mea doarme până la prânz şi nu munceşte sau nu ajută decât dacă e rost de-o recompensă.
— Ei bine, poate c-au venit extratereştrii şi-au schimbat-o în timpul nopţii, dar acolo e. Uite.
Michael o aduce pe Daff în dreptul ferestrei şi, uluită, ea o vede în depărtare pe Nan sporovăind cu Jess şi arătându-i cum să pună castraveţii, dându-se înapoi în timp ce Jess înfige ţăruşul şi fixează firul, uitându-se la Nan să vadă dacă e bine.

— O, Doamne, spune Daff. Cred că s-ar putea ca mama ta să fie vrăjitoare.

— Există oameni în oraş care spun asta de ani de zile.

— Nu, serios, fiica mea e la pubertate. Urăşte totul şi pe toată lumea, dar chiar pare, nu-mi vine să cred că spun asta, dar chiar pare că se distrează.

— Probabil că aşa şi e, zâmbeşte Michael. Mai ţii minte când eram puşti şi ni se dădea ceva de făcut sau ajutam la treabă sau aveam slujbe în care serveam la mese sau lucram în benzinării? Mai ţii minte ce sentiment de împlinire aveam? Acum toţi puştii par să lucreze la firmele prietenilor părinţilor lor şi nu e cu adevărat muncă, nu ca munca pe care-o făceam noi. Se simte utilă. Probabil că e un sentiment minunat şi ceva nou pentru ea.

Daff îşi întoarce uimită privirea de la Jess la Michael.

— Mulţumesc, spune. Ai dreptate. Ai perfectă dreptate. Se simte *utilă*. Noi nu-i dăm nimic de făcut, nici nu mi-ar trece prin cap să-i dau ceva de făcut prin curte, cum făceam eu. Eu am detestat întotdeauna să fac asta şi am crezut că-i fac o favoare, când n-o pun pe ea la lucru şi îi plătesc pe cei de la urbanism s-o facă, dar ai dreptate, oftează Daff. Probabil că de-aici a pornit toată povestea cu furatul. Are nevoie de o altă ocupaţie. Are nevoie să se simtă utilă.

— Cu siguranţă, nu pare nefericită acum.

Se uită amândoi la Jess, care zâmbeşte timid în timp ce Nan aplaudă încântată.

— Aş zice că arată minunat.

— Mulţumesc.

Ochii lui Daff se umplu de lacrimi.

— Aşa e. Şi mulţumesc pentru că ai observat-o şi ai spus-o. Am vorbit destul despre mine. Voiam să ştiu cum te simţi tu. Mi-am făcut griji pentru tine.

— E ca un coşmar, se încruntă Michael. Jordana, femeia care a venit, este, ei bine, ştii cine e. Şi se pare că e... înghite în sec.

— Însărcinată, spune încet Daff.

— Da. Cum de-ai ştiut?

— N-am ştiut. Mi s-a părut că ar fi calea cea mai la îndemână să te recâştige.

— Mie nu mi-a trecut prin cap. Şi acum nu ştiu ce să fac.

— Crezi că te vei întoarce la ea? Să mai încercaţi o dată?

Michael oftează şi clatină din cap şi Daff nu poate decât să răsufle uşurată.

— Nu pot, spune el. Ar fi o greşeală. Sunt prea bătrân ca să trăiesc în minciună.

— O, Michael, spune ea. Îmi pare nespus de rău.

— Ştiu. Şi mie.

— E sigur că e al tău?

Daff se gândeşte la tocurile înalte, la coafura extravagantă şi diamantele opulente. Se întreabă dacă Michael a fost într-adevăr singura ei cucerire recentă.

— Cred că da. Sunt sigur. O cunosc de mult pe Jordana şi nu cred că m-ar minţi. Deşi – pufneşte, râzând amar – aş fi zis şi că nu e genul care să aibă o aventură.

— Asta aş fi zis şi eu despre tine, zâmbeşte şiret Daff.

— Şi eu. A fost un acces de nebunie. Nici acum nu sunt sigur ce mi-a venit.

— Trebuie să spun, spune precaut Daff, nu e chiar genul de persoană alături de care te-aş vedea.

Michael izbucneşte în râs.

— Dar cu cine m-ai vedea?

Cineva ca mine, gândeşte ea. Dar n-o spune.

— Nu ştiu, dă din umeri stânjenită. Cineva mai cu picioarele pe pământ, cred. O persoană mai naturală.

— O mamă singură, poate? zâmbeşte larg Michael, iar Daff roşeşte şi se întoarce spre chiuvetă să spele vasele, să-şi facă de lucru.

— Apoi mai e şi mărunta problemă a apariţiei tatălui meu, când se presupunea că e o grămadă de oase pe fundul oceanului.

— A, da, se întoarce Daff spre el. Mă întrebam când vei pomeni şi de asta.

— Nu părea foarte important, ridică el din umeri şi izbucnesc amândoi în râs.

— Aştept următoarea bombă, continuă el. Am senzaţia că nimic din viaţa mea nu e ce credeam că este, totul s-a schimbat şi nimic nu va mai fi la fel. Dacă tot ceea ce credeam că gândesc, toate lucrurile în care mi-am pus încrederea sunt greşite, cum pot să mă mai încred în ceva?

— Îţi aminteşti de 11 septembrie? spune el. După ce avioanele au lovit turnurile, apoi ştirea de la Pentagon, apoi avionul din Pennsylvania?

Daff încuviinţează.

— Aşteptam cu toţii evenimentul următor, aşteptam ca lumea să se sfârşească. Aşa mă simt acum. Ca şi cum lumea mea s-ar fi sfârşit. Tot ceea ce era adevărat, tot ce îmi dădea un sentiment de siguranţă e o iluzie. Cum îmi pot regăsi încrederea?

O priveşte cu un aer rugător pe Daff.

— Cum pot să mai am încredere în cineva?

Poţi avea încredere în mine. Cuvintele îi stau pe limbă lui Daff, dar nu le rosteşte, rămâne locului doar, privindu-l, în timp ce el oftează şi îşi trece mâna prin păr.

Ești un om minunat, își dorește să-i spună. Vei găsi o cale să treci peste asta, vei găsi o cale pentru că ești atât de bun. Ești bunătatea întruchipată, cel mai bun bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, poate. Poți avea încredere în mine pentru că eu am încredere în tine. Pentru că, deși de-abia ne cunoaștem, mi-aș pune viața în mâinile tale. Știu că ai veghea-o.

— Putem să mergem?

— Poftim?

Daff clatină din cap, smulsă din reverie.

— Unde să mergem?

— La plimbare.

— Da, râde ea. Mă duc doar să-mi iau pantofii.

Se plimbă ore întregi. De-a lungul străduțelor cochete din Sconset, pe plajă, fără ca vreunul din ei să fie presat de timp, fericiți să se plimbe și să stea de vorbă, căzând din când în când în intervale de tăcere amicală.

— Cum te simți la gândul c-ai să fii tată? îl întreabă Daff când ajung într-un golfuleț drăgălaș.

— Nu știu.

Michael se strâmbă, gândindu-se la asta.

— Iubesc copiii, dar au fost întotdeauna copiii altora. Nu m-am simțit niciodată pregătit să am proprii mei copii.

— Nu sunt sigură că vreunul din noi e pregătit vreodată să aibă copii, râde ea. Întotdeauna par să te ia prin surprindere. Vei fi un tată minunat, adaugă ea. Dacă alegi să te implici.

— Desigur c-o să mă implic. O, Doamne. Asta va fi pasul următor. Să stau de vorbă cu Jordana și să-i spun cât de mult mă voi implica. N-am de gând să-mi părăsesc propriul copil. N-aș face niciodată asta.

— Știu, spune Daff.

— Vrei să ne oprim puţin?

Michael arată spre un golfuleţ aflat puţin mai în faţă, mai mic, ascuns de dune.

— Sigur.

Deodată devine stânjenitor. Stând amândoi aşezaţi pe nisip, ştiind ce va urma, neştiind cum să ajungă acolo, neştiind dacă e ceea ce trebuie să facă sau dacă e încă o complicaţie de proporţii într-o viaţă deja prea complicată.

Se pare că nici unul din ei nu mai are de ales şi, în timp ce Michael se apleacă s-o sărute pe Daff, realizează că ea pare singurul refugiu pentru el acum. Cum ar putea să lase în urmă singurul lucru bun din viaţa lui?

— Acum ştiu de ce se spune întotdeauna că sexul pe plajă e supraestimat.

Daff îşi scutură energic nisipul din păr.

— O, mersi! spune Michael.

— N-am vrut să spun *asta*, râde ea, trăgându-şi pantalonii scurţi şi lăsându-l s-o ia în braţe şi s-o sărute. Nu asta, murmură ea, privindu-l şi zâmbind, nevenindu-i a crede că i s-a întâmplat aşa ceva cu un bărbat atât de minunat.

— Asta a fost minunat.

— E prima dată când ai făcut-o după soţul tău?

— Fostul soţ, zâmbeşte sfios Daff. Da.

— A fost bine? întreabă el, emoţionat.

— Bine? A fost mai mult decât bine. A fost minunat! Ca mersul pe bicicletă, spune ea râzând. Doar că mai plăcut.

A fost cu adevărat minunat. Mai mult decât minunat. Ca-n rai.

Cine m-ar mai putea iubi, îşi aminteşte Daff că se întreba în acele prime zile, imediat după ce

s-au despărţit ea şi Richard. Sânii mi s-au lăsat după naştere, abdomenul mi s-a întins, nu m-am mai epilat cu lunile. Ultima persoană care s-a îndrăgostit de mine a făcut-o când aveam un corp tânăr, ferm, minunat. Când mă puteam îmbrăca în costum de baie în fiecare dimineaţă, aşa cum mă ridicam din pat. Cine m-ar mai iubi acum?

Îşi închipuise că, atunci când va ajunge să facă din nou sex cu altcineva, va fi stânjenitor la culme, că va trebui s-o facă pe întuneric.

Cu toate astea, au făcut-o aici, pe plajă, şi n-a fost stânjenitor, a fost cel mai firesc lucru pe care l-a făcut vreodată şi nu i-a fost ruşine de semne, de vergeturi, de părţile lăsate ale anatomiei ei. S-a simţit frumoasă.

Stând în braţele lui, apoi, în timp ce continuau să vorbească încetişor, a realizat că asta înseamnă intimitate. Ceva ce ea şi Richard n-au avut. Niciodată. N-au stat niciodată îmbrăţişaţi după ce-au făcut-o, întorcându-se în schimb pe partea cealaltă şi adormind după un sărut indiferent de noapte-bună. Sau, la început, dându-se jos din pat şi îmbrăcându-se. Asta pare să fie ceea ce a aşteptat toată viaţa.

I se pare cu totul nou şi cu totul familiar în acelaşi timp. E... ca şi cum s-ar întoarce acasă.

Capitolul 26

— Le iau pe fete la plajă.

Daniel le întinde mâinile lui Lizzie şi Stellei, iar Bee încuviinţează recunoscătoare, lăsându-se să cadă pe scaunul de lângă Michael, şi îşi zâmbesc unul altuia stânjeniţi, înainte de a-şi întoarce privirea spre mare, cufundându-se în tăcere câteva clipe, după care Bee începe să vorbească.

— Întotdeauna mi-am dorit un frate când eram mică, murmură ea, într-un final. Aveam o prietenă foarte bună la şcoală, Sophie, care avea trei fraţi mai mari. Era atât de palpitant când mergeam la ea acasă. Era o zarvă şi o forfotă perpetuă, aveau întotdeauna prieteni în vizită, în timp ce la mine acasă era ca într-un muzeu.

— Ar fi trebuit să vii pe-aici, râde Michael. Şi eu sunt singur la părinţi sau, cel puţin... credeam că sunt... dar casa asta era întotdeauna plină de lume. Pe-atunci tânjeam după puţină linişte şi pace.

— Povestea asta e atât de ciudată, clatină din cap Bee. Nu-mi vine să cred că tata a avut o întreagă viaţă înainte de noi, că v-a părăsit pe toţi. Nu-i seamănă deloc.

— Eu de-abia dacă mi-l amintesc, spune Michael. Vreau să spun, ştiu toate poveştile şi îmi amintesc pozele, dar aveam şase ani când a... plecat. Devine

din ce în ce mai greu să deosebești amintirile de poveștile pe care le auzi sau de pozele pe care le vezi.

— Semeni cu el, spune Bee, întorcându-se să se uite la Michael. Nu mi-aș fi dat seama până acum, dar nu căutam o asemănare. Acum, desigur, îmi dau seama cât de mult semeni cu el, așa cum trebuie să fi arătat când era tânăr.

— Așadar, ce v-a povestit despre viața lui de până atunci? Tot nu înțeleg cum e posibil să fi apărut din neant, fără prieteni, fără familie, fără să-l ia cineva la întrebări.

— Pentru că îi luăm pe oameni pe încredere, cred. Mama a spus întotdeauna că și-a găsit locul în comunitate și și-au închipuit cu toții că a trecut printr-un divorț dureros, fără să aibă copii, că o lua de la capăt în altă parte. Și mai cred că oamenii nu erau atât de deschiși pe vremea aceea, nu considerau că au dreptul să afle totul despre o persoană și, desigur, cum ai fi putut afla atunci?

— Cum era?

— Ca tată sau ca om?

— Ambele.

Michael o privește.

— A fost un tată minunat, spune ea. Nu vreau să te rănesc, nici nu pot să-mi imaginez ce dureros e să crești fără tată, dar poate că încerca să îmi ofere ceea ce n-a putut să-ți ofere ție, pentru că mi-a fost întotdeauna aproape. Mă distram cu el. Mă lua prin diverse locuri și întotdeauna stătea de vorbă cu mine. Vorbeam și iar vorbeam. Îmi explica totul, așa că, atunci când ieșeam cu el, mai ales când eram mică, era o adevărată aventură.

Oftează.

— Eram atât de mândră.

Michael își lasă capul pe brațe ca s-o asculte.
— Când am plecat la școală, cu tata voiam să vorbesc întotdeauna. Părea întotdeauna atât de înțelept. Existau o mulțime de teme pe care ne contraziceam însă. Și el, și mama sunt persoane religioase și eu nu prea le am cu asta, dar întotdeauna stătea să se gândească bine înainte de a-mi da un sfat. Sfatul său era aproape întotdeauna bun.
— Câți ani aveai când a divorțat de mama ta?
— Mai bine zis, ea a divorțat de el. Aveam optsprezece ani. Spunea întotdeauna că s-a săturat de secrete. N-am înțeles niciodată la ce se referea, deși acum, desigur – pufnește ea – înțeleg perfect. Era rezervat cu ea, cel puțin așa spunea ea de fiecare dată, dar eu n-am simțit niciodată asta. N-am simțit niciodată c-ar fi fost altfel decât cald, iubitor și deschis cu mine. Dar tu?
Se întoarce să se uite la Michael.
— Ce-ți amintești?
— Nu prea multe. Îmi amintesc că îmi plăcea să stau cu el. Când era aici, tot ce voiam să fac era să-l ajut la orice făcea. Îmi amintesc că îl adoram ca pe-un erou, deși, în cea mai mare parte a timpului, nu era lângă mine. Când era, părea cufundat în gânduri, cu mintea în altă parte. Îmi amintesc că era iritat adesea.
— Iritat? Tata? Oa!
Bee clatină din cap.
— Nu cred că l-am văzut vreodată ieșindu-și din fire.
— N-am știut lucrul ăsta decât când m-am făcut mai mare, dar ne-a lăsat îngropați în datorii. Mama a trebuit să vândă toate casele de pe proprietatea asta și casa noastră din New York. Aceasta era doar o casă de vacanță, dar a trebuit să ne mutăm aici pentru că era singurul loc pe

care-l mai aveam. Obişnuia să joace. A jucat totul, plus – râde amar – o mulţime de lucruri pe care nu le aveam. Luni întregi după ce a... dispărut, ne trezeam la uşă cu oameni care veneau să-şi ceară banii.

— Doamne, şi ce făcea mama ta?

— De obicei îi invita înăuntru, le turna un pahar de tărie şi apoi le spunea povestea ei. De obicei, stăteau la cină şi sfârşeau prin a rămâne prieteni. Serios, râde Michael, o parte din cei cu greutate au venit la petrecerile noastre de Crăciun ani întregi după asta.

— Îmi pare nespus de rău, spune Bee, cu lacrimi în ochi. Nu ştiu ce să spun. Îmi pare nespus de rău că ai crezut că tatăl tău a murit şi că eu am avut parte de el în schimb.

— Şi mie îmi pare rău, spune Michael. Am crescut cu sentimentul unei asemenea pierderi şi acum... mă rog. Acum nu ştiu cum să mă simt, altfel decât trădat.

— El spune că nu credea că are o altă opţiune, pe-atunci, spune încet Bee. Suferă atât de mult. Vrea să-şi răscumpere greşeala faţă de tine şi mama ta, dar nu ştie cum s-o facă dacă nu vreţi să-l primiţi.

— Nu pot. Nu încă.

Michael oftează.

— Pur şi simplu nu sunt pregătit.

— Ai putea, cel puţin, să te gândeşti la asta?

— Da. Aş putea. Aş putea să mă gândesc.

— Te rog, spune Bee. În loc s-o consideri o trădare, ai putea s-o consideri o binecuvântare poate? Că ţi-ai regăsit tatăl după atâţia ani, că ai o şansă să afli de unde ai venit, înainte să fie prea târziu.

— Nu e atât de uşor, clatină trist din cap Michael. O să încerc. Sincer. Hei...

— Ce e?

— Întinde mâna.

Bee întinde mâna şi izbucnesc amândoi în râs.

— Ia uite, spune încântată.

— Avem mâini la fel.

— Chiar şi degetul mic puţin îndoit. Ce ciudat – şi stau amândoi să-şi privească mâinile, înainte ca Bee să continue. Ştiu că nu poţi considera asta o binecuvântare, spune ea, nu încă, şi mie mi-e greu să accept situaţia, dar e o binecuvântare, într-un fel, să fi găsit ceva ce ţi-ai dorit dintotdeauna, mai ales într-un moment când totul e oribil în viaţa ta, când tot ce considerai valoros şi sigur pare să se ducă de râpă.

Michael se întoarce s-o privească.

— Te referi la Daniel şi la divorţ.

— Da. Şi la faptul că e gay, astfel că întreaga mea căsnicie, încă de la început, a fost o minciună. Luni întregi mi s-a părut că nu există nici o lumină la capătul tunelului, că nu va exista niciodată o lumină la capătul tunelului. Până acum.

Michael întinde mâna şi o strânge blând pe-a ei.

— Mulţumesc, spune. Şi viaţa mea a fost oribilă în ultimul timp. Mulţumesc că mi-ai arătat o altă perspectivă.

— Există întotdeauna o altă perspectivă, spune blând Bee. Există un motiv pentru care am venit în Nantucket şi am închiriat casa, există un motiv pentru care tata s-a întors aici şi v-a regăsit.

— Aşa cred şi eu, spune Michael, râzând uşor. Chiar nimic nu e întâmplător pe lumea asta.

Se gândeşte la Jordana, la copilul lui crescând în trupul ei.

— Doar că uneori e greu să-ţi dai seama care e motivul.

— Convoc o reuniune de familie, spune Nan. M-am îmbolnăvit de griji. Am realizat deodată că încerc să fac totul singură, să iau toate hotărârile de una singură şi nu pot să fac totul singură. Am nevoie de familia mea în jurul meu.

Daniel şi Daff fac schimb de priviri.

— Păi, ţin foarte mult la tine, îndrăzneşte Daff. Doar că nu sunt sigură că mă pot considera un membru al familiei.

— De-acum poţi, spune Nan. În ceea ce mă priveşte, familia mea e alcătuită din oamenii pe care-i iubesc şi mă tem că asta te include şi pe tine. Şi abia acum încep s-o cunosc pe tânăra Jessica, dar sunt sigură că şi tu faci parte din familie.

Jess roşeşte, dar nu-şi poate ascunde bucuria că este inclusă.

— Michael, dragule, nu vreau să spun nimic care te-ar putea supăra. Ani de zile am încercat să ascund adevărul despre tatăl tău, dar a venit momentul să aflaţi cu toţii adevărul...

— A pierdut totul la jocuri de noroc şi tu ai fost obligată să vinzi căsuţele şi apoi apartamentul din New York?

— A, se opreşte Nan. Am crezut că nu ştii.

— Normal că ştiu. Mi-ai spus-o de un milion de ori.

— Da? Întotdeauna am crezut că astfel te apăr.

— Ei bine, ai făcut-o când eram mai tânăr. Apoi îi povesteai oricui intra în casă şi eu stăteam pe scări şi ascultam.

— Ei bine, oftează ea. Asta e irelevant, de fapt. Ideea e că bănuiesc că s-a întors pentru că vrea Windermere. Nu-mi vine în minte nici un alt motiv pentru care ar apărea aici, din senin. A făcut un lucru teribil, cu atâţia ani în urmă. După mine, un bărbat care-şi poate înscena propria

sinucidere, părăsindu-şi soţia şi copilul fără să se uite în urmă, e în stare să fure o casă pe care o consideră a lui de drept.

— Dar de bună seamă casa e pe numele tău, nu? întreabă Michael.

— Ei bine, nu. Nu m-am deranjat niciodată s-o trec, spune Nan. M-am gândit că e un mod de a cinsti amintirea lui Everett, să păstrez casa pe numele lui. Părea un mod de a-l ţine în viaţă, cumva, deşi, când am aflat de datoriile pe care le avea, am fost furibundă. Pur şi simplu n-am ajuns niciodată s-o fac.

— O, Iisuse, fluieră Michael. Ar putea. Ar putea s-o revendice.

— Nu! spune Daff. Eşti sigur? Cred că orice judecător din ţară ar avea rezerve în a-i da casa după ce a fost considerat mort mai bine de treizeci şi cinci de ani. Chiar nu cred c-aveţi motive de îngrijorare. E aici pentru că s-a îmbolnăvit, pentru că e fostul socru al lui Daniel. Habar n-avea că Daniel stă în casa lui, cred că totul e o coincidenţă.

— Nu există coincidenţe, spune ostenită Nan, convinsă că are dreptate. Jessica? Tu ce crezi?

— Eu?

Jess, trântită pe canapea, se ridică în capul oaselor, neobişnuită să i se ceară părerea.

— Da. Crezi că a venit să ia casa sau crezi că e nevinovat?

— Ei bine. Asta îmi aminteşte de un serial. Soţul s-a întors, numai că nu se prefăcuse mort sau aşa ceva, dar s-a întors, pretinzând că vrea să se împace şi că-i era dor de familia lui, dar şi-a omorât soţia şi a încercat să fure tot.

— Jess!

Daff e stânjenită la culme.

— Ce e?

— O, nu-ţi face griji.
Nan izbucneşte în râs.
— Mă îndoiesc sincer că Everett s-a întors ca să mă omoare.
— Pe ce canal te uitai?
— Lifetime, spune Jess, iar Michael zâmbeşte larg.
— Chiar pare o producţie Lifetime.
— Eu cred că s-a întors ca să revendice casa, continuă calm Nan, şi singura soluţie la care mă pot gândi este să vând casa şi să ascund banii. Nu m-am gândit niciodată c-o să-mi vând casa, dar prefer s-o vând decât să-l las pe Everett să pună mâna pe ea sau măcar pe-un bănuţ din suma obţinută din vânzare.
— Cum ascunzi o sumă de bani? îi zâmbeşte binevoitor Michael. Nu-i mai poţi ascunde, mamă. Cei de la Fisc ştiu tot. Nu poţi să-i transferi într-un cont din străinătate sau într-o bancă din Elveţia. Trebuie să declari totul acum. Totul.
— Ştiu, spune Nan zâmbind. Aşa că uite la ce mă gândeam. O vindem în parte pe bani gheaţă – îndeajuns cât să-mi permită să-mi trăiesc restul vieţii fără griji şi putem oricând să punem banii într-un seif undeva pe insulă, iar restul banilor îi putem pune într-un cont pe numele tău, dragule. Astfel, Everett n-o să poată să pună mâna pe ei.
— Nu sunt sigură că poţi face asta, spune precaut Daff, dar – şi trebuie să-şi întoarcă privirea când spune restul propoziţiei – ştiu că Mark Stephenson îşi doreşte cu disperare să cumpere casa.
Gata. A zis-o. I-a rostit numele şi n-a fost chiar atât de rău. Nu e ca şi cum ar fi convins-o pe Nan să vândă Windermere, Nan are de gând să vândă oricum, acum ea s-a asigurat doar că

Mark Stephenson are o şansă, că propriul ei viitor e asigurat.

O sumă de şase cifre. Ar trebui să se simtă încântată de asta. La naiba, ar trebui să se simtă minunat. Dar nu e aşa. Se simte josnică şi vinovată şi, deodată, îşi doreşte să nu se afle în această cameră.

— Mark Stephenson! E persoana ideală! spune Nan. O să-l sun chiar acum.

— Mamă?

Michael se ridică.

— Eşti sigură?

— O, Michael...

Ochii ei sunt umbriţi de tristeţe.

— Deşi iubesc această casă mai mult ca orice, la urma urmei, e doar o casă. E mai important să-i am aproape pe oamenii pe care-i iubesc. Îmi propun să-mi iau o căsuţă undeva pe plajă, o căsuţă rustică, mică şi primitoare, care îmi va fi cămin, întocmai cum a fost Windermere. Un loc unde s-o iau de la capăt. Un loc în care să nu existe atâtea amintiri.

— OK.

Michael se dă înapoi în timp ce Nan se îndreaptă spre bucătărie.

— Oa, se întoarce el spre Daff. Mie nu mi-ar fi trecut nicicând prin cap că a venit după casă. Chiar crezi c-ar putea să pună mâna pe ea?

— Nu ştiu, spune Daff, evitându-i privirea. Dar mă îndoiesc sincer. Oricum însă, paza bună trece primejdia rea.

— Te simţi bine? întreabă Michael.

— Minunat. De ce?

— Pari să te porţi ciudat deodată, spune el. Ca şi cum te-ar preocupa ceva.

— Sunt bine.

Ea se sileşte să zâmbească şi îl priveşte.

— Cred că mă preocupă ceva. Am primit un telefon dimineață în legătură cu un client care caută o casă acasă și mă gândesc ce pot să-i arăt când mă întorc.

— Desigur! Mereu uit că ești agent imobiliar. Trebuie s-o ajuți pe mama la treaba asta. Ești persoana cea mai potrivită s-o ții de mână și să te asiguri că Mark Stephenson n-o trage pe sfoară.

— Sigur, spune Daff, dorindu-și ca el să nu fi spus asta.

— Domnul Stephenson?

— La telefon.

— Aici Nan Powell.

— Doamnă Powell!

Vocea lui e sonoră și voioasă la telefon.

— Ce surpriză splendidă!

— S-ar putea dovedi o surpriză încă și mai plăcută, spune Nan. Vreau să vă fac o propunere de afaceri. Speram că ne putem întâlni într-o zi.

— Ăsta-i exact genul de telefon pe care-mi place să-l primesc, spune Mark Stephenson. Ce-ar fi să vă fac o vizită în după-amiaza asta?

— Să zicem la cinci? La ora cocktailurilor. Prepar niște martini.

— De unde știți că e băutura mea preferată?

Nan râde.

— Ne vedem la cinci, domnule Stephenson.

Daniel nu e obișnuit să pună mâna pe telefon și să invite pe cineva la cină, n-a fost niciodată prea bun la chestia asta, de unde și înclinația lui de a rămâne în relații de lungă durată. Cu toate astea, este din nou singur, la un moment dat, va trebui să iasă în lume, să-și trăiască viața ca un bărbat gay fără obligații. Știe că începutul va fi cel mai greu, că, odată ce face primul pas, drumul va fi lin.

Matt este inteligent și amabil și o companie plăcută. Pe deasupra, e chipeș, haios și drăguț. Lui Daniel îi amintește puțin de un înger păzitor și minimul pe care-l poate face pentru a-i răsplăti bunătatea este să-l invite la cină. Într-un loc drăguț. Într-un loc special. Într-un loc în care Daniel să-i poată mulțumi cu adevărat.

— Mă gândeam la The Pearl, spune el după ce Matt i-a răspuns și au făcut schimb de politețuri. Mă gândeam că poate ai vrea să luăm cina acolo.

— E o întâlnire? zâmbește Matt, de la celălalt capăt al firului.

— Nu! Adică da. Nu știu... este?

— Glumesc, spune Matt. Pari atât de stânjenit. E adorabil. Da, mi-ar plăcea să iau cina cu tine și The Pearl e un loc minunat. Când te gândeai să mergem?

— Când ești liber?

— Dacă aș spune diseară, ai crede că sunt ușuratic?

— Diseară ar fi grozav, râde Daniel. Fetele sunt la Bee. Totul a cam luat-o razna pe-aici.

— Am auzit, spune Matt. Chiar e adevărat că soțul lui Nan, care era considerat mort, a revenit deodată să revendice casa?

— O, Doamne...

Daniel face ochii mari.

— Unde ai auzit asta?

— Nu poți ține nici un secret pe insula asta, spune Matt. Așadar *este* adevărat. Sper că o să ai niște povești bune pentru mine diseară.

— Nu pot să spun nimic.

Căci, oricât de tentat ar fi Daniel să bârfească, îi este loial lui Nan.

— Ne vedem acolo?

— În nici un caz. Dacă este o întâlnire, poţi să vii să mă iei.

— OK, râde Daniel. Vin să te iau la opt.

— Mă bucur să te revăd.

Mark Stephenson îi face cu ochiul complice lui Daff în timp ce dă mâna cu ea şi ea se cutremură, ştiind cât de îngrozitor ar fi dacă Michael ar afla, ştiind cât de greşit i se pare să primească şpagă.

— Casa arată minunat, îi spune lui Nan. S-ar părea că ai dichisit-o foarte mult de când am fost ultima dată aici.

— Puţin, râde Nan, întinzându-i un Martini sec cu măsline. A trebuit s-o pregătesc pentru chiriaşi. Aşadar, încă îţi mai place?

— Da.

Mark se apleacă în faţă, cu un entuziasm vădit în priviri.

— După cum ţi-am mai spus, Nan, mi-am dorit dintotdeauna această casă.

— Mi-a plăcut să trăiesc aici, spune Nan. Dar cred c-a venit momentul să merg înainte. Nu sunt pe deplin convinsă, nu încă, cu toate astea, sunt curioasă cât crezi că ar valora casa dacă, ipotetic, m-aş hotărî să vând.

— Ei bine, asta ar depinde de o serie de factori.

Mark Stephenson încearcă să câştige timp, vrând să amâne cât mai mult posibil rostirea unei sume concrete.

— Câte hectare ai aici? Trei?

— Patru, spune ferm Nan.

— Aşa. Asta-i bine. Vedere la ocean, acces direct la plajă. Mă interesează pentru mine, ca locuinţă de familie, dar tot ar trebui să bag o mulţime de bani în ea. Am observat că lipsesc mai multe ţigle şi ferestrele vor trebui înlocuite.

Odată ce te-apuci de renovat, casele astea vechi se transformă de obicei într-o groapă de bani, aşa că aş zice c-ar trebui să investesc cam un milion în ea.

— Un milion de dolari? exclamă Nan.

— Absolut. Ăsta e preţul iniţial, încuviinţează el, cu un aer sincer. Majoritatea oamenilor ar demola-o şi ar construi altceva în loc, probabil că până la urmă ieşi mai ieftin aşa, dar eu ador casele astea vechi, întotdeauna mi-am dorit să trăiesc într-una.

— Chiar n-ai dărâma-o?

Michael nu pare prea convins când Mark Stephenson clatină din cap.

— De bună seamă, ai lua mult mai mulţi bani dacă ai parcela terenul şi ai construi, să zicem, trei sau patru case aici?

— Majoritatea constructorilor aşa ar face, ai perfectă dreptate. Eu văd casa asta ca pe-un cămin, un cămin care păstrează amintiri minunate şi asta nu se poate construi. Pot să-mi închipui copiii crescând aici, urcându-se pe scară ca să ajungă pe terasă, alergând la apă.

Se uită la Nan în timp ce vorbeşte, încercând s-o convingă, nu-l vede pe Michael uitându-se la Daff şi reţinându-şi cu greu un zâmbet.

— Aşadar, cât crezi c-ar face?

— Greu de spus, răspunde Mark. Aş zice că orice sumă între trei şi patru.

— Trei şi patru milioane de dolari? întreabă Nan, nevenindu-i să creadă.

— Ştiu. Preţul caselor de pe insulă a crescut enorm.

— Doar atât? spune ea imperios. Spuneţi-mi, domnule Stephenson – a revenit la adresarea politicoasă, ceea ce nu e un semn bun – cum se face că proprietatea familiei Cleary, de trei hectare,

care a fost demolată ca să se construiască în loc două case uriașe, puse în vânzare amândouă, apropo, la circa cinci milioane fiecare, s-a vândut cu șase milioane șapte sute? Iar casa Harbinger, de cinci hectare, fără vedere la ocean, s-a vândut cu opt?

— A... se împotmolește el. Nu știu chiar atât de bine casele acelea. Ar trebui să le studiez mai bine. Asta e problema cu prețurile, spune nefericit, mâhnit că Nan și-a făcut temele. Nu voiam să vă spun o sumă pentru că n-am apucat să fac socotelile.

— Ei bine, vă sugerez s-o faceți, spune, veselă Nan, ridicându-și paharul. Noroc.

— Așadar, ce crezi?

Land Cruiserul lui Mark Stephenson demarează în trombă de pe alee, împroșcând cu pietriș.

— Ce cred? spune încet Nan. Cred că va demola Windermere până să apuc să zic *Sconset*, asta cred. Și că va construi patru case uriașe în loc și o va vinde pe fiecare cu cinci sau șase milioane de dolari, minimum.

Se întoarce și dă cu ochii de Jessica, privind-o cu gura căscată.

— Închide gura, drăguță, că-ți intră muștele în ea. I-am arătat eu, nu?

Și zâmbește încântată.

— Nu-s chiar atât de proastă pe cât par.

Capitolul 27

Acum, când lui Michael îi sună mobilul și vede numărul Jordanei, trebuie să răspundă. Apăsând butonul verde cu inima strânsă, își dă seama că va trebui să răspundă de fiecare dată când îl sună, toată viața de-acum înainte.

Nu-i poate respinge apelul când e mama copilului lui, nu se poate preface că nu există, în speranța că va dispărea. De fiecare dată când sună, toată viața lui, va trebui să răspundă pentru că ar putea fi ceva important. N-a realizat niciodată până acum ce impact va avea acest lucru.

— Michael, sunt Jordana.

— Bună.

O pauză stingheră.

— Ce faci?

— Sunt bine, spune ea. Azi plec. M-am gândit c-ar trebui să te anunț.

Michael simte un val de panică.

— Unde pleci? Cum pot să iau legătura cu tine? Mai avem atâtea de vorbit.

Urmează o pauză, apoi:

— Nu mai avem.

Amărăciunea din vocea ei e limpede.

— Te vei bucura să afli că nu mai sunt însărcinată.

— Poftim? gâfâie Michael, neştiind dacă a auzit bine.

— Am pierdut sarcina ieri, minte ea, deşi o parte din ființa ei s-a convins că e adevărat, că a avut o menstruație neobişnuit de abundentă, astfel că trebuie să fie adevărat, n-ar putea să fie un ciclu întârziat provocat de motive atât de prozaice ca stresul.

— Aşadar, continuă ea, ai scăpat.

— Vorbeşti serios?

— Da, vorbesc serios, scuipă ea. Înțeleg că o să ieşi să sărbătoreşti.

— Nu... Îmi pare rău. Nu mă aşteptam să se întâmple asta. De ce nu m-ai sunat? Eşti... bine?

— Nu prea. Mă simt groaznic. Şi te-am sunat acum, nu? O să-mi treacă.

Şi ştie că aşa va fi, pentru că, oricât a încercat să se convingă că îşi dorea acest copil, că era un copil conceput din dragoste, a putut în sfârşit să recunoască faptul că neliniştea ascunsă pe care o purtase cu ea în ultimele săptămâni a dispărut.

— Jordana... îmi pare nespus de rău. Îmi pare rău că a trebuit să treci singură prin asta.

Odată cu uşurarea, Michael simte o anume tristeţe, realizând deodată cât de pierdută este Jordana.

Nu din cauza lui, nu din cauza lui Jackson, ci din cauza a ceea ce este, pentru că e o femeie în căutarea fericirii. Michael vede limpede că, cât timp nu poate căuta în sine, cât timp nu-şi poate găsi pacea lăuntrică, ea nu va găsi niciodată răspunsurile pe care le caută.

Dar uşurarea... o, Doamne, uşurarea lui e nemăsurată. După ce-şi ia rămas-bun, se întoarce spre Daff, cu o sclipire pe care n-a mai văzut-o în ochii lui de când a apărut Jordana în prag.

— O veste bună?

— Nu-mi vine să cred, spune Michael, trăgând un scaun şi aşezându-se la masa din bucătărie. Era Jordana. Nu e însărcinată.

Şi, copleşit de uşurare, izbucneşte în lacrimi.

— Acesta e restaurantul meu preferat, mărturiseşte Matt, în timp ce el şi Daniel intră pe uşa din Water Street.

— Mă bucur, zâmbeşte Daniel. N-aveau locuri la The Pearl, aşa că l-am ales pe acesta pentru că are numai produse organice, care se cultivă aici. Părea să fie perfect pentru tine.

— Este perfect pentru mine. Nici eu n-aş fi putut alege un loc mai bun. Mulţumesc pentru invitaţie, e un răsfăţ.

Îi zâmbeşte lui Daniel, care îşi simte inima zvâcnindu-i uşor, cum n-a mai zvâcnit de foarte mult timp.

— Aşadar, dă-mi nişte detalii picante. Matt se apleacă înainte, coborându-şi vocea. Ce se întâmplă cu casa?

— Tot ce pot să-ţi spun e că zvonul pe care l-ai auzit s-ar putea să fie adevărat.

— Uite pentru ce te întreb, îi mai ţii minte pe Stephen şi Keith pe care i-ai cunoscut la dineul de la mine?

— Sigur.

— Ei bine, Stephen chiar are bani şi îţi aminteşti c-a spus că reşedinţa Powell e singura casă pe care şi-a dorit-o vreodată? Ştiu că, dacă se gândeşte serios să vândă, el ar vrea cu siguranţă s-o cumpere.

— Oare şi-ar permite-o?

Daniel nu pare foarte convins.

— Nu vreau să fiu nepoliticos, dar preţurile pe-aici sunt astronomice. Cred că proprietatea face câteva milioane.

— Asta nu e nepoliticos, râde Matt. E adevărat. Dar el și-o permite. Știu c-ar fi terminat dacă ar fi vândută altcuiva. Dacă zvonurile sunt adevărate, ai putea măcar să-i spui lui Nan că există cineva interesat s-o cumpere, care ar aprecia-o la adevărata ei valoare, pentru că n-ar dărâma-o, chiar ar renova-o așa cum se cuvine?

— O să-i spun, răspunde Daniel, făcând o pauză înainte de a întreba: Știi ceva despre un tip de pe insulă pe nume Mark Stephenson?

— Antreprenorul? întreabă Matt.

Daniel încuviințează.

— Un individ nesuferit, din câte aud, deși nu-l cunosc personal. Am considerat întotdeauna că trebuie să-i judeci pe oameni după ce-i cunoști, nu din auzite. El e cel interesat s-o cumpere?

— Poate.

Daniel se foiește stânjenit.

— Logic, spune Matt. Transmite-i doar lui Nan că s-ar putea să nu fie ceea ce pare.

— Mersi, spune Daniel. Paza bună trece primejdia rea.

— În cazul ăsta, da. Se lasă în scaun. Așadar, cât timp mai rămâi pe insulă?

— Încă trei săptămâni, spune Daniel. Nu-mi vine să cred cât de repede a trecut timpul.

— Nici mie.

E o urmă de dezamăgire în ochii lui Matt.

— Nu-mi vine să cred cât teren mai avem de acoperit în trei săptămâni.

— Teren de acoperit?

— Știi tu, partea în care ajungem să ne cunoaștem. De-abia ne-am întâlnit și bum, dispari înainte să apucăm măcar să aflăm câte ceva unul despre celălalt.

— Ce vrei să știi? zâmbește Daniel.

Îi place cât de direct e Matt, îi place că nu se ascunde după deget. Cu cât se uită mai mult la el, cu-atât mai drăguț i se pare. Îi place că Matt are ochi inteligenți, care se încrețesc când zâmbește. Îi place că are antebrațe puternice, bronzate, acoperite de păr auriu, deschis de la soare. Îi place că Matt este interesant și, s-ar părea, interesat de el.

Îi place nu numai că e atras de Matt, ci că are dreptul să fie atras de Matt. Nu trebuie să se simtă vinovat, ca și cum ar fi ceva în neregulă cu el. Nu trebuie să se ducă acasă și să se flageleze mental pentru că nu e la fel ca orice alt soț din oraș.

Matt se apleacă în față, cu un zâmbet.

— Spune-mi cum ar arăta întâlnirea ideală pentru tine, spune el. Și apoi hai să vedem dacă putem s-o punem în practică.

Pasiunea lor e atât de intensă, sunt atât de stârniți, încât Daniel respiră cu greutate, până când Matt îl împinge la o parte.

— Ce s-a întâmplat? gâfâie Daniel, căci de-abia s-au așezat pe canapeaua lui Matt, de-abia au început să se sărute.

Matt oftează.

— O, Doamne...

Își îngroapă capul în mâini.

— Ce e?

— Nu știu cum să-ți spun, începe încet Matt.

— *Ce e?*

Daniel îl privește, cu o sclipire în ochi.

— Ești *hetero*.

Matt izbucnește în râs.

— Nici vorbă. Dar sunt homosexual declarat de ani de zile, dintotdeauna. Am avut mai multe aventuri decât cinele pe care le-ai gătit tu,

probabil, şi n-ar trebui să fac asta. Ştiam c-o să se întâmple asta, Doamne, mi-am *dorit* să se întâmple asta, dar acum...

Expresia i se îmblânzeşte când întâlneşte privirea lui Daniel.

— Acum nu mai pot. Nu-mi mai doresc asta. Nu, nu-i adevărat – clatină din cap, zâmbind uşor. Îmi doresc asta, dar nu pot să mai am aventuri de-o noapte. Nu pot.

— Cine zice că asta e o aventură? întreabă Daniel, confuz.

— Eu, spune trist Matt. Eu, numai pentru că am cunoscut prea mulţi bărbaţi în situaţia ta. Suntem în puncte foarte diferite ale vieţii noastre. Eu sunt gata să mă aşez, să-mi găsesc partenerul de viaţă, să cultiv trandafiri în faţa uşii şi să mă cuibăresc în casă cu papucii, câinele şi bărbatul meu. Tu ai nevoie să experimentezi, să te distrezi, să-ţi faci de cap înainte de a fi pregătit pentru asta. Nu-mi doresc nimic mai mult acum decât să mă culc cu tine, dar m-aş implica prea mult şi aş sfârşi prin a fi rănit. Ca să nu mai spun, adaugă trist, că tu pleci în trei săptămâni.

— Nu te-aş răni, spune Daniel, privindu-l drept în ochi pe Matt. Dacă vreunul din noi va fi rănit, acela voi fi eu.

— Nu, spune Matt. Cred că eşti minunat. Cred că eşti exact genul de bărbat pe care l-am aşteptat, dar nu e momentul potrivit pentru noi. Tu trebuie să-ţi faci de cap şi apoi, poate, vedem ce se mai întâmplă, dacă, desigur, te vei întoarce vreodată în Nantucket.

— Ai putea să vii tu în Connecticut, sugerează Daniel.

— Aş putea, spune Matt. Şi poate c-o s-o fac.

— O, Doamne, geme Daniel. Abia aşteptam să te văd fără haine.

Matt izbucnește în râs.
— Sunt sigur c-o să mă vezi, numai că nu în seara asta.
Expresia sa redevine serioasă.
— Să știi, Daniel, refuz nu pentru că nu îmi placi, ci pentru că îmi placi prea mult.
— Sper că ne vom mai revedea cât timp rămâi pe insulă, că ne vom cunoaște mai bine, că vom vedea poate dacă merită să ținem legătura, pentru că, Dumnezeu știe, oamenii vin și pleacă de-aici fără să mai dea vreun semn.
— Eu o să-ți dau un semn, spune Daniel. Fără îndoială. Mulțumesc, Matt. N-am mai cunoscut pe nimeni atât de sincer, atât de direct. N-aș fi putut să fac nimic din ce-am făcut fără tine.
— Ba da, ai fi putut, spune Matt. Doar că e mai ușor când ai sprijinul cuiva. Haide, spune, clătinând din cap. Ar fi mai bine să pleci, înainte să mă răzgândesc.
— Ești sigur?
Daniel ridică din sprâncene, flirtând, poate pentru prima dată în viață.
— Nu, râde Matt. Dar cred că asta trebuie să facem. Nu uita s-o avertizezi pe Nan în privința lui Mark Stephenson și s-o întrebi dacă Stephen poate lua legătura cu ea.

Mark Stephenson refuză paharul de Martini pe care i-l oferă Nan. De data asta, e o întâlnire de afaceri, nu se mai prefac c-ar fi o vizită de curtoazie sau că el ar fi un tip drăguț care pur și simplu îi face o favoare lui Nan din preaplinul inimii lui.
Crezuse că Nan era ultima reprezentantă a unei rase pe cale de dispariție, ceea ce, în multe privințe, chiar e, dar s-a înșelat amarnic când și-a închipuit că trăia atât de izolată în casa ei

de pe deal încât nu cunoştea adevărata valoare a unei proprietăţi pe insula Nantucket în anul de graţie 2008.

Sau când și-a închipuit că Nan va crede că-şi doreşte casa pentru familia lui, că va fi cumva mai uşor de abordat dacă îşi închipuia că nu va dărâma casa.

Desigur c-o s-o dărâme. N-a închis un ochi, în ultimele nopţi, gândindu-se la banii pe care i-ar putea scoate din proprietatea familiei Powell. Ar putea construi patru, poate chiar cinci case acolo. Case uriaşe din piatră, cu toate dotările, pe care putea să le vândă lejer la şase-şapte milioane fiecare, obţinând un profit uriaş, chiar şi după cheltuielile de construcţie, care au crescut acum, ca toate celelalte costuri, în urma inflaţiei.

Ar construi ceea ce-şi doresc toţi proaspăt îmbogăţiţii mai nou. Versiunea lor asupra unei case pe plajă, dar pentru milionari. Piscine, alarme care să le asigure siguranța copiilor mici, bucătării echipate cu de toate, deși rareori soţiile chiar gătesc.

Subalternii lui deja sunt aliniați, gata să demoleze casa, a avut câteva conversaţii preliminare cu arhitectul cu care colaborează, anunţându-l confidenţial că se pregăteşte un proiect uriaş în Sconset, pe faleză, că ar trebui să înceapă să se gândească la modalităţi de a parcela o proprietate de circa nouă pogoane în loturi pentru construcţii.

Arhitectului nu i-a trebuit mult să-şi dea seama la ce casă se referea, deși, desigur, nu s-a rostit nici un nume.

Va trebui să-i plătească preţul pieţei lui Nan, s-a convins de asta, dar acest proiect l-ar putea face un om foarte bogat. Acest proiect l-ar putea

ajuta să urce pe culmi, alături de cei mai bine cotați antreprenori de pe insulă, i-ar putea asigura o viață fără griji de-acum înainte.

— Am făcut calculele, spune, așezându-se pe canapea lângă Nan și scoțând un teanc de hârtii. Ai dreptate în privința celorlalte proprietăți și a prețurilor cu care s-au vândut. Am adunat date despre toate proprietățile din Sconset care s-au vândut în cursul anului trecut și sunt dispus să le studiem împreună, să discutăm prețurile și dacă au fost îndreptățite și de ce au obținut cât au obținut pe ele.

După o oră, Nan lasă din mână al doilea pahar de Martini și se uită la Mark Stephenson.

— Domnule Stephenson, zâmbește ea. Mulțumesc. Tot ce-mi spuneți e fascinant, dar sunt sigură că v-ați gândit la o sumă. Eu... noi... – se uită la Michael și Daff – am vrea foarte mult s-o auzim, presupunând, după cum cred că știm cu toții, că veți demola Windermere și veți construi mai multe case în loc.

El nu se ostenește s-o contrazică, doar inspiră adânc.

— Ei bine, cred că, bazându-ne pe calcule, reședința Harbinger e cea mai apropiată. Deunăzi ați punctat că nu are vedere la ocean, ceea ce, evident, casa asta are, dar aceea acoperă totodată o suprafață mai mare.

— Cu 0,8 hectare mai mult, spune disprețuitor Nan. Aș zice că nici contează.

— Însă contează, încearcă timid Mark Stephenson. Pe o insulă, fiecare centimetru pătrat contează. Dar, după cum știți, reședința Harbinger s-a vândut cu opt și, ținând cont de vederea la ocean de-aici, aș vrea să vă ofer opt milioane cinci sute de mii.

Se lasă tăcerea. Daff și Michael studiază amândoi chipul lui Nan, încercând să-i ghicească reacția, dar nu pare să existe nici o reacție. Ea se ridică, își toarnă încă un Martini, se întoarce să-l înfrunte pe Mark Stephenson, părând deodată nu doar mai înaltă, ci și mai sigură pe sine, ținându-se dreaptă și privindu-l în ochi.

— Domnule Stephenson, îi spune, zâmbindu-i fermecător. Ai părut să mă iei de proastă deunăzi. Acum mă insulți făcând același lucru.

Mark Stephenson se îmbujorează ușor, apoi oftează.

— Doamnă Powell... Își înalță mâinile rugător. Îmi cer scuze. Cât doriți pe casă? Care e prețul dumneavoastră?

— Zece milioane, spune calm Nan, ca și cum ar spune zece dolari. Două milioane bani gheață.

— Zece milioane?

Nu pare fericit.

— Zece milioane, repetă ea. Și eu mi-am făcut lecțiile, domnule Stephenson, și cred că zece milioane este un preț de piață îndreptățit pentru o proprietate pe care îmi închipui c-o veți vinde pe multe, multe milioane.

— Nu chiar *atât* de multe milioane, gâfâie el. Am nevoie de timp să mă gândesc. Lăsați-mă să mă duc să fac niște calcule. O să iau legătura cu dumneavoastră în cursul zilei de azi. Pur și simplu nu știu, clatină el din cap. Nu știu dacă o să-mi iasă calculele.

— Vă conduc, spune Daff.

Nu poate s-o facă, realizează ea. Nu poate lua bani de la el, n-ar putea trăi cu gândul c-a făcut asta, n-ar putea avea liniște în relația ei cu Michael, știind că i-a ascuns ceva.

Căci deja, de pe-acum, știe că relația ei cu el e deosebită, știe că nu e ceva ce se va sfârși la

sfârşitul verii. Există o intimitate, o sinceritate în relaţia lor, care e ceva cu totul nou pentru Daff, astfel că ştie că a găsit ceva care va dăinui.

Camera Jessicăi e la capătul holului, astfel că, noaptea, când casa e cufundată în somn, Michael s-a strecurat în camera lui Daff, mângâind-o pe păr uneori ca s-o trezească, strecurându-se sub pătură şi cuibărindu-se în spatele ei.

Nu realizase până acum cât de mult i-a lipsit compania cuiva. Nici măcar nu e vorba de sex, de actul fizic, ci de intimitate, de mângâieri, de orele petrecute împreună în pat după, stând de vorbă.

Îi lipseşte, mai precis, pentru că n-a simţit niciodată legătura asta cu Richard. Aşa şi-a închipuit întotdeauna că va fi căsnicia ei, când era tânără şi încerca să-şi imagineze cavalerul pe cal alb, cum va fi, cum va fi relaţia dintre ei.

Şi-a închipuit pe cineva care-o va adora, întocmai cum avea să-l adore ea. Care adormea strângând-o în braţe, care stătea în pat lângă ea, vorbind despre câte în lună şi în stele.

Când Richard nu i-a oferit asta, Richard care se rostogolea de deasupra ei sărutând-o rapid, înainte de a-i întoarce spatele şi a adormi pe dată, a uitat de visele pe care le avusese cândva, a încercat să se convingă că îi ajungea ceea ce avea.

Doar noaptea trecută, în pat cu Michael, şi-a amintit de durerea provocată de divorţ. Durerea de a descoperi că Richard era îndrăgostit de altă femeie, greul de a fi pe cont propriu, de a trebui să înfrunte totul pe cont propriu, după ani de zile în care Richard se ocupase de tot.

La acel moment, îşi închipuise că nu era, că nu putea să fie nici o lumină la capătul tunelului, nu-şi putea imagina că va veni un moment în care ar putea fi fericită sau împăcată din nou.

De fapt, nu era sigură ce însemna pacea, ce altceva decât ceva ce crezuse că are, în mod greşit, ştie acum, pentru un scurt răstimp, la începutul căsniciei ei.

Noaptea târziu, în braţele lui Michael, ştie acum ce înseamnă pacea. Michael o linişteşte, îi dă o senzaţie de siguranţă, o face să se simtă ca acasă, într-un mod cu totul nou. Acum înţelege de ce s-a întâmplat divorţul, de ce a trebuit să treacă prin acea durere pentru a cunoaşte în sfârşit plăcerea.

În nici un caz n-are de gând să distrugă totul începând relaţia cu un secret şi îl conduce pe Mark Stephenson spre ieşire, gata să-i spună că nu poate accepta banii.

— Înţelegerea noastră nu mai e valabilă, spune Mark Stephenson cu amărăciune pe un ton scăzut, în timp ce traversează holul.

— Poftim?

Era gata să spună acelaşi lucru, dar e şocată că el i-a luat-o înainte.

— Nu-ţi dau nici un procent din afacere, spune el. Îmi pare rău dacă eşti dezamăgită, dar ideea era s-o convingi să-mi vândă la un preţ bun. Zece milioane e o avere. E cât ar obţine pe piaţa liberă, nu cât mă aşteptam să plătesc într-o înţelegere privată, la adăpost de piaţă, mai ales într-una intermediată de tine pe şestache.

— Asta e complet lipsit de etică, spune Daff, nu pentru că s-a răzgândit, ci pentru că nu-i vine să creadă că acest bărbat fermecător, modest, s-a transformat deodată într-un diavol.

— Aşa e-n afaceri, mă tem, spune el, ieşind, urcând în maşină şi trântind portiera.

În birou, sprijinit de perete, stă Michael, căruia i-a pierit culoarea din obraji. Şi el a descoperit

alături de Daff ceva ce nu credea că va descoperi vreodată. Alinare, destindere, pace. Nu seamănă cu nici una din relaţiile pe care le-a avut până acum, cu cât o vede mai des, cu-atât îşi doreşte mai mult s-o vadă.

Dar ceea ce tocmai a auzit îl îngreţoşează. A crezut c-o cunoaşte, a crezut că este un om bun, dar se pare că, încă o dată, s-a înşelat amarnic. Se întoarce şi păşeşte din nou în camera de zi, cu picioarele şi inima de plumb, împovărat de dezamăgire şi tristeţe.

Capitolul 28

Bee a devenit taciturnă de când a aflat secretul tatălui ei şi, în atât de multe sensuri, lui Everett i se rupe inima la gândul că a împovărat-o şi mai mult pe Bee.

Nutrise întotdeauna speranţa naivă că, atunci când se va putea întoarce în Nantucket, pentru a o revedea pe Nan şi a-şi cere iertare pentru tot, ea îl va primi cu braţele deschise, va înţelege că a făcut-o pentru că era un om disperat, un alt om decât cel care îi stă dinainte azi. Deşi ştia că i-ar putea fi greu să-l ierte, nu se îndoia că-l va ierta.

Nu se gândise niciodată la ce efect va avea acest lucru asupra lui Bee. Draga lui Bee, Bee pe care a încercat toată viaţa s-o apere de suferinţă. Mai întâi s-o vadă trecând printr-o despărţire, aflând că soţul ei e homosexual – nu că ar fi fost vreo surpriză pentru Everett, care a bănuit acest lucru de când l-a văzut prima dată pe Daniel –, şi acum să afle că tatăl ei a spus o minciună cumplită, una de care a încercat s-o apere, pe care a încercat s-o ascundă în timp ce-şi întemeia o nouă viaţă.

Bee l-a evitat de când a aflat. Desigur, a fost în preajma lui, l-a îngrijit, l-a hrănit, l-a ajutat să se îmbrace, l-a lăsat să se joace cu fetele, dar n-a mai fost în stare să se uite la el, n-a mai stat de vorbă cu el. Când încerca să stea de vorbă cu

ea, ea clătina din cap, spunând că nu e pregătită, retrăgându-se ore în şir în dormitorul ei, de unde nu se auzea decât sunetul tastelor de la computer.

Astăzi le ia pe Lizzie şi Stella la plaja pentru copii. Se joacă două ore pe terenul de joacă, dându-le în leagăn mai mult decât le-ar da mama sau tata, cumpărându-le sendvişuri, îngheţate, acordându-le toată atenţia lui, pe care ele o sorb încântate, ca nişte pisicuţe care beau lapte.

De-acolo la atelierul de la muzeul balenelor – astăzi îi învaţă să facă sculpturi din bucăţi mari, ovale de săpun alb – şi în sfârşit înapoi acasă, când Everett nu mai poate amâna momentul, căci fetele sunt obosite şi vor la mama.

Intră şi-o găseşte pe Bee în bucătărie şi, pentru prima dată, parcă, după săptămâni în şir, după doar câteva zile, de fapt, Bee îl priveşte în ochi.

— Îmi pare rău, tati, spune.

El îşi întinde braţele şi Bee vine spre el, lăsându-l s-o îmbrăţişeze.

— Îmi pare rău, şopteşte ea. Pur şi simplu a fost un şoc atât de mare. Aveam nevoie de timp să mă obişnuiesc, să mă gândesc la tot, să asimilez ce s-a întâmplat.

— Şi mie îmi pare rău, spune el. Îmi pare rău că te-am minţit, că nu ţi-am spus adevărul, şi îmi pare rău că a trebuit să afli aşa.

— Am impresia că e un vis sau un film, oftează Bee. Ceva ce li se întâmplă altora, nu mie. Nu nouă.

Everett nu spune nimic, îşi priveşte mâinile doar.

— Am un frate! spune Bee. Mă rog, frate vitreg. Mai ştii cum vă imploram pe tine şi mama să mai faceţi un copil pentru că îmi doream fraţi şi surori?

Everett zâmbeşte amintindu-şi de Bee, cu bucle aurii şi ochii mari, cu obrajii bucălaţi, urcându-i-se

în brațe și întrebându-l dacă are un copilaș în burtă, pentru că ea l-a rugat pe Moș Crăciun să-i aducă un frate și se gândea că poate îi pregătește unul.

— Nu-mi vine să cred că am un frate, spune Bee aproape pentru sine.

— Fetelor?

Lizzie și Stella se fugăresc în jurul mesei din bucătărie.

— Ce-ați zice să vedem un film? Am *Magie în Manhattan*.

— Ura! strigă fetele, iar Bee le duce în cealaltă cameră și le așază în fața televizorului, ca să poată vorbi în liniște cu tatăl ei.

— M-am gândit mult, îi spune Bee lui Everett, odată ce fetele sunt absorbite de film. Știu că s-ar putea să fie... neașteptat, dar cred c-ar trebui să rămânem aici o vreme.

— În Nantucket?

Everett e șocat.

Bee încuviințează.

— Există mai multe motive. Eu... drept să spun, nu pot să îndur gândul de a mă întoarce acasă și de a deveni subiect de bârfe. Toată lumea va afla despre Daniel și eu nu pot îndura, pur și simplu nu pot îndura gândul de-a mă întoarce acasă.

— Nu poți fugi la nesfârșit, spune sec Everett.

— Tu știi cel mai bine, spune blând Bee. Poate că fug puțin, dar mă simt liniștită aici, mă simt acasă, cum nu m-am simțit niciodată în Westport. Am început chiar să scriu.

— O, Bee!

Chipul lui Everett se luminează.

— Scriai atât de frumos, n-am putut niciodată să înțeleg de ce te-ai lăsat de scris când te-ai căsătorit.

— Nu simțeam că am o poveste de spus, explică Bee. Acum, cred că unul din avantajele nevăzute

ale acestei traume este că am descoperit deodată că am atât de multe de spus.

— Te superi dacă te întrebi ce scrii?

— O autobiografie, zâmbeşte Bee. A început ca un jurnal, în care scriam prin ce-am trecut cu Daniel, apoi, deunăzi, când am aflat despre tine, n-am mai fost în stare să mă opresc din scris.

— Sunt încântat, spune încet Everett, cu lacrimi în ochi. Ai avut întotdeauna o pasiune şi un dar pentru scris. Sunt încântat la culme că ţi-ai redescoperit acea pasiune.

— Şi eu, spune încet Bee. Uitasem ce înseamnă pentru mine, ce senzaţie de eliberare îmi dă. Am scris despre căsnicia mea, despre cum l-am cunoscut pe Daniel, despre acele zile de la început. Cu cât îmi amintesc mai multe, cu atât mai greu îmi e să cred că n-am ştiut.

— N-ai văzut semnele, spune Everett. Te înţeleg. Nu te chinui din cauza asta.

— Dar le-am văzut, oftează Bee. Desigur că le-am văzut. Erau limpezi ca bună ziua, doar că am ales să le ignor, să mă prefac că, dacă nu mă gândesc la ele, dacă nu le recunosc cumva, vor dispărea pur şi simplu.

— Cred că se numeşte a-ţi vârî capul în nisip, zâmbeşte Everett. Sunt un soi de specialist, aşa că ştim de unde ai moştenit asta.

— Şi apoi mai eşti şi tu, spune Bee. Şi Nan. Michael. Sunt entuziasmată că am reînceput să scriu, că am aflat despre această parte a familiei şi despre tine, despre cine eşti cu adevărat. Simt...

Face o pauză.

— Simt că am revenit la viaţă. Mă simt ca şi cum aş fi fost atât de mult timp sub apă şi deodată mă simt vie, încântată...

Se întrerupe.

— Vrei să rămâi aici să scrii?

— Da. Să scriu şi să stau pe malul mării şi să aflu cine eşti, cine eşti cu adevărat, şi de unde vii. Cred că ar trebui să rămâi şi tu cu noi aici.

— E o propunere interesantă, spune Everett. Dar nu sunt dorit aici. Atât Nan, cât şi Michael, i se pune un nod în gât spunând acest nume, mi-au declarat asta destul de limpede deunăzi.

— De-abia au aflat, spune Bee, punându-i o mână pe braţ. Reacţia lor a fost una perfect firească. Lasă-i să respire puţin, dă-le puţin timp să se obişnuiască şi o să vrea să rămâi, sunt sigură.

— Mulţumesc, Beezy, zâmbeşte el. Te înţeleg când spui că te simţi împăcată aici. Am visat ani de zile la Nantucket, dar până şi în visele mele uitasem cât de fermecător e locul ăsta. Şi eu am o senzaţie de pace, acum că m-am întors acasă.

— Ăsta e căminul tău, nu-i aşa? spune Bee. Vreau să spun, adevăratul tău cămin.

— Aşa e, zâmbeşte el. Familia Powell a trăit generaţii întregi pe această insulă, a contribuit la majoritatea activităţilor de construire şi renovare a clădirilor pe care le vezi astăzi.

— Vrei să-mi povesteşti despre familia ta?

Bee are lacrimi în ochi.

— Despre bunicii mei. Am unchi şi mătuşi? Cine suntem noi? De unde vin cu adevărat?

— Aştept de-o viaţă să-ţi povestesc, spune, realizând deodată că e adevărat.

Crezuse că-şi poate pierde identitatea, că se poate reinventa în toţi aceşti ani, dar nu poate niciodată să uite cine este.

Pentru prima dată după ani de zile, nemaitrăind în minciună, simte că poate respira.

— Unde e Jess?

Întrebarea lui Daniel o face să tresară pe Daff, care, cufundată în gânduri, pictează o acuarelă delicată a casei.

— S-a dus în oraș cu Nan, spune Daff. Cred că amândouă aveau poftă de înghețată, râde ea.

Daniel clatină din cap și zâmbește larg.

— Ce prietenie neașteptată. Cine ar fi crezut că o adolescentă se va simți în largul ei cu Nan?

— Cred că, teoretic, e neașteptată, dar eu o înțeleg, spune Daff. Îmi amintesc cum eram eu în adolescență. Îmi detestam părinții, dar îi adoram pe alți adulți care mă tratau de la egal la egal, care se opreau să mă asculte, care apreciau ce aveam de zis.

— Nan fără îndoială o tratează de la egal la egal, râde Daniel. Cred că habar n-are că Jess are doar treisprezece ani. Așadar, știi cumva când se întoarce Jess? Voiam s-o rog să stea cu fetele.

Daff întoarce capul.

— Tocmai m-a sunat Bee. Vrea să iasă cu tatăl ei în după-amiaza asta, cred c-o să-i facă turul insulei, să-i povestească despre familia lui. Voia să stau eu cu fetele, dar eu am alte planuri.

— Cu minunatul Matt?

— Suntem doar prieteni, spune repede Daniel.

— Îmi pare rău. Nu e treaba mea.

Daff se uită în altă parte, apoi îl privește pe Daniel cu un zâmbet larg.

— Dar chiar este minunat și nu-i nimic rău în faptul că sunteți doar prieteni.

— Mai puțin când unul din noi își dorește mai mult.

— Care din voi? Tu?

Daniel pare spășit.

— Așadar, care-i problema? Pare să te adore.

— El vrea o relație și nu e sigur că eu sunt pregătit pentru asta.

— Și ești?

— Nu știu. El crede că sunt abia la început, că am nevoie să-mi fac de cap înainte de a mă așeza și că, dacă se implică, va avea de suferit.

Daff încuviințează, pe gânduri, apoi ridică din umeri.

— Nu sună absurd.

— Știu, oftează Daniel. E doar al naibii de greu şi e din ce în ce mai greu de fiecare dată când îl văd.

— Pentru că vrei să sari pe el? râde Daff.

— Să sar pe el? Daniel izbucneşte în râs. Ei bine, da. Cred că da.

— Aşadar... să stea cu fetele. Jess ar trebui să se întoarcă într-o jumătate de oră. Cred că e o idee minunată. Le adoră pe Lizzie şi Stella şi e o persoană responsabilă. Asta ar putea fi activitatea ideală pentru această vară.

— Aşa ziceam și eu. Vrei s-o sun pe Bee și să-i propun asta?

— O sun eu. De îndată ce se întoarce Jess şi vorbesc cu ea.

— Să fiu babysitter de-adevăratelea?

Lui Jess nu-i vine a crede.

— Pe *bani*?

— Desigur, spune Daff. Nimeni nu-ți cere să munceşti pe degeaba.

— Fetele te adoră deja, o încurajează Daniel. Lizzie m-a întrebat ieri dacă n-ai putea fi noua lor soră mai mare.

Lui Jess îi sclipesc ochii de încântare.

— Am vorbit cu Bee, spune Daniel, şi a zis că se gândeşte, dacă te interesează, să-ți ofere o slujbă de luni până vineri, timp de patru ore în fiecare după-amiază.

Se întoarce spre Daff să-i explice.

— Bee s-a apucat din nou de scris şi, deşi tatăl ei vrea să stea cu fetele cât lucrează ea, ea crede că-i un efort prea mare pentru el, având în vedere problemele lui de sănătate.

Se întoarce din nou spre Jess.

— Bee o să fie acasă, aşa că de fapt trebuie doar să te joci cu fetele. Să le duci la plajă sau la lac, să ai grijă de ele cât lucrează ea. Se gândeşte să-ţi dea cinci dolari pe oră.

Jess face un calcul rapid în minte.

— O sută de dolari pe săptămână? exclamă ea. Vorbeşti serios?

— Absolut, spune Daniel.

— O, Doamne!

Jess începe să chiuie şi să sară, îmbrăţişându-şi mama de bucurie.

— Sunt atât de mulţi bani! N-am mai avut niciodată o slujbă adevărată!

— Asta înseamnă da? întreabă Daniel.

— Da! Da! Da! spune Jess. Când pot să încep?

Daff râde împreună cu ea, încântată să-şi vadă fiica atât de binedispusă. E ca şi cum ar fi recăpătat-o pe Jess de odinioară, pe adevărata Jess, iar ideea cu babysittingul e grozavă – îşi doreşte să se fi gândit chiar ea la asta.

Se întoarce auzind scârţâit de pietriş şi îl vede pe Michael mergând pe alee înspre maşină. Ar vrea să alerge să-i vorbească, dar a fost atât de distant în ultimele zile, încât acum se simte stânjenită la gândul de a-l vedea. Ştie că, probabil, s-a întâmplat ceva, s-a schimbat ceva.

Aseară s-a apropiat de el în bucătărie şi l-a întrebat, în şoaptă, ca să n-o audă altcineva, dacă vine mai târziu în camera ei.

— Nu mă simt foarte bine, răspunsese el, evitându-i privirea. Cred că nu în seara asta.

Îşi întorsese rapid privirea, se îndepărtase, îşi făcuse de lucru cu altceva, în timp ce ea fusese năpădită de toate dezamăgirile tinereţii, de decepţiile din adolescenţă, de toate împrejurările

în care i se frânsese inima, încercând să înțeleagă ce s-ar fi putut întâmpla.

A fost o după-amiază extraordinară pentru Bee. Mersese cu tatăl ei în oraş, oprind pe drum ca el să-i arate diverse privelişti, locurile unde se juca în copilărie, povestindu-i întâmplări la care nu se mai gândise de ani de zile.

Au mers la muzeu, unde i-a arătat lui Bee imagini cu strămoşii ei, un tablou reprezentând-o pe bunica ei, Lydia, care semăna leit cu Bee, i-a povestit tot ce-şi amintea despre copilăria lui. De-abia dacă se oprea să respire, părea să aibă atât de multe de spus. Cu cât spunea mai multe, cu atât mai multe amintiri îl năpădeau, pe care Bee le absorbea cu nesaţ, cerându-i şi mai multe.

Mlaştinile cu tufe de merişor, farul din Sankaty, şcoala lui, biserica. Purta o şapcă de baseball şi ochelari de soare, a văzut mai multe persoane cunoscute, pe care nu le mai văzuse de aproape patruzeci de ani, dar i-a recunoscut, ştiind că era foarte probabil ca aceştia să facă atac de cord dacă el şi-ar fi scos şapca şi ochelarii, dacă şi-ar fi dezvăluit adevărata identitate.

Dar îşi dorea s-o facă. O, cât îşi dorea. Arthur Worth. Dumnezeule, ce-a îmbătrânit, a albit de tot, pielea i s-a tăbăcit de la soare, dar are aceiaşi ochi albaştri, strălucitori. Sally McLean. Mai ştii ce frumoasă era? Se jucaseră împreună la grădiniţă, o iubise în taină de-a lungul şcolii primare. Acum de-abia ai mai recunoaşte-o, greoaie şi neîngrijită, dacă n-ar fi vocea ei minunată, neschimbată.

— Nu cumva ai fost îndrăgostit de ea? exclamă încântată Bee la ieşirea din magazin. Ai fost, nu?

— Da, mărturisi el. A fost prima mea dragoste şi era un firicel de fată, atât de frumoasă. Cu

părul lung, blond-argintiu, și ochii mari şi verzi. Toţi eram îndrăgostiţi de ea, până la unul.

— Nu vrei să vorbeşti cu ea? întrebă Bee.

— Ba da, zise el. Vreau să vorbesc cu toţi. Arthur Worth a fost cel mai bun prieten al meu ani de zile. Am fost colegi de cameră la şcoală. M-a învăţat să pescuiesc. Mi-a fost dor de el toată viaţa, dar trebuie să revin treptat în viaţa lor, dacă o voi face. Bănuiesc că oamenii vor afla, în cele din urmă, oricât am încerca să păstrăm secretul, pentru că Nantucketul nu e renumit pentru discreţia lui. Îmi închipui că majoritatea vor avea o reacţie similară reacţiei lui Nan. Mă vor detesta şi vor fi furioşi pe mine.

— Chiar şi oamenii care te-au iubit?

— Nan m-a iubit cândva, spune el încet. Asta nu pare să mai însemne nimic acum.

Ajung acasă şi fetele sunt în culmea fericirii. Jess s-a jucat cu ele, le-a dus în cârcă ore întregi, le-a dat chiar şi de mâncare.

— Îmi pare rău, spune ea. Nu ştiu să gătesc, aşa că le-am dat sendvişuri cu unt de arahide şi gem la cină.

— E în regulă, zâmbeşte Bee. E vina mea. Nici nu bănuiam că vom lipsi atât de mult. Cum a fost? Au fost cuminţi?

— Au fost extraordinare, exclamă Jess.

— Fetelor? Vreţi ca Jess să mai vină şi mâine?

— Da! Da! Da! exclamă ele în cor, învârtindu-se în jurul lui Jess şi cuprinzându-i picioarele cu braţele, în timp ce ea chicoteşte. O iubim pe Jess!

— Tată, vrei să rămâi cu ele cât o duc pe Jess acasă?

— Sigur, zâmbeşte el, iar Bee şi Jess se îndreaptă spre maşină.

Michael stă la barul din The Tap Room, cu o bere în mână, uitându-se apatic la televizor. Știe că ar trebui să-i spună ceva lui Daff, să-i spună ce a auzit; știe că ea și Mark Stephenson sunt mână în mână cumva, că ea va obține un procent din această afacere. Doar că nu știe cum să-i spună.

Ce fel de om ar face asta? Cum a putut să se înşele din nou în halul ăsta? Credea că au trecut vremurile când alegea femei nepotrivite pentru el, tocmai începea să se felicite că a găsit o persoană atât de reală, de firească, de calmă și onestă, până să audă acea conversaţie şoptită, plină de furie.

Dacă o persoană nu e sinceră, dacă ascunde de la început ceva, ce șanse există să aibă o relaţie sinceră şi ce fel de relaţie poate fi dacă nu se bazează pe încredere?

Se cutremură gândindu-se câte a dezvăluit în aceste ultime nopți, întins în pat lângă Daff, târziu în noapte, spunându-i toate lucrurile pe care ani de zile nu crezuse că le va spune cuiva, sentimentele legate de tatăl lui, acum că a descoperit că trăieşte.

Tot ce ştie e că nu mai poate să fugă. A încercat să fugă de Jordana şi uite ce s-a întâmplat. La un moment dat, va trebui să ia taurul de coarne. Știe că ea îl priveşte, cu o expresie de mâhnire şi confuzie, pentru că simte că se îndepărtează de ea şi nu știe că el ştie.

O să se ocupe în curând de asta.

Cât de curând poate.

Bee iubeşte dimineţile când se trezeşte prima. În majoritatea dimineţilor e trezită de un tropăit de paşi pe hol şi de strigătul „Mami! Mami! Mă bate, mami!", nu tocmai primul lucru pe care ar

vrea Bee să-l audă dis-de-dimineață. Nu e de mirare că de obicei își începe ziua cu stângul.

Zilele în care se trezește prima, înconjurată de liniște și pace, când poate coborî în bucătărie să-și facă o cană de cafea, să pregătească micul dejun, să recitească tot ce-a scris noaptea trecută în timp ce-și bea cafeaua, sunt desăvârșite, sunt modul desăvârșit de a-și începe ziua.

Azi-noapte a stat până târziu, notându-și poveștile tatălui ei, nedorind să uite nimic, și în dimineața asta se așază la masă, recitind încă o dată, asigurându-se că n-a uitat nimic.

Fetele intră în bucătărie și ea le dă câte un bol de Rice Krispies, spărgând patru ouă într-o tigaie și trimițând-o pe Lizzie să-l cheme pe bunicul.

— Doarme, spune Lizzie, când se întoarce în bucătărie.

— Bine, drăguțo. Avem un ou în plus atunci.

Fetele se ceartă pe oul în plus.

— Probabil e obosit, le spune ea fetelor, în timp ce strâng masa. Bunicul nu doarme niciodată până la ora asta. Mă duc să-l trezesc.

Și se îndreaptă spre camera lui.

— Tată? spune ea încet. E vremea să te trezești. E gata cafeaua și ai ratat micul dejun. Tată? Tată?

Se apropie de pat și începe să tremure uitându-se la silueta inertă întinsă acolo, cu ochii închiși, după ce și-a dat ultima suflare acum câteva ore, înainte de miezul nopții.

— Tată? începe să plângă Bee. Tată? Taaaaaaată!

Capitolul 29

Daniel lasă receptorul din mână și rămâne țintuit locului câteva clipe, inspirând adânc, știind că el trebuie să-i dea vestea lui Nan.

Se uită pe fereastră, văzând-o în grădina de zarzavaturi, aplecată deasupra unui coș de nuiele, smulgând buruieni și punându-le într-o pungă de plastic, lângă coșul plin de mazăre. Jess e așezată pe iarbă lângă ea, râzând și sporovăind, desfăcând păstăile într-un vas mare de bucătărie, pe care-l ține pe picioare, într-un echilibru precar.

Daniel iese pe ușa din spate și o pornește greoi spre grădină, copleșit de tristețe la gândul pierderii unui om pe care l-a simpatizat întotdeauna enorm, un om care i-a fost, în multe privințe, mai mult ca un tată decât propriul său tată.

Urăște să dea vești proaste, dar va trebui fie să-i spună lui Michael, care i-ar dea vestea lui Nan, sau să-i spună chiar el lui Nan. Să-i spună chiar el pare mai onest, cumva, mai ușor.

— Arăți înfiorător.

Nan îl privește pe Daniel peste gard, cu un zâmbet.

— Nimic nu poate fi atât de grav, dragule.

— Nan, putem să stăm de vorbă puțin?

Nan pălește.

— De ce? Ce e?

— Trebuie să vorbesc cu tine.
— Ce e? E cineva rănit? Michael?
Vocea îi creşte în intensitate, cuprinsă de panică.
— Nu.
— Spune-mi, Daniel.
Ea se îndreaptă de spate, întărindu-se.
— E Evan... Everett, spune. A avut un atac de cord azi-noapte. Salvarea a venit repede, dar n-au mai putut face nimic.
Pe chipul său se citeşte compasiunea, neştiind cum să dea o veste ca asta, nici cum o va primi Nan.
Nan încuviinţează încet.
— Deci de data asta chiar a murit? întreabă, fără vreo urmă de emoţie în glas.
— Da, confirmă Daniel. De data asta a murit.
Nan se apleacă şi-şi lasă foarfeca lângă coş, îndreptându-se de spate şi lăsându-şi mâna pe creştetul lui Jess, de parcă ar vrea să se sprijine, dar pe chipul ei nu se citeşte nimic, nici o urmă de tristeţe.
— Mă duc înăuntru, spune încet. Mulţumesc că mi-ai spus.
— Nan, te simţi bine? Vrei să vin cu tine?
Jess a sărit în picioare.
— Nu, copile, o priveşte Nan. O să-mi revin. Doar că nu mă aşteptam să aud asta.
— Îmi pare rău, Daniel, spune Jess stingherită, neştiind ce altceva să spună. Cum se simte Bee? întreabă, când Nan a dispărut în casă, urmărită de privirile lor. Şi fetele?
— Fetele nu înţeleg cu adevărat, spune Daniel. Bee e terminată. Mă duc încolo acum. Poate c-ai vrea să vii să stai cu fetele sau s-o ajuţi pe Bee, să te asiguri că-s bine.
Nu se gândeşte că Jess are numai treisprezece ani, că e prea mică să-i dea aşa o responsabilitate, iar Jess e dornică să ajute.

— Sigur.

Jess sare în picioare și duce vasul în bucătărie, urcând în fugă scările să-și caute papucii, îngropați sub un morman de haine în camera ei.

— I-ai spus mamei tale că plecăm? întreabă Daniel, când se întoarce jos, sărind câte două trepte.

— Nu. Nu știu unde e, spune Jess.

— E pe veranda din spate, spune el. Citește.

Jess iese în fugă pe ușa camerei de zi și o ia prin surprindere pe maică-sa.

— Pa, mami, spune, aplecându-se s-o sărute. Trebuie să mă duc să stau cu fetele. Tocmai am aflat că tatăl lui Bee, fostul soț al lui Nan, a murit ieri și eu și Daniel mergem să le vedem. Te iubesc, strigă, dispărând după colț, lăsând-o pe Daff cu gura căscată.

Nu din cauza veștii, nu din cauza lui Everett, ci pentru că fiica ei a sărutat-o din proprie inițiativă și i-a spus c-o iubește. Ceva ce n-a mai făcut de *ani* de zile.

Rămâne țintuită locului o oră întreagă, derulându-și momentul în minte, lăsând o lacrimă de recunoștință să-i curgă pe obraz înainte de a se ridica să intre în casă.

Daff bate la ușa lui Nan, așteptând câteva secunde înainte de a bate din nou.

— Da?

Vocea lui Nan e blândă.

— Nan? Sunt Daff. Ți-am adus o cană de ceai.

— Intră, draga mea.

Daff împinge ușa și o vede pe Nan așezată la fereastră, privind în larg.

— Am aflat vestea.

Daff așază ceașca și farfuriuța pe o masă joasă de mahon.

— Îmi pare nespus de rău.

Nan întoarce capul și o privește.

— Nu e ciudat, zâmbește ea, că întotdeauna regretăm când moare cineva, dar, în privința lui Everett, nu știu ce să simt. Nu regret, simt că mi-am epuizat toate regretele în toți acești ani în care l-am crezut mort. Mă simt... nu știu. Golită, poate. Ușurată. O, dragă, nu cred c-ar trebui să spun asta, și biata Bee, probabil că suferă foarte mult că și-a pierdut tatăl, dar mă simt ca și cum ar fi avut loc o răsturnare uriașă în viața mea. Mă întăream pentru mai mult, pentru mai multă durere, pentru încă un eveniment furtunos, și acum, în sfârșit, simt un soi de liniște.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Daff se așază încet pe locul de lângă Nan.

— L-am iubit atât de mult, reflectă Nan. Atât de mult timp. De-a lungul anilor, l-am transformat într-un soi de erou, de semizeu, revărsându-mi toată dragostea asupra acestei case, asupra amintirilor legate de Windermere, transformând căsnicia noastră în ceva atât de desăvârșit încât, desigur, nu m-aș fi recăsătorit niciodată, n-aș fi făcut nimic care să întineze ceea ce, m-am convins singură, fusese cea mai mare iubire a tuturor timpurilor. Să descopăr minciuna, trădarea, să-l revăd pe Everett la bătrânețe... Să-l văd slăbit și bolnav și, mai mult, să știu că n-a avut curajul să-și recunoască defectele, că a ales să fugă de noi în loc să găsească o cale prin care să depășim împreună impasul...

Nan clatină din cap și oftează.

— Nu mă întristează c-a murit. Simt recunoștință.

— Recunoștință?

Daff se încruntă nedumerită. Nu înțeleg.

— Recunoştinţă pentru că l-am mai văzut o dată. Pentru că l-am văzut ca pe-o fiinţă umană, slabă şi plină de defecte. Pentru că nu mai trebuie să trăiesc ducând dorul bărbatului perfect, căsniciei perfecte, pentru că nu mai trebuie să rămân în casa asta din cauza amintirilor perfecte care dăinuie în ea.

Daff se încruntă.

— Dar, Nan, iubeşti casa asta.

Nan zâmbeşte.

— Da. Am iubit-o dintotdeauna. Diferenţa e că nu mai *trebuie* să rămân aici. Agăţându-mă de Windermere, mă agăţam de amintirea unei căsnicii, de amintirea unui bărbat care n-a existat cu adevărat decât în imaginaţia mea. Faptul că l-am revăzut pe Everett înseamnă că pot să las asta în urmă.

— *Vrei* să te muţi?

Nan ridică din umeri.

— Casa asta e prea mare şi prea veche pentru mine. Chiar dacă aş avea bani s-o renovez, nu pot să am grijă de ea, nici măcar cu ajutorul lui Sarah.

— Cum rămâne cu Michael?

— Michael are încă şi mai puţină nevoie de o casă veche şi gata să se dărâme, spune Nan. A venit vremea să ne luăm rămas-bun de la ea. Nu eram sigură când l-am văzut pe Mark Stephenson, dar acum sunt sigură. Spune-mi sincer – se apleacă înspre Daff şi-o ia de mână – te-ai putea închipui trăind cu Michael în casa asta?

Daff roşeşte şi-şi întoarce privirea.

— Eu... nu sunt sigură...

— O, Daff, zâmbeşte Nan. Ştiu ce e între voi. Sunt încântată la culme. N-aş putea fi mai fericită. Nu l-am mai văzut pe Michael să se simtă aşa în largul lui cu nimeni altcineva şi acum e o strălucire în ochii lui pe care n-o avea până să vii tu. Cred

că sunteți o pereche minunată și eu, una, vă prevăd cu siguranță un viitor lung și luminos...

Nan se întrerupe, văzând că ochii lui Daff se umplu de lacrimi.

— Ce e?

— O, Nan, spune ea. A fost atât de minunat, dar s-a întâmplat ceva. Nu știu de ce, dar Michael nu mai îmi vorbește, de-abia dacă se mai uită la mine. E atât de dureros. O, Doamne, suspină ea, uitasem cât de mult doare.

— Îl iubești, spune cu simplitate Nan, iar Daff își ridică privirea șocată, căci nu se gândise la dragoste, nu se gândise că dragostea o va găsi, pe neașteptate, în Nantucket.

Încuviințează încet, iar Nan zâmbește.

— Atunci du-te și vorbește cu el, spune ea. Și, pentru Dumnezeu, află care-i problema. Cheia unei bune relații, draga mea, e să știi să comunici. Toată lumea se ceartă, toată lumea are neînțelegeri, trebuie să știi să treci peste ele, nu să lași să se adune resentimentele până când nu mai poți găsi calea spre celălalt.

— Mulțumesc, Nan.

Daff se apleacă și-o sărută.

— Ești o femeie înțeleaptă.

— O să se rezolve.

Îi bate ușor mâna lui Daff.

— Du-te la el și spune-i ce simți.

Când iese Daff, un Jeep vechi și ruginit tocmai trage pe alee, iar Nan îi iese în întâmpinare, nemaiîncăpându-și în piele de bucurie.

— Sarah!

Nan își deschide larg brațele în timp ce Sarah coboară din mașină și, zâmbind larg, aleargă s-o strângă în brațe pe Nan, observând cât de fragilă pare.

— Nan! o dojeneşte ea. Ai slăbit. Nu te-ai îngrijit.

— O, ba da, râde Nan, și-am fost ocupată să am grijă de toți ceilalți. Mi-a fost dor de tine.

Se trage înapoi și deodată o studiază de la distanță pe Sarah, măsurând-o din cap până în picioare, cu o sclipire în ochi.

— Oi fi slăbit eu, zice, lăsând să i se înfiripe un zâmbet. Dar tu ai să-mi spui ceva?

Lui Sarah îi cade fața.

— De unde știi? exclamă. Cum ți-ai dat seama? Sunt abia în șase săptămâni.

Nan zâmbește.

— Știi, unii spun c-aş fi vrăjitoare, îi face ea cu ochiul înainte de-a o săruta pe frunte și luând-o apoi de mână. Ce veste minunată! Un copil. Nu pot să mă gândesc la ceva mai minunat.

— Știu, suntem încântați, zâmbește larg Sarah. Dar nu vrem să spunem nimănui mai devreme de douăsprezece săptămâni.

— Nu-ți face griji, zâmbește Nan. Secretul tău e în siguranță.

— Unde-i restul lumii? întreabă Sarah. Ce face Michael? Dar chiriașii? Vreo idilă de care ar trebui să știu?

Nan își lasă capul pe spate și izbucnește în râs.

— O, Doamne, Sarah. Nici nu știu de unde să încep. Hai să intrăm și să punem de ceai.

Maşinile şi bicicletele sunt toate la locul lor, mai puțin camioneta cu care a plecat Daniel la Bee, aşa că Michael nu poate fi departe.

Daff îl găsește, într-un final, pe țărm, cățărat la bordul bărcii de pescuit, pe care o unge minuțios cu ulei. N-o vede pe Daff, care-şi scoate pantalonii scurți, repede, în linişte, intrând în

apă în costum de baie, fără un sunet, înotând până în dreptul bărcii.

Michael își ridică privirea și dă cu ochii de Daff, care înoată, cu părul dat pe spate, ca o focă, apropiindu-se de barcă. Simte un amestec de dorință, căldură, durere și confuzie. N-o poate evita aici, așa că lasă cârpa și uleiul din mână, întinzându-i mâna și ajutând-o să urce în barcă, întinzându-i un prosop să se șteargă, fără un cuvânt.

— Îmi pare rău, exclamă Daff, gâfâind, atât de emoție, cât și din cauza efortului. Orice aș fi făcut, îmi pare rău. N-aș face niciodată nimic care să te rănească, nu intenționat, deși e limpede că te-am rănit. Vreau să știi că voi face orice ca să-mi răscumpăr greșeala.

— Nu e vorba de ce mi-ai făcut mie, spune încet Michael, fără s-o privească. E vorba de ceea ce i-ai făcut mamei.

— Despre ce vorbești?

Michael își ridică în sfârșit privirea și o întâlnește pe-a ei.

— Te-am auzit, spune. Te-am auzit vorbind cu Mark Stephenson. Am auzit despre târgul mârșav pe care l-ai făcut cu el, am auzit că vei lua bani dacă o convingi pe mama să-i vândă casa, numai că – râde el amar – am auzit și partea în care îți respingea oferta pentru că nu ți-ai îndeplinit partea ta din înțelegere, în care trebuia să-i obții casa la preț redus.

— O, Michael... Daff își pleacă rușinată capul. Îmi pare nespus de rău că ai auzit asta. Ascultă-mă...

Stă în fața lui și îi ia mâinile în ale ei.

— Mark Stephenson mi-a oferit un procent în noaptea aceea la petrecere. N-am acceptat niciodată, deși, recunosc, o vreme m-a tentat

oferta. Mă tot gândeam că nu va mai trebui să-mi fac griji că rămân fără banii de întreţinere a copilului. N-ar mai trebui să stau trează noapte de noapte, făcându-mi griji în privinţa banilor, despre cum o s-o susţin pe Jess la facultate. Apoi am realizat că nu pot s-o fac.

— Nu părea să fie aşa din ce-am auzit, spune Michael.

— Ştiu. Pentru că eram gata să-i spun lui Mark Stephenson că nu vreau banii lui, că nu vreau să am nimic de-a face cu asta pentru că mi se părea prea sordid şi pentru că nu voiam să te mint pe tine sau s-o mint pe Nan sau să încep această relaţie cu o minciună. Până să apuc să-i spun că nu vreau banii, mi-a zis că nu mă va plăti oricum şi am fost atât de uluită de cât de lipsit de etică era că am amuţit.

Se lasă o lungă tăcere în care Michael digeră ce i-a spus ea.

— Juri că n-aveai de gând să accepţi banii?

— Jur, răspunde Daff. N-am putut şi n-am vrut s-o fac. Şi... Inspiră adânc. Relaţia asta înseamnă prea mult pentru mine ca să-mi bat joc de ea. Nu m-am aşteptat niciodată să găsesc aşa ceva, dar eşti cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. În nici un caz n-aş face aşa o prostie.

O nouă pauză. Daff îşi întoarce privirea şi, când se uită din nou la Michael, acesta zâmbeşte larg.

— Te-ai gândit s-o faci însă.

— Da.

Daff simte un fior de uşurare, ştiind, după zâmbetul lui, că totul va fi bine.

— M-am gândit.

— Bănuiesc că pot să te iert.

El îi coboară breteaua costumului de baie de pe umăr, îmbrăţişând-o, trăgând-o spre el,

îngropându-şi faţa în gâtul ei şi inspirând adânc, adorând s-o atingă, s-o miroasă, s-o guste.

— Eşti doar un om, la urma urmei.

Amândoi se lasă pe spate pe puntea bărcii, înconjuraţi de valuri şi de strigătele albatroşilor.

— Ador această casă.

Stephen se opreşte în alcovul din camera lui Nan şi se uită în larg, întorcându-se cu un zâmbet spre Nan.

— De ani de zile o privesc din exterior când trec cu vaporul. E la fel de frumoasă şi pe dinăuntru.

— Mulţumesc, zâmbeşte Nan. A fost un cămin cald şi fericit pentru noi mulţi ani.

— Am auzit de petrecerile care se ţineau aici, zâmbeşte Stephen. Ce păcat că nu se mai dau petreceri ca pe vremuri.

— Ei bine, râde ea, poate, dacă veţi cumpăra Windermere, puteţi să ţineţi din nou asemenea petreceri.

Ochii lui Keith se luminează.

— O, ne plac la nebunie petrecerile, zâmbeşte el larg, stând lângă partenerul lui şi admirând priveliştea.

— Şi nouă, reflectă Nan. Cred că, atunci când plecăm, ar trebui s-o facem cu surle şi trâmbiţe, nu credeţi? O petrecere pe pajişte? Cu muzică live? Un dineu splendid?

— O, Doamne...

Keith simte un fior de încântare.

— Până şi cuvântul „dineu" îmi aminteşte de Cary Grant şi Grace Kelly. Asta e casa ideală pentru o astfel de petrecere... Am putea da o petrecere la papion sau un bal în alb şi negru, în stilul lui Truman Capote! O, Nan! O, Stephen! Gândiţi-vă ce petreceri am putea să dăm!

Nan râde încântată şi se întoarce discret pentru a-i şopti lui Daniel:

— Mulţumesc că i-ai adus aici. Nu pot să mă gândesc la nimeni pe care mi-aş dori mai mult să-l văd locuind aici.

— Vorbeşti serios? zâmbeşte Daniel, uitându-se în capătul opus al camerei şi întâlnind privirea lui Matt.

— Da, spune ea. Ador portofoliul lui Stephen. Îmi place că l-a adus cu el, ca să-mi arate că vrea cu adevărat să restaureze Windermere. Iar Keith e adorabil! Cred că sunt oamenii cei mai potriviţi s-o readucă la viaţă pe bătrânică.

— Sunt mai buni decât Mark Stephenson ăla, le spune lui Michael şi Daff, când au coborât, iar Daniel şi Matt le arată grădina lui Stephen şi Keith.

— Ce individ groaznic.

— Ştiai? se miră Daff. Am crezut că te păcălise.

— Nici o clipă. Ştiam că va demola casa pe dată şi, sincer, mă aşteptam la asta. Asta mă deranjează mult mai puţin decât faptul că m-a minţit, că a încercat să mă convingă că vrea să se instaleze aici cu familia, crezând că aşa o să-i vând casa mai ieftin.

— I-ai spus că nu i-o vinzi lui? întreabă îngrijorat Michael.

— Nu, dragule, desigur că nu. Voiam ca Stephen şi Keith să vadă casa pe îndelete mai întâi şi haide să aşteptăm oferta lor. Drept să spun, încă ţin să facem o înţelegere fără intermediari – agenţii ăştia îţi cer o avere – iartă-mă, Daff.

Daff ridică din umeri şi se uită în altă parte, întâlnind privirea lui Michael, şi amândoi schiţează un zâmbet.

— Ne place la nebunie, spune Keith, cu ochii umezi, ştergându-şi o lacrimă. Cred c-am fi nespus

de fericiți aici, iar Stephen deja are niște idei minunate pentru restaurarea dumneaei.

Nan zâmbește.

— Ce straniu, și eu m-am gândit întotdeauna la Windermere ca fiind o „ea". Bătrâna distinsă de pe faleză.

— Seamănă cu dumneata, oarecum, spune Keith, dacă nu te superi că-ți spun.

— Deloc, zâmbește Nan. Mai bine distinsă decât dusă, și le face cu ochiul.

— O ador! îi șoptește Keith lui Matt, care îi răspunde cu un zâmbet gen „Ți-am spus eu".

— Crezi c-am putea să ne retragem într-un colț liniștit ca să punem la cale o afacere? întreabă încet Stephen.

— Desigur.

Nan se ridică și îl lasă s-o conducă dincolo de ușă.

— Să mergem în birou.

— Cinci milioane?

Michael pare confuz.

— Dar lui Mark Stephenson i-ai cerut zece. Pare mult mai puțin decât face casa.

— Dar el vrea mai puțin de jumătate din teren! spune Nan. Vrea casa și două hectare. Spune că restul l-ar depăși. Am putea construi altă casă, chiar aici! Nici că s-ar putea mai perfect!

— Oa, Daff se întoarce spre Michael cu un zâmbet. Asta chiar pare soluția ideală.

— Am putea chiar să construim două case, spune Nan, abia încăpându-și în piele de încântare. Una pentru mine și una pentru voi doi, de fapt, trei, cu Jess.

Daff roșește.

— Noi doi? Nu... noi...

Se uită stânjenită la Michael, căci nici nu îndrăzneşte să se ducă atât de departe cu gândul, n-ar spune niciodată ceva care s-o expună în aşa măsură, care s-o pună într-o situaţie atât de vulnerabilă.

Michael îi ia mâna în a lui şi-i zâmbeşte larg lui Nan.

— Ce idee minunată, spune, iar Daff simte că explodează de bucurie.

— Acum, întrebarea este, spune Nan cu o grimasă răutăcioasă, cum îi spunem domnului Stephenson că nu va obţine până la urmă casa?

— O, lăsaţi-mă pe mine să-i spun, se oferă Daff. Vă rog! O să savurez fiecare clipă.

Michael aşteaptă în anticameră, răsfoind o revistă despre ambarcaţiuni, în timp ce Daff intră în biroul lui Mark Stephenson, ai cărui pereţi sunt atât de subţiri încât Michael aude fiecare cuvânt.

— M-am gândit că se cuvine să vin personal, spune încet Daff, să vă anunţ că doamna Powell a primit o ofertă pentru casă, pe care s-a hotărât s-o accepte.

Urmează o pauză, apoi o explozie.

— Cum?

Daff începe să repete ce-a zis, până când e întreruptă de Mark Stephenson.

— Am auzit! Cum adică a primit o altă ofertă? De-a ce naiba te joci? Nu poţi pur şi simplu să accepţi o altă ofertă înainte de-a te consulta din nou cu mine!

— Am semnat ceva? o face Daff pe proasta.

— Nu, la naiba, nu, dar am făcut o înţelegere.

— Da? Credem că înţelegerea a fost anulată.

— Nu, n-a fost! zbiară Mark Stephenson. Obţine-mi casa şi desigur c-o să te plătesc! La cât se ridică oferta? Cât ar trebui să plătesc?

— Îmi pare rău, gângureşte Daff. Mă tem că înţelegerea nu mai e valabilă. Am venit aici din curtoazie, nu ca strategie de negociere.

— Ascultă aici – vocea lui devine ameninţătoare – nu există curtoazie în înţelegeri de genul ăsta, la naiba. Spune-mi chiar acum cât trebuie să plătesc sau jur că...

— Juri că ce?

Michael a apărut în prag, chiar când Daff începea să se îngrijoreze.

— O...

Expresia lui Mark Stephenson se schimbă fulgerător, încercând să simuleze un farmec pe care e limpede că nu-l are.

— Michael.

Îi întinde mâna, dar Michael îl ignoră.

— Nu ştiam că eşti aici.

— Se vede, spune ironic Michael.

— Voiam doar să spun că nu aşa se fac afacerile, spune Mark Stephenson. Înţeleg că mama ta a primit o ofertă şi aş vrea să fac la rândul meu o contraofertă. Orice sumă ar fi, o să ofer... cu o jumătate de milion mai mult.

Michael clatină din cap.

— Nu, nu cred.

— Ei bine, la cât se ridică oferta? Pot să ofer mai mult dacă e cazul.

— Nu, spune ferm Michael. Nu cred că ai înţeles. Unele lucruri şi unii oameni nu pot fi cumpăraţi. Mama e unul din acei oameni. Haide, Daff, am terminat aici.

Şi, luând-o de braţ, o conduce dincolo de uşă.

2008, vara

Bee se trezește, ca în fiecare dimineață, chiar înainte de 5: 30. Pe vremuri, pe când trăia în Westport și era căsătorită cu Daniel, să se trezească presupunea întotdeauna un efort – zăcea în pat, refugiindu-se în somn, până când o trezea una din fete, și, cu ochii cârpiți de somn, era obligată să se trezească, să coboare împleticindu-se și să bâjbâie după cafea, în timp ce le pregătea micul dejun fetelor.

Acum e un efort să doarmă mai târziu de cinci. Se trezește în fiecare dimineață plină de energie, sare din pat, o ia lipăind pe podea, ieșind pe terasa din dreptul dormitorului ei ca să privească răsăritul, să asculte cântecul greierilor și liniștea dimineții și să urmărească din priviri bărcile care se leagănă leneș în larg.

Coboară sprințar, își toarnă o cafea și stă afară, în prag, sorbind-o pe îndelete, în timp ce Albert, un pisoi vagabond care pare să-i fi adoptat, i se încolăcește în jurul gleznelor, miorlăind și cerșind micul dejun, înainte de a-i sări în poală, torcând fericit în timp ce ea îl scarpină absentă sub bărbie.

În fiecare dimineață, stând acolo, e năpădită de un val de bucurie, de o fericire pe care nu

credea c-o va găsi vreodată, căci o căutase întotdeauna unde nu trebuia.

Ani de-a rândul a crezut că un bărbat îi poate aduce fericirea. Când s-a căsătorit cu Daniel, spera că, în sfârşit, a găsit-o, dar abia acum, când duce o viaţă cu adevărat independentă, cu fetele, făcând ceva ce-i place la nebunie, a cunoscut adevărata fericire.

Ea şi fetele stau încă în casa de lângă Quidnet, dar a trecut un an de când s-au mutat aici, un an în care au încercat apa cu degetul, încercând să afle dacă Nantucketul e un loc în care pot trăi cu adevărat, mai degrabă decât un loc în care să stea până când îşi regăsesc echilibrul.

După un an, Bee ştie că Nantucket e căminul ei.

Moartea tatălui ei a stârnit un scandal de proporţii. Se răspândiseră deja zvonuri despre întoarcerea lui Everett Powell, un ziarist tenace urmase firul şi descoperise povestea şi, timp de câteva săptămâni, Bee a avut neplăcuta experienţă de a se afla în centrul unui scandal de presă.

Cei de la *New York Post* au aflat povestea şi au publicat reportaje despre asta zile în şir, ziarişti şi fotografi s-au instalat în faţa casei ei, ca să facă poze cu ea şi fetele. Ziarele locale au încercat, pe rând, s-o convingă să le acorde interviuri, în calitate de proaspăt membru al aristocraţiei de pe insulă, dar ea a refuzat.

În cele din urmă, au lăsat-o cu toţii în pace, au trecut la ştirea următoare şi, cu excepţia privirilor care-o urmăreau, din când în când, la cumpărături, putea să-şi ducă viaţa în linişte. Pe undeva, a fost uşurată că adevărul a ieşit la iveală. Arthur Worth i-a scris şi ea l-a vizitat, ascultând, ore în şir, poveşti despre tinereţea

tatălui ei, începând să reconstituie, ca pe un puzzle, viaţa tatălui ei.

Au existat şi alţii. Mulţi alţii. Oameni care îl cunoscuseră pe tatăl ei, care îl iubiseră, care au fost şocaţi de povestea lui, dar dornici s-o cunoască pe Bee, s-o ajute să reconstituie povestea, să afle cine e cu adevărat.

Acum scrie o carte. Pe jumătate carte de memorii, pe jumătate biografie, scrie despre viaţa ei: despre cum a crescut, crezând că familia ei e una ideală, despre cum s-a căsătorit cu un bărbat, alături de care a crezut că va avea o căsnicie asemănătoare celei dintre părinţii ei, despre cum a descoperit, apoi, că tot ceea ce credea a fi adevărat era, de fapt, o iluzie.

Scrie despre familia Powell. Despre cum au ajuns pe insulă, cum au ajuns să constituie parte integrantă din istoria Nantucketului, şi despre tatăl ei. Despre viaţa lui, despre căsătoria cu Nan, despre necazurile care l-au împins să-şi înscenze sinuciderea, despre cum viaţa l-a adus de unde a plecat, purtându-l înapoi acasă.

Încă-i mai duce dorul, dar exerciţiul scrierii acestei cărţi l-a readus la viaţă. Îl simte în preajma ei, sprijinind-o, iubind-o, încurajând-o cu blândeţe şi călăuzind-o spre locuri şi oameni pe care, e sigură, nu le-ar fi descoperit dacă el n-ar fi fost undeva, aproape, veghind asupra ei.

După câteva minute în care se lasă scăldată de soarele dimineţii, Bee îşi ia cafeaua în camera ei, la computer, şi îşi deschide carnetul, trecând peste ce a scris ieri şi ce trebuie să scrie azi.

Tot nu se consideră scriitoare, dar în decursul anului trecut i s-au publicat trei povestiri, una pe ultima pagină a revistei *New York Times*. Cu doar câteva săptămâni în urmă a trimis o prezentare

a cărţii ei şi trei capitole ca mostră unuia dintre cei mai importanţi agenţi din New York, convinsă că nu va primi nici un răspuns.

Trei zile mai târziu, persoana a sunat-o, i-a spus că i-a plăcut la nebunie ce-a primit și i-a propus o întâlnire.

Acum are un agent şi, de îndată ce e gata cartea, o vor trimite la edituri. Lui Bee parcă tot nu-i vine a crede, a sărbătorit vestea cu fetele : şampanie pentru ea, cidru spumos pentru fete, care ţopăiau şi chiuiau pe terasă.

Astăzi va fi o zi în care se va chinui să scrie. În unele zile curge atât de firesc, ca şi cum ar scrie pe pilot automat, cuvintele îi curg din vârful degetelor, mintea îi e atât de limpede de parcă povestea s-ar scrie singură. În alte zile e ca şi cum ar încerca să stoarcă apă din piatră seacă.

Bee a învăţat secretul – instrumentul magic care-i deosebeşte pe scriitorii adevăraţi de oamenii care doar visează să devină scriitori, care au idei minunate, dar nu se apucă niciodată de scris sau se apucă, dar nu termină niciodată ce-au început. A învăţat secretul disciplinei, al perseverenţei trudnice chiar şi când pare că n-are nimic de spus ; scriind chiar dacă nu ştie ce să scrie ; scriind chiar şi în zile ca aceasta, când aşteaptă cu nerăbdare petrecerea de diseară – balul de adio de la Windermere, căci săptămâna viitoare Nan se mută din casă.

Bee a ajuns s-o iubească pe Nan, s-o considere o a doua mamă. S-a deprins s-o viziteze aproape în fiecare zi la Windermere, adesea însoţită de fete, care-i spun acum lui Nan Nanna, lucru deloc surprinzător, dat fiind că Nan le e mai aproape de o bunică decât mama lui Bee.

Bee nu înțelesese niciodată pe deplin ce înseamnă familia. Tânjise întotdeauna să aibă o familie mare, crescuse cu sentimentul că-i lipsește ceva. Ceea ce a înțeles după moartea tatălui ei este că oamenii de care te înconjori, oamenii pe care-i iubești, devin familia ta. Indiferent dacă-ți sunt rude de sânge sau nu.

Nan face parte acum din familia ei. Și Michael, pe care-l consideră fratele ei acum, și Daff, și Jess. Acești oameni pe care nu-i cunoștea acum un an, care fac acum parte integrantă din viața ei, care au ajutat-o să-și găsească locul pe această insulă, unde se simte deja mai acasă decât în orice alt loc unde-a trăit până acum.

Mai e ceva. Pentru prima dată în viață, Bee se simte bine în propria piele. Fără ținutele la patru ace, fără să mai joace rolul soției perfecte din suburbie, cu pantaloni lejeri în nuanțe de roz și verde, cu bijuterii strălucitoare de aur și diamante, cu părul coafat impecabil de două ori pe săptămână, la Peter Coppola, luând prânzul cu prietenele la *V* sau la Zest sau mergând să le ia pe fete de la școală în mașina ei Lexus.

Acum și-a lăsat părul lung și cârlionțat, cu șuvițe decolorate de soare. Are pielea bronzată, chipul fără urmă de machiaj. Stă toată ziua în pantaloni scurți, tricouri și șlapi, se gătește doar la ocazii speciale și, când o face, trage ceva din șifonier, în loc să facă lucrul pe care-l făcea de obicei : să-și cumpere ceva nou de la Mitchell's, căci nu se făcea să porți de două ori același lucru.

Bee face yoga de patru ori pe săptămână, alăturându-se în fiecare dimineață unui grupuleț de femei care se întâlnesc pe plajă, femei între care se leagă treptat o prietenie. Le duce pe fete la școală în fiecare zi, iar seara face prăjituri cu

ele, se joacă împreună pe plajă, le ia cu ea când merge să vadă case pe care le-ar putea cumpăra.

A venit vremea să cumpere o casă. Oricât de frumoasă ar fi această casă de lângă Quidnet, nu e a ei, iar ea și fetele au nevoie să ia viața de la capăt, într-un loc unde să se simtă acasă. N-avea de gând să cumpere nimic până nu era complet sigură, dar în ultimele luni a început să se uite la case, ştiind că Nantucketul e locul unde vrea să-și crească fetele, unde vrea să-și petreacă restul vieţii.

Casa din Westport a fost vândută, mobila a fost partajată, deşi Daniel n-a vrut prea multe. Mobila a rămas într-un depozit o vreme, Bee vânzând tot în cele din urmă, vrând s-o ia de la capăt, dorindu-și o adevărată casă pe plajă, în nuanţe de albastru şi alb, veselă şi de sezon, care să poată simboliza un nou început.

Săptămâna trecută a văzut o căsuță atât de minunată încât aproape că i-au dat lacrimile când a intrat în ea. Un hol luminos conducea într-un birouaş şi, pe sub o arcadă spaţioasă, intrai într-o bucătărie uriaşă şi o cameră pentru întreaga familie, cu trei pereţi acoperiţi de ferestre cu vedere spre golf, prin care se revărsa lumina soarelui, închipuind dantelării pe podea, în timp ce pe tavanul cu boltă se învârtea leneș un ventilator.

La etaj se aflau trei dormitoare, un dormitor mare în capăt, o fereastră largă cu alcov care dădea spre o terasă, încă o fereastră cu alcov care ar fi locul ideal unde să-și instaleze computerul şi biroul, şi, în faţă, dormitoarele fetelor, cu o baie dublă.

Fetele năvăliseră entuziasmate pe scări.

— Mami ! Îmi place la nebunie ! strigase Lizzie, dând fuga în dormitorul pe care îl revendicase pe dată ca fiind al ei.

Lângă casă se afla o grădină minunată. Cu garduri vii, perfect decupate, care despărţeau o piscină micuţă de grădină şi o terasă de piatră, acoperită de o boltă de plante agăţătoare, cu caprifoi şi gura-leului care se revărsau în mănunchiuri. Bee s-a închipuit pe dată aşezată la o măsuţă de sticlă, sub boltă, cu un pahar de vin în mână, luând cina cu fetele.

N-a vrut să-i arate agentului imobiliar cât de mult îi plăcea, dar nici nu şi-a putut ascunde zâmbetul de încântare. Asta era, a ştiut instantaneu, casa căutată. Chiar asta aşteptase.

Verificase datele. Costa o avere, dar, ce-i drept, totul costa o avere pe insulă şi, mulţumită tatălui ei, nu va trebui să mai aibă vreodată grija banilor.

Tatăl ei fusese un om foarte bogat, se pare. După ce-şi învinsese patima jocurilor de noroc din tinereţe, învăţase să fie precaut cu banii, dezvoltase la o scară uriaşă afacerea familiei şi îşi investise proprii bani în mod inspirat.

Când murise, îi lăsase lui Bee o treime din averea lui.

Restul a fost împărţit echitabil. Între Michael şi Nan.

Nan împinge cutiile care-i stau în drum şi înşfacă telefonul.

— Alo?

— A, domnule Moseley! Din nou! Ce surpriză minunată, dar sper că mă sunaţi să-mi spuneţi că veniţi la mica noastră petrecere în grădină de diseară... Nu?... O, îmi pare rău.

O pauză în care Nan întâlneşte privirea lui Sarah şi-i zâmbeşte larg.

— O, e foarte drăguţ din partea dumneavoastră să vă gândiţi la mine, domnule Moseley, dar mă

tem că banii mei sunt investiţi în altă parte... Desigur, puteţi reveni cu un telefon... Da... Nu... Nu. Şi noi vă vom simţi lipsa. Salutări!

Nan îi zâmbeşte lui Sarah, punând receptorul în furcă.

— Întotdeauna am crezut că domnul Moseley e foarte drăguţ, dar mi-aş dori să nu-mi mai tot ceară bani pentru investiţii.

— Te-ai aştepta să-i fie ruşine s-o facă după ce s-a întâmplat anul trecut, spune Sarah.

— E consilier financiar, chicoteşte Nan. Cred că s-a născut fără gena ruşinii. Sarah, hai să lăsăm împachetatul deocamdată. Mai sunt atâtea de pregătit pentru petrecere.

— Nu mai sunt, zâmbeşte Sarah. Stephen şi Keith şi-au trimis echipa de organizare, iar cei de la catering instalează deja totul în garaj. Keith e afară, cu un *walkie-talkie*, şi le spune oamenilor unde să agaţe lampioanele. Chiar nu ştiu cum am putea să-i ajutăm.

— Nu e minunat? bate din palme Nan. Să dăm în sfârşit o petrecere ca pe vremuri!

— Şi mai important, s-o dăm împreună cu noii proprietari, râde Sarah. Îmi place la nebunie că au insistat să plătească alţi oameni să facă toată munca.

— O să urc să mă odihnesc înainte de a începe să mă pregătesc, spune Nan. Pot să-mi termin de strâns hainele cu ocazia asta.

Nan urcă încet scările, lăsându-şi mâna să alunece de-a lungul balustradelor de mahon, pipăind fiecare adâncitură, gândindu-se la toţi anii petrecuţi în această casă, iubind-o, crezând că n-o va părăsi vreodată.

Şi totuşi, acum că a venit momentul s-o facă, i se pare uşor. Mai mult chiar, i se pare cursul

firesc al lucrurilor. Nu că ar fi fost obligată s-o vândă. În ziua dinaintea încheierii contractului cu Keith şi Stephen, a descoperit că e unul din beneficiarii testamentului lui Everett.

Acesta îşi răscumpărase în sfârşit greşeala.

I-a lăsat o sumă mai mult decât suficientă care să acopere reparaţiile de la Windermere şi să-şi trăiască restul vieţii acolo, dar, odată ce se hotărâse, ştia că nu există cale de întoarcere.

Acum era cu adevărat o femeie bogată şi cea mai mare parte din banii lui Everett fusese investită într-o fundaţie care avea să ducă la bun sfârşit munca începută de familia Powell pe insulă, redând numelui de Powell strălucirea de care se bucurase cândva în Nantucket.

A economisit o parte din bani pentru investiţii, de unde apelurile repetate din partea lui Andrew Moseley, dar Nan nu mai voia să-şi investească banii în acţiuni şi obligaţiuni, în lucruri pe care nu le înţelegea. În locul acestora a cumpărat câteva case de închiriat, ştiind că, în ritmul în care cresc preţurile pe insulă, era o investiţie mult mai sigură decât cele riscante de la bursă.

Din banii obţinuţi din vânzarea casei, a construit o căsuţă în cealaltă jumătate a proprietăţii, din care a păstrat jumătate, donând jumătate primăriei, în scopul fondării unei rezervaţii, un paradis al păsărilor, pe termen nelimitat.

Când intră în dormitor, telefonul sună din nou şi, de data asta, e sincer încântată când răspunde.

— Daniel! Ce dor mi-a fost de tine! Te-ai întors? Eşti pe insulă? Şi, mai ales, eşti gata pentru diseară?

— N-aş rata petrecerea pentru nimic în lume, zâmbeşte Daniel. Sunt în drum spre casa lui Michael şi Daff. De-abia aştept să vă văd.

Michael se apropie de Daff, care stă în fața chiuvetei, spălând vasele de la micul dejun, o cuprinde cu brațele și o sărută pe umăr. Ea zâmbeşte, privind la reflecția lor în oglindă, și se întoarce, având grijă să nu-l atingă cu mâinile pline de clăbuc, lăsându-l s-o tragă într-o lungă îmbrățișare, urmată de un sărut.

Îl urmăreşte învârtindu-se prin bucătărioară, păşind încrezător, cu picioarele lui lungi şi musculoase, și nu-și poate reține un zâmbet gândindu-se cât e de fericită, gândindu-se că nu merita o astfel de relaţie, că până acum un an nu ştia ce e dragostea.

Nici nu bănuia că ar putea fi atât de fericită, atât de împăcată, într-un timp atât de scurt. S-a mutat definitiv aici acum două luni, aducând-o pe Jess cu ea. Richard şi Carrie au fost de acord că, deocamdată, Nantucketul pare să-i priască lui Jess, iar Carrie e însărcinată și Richard e ocupat cu noua lui familie. Jess o să stea din nou la ei în vacanţa de sărbători.

Deşi Daff nu-și dorea să intervină vreodată ceva în relaţia dintre Jess și tatăl ei, ştia totodată că Jess poate fi fericită, *mai fericită*, în Nantucket. Îi pria viaţa pe malul mării, viaţa simplă, o adora pe Nan şi o ajuta şi acum pe Bee cu fetele în unele după-amiezi sau în weekenduri.

Jess era ocupată şi fericită, simţindu-se utilă şi dorită. Îşi găsise, pe scurt, locul în lume, îşi găsise un echilibru pe insulă, cum nu mai cunoscuse până atunci.

Când au aflat că sunt moştenitorii lui Everett, Michael a cumpărat o casă cochetă, înconjurată de căsuţe care funcţionau ca pensiuni, chiar la marginea oraşului. Le-au renovat împreună, săptămâni în şir, îmbrăcaţi în salopete, dându-le instrucţiuni instalatorilor, electricienilor, încercând să facă singuri mare parte din muncă.

În faţa casei înfloresc lanuri de hortensii albăstrii, dincolo de un gărduleţ alb de nuiele, cu un drum vechi de cărămidă care se întinde până la uşa casei, cu poteci şerpuite de-o parte şi de alta, care duc la căsuţe.

Trandafiri căţărători se încolăcesc pe trunchiurile copacilor, arcade ascunse, decupate în gardurile vii înalte, conduc la grădini secrete, răspândind o atmosferă care-i farmecă pe toţi vizitatorii.

Căsuţele de vacanţă de la Windermere au fost terminate şi sunt gata să-şi primească oaspeţii estivali.

— Îmi place la nebunie ! exclamă Daniel, lăsându-şi bagajele în mijlocul Căsuţei Caprifoi, cea pe care au ales-o pentru Daniel în vara aceasta.

Modernă fără a fi minimalistă, căsuţa e decorată în nuanţe de ocru, alb şi albastru, are podele lăcuite de pin, lambriuri rustice, rogojini de sisal. Draperiile sunt din in cafeniu, tivit cu alb, canapeaua şi fotoliul din camera de zi sunt îmbrăcate în denim alb şi pe spătarul lor sunt aliniate perne cu imprimeu.

Adăugirile făcute de ei sunt ceea ce particularizează interiorul. Cochilii de melci de mare pe care le-au găsit împreună pe plajă, lăcuite şi aşezate frumos pe o masă vopsită în alb. Peisaje frumoase pictate de Daff, care sunt oferite spre vânzare, şi cărţi răspândite peste tot – ficţiune, nonficţiune, cărţi despre insulă şi, pe peretele de deasupra canapelei din fiecare căsuţă, o hartă mare şi veche a Nantucketului.

— Doamne, ce mă bucur să te văd.

Daff îl cuprinde pe Daniel cu un braţ, strălucind de bucurie.

— Parc-au trecut ani.

— N-au trecut decât şase săptămâni, râde Daniel. Mai ştii? Am venit în aprilie să le văd pe fete, doar că nu m-ai lăsat să văd căsuţele înainte să fie gata. Juri că eu sunt primul oaspete?

— Absolut, râde Daff. Primul şi, să sperăm, nu şi ultimul. Aşadar... ce planuri ai vara asta?

Daniel o priveşte bănuitor.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

Daff încearcă s-o facă pe nevinovata.

— Vreau să spun doar... ai vreo veste de la Matt?

Daniel zâmbeşte şi-şi întoarce privirea.

— De fapt, ne întâlnim să bem ceva înainte de petrecere.

— Bun, zâmbeşte Daff. Ştii, a curăţat toată proprietatea asta. Nici nu bănuiam că ascundea o grădină atât de minunată. A făcut o treabă incredibilă.

— Da, ştiu, spune Daniel. Vorbim aproape în fiecare zi.

E adevărat. În decursul acestui an, cât timp Daniel a fost înapoi în Westport, a venit cam în fiecare lună la Nantucket să le vadă pe fete şi, în decursul anului, el şi Matt au legat o strânsă prietenie.

O prietenie adevărată, bazată pe un trecut comun, mai mult decât pe simpla atracţie reciprocă pe care au simţit-o din momentul în care s-au întâlnit.

Au luat cina împreună de fiecare dată când Daniel a venit în Nantucket, dar au ajuns să se cunoască cu adevărat mai întâi prin e-mailuri şi apoi, când e-mailurile n-au mai fost de ajuns, prin convorbiri telefonice care au devenit în curând un eveniment zilnic, care dura uneori jumătate din noapte.

Nici unul din ei nu a abordat subiectul unei relaţii şi Daniel a fost sincer cu Matt în privinţa aventurilor pe care le-a avut în decursul ultimului an. Matt l-a ascultat, i-a dat sfaturi, n-a arătat niciodată altceva decât sprijin de-a lungul călătoriei lui Daniel, deşi Daniel a simţit, fără să vrea, o înţepătură de gelozie, de fiecare dată când Matt îi dezvăluia o aventură de-a lui.

Daniel se simte pregătit. Pregătit pentru pasul următor. Contractul lui de închiriere în Westport tocmai s-a încheiat, lucrurile lui au fost lăsate într-un depozit până când se hotărăşte ce va face în continuare. Nu e pe deplin convins, a văzut o căsuţă care i-a plăcut în Cornwall, Connecticut, şi ar mai fi şi New York şi, desigur, Nantucket.

Dar, oriunde ar fi, e pregătit să-l aibă alături pe Matt.

Windermere e cuprinsă de agitaţie azi, simţi asta de cum intri, pe aleea cu pietriş crănţănitor, mărginită azi de felinare care strălucesc în aerul cald al nopţii.

Femeile s-au îmbrăcat de gală azi, în rochii lungi de şifon, pe care le ţin ridicate deasupra pietrişului ca să nu se murdărească ; o mulţime de oameni sporovăiesc, scrutând întunericul, în timp ce-şi croiesc drumul spre casă, pentru a-i ura drum bun lui Nan şi a-i întâmpina pe noii proprietari, încercând să vadă cine mai e pe-acolo.

Iar în camera de zi se află Nan, gata să iasă în întâmpinarea primilor oaspeţi, strălucitoare într-o rochie de seară turcoaz, până în podea, cu ochii scânteietori de bucuria de a vedea Windermere revenind la viaţă, în stil mare, în seara dinaintea mutării ei.

Casa a fost golită de mobilă. Camerele sunt pustii, dar amintirile au rămas intacte. În seara

asta, înainte de a se pregăti, Nan a dat ocol casei, luându-şi rămas-bun, gândindu-se la toţi anii minunaţi pe care i-a petrecut acolo. Toţi anii în care s-a simţit tristă, gândindu-se la amintirile care dăinuie în această casă; în sfârşit îşi dă seama că nu casa era tristă. Ci ea.

Şi nu mai are motive de tristeţe.

Michael desface şampania, în strigătele de bucurie ale tuturor, apoi se uită pe fereastră.

— Mamă! îi spune. Încep să vină musafirii.

— Nu-ţi face griji, dragule, spune Nan, luând un pahar în mână. Stephen şi Keith sunt acolo, gata să-i întâmpine. O să ieşim într-o clipă.

— Pot să propun un toast? întreabă Daniel, când stau toţi în cerc şi fiecare a primit un pahar de şampanie.

— Desigur, zâmbeşte Nan şi Daniel ridică paharul, uitându-se pe rând la Nan, Michael, Daff şi apoi la Matt, care stă puţin stingher până când Daniel îl cheamă să li se alăture, în cercul iniţiaţilor.

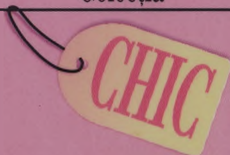
— Pentru Windermere, spune el ferm. Să fie la fel de fericită, şi mai fericită, cu noua sa familie.

— Pentru Windermere, repetă cu toţii.

— Staţi, îi opreşte Michael chiar înainte să bea din pahare. Încă unul. Pentru Noi Începuturi, înalţă el paharul, privind-o pe Daff cu ochii plini de dragoste. Şi Sfârşituri Fericite.

Cu urale, se strâng cu toţii în braţe, înainte de a ieşi, gata să înceapă petrecerea.

Sfârşit

Jane Green, autoarea romanului *A doua şansă*, ajunge din nou în topul bestsellerurilor recomandate de *New York Times*, cu noul ei roman, ***Casa de pe plajă*** – o poveste plină de căldură, plasată într-un spaţiu aparte, fermecător, lipsit de rutina şi stresul aglomerării urbane, cu personaje interesante care încearcă cu orice preţ să-şi îndeplinească visurile... şi chiar reuşesc.

„***Casa de pe plajă*** este pur şi simplu un festin – Jane Green este regina *chicklit*-ului."

InStyle

„Un roman memorabil, care surprinde minunat un gen de viaţă relaxat, proaspăt, pe o insulă, la ţărmul oceanului."

New Orleans Times-Picayune

Foto copertă: © iStockphoto.com/Raman Maisei

EDITURA POLIROM

www.polirom.ro